

USA TODAY BESTSELLER

SARAH MACLEAN

Karanlık Kalp

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 417

Karanlık Kalp Sarah MacLean

**Kitabın Özgün Adı *A Scot in The Dark*
Çeviren Özgün Çelik**

**Yayın Koordinatörü Hasret Parlak Torun
Editör Mustafa Güdük
Düzelti Merve Mumcu**

**Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Tülay Malkoç**

© Nemesis Kitap, 2018 © Sarah MacLean

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-2164-27-3

1. Baskı: Ağustos 2018

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73

Faks: (0212) 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:34191

USA TODAY BESTSELLER

SARAH MACLEAN

Karanlık Kalp

Tg: Carettas'

Çeviren: Özgün Çelik

nemesis
K İ T A P

Skandal & Rezalet

İkinci Sayı/ Birinci Baskı 9 Mayıs 1834, Pazar

WARNICK'İN HİMAYESİNDEKİ VAHŞİ

GÜVENİLİR KAYNAKLARDAN ÖĞRENDİĞİMİZE GÖRE, St. James'deki bahisçiler malum bir dükün himayesindeki *çok da genç olmayan* kadına, hakkındaki dedikoduların ona bir kazanç sağlamadığını hatırlatmak için Londra'ya döndüğüne dair bahse girmişler. Kıpır kıpır bahar havasının etkisiyle, Warnick Dükü, sosyeteyi şoka uğratan ve İSKOÇ SERSERİSİNİN güneye çağrılmasına neden olan müstehcen tablosunu duyan (ya da daha iyisi, gören!) kişilerce BAYAN İLHAM PERİSİ olarak bilinen Bayan Lillian Hargrove'un baş göz edilmesi görevini üstlenmiş! Kuzey İskoçya Şeytanı'nın (ve Gönülsüz Dük) gelişini heyecanla bekleniyor. Tek bildiğimiz, bu bahar, şehre daha fazla ekose ve...*sosyete* getirecek.

DEVAMI GELECEK.

GİRİŞ

DÜKÜN YIKIMI KARANLIK VE YIKIMLA DOLU ON İKİ GÜN

Mart 1829

Bernard Settlesworth Beyefendi, ismin kader olduğuna inanırdı.

Aslında, aristokratlara avukatlık eden bir ailenin üçüncü kuşağı olarak böyle bir şeye inanmaması güçtü. Bernard yılın neredeyse her günü hassasiyetle icra ettiği işiyle büyük gurur duyardı. Sonuç olarak kendisine İngiliz aristokrasisinin varlığını kendisi gibi adamların yoğun çalışmasına borçlu olduğunu söylerdi. Dünyada Bernard Settlesworth gibi ustalıklı hesap tutan ve devasa mülkleri marifetle yönetenler olmasaydı, Lordlar Kamarası yıkılır ve ondan geriye eski aileler ve servetlerinin tozu bile kalmazdı.

Tanrının işini yapıyor ve aristokrasinin ayakta kalmasını mümkün kılıyordu. Aynı zamanda ödeme gücüne sahip olmalarını da sağlıyordu.

Ve işinin her yönüyle gurur duymasına karşın, Bernard'ın yeni mirasçılar ile tanışmak kadar keyif aldığı bir şey yoktu

Çünkü o anlarda Settlesworth (ismin anlamı değer biçmek demek) ismi en iyi şekilde işe yarıyor ve değeri belirleyen oluyordu.

Bernard en çok bu aşamadan keyif alırdı, tabii Warnick Düklüğü bir trajedi ile sarsılana dek.

İki marki. Altı farklı kont ve baronet. Toprak sahibi bir beyefendi ve üç oğlu. Bir papaz. Bir gemi kaptanı. Bir şapkacı. Bir at yetiştiricisi. Ve bir dük.

Bir at arabası kazası, bir av aksiliği, yanlış giden bir hırsızlık, Thames nehrinde bir boğulma vakası, talihsiz bir grip hastalığı ve bir karabatak kuşu ile yaşanan gerçekten sarsıcı bir olayı da içeren ama bunlarla sınırlı kalmayan bir dizi trajedi ile büyük kayıplar yaşadılar.

Bernard'a göre, dürüst olması gerekirse, *on yedi* kadar dük ölmüştü. Tüm bunlar sadece iki hafta içinde gerçekleşmişti.

Burada İngiltere tarihinde duyulmamış türde bir olay —on yedi olay— söz konusuydu. Fakat Bernard fazlasıyla işine adanmış biriydi, hele ki böyle eski ve saygıdeğer bir isme, onun geniş topraklarına (on yedi adamın birbirini izleyen ve bir kısmı sebepsiz yere gerçekleşen ölümleriyle daha da genişleyen topraklar) ve büyük servetine (aynı şekilde serveti de büyümüştü) koruyuculuk yapma görevi ona kalınca daha da adanmıştı.

Ve böylece soğuk, rüzgârlı ve vahşi İskoçya'daki Dunworthy Kalesinin büyük taş girişinde, Warnick Düklüğü'nün on yedinci varisi olan ve şu anda bu isim için son mirasçı sayılan Alec Stuart ile yüz yüze duruyordu.

Yüz yüze demek pek de doğru sayılmazdı. Güzel bir genç kadın tarafından karşılandıktan sonra, Bernard duvar halıları ve duvarlara gelişigüzel monte edilmiş gibi duran antika silahlarla çevrelenmiş bir halde beklemeye bırakılmıştı.

Ve bekledi.

Bekledi.

Kırk beş dakika kadar sonra, o âna dek gördüklerinden çok daha büyük, aynı zamanda gri ve vahşi iki iri köpek belirdi. Yaklaşırken hareketleri aldatıcı derecede yavaştı. Bernard taş duvara yaslandı, onların başka ve daha iştah açıcı bir kurban bulmalarını diledi. Bunun yerine, köpekler onun ayaklarının dibine oturdular, fırça gibi tüylü başları neredeyse göğsüne ulaşıyordu ve ona gülümsüyor, şüphesiz oldukça lezzetli olduğunu düşünüyorlardı.

Bernard umursamadı. Aslında kariyerinde ilk defa, avukatlığın pek de eğlenceli bir iş olmaması ihtimalini düşünmüştü.

Ve sonra adam geldi, köpeklerden bile vahşi duruyordu. Siyah saçlıydı ve bir ev kadar büyüktü — Bernard bu kadar iri bir adam görmemişti— iki metreyi rahatlıkla geçirdi boyu ve ona göre geniş, kaslı bedeni oldukça ağır olsa gerekti. Adamın üzerinde gömlek olmadığı için Bernard bu kadarını söyleyebilirdi.

Aslında, pantolon da giymiyordu.

İskoç eteği giyiyordu. Ve elinde bir kılıç vardı.

Bir anlığına, Bernard İskoçya'ya gelirken zamanda ve uzayda yolculuk yapmış olabilir mi diye merak etti. İskoç adam üç yüzyıl öncesinden fırlamış gibi dursa da sonuç olarak 1829 yılındalardı.

Devasa adam onu görmezden geldi ve kılıcı duvara fırlattı. Kılıç, tamamen sahibinin isteğinin gücüyle duruyormuş gibi saplanıp kaldı duvara. Aynı sahip sonra arkasını Bernard'a dönüp, oradan çıkmaya hazırlandı.

Bernard boğazını temizledi, ses devasa taş alanda düşündüğünden yüksek çıkmıştı; adamın dönüp, avukatın ona nazaran küçük olan suratına uzun bir bakış yollamasına neden olacak kadar yüksek çıkmıştı. Uzun bir sessizlik sonrası, "Sen kimsin?" dedi.

En azından Bernard öyle dediğine inanıyordu. Kelimeler adamın dilinden dökülürken ağırdı ve İrlanda aksanıyla söylenmişti.

“Ben—Ben—” Bernard hem insan hem de köpek canavarlar tarafından çevrelenmiş olmasına rağmen toparlandı ve kekeleyemesinin geçmesini diledi. “Evin efendisiyle birlikte izleyecek birilerini bekliyorum.”

Adam homurdandı ve Bernard derinden gelen bu sesi eğlendiğine yordu. “Dikkat et. Bu taşlar bir efendileri olduğunu düşündüğünü duymaktan hoşlanmayacaktır.”

Bernard gözlerini kırptırdı. Çılgın İskoçlarla alakalı hikâyeler duymuştu ama onlardan biriyle karşılaşmayı beklemiyordu. Muhtemelen adam r harflerini yuvarlayarak ve heceleri yutarak konuştuğu için aklı karışıp yanlış anlamıştı. “Özür dilerim?”

Adam uzun bir an onu inceledi. “Benden mi özür diliyorsun muhafızlardan mı?”

“Şey...” Bernard ne demesi gerektiğinden emin değildi. Kaleden özür dilemeyecekti, değil mi? Başını yana eğdi. “Bay Stuart burada mı?”

Devasa adam topukları üzerinde yaylandı ve Bernard onun bariz rahatsızlığının bu büyük canavar için memnuniyet verici olduğunun açıkça farkına vardı. Sanki yanında kaleyi yarı çıplak dolaşan biriyleken rahatsız olması gereken o değilmiş gibi. “Evet.”

“Neredeyse bir saattir onu bekliyorum.”

Köpekler rahatsızlığını hissedip, açıkça sinirlenmiş bir şekilde ayaklandılar. Bernard yutkundu.

“Angus. Hardy.” Köpekler ânında sahiplerinin yanına gerilediler.

Ve Bernard o anda anladı. Girişte duran yapı çıplak adama baktı ve "O sensin," dedi.

"Evet ama hâlâ senin kim olduğunu netleştiremedik."

"Alec!" Kalede genç bir kadın sesi yankılandı. "Burada bir adam var. Londra'dan gelen bir avukat olduğunu söylüyor!"

Yeni Warnick Dükü cevap vermek için sesini yükseltirken gözlerini Bernard'dan ayırmamıştı. "Aynı zamanda bir saattir beni beklediğini de söylüyor."

"Londralı süslü bir avukattan hayır gelmez gibi," ses alçaldı. "Neden sen dövüşün ortasındaiken seni rahatsız ediyor ki?"

"Gerçekten de neden," diye yanıtladı İskoç. "Üzgünüm. Kız kardeşim İngilizleri pek umursamaz."

Bernard başını salladı. "Baş başa konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Ben İngilizleri kız kardeşimden de az umursadığım için," dedi dük, "törenlere girmeye gerek yok. Gelme amacınızı burada ve şu an anlatabilirsiniz. Ve sonra gidebilirsiniz."

Bernard bölgenin dükü olacağını öğrenince adamın İngiltere ile alakalı görüşlerinin epey değişeceğini düşündü. Aşırı derecede de zengin olacaktı. "Elbette. Size bildirmekten büyük onur duyarım ki, on iki gün önce, Warnick Dükü oldunuz."

Bernard kariyeri boyunca miras gerçeği karşısında her türlü tepkiye şahitlik etmişti. Sevdikleri babalarını kaybedenlerin yıkımıyla yüzleşmiş ve babalarını çok da sevmeyenlerin yüzlerindeki isteği görmüştü. Uzaktan akraba mirasçıların yaşadığı şoka ve servetleri göz açıp kapayıncaya dek katlananların sevincine tanıklık etmişti. Ve en keyifsiz günlerinde de, yeni aristokratların onlara unvanla birlikte sadece kapanmaz bir borcun kaldığını öğrendiklerinde yaşanan miras yüküyle gelen o yıkıma şahitlik etmişti.

Ama aristokrasinin üst sınıfına hizmet ettiği yirmi yılı aşkın zamanda, Bernard hiç umursamazlıkla karşılanmamıştı.

Şimdiye dek, yani koca bir ülkeyi aşp bulduğu İskoç adam sakince, "Hayır," deyip, topukları üstünde dönüp, ayakları dibinde köpekleriyle oradan ayrılmaya yeltenene dek karşılaşmamıştı.

Settlesworth kekeleyerek şaşkınlığını dile getirdi. "Efe... Efendim?"

Hitabına karşılık olarak uzun bir kahkaha krizi geldi. "İngiliz unvanlarına ilgim yok. Ve herhangi birinin efendisi olmaya ise kesinlikle ilgim yok."

Bu saygıdeğer unvanın son mirasçısı, bir kral kadar zengin olan yirmi birinci Warnick Dükü, böylece gidiverdi.

Bernard taş odada bir saat daha kaldı ve sonra da yakındaki kasabadaki tek handa üç gün daha kaldı ama dük bir daha onunla konuşmak istemiyordu.

Ve sonraki beş yıl boyunca dük nadiren Londra'da görüldü ve bu olduğunda da, aristokrasiye dair ne varsa ondan uzak durdu. Aylar içinde, Londra sosyetesi onun küçümser tavrını fark etmiş ve aslında onun değil, kendilerinin onu küçük gördüğüne karar vermişlerdi.

İsteksiz Dükün, böyle diyorlardı ona, ne zamanlarını ne de enerjilerini harcamaya değmeyeceğine karar verdiler. Sonuçta, on yedinci sıradan dük olmak aslında pek de dük olmak sayılmazdı.

Bu görüş gururlu bir İskoç olan Alec Stuart'ın fazlasıyla işine geliyordu ve hayatına unvanıyla gelen tuzakları bir kez bile kafaya takmadan devam etti. Aslında bir canavar olmadığından, artık epey geniş olan mülklerini titiz bir ilgiyle yönetti ve Warnick arazilerinde yaşayanların iyi ve refah durumunda olmasını sağladı ama Londra'dan uzak durdu çünkü İngiltere onu umursamadıkça o da İngiltere'yi görmezden gelebilirdi.

Ve İngiltere gerçekten onu görmezden geldi, artık daha fazla gelemeyeceği noktaya ulaşana dek.

Yani miras aldığı mülkler, hizmetliler, tablolar ve halılara ve kullanmaya hiç hevesli olmadığı unvana ek olarak, Warnick Dükü'nün bir şeyi daha tamamen miras aldığını açıklayan resmi bir mektup gelene dek.

Bu bir kadındı.

1. BÖLÜM

TATLI LILY BAYAN İLHAM PERİSİNE DÖNÜŞTÜ

Nisan 1834

Kraliyet Akademisi Sergisi

Somerset Evi, Londra

Bayan Lillian Hargrove İngiltere'deki en güzel kadındı.

Bu gözleme dayanan ve konunun uzmanlarının onaylamasına kesinlikle ihtiyaç duymayan bir gerçektir. Herhangi biri ona sadece baksa, porselen cildini, tamamen simetrik yüz hatlarını, çıkık elmacık kemiklerini, dolgun dudaklarını, kavisli kulaklarını ve klasik bir heykelin en iyi yönünü hatırlatan güzel, düzgün burnunu görür ve bunu kolayca kabul ederdi.

Buna canlı olmasa da, cennetteki gün batımlarını andıran altın ışıltılarla süslü kızıl saçlarını ve yaz fırtınalarını andıran gri gözlerini de ekleyince tartışmaya dahi gerek kalmıyordu.

Lillian Hargrove kusursuzdu.

O kadar kusursuzdu ki, hiçlikten gelmesi, unvanı, sosyal statüsü ve çeyizi olmaması, evli olmadığı Londra'nın en iyi sanatçısı tarafından Tanrı bilir nereden getirilmiş olması o bir odaya girdiği anda tamamen önemsiz hale geliyordu. Sonuç olarak,

bir centilmeni (unvanı olsun ya da olmasın) güzellik kadar k r eden bir Şey daha yoktu, bu gerçek tüm   p atan kadınların Almacklardan randevu istemeleri için yeterliydi.

Bu sebeple aristokrasinin yarısını oluŐturan kadınlar 1834 yılı Nisan ayının yirmi dördünde yaşanan olaylardan aşırı derecede keyif aldılar; o gün Kraliyet Akademisi Modern Sanat Sergisi'nin açılıŐ günü ve aynı zamanda Lillian Hargrove'un — an itibariyle kendisi skandal gazetelerinin en sevdiği güzeldi— tam olarak bir skandala karıŐtıĐı gündü.

Ve o mahvolmuŐtu. Tamamen.

Sonrasında, sosyetenin aynı alt grubu günün olayları hakkında hararetle fısıldaŐırken ve beyaz eldivenler asla okumadıklarına yemin ettikleri dedikodu sayfalarından parmak uçlarına bulaŐan siyah mürekkebi gizlerken konuşma hep aynı dehşete kapılmış ve içten içe neşeli cümleyle sonlanıyordu, “Zavallı Şey böyle olacağını düşünmemiş.”

Ve düşünmemişti de.

Aslında, Lily bunun hayatının en güzel günü olacağını düşünmüştü.

Hayatı boyunca —tüm o yirmi üç yıl, kırk sekiz hafta boyunca— beklediği gündü bu. Derek Hawkins'in evlilik teklifi edeceği gündü.

Elbette Derek'i tüm hayatı boyunca tanıyor olduğundan değildi. Tanımıyordu. Onu altı ay, üç hafta ve beş gündür, Aziz Michael Yortusu'nda yılın son sıcak günlerinden birinde Hyde Park'ta güneş altında gezinirken ona yaklaşıp, gayet açık bir Şekilde onunla evleneceğini söylediği günden beri tanıyordu.

“Sen bir vahiysin,” demişti yatıŐtıran ve kısık sesiyle, kitap okuyan Lily'yi Şaşırtarak.

Başka biri kadının nefessiz kalışını adamın ani gelişine yorardı ama Lily öyle olmadığını biliyordu. Nefesi kesilmişti çünkü onu gözden uzak köşesinde bulmuştu. Güzelliğine rağmen yalnızdı ve dünya onun farkında değildi, önce toprak sahibi babasının ölümü; bir dizi dük vasisisin her birinin hızlı ölümü ve sonunda, şimdiki dükün tamamen ilgisiz kalışı ile tam üç kez öksüz kalmıştı.

Tüm bu yalnızlığında görünmez olmakta o kadar ustalaşmıştı ki, Derek Hawkins onu fark edince ve tamamen kör edici bir güçle ona bakınca, fena halde tutulmuştu. Tamamen bir anda.

Lily onun sözlerinden etkilenmiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapmıştı. Sonuç olarak, son beş yılda Londra'da basılan kadın dergilerinin her birini boşuna okumamıştı. Ona bakınca, elinden geleni yapmış ve yumuşak bir gülümsemeyle, "Tanışmıyoruz, bayım," demişti.

Adam bunun üzerine diz çökmüş, Lily'nin kucağındaki kitabı almış ve bu esnada kör edici beyazlıktaki dişleri ve daha da kör edici cesaretiyle onu büyülemişti. "Sizin gibi bir güzelliğin kitaplara ayıracak zamanı olmamalı."

Kadın onun güzel, mavi gözlerine çekilerek gözlerini kırıştırmış, sanki Londra'da bir tek ikisi kalmış gibi hissetmişti. Ya da tüm dünyada ikisi kalmıştı. "Ama kitapları severim."

Adam başını iki yana sallamıştı. "Beni seveceğiniz kadar değil."

Bu kibir karşısında gülmüştü. "Kendinizden çok emin görünüyorsunuz."

"Sizden çok eminim," demişti, kadının kucağındaki elini alıp, eldivenle örtülü eklemlerine sıcak bir öpücük kondurarak. "Ben Derek Hawkins. Ve siz de aradığım ilham perisisiniz. Sizi saklamak niyetindeyim. Sonsuza dek."

Bu yemini duymak nefesini kesmişti. Bu yemin daha resmi olan başka yeminleri hatırlatıyordu.

Derek Hawkins ile tanışmak kuşkusuz şok ediciydi. Yıllardır onunla alakalı şeyler okumuştı —o bir efsaneydi, bir sanatçıydı, sahnenin yıldızıydı, Londra'da ve ötesinde o neslin tiyatro dehaları içinde en yetenekli kişi olarak biliniyordu. Yeteneğinin ve yakışıklılığının ünü onu aşmıştı ve Lily şu anda ilkini onaylıyor olamasa da, ikincisinin doğruluğu apaçık ortadaydı.

Ama Lily'yi etkileyen ünü olmamıştı. Sonuçta kulaklarını pamukla tıkamamıştı. Ünlü bir talibi olmasını hayal etmemişti.

Bir daha asla yalnız kalmayacağını temin edecek bir talibin hayalini kurmuştu.

Sonuç olarak, Lily tüm hayatı boyunca yalnızdı.

Takip eden gün ve haftalarda, Derek ona eşlik etti, kusursuz beyefendi rolünü oynayarak onu güz festivalleri ve kış etkinliklerine götürdü, hatta dışarıya çıktığında ona eşlik etmesi için bir kadın hizmetkâr bile işe aldı.

Ve sonra, soğuk, karlı bir ocak akşamüstü, ona bir araba yolladı ve atölyesine —sanatçı yaşamının gizli mabedine— getirtti.

Yalnız başına.

Orada, güneşle aydınlanmış odada, düzinelerce tuvalle çevrelenmişken, onu kelimeleriyle ve verdiği sözlerle onurlandırdı, güzelliğine ve kusursuzluğuna tapındı, onu yanında tutacağına yemin etti. Sonsuza dek.

Kelimeler —çok güzel, cezbedici ve tam olarak böyle yakışıklı, yetenekli ve ölçülemeyecek değerde bir adamdan hep duymak istediği kelimeler— onu mümkün olabileceğini hayal edemeyeceği kadar çok mutluluk ve umutla doldurmuştu.

İki ay ve beş gün boyunca, tekrar tekrar atölyeye gitti, odada fazlasıyla gururlu bir şekilde oturdu; kış güneşi ve Derek'in

bakışlarıyla ısınmıştı. Ona ne istiyorsa verdi. Çünkü biri âşıkça böyle yapardı.

Ve onlar âşıkta —bu gerçek, Kraliyet Sergisi'nin büyük salonunda, Londra'nın en parlak ve iyi tanınan topluluğu tarafından çevrelendikleri bu anda kanıtlanmıştı. Lily, Derek'in sağ omzunun yarım adım gerisindeydi (orada durmasını tercih ederdi), soluk sarı bir elbise giyyordu (Lily'nin tercih edeceğinden biraz daha kısaydı ama Derek kendisi seçmişti), saçını sıkı ve bozulmaz bir şekilde kıvrıp toplamıştı (tam olarak onun sevdiği gibi).

Arabayla sergiye giderken, yağmur içeri girmeye çalışıyor, çatıda ritmik bir şekilde tıkırdıyor ve ötesinde kalan dünyanın sesini tamamen kesiyorken, Derek, Lily'nin elini ellerine aldı ve fısıldadı, “Bugün her şeyin değişeceği gün. Sonsuza dek. Bugünden sonra, her şey değişecek. İsmim dünyanın her yerinde fısıldanacak. Ve seninki de öyle.”

Kız gözlerini kırpıştırarak ona baktı, kalbi yerinden fırlayacaktı, onun ne demek istediğini biliyordu. Evlilik. Gülümsedi ve o da fısıldadı, “Birlikte.”

O esnada araba yavaşladı, sergiye varmışlardı. Lily yoğun yağmurun ötesindeki gök gürültüsü sesinin arasında Derek'in onu onayladığını duydu.

Birlikte.

Ve şimdi buradalardı. Lily, hem yakında eşi olacak bu adam için hem de kendisi için hayatı boyunca hiç olmadığı kadar gururlu hissediyordu. Sonuçta, her gün bir toprak sahibinin yetim kızı sevdiği adamla birlikte tüm Londra'nın önünde durma ayrıcalığını elde etmiyordu.

Oda devasaydı, duvarlar altı metre yüksekliğe kadar ulaşıyordu ve her bir santimleri sanat eserleriyle kaplanmıştı. Sadece alanın en ucunda, podyumun arkasındaki merkezi bir nokta

bir tür perde ile örtülmüştü, sanki arkasında muhteşem bir şeyi saklıyor gibiydi.

Derek arkasını dönerek ona göz kırptı. "O bizim için."

Lily gülümsedi. *Biz*. Ne tatlı, ne tatlı bir kelime.

Bir *bizin* parçası olmak için ne kadar beklemişti?

"Bay Hawkins," akademi sekreteri odanın ortasında onları sıkı bir tokalaşma ve Derek'in kulağına heyecanlı bir şekilde fısıldayarak karşıladı. "Şükürler olsun ki geldiniz. Hemen duyurmak için hazırız, eğer siz de hazırsanız efendim."

Derek başını salladı ve dudakları zaferini belgeleyen kocaman bir gülümsemeye kıvrıldı. "Böyle duyurular için her daim hazırım."

Lily odada göz gezdirdi, insan kalabalığını inceledi; hepsi serginin başlamasını bekliyordu. Londra'nın en parlak isimlerinden bazılarını gördü. Unvanlar ve para tarafından çevrelenmiş olmak birden sinirlerini bozdu. Kaskatı kesildi, aniden Derek'in ona bu teklifi dün yapmış olmasını diledi, böylece tüm Londra'nın birleşmiş bakışı altında sağlam durabilmesi daha kolay olurdu.

"Yanında o Hargrove kızını da getirmiş." Lily ismini duyunca başını çevirip bakma ihtiyacı karşısında direndi, fısıldanmıştı ama o kadar yüksekti ki duymamak zordu. Konuşan kişinin planının en başından beri bu olduğunu tahmin etti.

"Elbette getirir," şeklinde sert cevap geldi. "Düşkünlükten keyif alıyor. Ve kızın onun arkasından bakışına bir bak. Adeta kemiğe bakan bir köpek yavrusu gibi."

İlk konuşan kişinin hoşnutsuzluğu sesinden anlaşılıyordu. "Sanki böyle görünmesi yetmezmiş gibi."

Lily dinlememeye karar verdi ve gözlerini Derek'in başının arkasına, siyah saçlarının kusursuz dalgalarla kıvrıldığı yere baktı.

Onların önemi yoktu.

Sadece Derek önemliydi.

Sadece gelecekleri önemliydi. Birlikte gelecekleri.

Biz.

“Ona bakan herkes onun gibi görünen birinin tamamen skandal olduğunu bilir. Onu buraya getirdiğine inanamıyorum. Hem de böyle bir günde. Katılan *dükler* var.”

“*Kraliçenin* de gelebileceğini duydum.”

“Eğer bu doğruysa, onu getirmiş olması daha iğrenç bir hal alıyor.”

“Düşüp kalktığı kadın!” Kelimeler bir kıkırtıyla çıkıverdi, sanki zekice bir şey söylemiş gibi.

Zekice değildi.

Lily, Derek’in nişanlısından bile fazlası olduğunu söyleme dürtüsüne karşı direndi. Sanki rezil biriymiş gibi. Ve öyle olmasa dahi —aşkın rezaletle hiçbir ilişkisi olmasa dahi— yanakları kızardı ve oda daha sıcak gelmeye başladı.

Dereke döndü, onun kadınları duymasını diledi. Onlara dönüp, hem ileri geri konuştuklarını, hem de bunu gelecekteki karısı hakkında yaptıklarını söylemesini diledi.

Ama o duymadı. Ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile, başyapıtını gizleyen perdenin olduğu yere giden basamakları tırmıyordu. Görmesine izin vermemişti elbette. Kadere yön vermek istememişti. Ama onun yeteneğini biliyordu ve sergi için seçtiği parçanın tüm Londra’yı kasıp kavuracağından emindi.

Ona bu kadarını sadece birkaç dakika önce söylemişti.

Ve Londra’yı kasıp kavurduğunda, arkasındaki kadınlar sözlerini yiyecekti.

Derek kürsünün merkezine ulaşıp, perdenin arkasına bakar gibi yaptı ve sonra Kraliyet Akademisi başkanı Sir Martin Archer Shee sergiye gelen Londralıları selamlarken toplanan kalabalığa döndü. Konuşma etkileyiciydi, seçkin adamın coşkulu İrlanda aksanıyla aktarılmış, akademi ve sergilerin saygın tarihinden dem vurmuştu.

Aslında, duvarlardaki sanat eserleri gerçekten de çok iyiydi. Elbette Derek'in sanatının kalitesine ulaşamazdı ama iyi sanattı yine de. Pek çok güzel manzara resmi vardı.

Ve sonra vakit geldi.

"Her yıl, akademi özel bir parçayı gururla sergiler —Britanya'nın en yetenekli çağdaş sanatçılarından birinin ilk sergisi olur bu. Geçmişte, Thomas Gainsborough, Joseph Turner ve John Constable'ın her biri bir öncekinden çok sükse yaratan eşsiz çalışmalarını sergiledik. Bu yıl, sahne ve tuvalin bilinen sanatçılarından Derek Hawkins'i sunmaktan şeref duyarız."

Derek'in göğsü gururla kabardı. "Bu benim başyapıtım."

Sir Martin beklenmedik lafa girmeyi duyunca döndü. "Şimdi hakkında konuşmak ister misiniz?"

Derek öne çıktı. "Açtıktan sonra konuşurum ama şimdilik sadece şunu diyeceğim. Zamanımızın en iyi nü tablosu." Durakladı. "*Tüm zamanların en iyi nü tablosu.*"

Odaya bir sessizlik çöktü. Tabii Lily kulaklarındaki yüksek uğultu yüzünden hiçbir şey duyacak halde değildi.

Nü.

Bildiği kadarıyla, Derek sadece bir nü çizmişti.

Rubens'den daha iyi, demişti o saten yastıklar ve bolca kumaşla çevrili halde stüdyodaki kobalt kanepeye yaslanmış uzanırken. *Titian'dan daha ihtişamlı.*

Ancak bu kelimeler bir anıdan ibaret değildi. Şimdi de aynı şeyleri söylüyor, kibirli bakışı kalabalık üzerinde geziniyordu. “Ingres’in okula dönmesi gerektiğini düşünmesine neden olacak.” Akademinin başkanına döndü. “Kraliyet Akademisi’ne, elbette.”

Bu böbürlenme —dönemin en büyük ressamlarından birine edilen bu hakaret— topluluğun dilinin kilidini çözmüştü ve toplu fısıltılar bir kakofoniye dönüşerek Lily’yi tüketen vahşi harareti harladı.

“Rezil,” dedi yakınlarda biri.

Sadece kendisinin göreceğine yemin etmişti.

“Böyle kibir görmedim.”

Hiç kimsenin asla görmeyeceğine söz vermişti.

Arkasındaki kadınlar tekrar konuştu, küçümser ve hoşnutsuzlardı. “Elbette. Bu yüzden onu getirmiş.”

O olamazdı.

Olamazdı.

“Hiç şüphe yok,” diye onay geldi. “Model olacak kadar düşük biri.”

“Model demek fazla kibar kalır. Onun bir değeri var. O böyle bir kelime için fazla ucuz. Buraya kabul edilmesinin tek sebebi—”

Onlara bakmak üzere döndü ve kelimelerin boğazlarına dizilip kalmasına neden oldu; bu ânın gerçekliği gözlerine istenmeyen yaşların dolmasına neden olmuştu. Umurlarında olmadı. İki kadın doğrudan ona baktı. Sanki olukta bir hamamböceğiymiş gibi.

“Vasisi belli ki güzelliğin değeri belirlemediğini iyi biliyor.”

Lily döndü, acımasız sözler harekete geçmesine neden olmuştu. İlk başta, sadece bu korkunç kadınlardan kaçmak için harekete geçmişti; sonra da kendi korkularından kaçmak için...

Ve sonra, Derek'in onu tüm dünyaya ifşa etmesini engellemek için harekete geçmeliydi.

Çoktan sahneye ve hâlâ üstü kapalı olan tabloya yaklaşmaya başlamış kalabalığı yarararak ilerledi. Neyse ki hâlâ kapalıydı. Sir Martin konuşmasına devam ediyordu ama Lily onun ne dediğini duymadı, kürsüye ulaşmaya fazlasıyla odaklanmıştı.

Tabloya ulaşmaya odaklanmıştı.

Basamakları tırmandı, mahcubiyetten daha güçlü bir şey onu tetikliyordu.

Utanç.

Yaptığı şeyden dolayı duyduğu utanç. Ona güvendiği için... Ona inandığı için...

Daha fazlası olabileceğine inandığı için. Yalnız olmadığına inandığı için.

Biz sözüne inandığı için.

Lily sonunda sahnede idi ve adam ona doğru dönüyordu, salon bir kez daha sessizliğe büründü; onun varlığı ve aniden gelişi herkesi tamamen şok etmişti. Akademi başkanının gözleri irileşti.

Derek kusursuz bir kolaylıkla harekete geçti, fakat tek kolunu ona doğru salladı. "Ah! İlham perim geldi."

Şimdi de Lily'nin gözleri irileşmişti. Onu mahvetmişti. Sanki tüm Londra'nın önünde kıyafetlerini çıkarmış gibiydi. Ve hâlâ ona gülümsüyordu, sanki ne hâlde olduğunu görmemiş gibi. "Tatlı Lily'm! Dehamın kaynağı. Gülümse, sevgilim."

Bu kelimelerin onu öfkeden deliye döndüreceğini hiç hayal etmemişti. Durmadı. Ve gülümsemedi de. "Kimsenin görme-yeceğine yemin etmiştin."

Odadakiler bir anda nefeslerini tuttu. Âdeta duvarlar soluk alıyor gibiydi.

Gözlerini kırıştırdı. “Ben öyle bir şey demedim.”

Yalancı.

“Sadece senin için olduğunu söylemiştin.”

Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi gülümsedi. “Sevgilim. Deham benim için o kadar büyük ki paylaşmamam imkânsız. Dünya için. Tüm zamanlar için bu deha.”

Genç kadın kalabalığa, topluluktaki yüzlerce göze baktı, hepsinin birden ona bakması dengesini şaşırtmıştı. Dizlerinin bağını çözmüştü. Kalbi hızla çarpıyordu.

Onu öfkelen-dirmişti.

Tekrar ona döndü. “Beni sevdiğini söylemiştin.”

Başını eğdi. “Öyle mi dedim?”

Mekândan soyutlandı o anda. Zamandan da. Bedeni artık ona ait değildi. O an artık ona ait değildi. Başını iki yana salladı. “Dedin. Söyledin. İkimiz de söyledik. Evlenecektik.”

O ise güldü. *Güldü.* Ses önlerindeki kalabalığın iç çekiş ve fısıltıları içinde yankılandı ama Lily umursamadı. Gülüşü tek başına onu paramparça etmeye yetmişti. “Sevgili kız,” dedi Derek alaycı bir ifadeyle. “Benim kalibremde bir adam senin gibi bir kadın ile *evlenmez.*”

Bunu tüm Londra’nın gözü önünde söylemişti.

Hep onlardan biri olmak istediği o insanların önünde. Hep yaşamayı hayal ettiği bu dünya önünde. Hep sevmeyi hayal ettiği bu adamın önünde.

Ama onu asla sevmemiş olan bu adamın önünde.

Derek onu sevmek yerine utandırmıştı.

Perdeye döndü, tek bir amacı vardı. Aynen Derek’in onu mahvettiği gibi, perdenin ardındaki başyapıtını mahvetmek. Oradaki topluluğun tabloyu görmesini umursamıyordu bile.

Perdeye asıldı, kalın kırmızı kadife neredeyse hiç baskıya gerek görmeden bağlarından ayrıldı —belki de bu öfkesinin gücüyle olmuştu ve...

Perde inince bomboş duvar çıktı ortaya.

Orada hiçbir şey yoktu.

Salona döndü, şaşkın gülüşmeler, şok olmuş iç çekmeler ve fısıltılar sanki üstüne topçu ateşi açılmış gibi yüksek geliyordu.

Tablo orada değildi.

Sıcak ve baskın bir rahatlama çöktü üstüne. Bir zamanlar sevdiği adam ile yüzleşmek için döndü. Ona ihanet eden adam ile. "Nerede?"

Kör edici beyazlıktaki dişler parladı. "Güvenli bir yerde," diye yanıtladı, sesi gürlüyordu, tekrar salona dönerken ikisi bir gösteri sergiliyor gibiydi. "Ona bakın, Londra! Tutkusuna tanıklık edin! Hislerine! Güzelliğine! Ve bir ay içinde, serginin son gününde buraya tekrar gelin, bunların hepsinin çok daha güzel bir şeye dönüşmesine tanıklık edin. Daha da tutkulu hale gelmesine. Eserimle yetişkin erkekleri ağlatacağım. Sanki Tanrının yüzünü görmüş gibi olacaklar."

Toplu bir heyecan dolu iç çekiş odayı kasıp kavurdu. Bunu bir oyun gibi gördüler. O da oyuncuydu.

Lily'nin hayatının mahvolduğunu fark etmediler. Derek'in muhteşem bir şekilde parlatılmış botları altında kalbinin ezilişini fark etmediler.

Herkesin gözleri önünde iki parçaya ayrılışını fark etmediler.

Ya da belki de fark ettiler.

Ve muhtemelen bu kadar neşe dolmalarına neden olan da bunu fark etmiş olmalarıydı.

2. BÖLÜM

İSKOÇ VAHŞİ VASİSİ TARAFINDAN GÜNEYE ÇAĞRILDI

*İki hafta dört gün sonra
Berkeley Meydanı*

Bir vasi. Daha da kötüsü, bir İngiliz vasisi.

İnsan Settlesworth'ün ona bundan biraz bahsedeceğini düşünürdü.

İnsan düzinelerce ev, çok sayıda araç, yüzlerce çalışan, binlerce kiracı ve on binlerce hayvan arasında Settlesworth'ün bekâr ve genç bir kadının varlığından bahsetmenin de gerekli olacağını düşünmesini beklerdi.

Kâğıt üzerindeki yetersizliğine karşın, İskoç vasisi ile yüz yüze gelince kendinden geçeceğine şüphe olmayan bir genç kadın.

İngiliz kadınları kendilerinden geçmek konusunda uzmandı.

Yıllar boyunca, bu tavrı abartılı, gürültülü ve saçma bir şekilde sergilemeyen kimseye rastlamamıştı.

Ama Settlesworth kızdan bahsetmemişti, "Bu arada, bir vasi var ve epey de zor biri." şeklinde lafı bile geçmemişti. En azından, kız Alec'in Londra'ya gitmesini gerektirecek kadar başa

onu *destekleyecek birine* ihtiyacı varsa?" Duraksamış ve iri mavi gözlerini ona doğru kırpıştırarak eklemişti. "Ya onun yerinde *ben* olsaydım?"

Küçük kız kardeşler kesinlikle önceki hayatlarda işlenen günahlar için verilen cezalardı.

Ve şimdiki hayattakiler için de.

Adam kollarını göğsünde çaprazladı, ceketinin yünü omuzlarına dar geliyor, onu aynı mimari, demir işi ve taş cephe gibi sıkıştırıyordu. Buradan nefret ediyordu.

İngiltere senin sonun olacak.

Yandaki evden, Berkeley Meydanı 44 numaradan kadınların kahkahası geldi ve kadınlar beklemekte olan arabaya giden basamakları inmeye başladılar. Genç bir kadın onu gördü ve şok içinde geri çekilmeden önce gözleri irileşti, sonra bakışlarını grubun kalanına çevirip heyecanla fısıldadı ve onlar da anında hep beraber ona dönüp gözlerini üzerine diktiler.

Üzerindeki bakışlarını tenini kavuran bir ateş gibi hissediyordu ve giderek sıcaklıyordu, o sırada gruptaki en yaşlı ve eğer tahmin yürütmesi gerekirse anne ya da teyze olan kadın yüksek sesle konuştu, "Elbette ona göz kulak olması için böyle bir adamı olacaktı."

"Gerçekten *hayvana* benziyor."

Grup keyifle kıkırdarken Alec anında buz kesti. Bu değerlendirme sonucunda duyduğu öfkeyi görmezden gelerek, dikkatini kapıya çevirdi.

Hizmetkârlar hangi cehennemdeydi?

"Muhtemelen odaları kiraya veriyor," dedi kızlardan biri.

"Ve başka şeyleri de," diye kinayeli bir karşılık geldi. "Bunun için yeterince rezil biri."

Bu kız ne tür bir skandala karışmıştı böyle?

Settlesworth'un mektubu son derece baştan savmaydı, onu kızın varlığından haberdar etmediği için özür diliyor ve kızı Alec'in ayakları dibine atıyordu. *Kız bir skandalın kalbinde. Eğer gelmezseniz, bundan kurtulması zor. Derhal gelmelisiniz.*

İngiliz olan her şeyden nefret ediyor olabilirdi, ama Alec bir canavar değildi. Kızı bu kahrolası kurtların içinde bırakacak hali yoktu. Ve eğer bu yan evdeki kadın kurtlara bakılırsa, burada olması iyi bir şeydi çünkü zavallı kız çoktan avları olmuştu.

İngiliz kadınlarının eline düşmek ne demekti bilirdi.

Kadınlara arabalarına doluşup cehenneme gitmelerini söyleme arzusunu bastırarak, kapıya bir kez daha vurmak için yumruğunu kaldırdı.

Kapı bir anda açıldı ve şaşkınlığından etkileyici bir hızla kurtulduktan sonra, Alec önünde dikilen kadını öfkeyle süzerek hayatında gördüğü en sönük gri elbiseyi giydiğini fark etti.

Tahminine göre 1.60'dan uzun değildi, çıkık elmacık kemikleri, porselen cildi, dolgun dudakları ve loş ışıklı bir girişte durmasına karşın bir şekilde altın gibi parlayan kırmızı saçları vardı. Sanki kadın kendine özel bir güneşle dolaşıyor gibiydi.

Elbisesi çirkin olsun ya da olmasın, onun Britanya'daki en güzel kadın olduğunu söylemek hiç de abartı olmazdı.

Elbette öyleydi.

Hiçbir şey kötü bir günü güzel bir İngiliz kadın kadar mahvedemezdi.

"Nihayet," diye homurdandı.

Genç kızın şoku atlatması birkaç saniye aldı ve sonra gözlerini adamın göğsünde odaklandıkları yerden kaldırıp yüzüne baktı, baktıkça kaşları biraz daha yukarı kalktı.

Alec donakalmıştı. Gözleri griydi —arduvaz ya da çelik gibi değildi, yağmur bulutlarının gümüşle dolu o en koyu grisiydi. Kaskatı kesildi, üzerine çok küçük gelen ceket omuzlarını sıktı ve ona İngiltere’de olduğunu, bu kadın her kimse, ilgisini çekemeyeceğini hatırlattı. Yani o ve İskoçya’ya hemen dönebilme ihtimalinin arasında duran bir engel olmasını saymazsak.

“Beni içeri alsan iyi olur, küçük kız.”

Kızıl bir kaş havalandı. “Böyle bir şey yapmayacağım.”

Kapıyı kapattı.

Alec gözlerini kırptırdı, kısa bir şaşkınlık ve inanamama ânı yaşadı, sonra bu iki his de yerlerini güçlü bir sabırsızlığa bıraktı. Bir adım geriledi, kapıyı ölçüp biçti ve göğsünü şişirip kapıyı kırdı.

Kapı yüksek bir gümbürtüyle girişin zeminine çarptı.

Yan evdeki kadınlara dönmeden edemedi, kadınlar şimdi donakalmış, şoktan gözleri irileşmişti. “Sizin için yeterince hayvan mıyım, hanımlar?”

Soru onları harekete geçirdi ve birbirlerinin üstüne çıkarak arabaya girdiler. Tatmin olmuş bir şekilde, Alec dikkatini kendi evine çevirdi ve omzundaki acıyı görmezden gelerek eşiği geçti.

Genç kız içeride öylece dikilmiş, büyük meşe kapıya bakıyordu. “Beni öldürebilirdin.”

“Sanmam,” dedi. “Kapı birini öldürmeye yetecek kadar ağır değil.”

Genç kız gözlerini kıstı. “On sekiz numara, sanırım.”

Sözler daha küçümseyici olamazdı. Alec umursamayarak kapıyı olduğu yerden kaldırdı ve açık eşiğe yaslamak için döndü. Aksanını bilerek abarttı. “O halde kim olduğumu söylersin.”

“Londra’da kim olduğunuzu kolayca söyleyemeyecek kimse olduğunu sanmam. Ama eğer sizi anlamalarını istiyorsanız *bilmek* kelimesini öğrenebilirsiniz.”

Akılhca sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Kendi evimin kapısında bekletilmeyi umursamıyorum."

Kız menteşelerinden ayrılmış kapıya doğru anlamlı bir bakış fırlattı. "Bir şey canını sıkınca onu yok etmek gibi bir huyun mu var?"

Alec sözlerini inkâr etme dürtüsüyle savaştı. Yetişkin hayatının büyük bir kısmını kaba biri olmadığını kanıtlamaya çalışarak geçirmişti. Sert ve vahşi biri olmadığını da.

Ama kendisini bu kadına karşı savunmayacaktı. "Zarar için cömert bir ödeme yapacağım."

Kadın gözlerini devirdi. "Etkileyici."

Adam şaşkınlığını açık etmemeye çalıştı. Aristokratların hizmetçileriyle neredeyse hiç deneyimi olmasa da, efendilerine saldırgan huylarınının olmadığına oldukça emindi. Yine de, oltaya gelmedi ve bunun yerine ortadaki geniş, döner merdiveni, duvarlarda etkileyici ve büyük yağlı boya manzara resimleri, orada burada görülen ve gösterişten çok çağdaşlık işareti olan yaldızlı dokunuşları ile muhteşem evi inceledi. Yavaştan bir daire çizerek döndü ve yüksek tavanları, yukarıdaki camlardan gelen ışığı yakalayıp yansıtan ve tüm mekânı doğal ışıkla doldurup, geniş, renkli bir halı ve gösterişli şömineye bakan devasa aynaları inceledi.

Etkileyici bir soydan gelen bir düke ait olmaları gerekiyordu ve şüphesiz eski düşesi tarafından dekore edilmişti.

Duraksadı.

Daha önce bir düşes olmuş muydu? On yedi tane ölü düğ olunca, Alec daha önce birden fazla düşes olduğuna emindi.

Bu düşünceyle homurdandı. Skandallara karışan bir vasilik ve huysuz çalışanlar üstüne bir de uğraşması gereken bir dula hiç ihtiyacı yoktu.

Söz konusu çalışan hoşnutsuz sesi duydu. "Size gönülsüz dük denildiğini biliyordum ama bu kadar şey olacağınızı düşünmemiş..."

Münasebetsizlik orada kesildi ama Alec dillendirilmeyen kelimeleri duymuştu. *Canavar. Kaba. Yontulmamış. Sahrı tü-kendi.* "Leydi Lilian'ı çağırırsanız iyi olur. Derhal."

"Ona Bayan Hargrove deniyor. Soylu değil."

Kaşını kaldırdı. "Burası İngiltere, öyle değil mi? Kurallar değişti mi öyleyse? Artık neşeyle dükleri düzeltir mi oldunuz?"

"Söz konusu dük yanılıyorsa evet," dedi, "Fakat sorun olmayacak zira çok az kişi korkunç aksanınızı anlayıp hatalı mısınız yoksa haklı mısınız bilebilir."

"Sen beni yeterince anlıyor gibisin."

Fazlasıyla tatlı bir gülümseme yolladı. "Bu da benim büyük şansım, sanırım."

Hızla gelen karşılığa gülme güdüsünü dizginledi. Kadın eğlenceli değildi. İşten atılmasına çok az kalmıştı. "Peki unvan ile birlikte gelen saygıya ne oldu?"

"Bu söz konusu unvandan etkilenen insanlardan geliyor, tahminimce."

"Ve sen onlardan değil misin?"

Kollarını kavuşturdu. "Pek sayılmaz."

"Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Beş yıl içinde sizden on sekiz tane oldu. Ya da, açık konuşmak gerekirse, iki hafta içinde on yedi oldu ve sonraki beş sene de siz vardınız. Ve bu eve ilk kez ayak basmış olmanıza karşın, burası —ve içindekiler— size ait. Onlara bakılıyor. *Sizin için.* Siz olmasanız da. Eğer bu unvanların saçmalığını göstermiyorsa, ne gösterir bilemiyorum."

Onun katılmadığı bir şey söylememiştir. Ama bu onun delirtici olmadığı anlamına gelmiyordu — muhtemelen evdeki diğer kadın kadar deliydi. “Başkaldırın etkileyici olsa ve mantığıyla tamamen ters düşmüyor olsam da, yetti artık,” dedi. “Bayan Lillian ile konuşmak istiyorum ve senin görevin, sevsen de sevmesen de, onu çağırmak.”

“Neden buradasınız?”

Uzun bir dakika boyunca aralarında soğuk bir sessizliğin oluşmasına izin verdi, amacı istediğini yaptırmak için onu korkutmaktı. “Hanımını getir.”

Biraz bile korkmamıştı. “Ondan evin hanımıymış gibi bahsetmenizi gülünç buluyorum. Sanki burada bir mahkûm değilmiş gibi.”

O anda anladı.

Vesayetindeki kişi yararlanmaya çalışan tiplerden değildi, demek ki.

Fakat o konuşmadan, kız devam etti. “Sanki o, tam da koca bir İskoç canavarına yakışacak şekilde hızla yok ettiğiniz o kapı gibi size ait bir eşya değilmiş gibi.”

Bu kelimeyi duymayı beklemiyordu.

Ama bir şekilde, burada, bu kusursuz İngiliz meydanındaki kusursuz İngiliz konağında bu kusursuz İngiliz kadın ile birlikte, üstünde rahatsız bir takım ile eşige zar zor sığmış ve oraya ait değilmiş gibi hissederek dikilirken, bunu elinde olmadan duymuştu.

Elinde olmadan bunu hissetmişti, aynı boynunu sıkan kravat gibi yakın ve rahatsız edici.

Bunu güzel kadınlardan ne sıklıkla duyuyordu? Korkuyla fışıldanıyordu, sanki o karyola direklerine güzel, derin bir çentik atarken en derin düşüncelerini kendilerine saklamak için fazla

meşgullermiş gibi. Biri onun cüssesine eriştiğinde, kadınlar tarafından bir ödöl gibi arzulanırdı. Sirk gösterisindeki bir boğa gibi.

Devasa ve kaba.

Bu kelime başkalarının tutkusunu onurlandırırken onunkini alçaltırdı.

Aynı onu annesinin dudaklarında alçalttığı gibi, ona çıkışırken pişmanlığını vurguladığı gibi —onun gözünde iyi olmak için fazla iriydi. Ona layık olmak için fazla büyüktü. Fazla kabaydı. Fazla İskoç'tu.

Ona utanç dolu hayatını fazlasıyla hatırlatıyordu.

Annesi onun cüssesinden nefret ederdi. Gücünden de. Babasından ona miras kalanlardan da. O kadar nefret etmişti ki, sonunda o tek kelimeyi oğluna veda hediyesi olarak bırakıp gitti.

Canavar.

Ve şimdi, o kelimeyi burada, bu yerde, bir başka güzel İngiliz kadının dudaklarından, böyle esaslı derecede küçümser bir tavırla duyunca, bundan kaçınması imkânsızdı.

Aynı misilleme yapma isteğinden kaçınmasının imkânsız olması gibi. “Güzel olmamanızı dilemiştim.”

Gözleri kısıldı. “Bu sözcük sizin dudaklarınızdan kulağa bir iltifat gibi gelmiyor.”

Bir görüntü belirdi, bu muhteşem kadın yatağa uzanmıştı, saçları beyaz çarşafın üstüne alev ve altın gibi dökülmüş, uzun bacakları davetkâr, pembe dudakları aralıktı. Tutku acılı bir şekilde onu çarptı ve kendisine yerini hatırlatması gerekti.

Alec, onun vasisi idi. O da Alec'in koruması altındaydı.

Ve ayrıca bir İngiliz'di.

Onun için uygun değildi.

“Değil,” dedi. “Bunu senin yapmış olmanı daha olası kılıyor.”

Gözleri çok güzel ve hayal edebileceğinden çok daha anlam-
lıydı ve hemen meydan okuma ifadesiyle dolmuştu. “Ne yap-
tım?”

“Kendini mahvettin.”

Öfke başka bir şeye dönüştü ama bu o kadar çabuk kayboldu
ki, eğer dayanılmaz şekilde tanıdık gelmese Alec onu tanıyama-
yabilirdi.

Utanç.

Ve o utanç içinde, o utanç onun gölgesini delip geçerken,
sözlerine hemen pişman oldu. Ve gitmelerini diledi. “Ben böyle
söylememe—”

“Neden ki? Bu doğru.”

Onu uzun bir an süzdü —dik omurgasına, yuvarlak omuzla-
rına, kalkık başına baktı. Sahip olmaması gereken ama yine de
onurlu bir şekilde taşıdığı güce...

“Tekrar başlamalıyız,” dedi Alec.

“Hiç başlamamayı tercih ederim,” diye karşılık verdi Lily ve
arkasını dönerek, kalıcı bir şekilde açık bırakılan kapıdan sü-
zülüp gelen arkadaki meydana ait seslerle onu baş başa bıraktı.

İsteksiz düke ancak kafasında bir deliğe ihtiyaç duyduğu ka-
dar ihtiyacı vardı.

Giriş salonundaki oturma odasının kapısını kapattı, sırtını
oraya yasladı ve onun evden gitmesini dileyerek uzun bir soluk
bıraktı. Hayatından gitmesini diledi. Ne de olsa, son beş sene-
dir ona ilgi göstermiş değildi.

Ama işte şu an buradaydı, intikam peşindeki bir koruyucu
kral gibi içeri dalabilmiş, Lily ve skandalı üzerinde hak iddia
edebilirmişçesine resmen kapısını aşağı indirmişti.

Gerçi bu pek de yalan sayılmazdı.

Kahrolası Settlesworth ve mektup yazma becerisi.

Ve davetsiz bir şekilde geldiği için dük de kahrolsundu. İstenmediği halde geldiği için.

Lily'nin bir planı vardı ve bunun için düke ihtiyacı yoktu. Onu kıskırtmamalıydı. Ona hakaret etmemeliydi. Aslında, kimseyi bu yoldan kazanamazdınız ve dük de kazanması zor biriydi.

Odanın diğer ucundaki büfeye yürüdü.

Zor biriydi.

Kendine biraz amber likörü doldurdu.

Çok güçlüydü. Lily büyük meşe kapının sanki kâğıttan yapılmış gibi menteşelerinden ayrıldığı o görüntüyü unutabileceğini sanmıyordu. Ve bu devasa adamın görüntüsü karşısında nefesini tutmayacağı bir ânın geleceğini de sanmıyordu, bir dev kadar büyük ve tarifi mümkün olamayacak kadar yakışıklıydı, yarattığı tahribatın önünde duruyor ve sanki cennetten gönderilmiş gibi güneş ışığı ile aydınlanıyordu.

Durdu.

Bu ne saçmalıkta böyle. Tam iki hafta dört gündür ev hapsinde Londra'nın geri kalanından saklanıyor olduğu için, adam kapıyı indirince içeri giren temiz hava ile sersemlemiş olmalıydı.

Sadece bu bile pek çok kadını etkilemeye yeterdi.

Özellikle de onun gibi daha önce yakışıklı erkekler tarafından kandırılmış olanları.

Lily'nin onun geniş omuzlarına, kahverengi gözlerine ya da hem yumuşak hem de sert ve fena derecede çekici görünen dolgun dudaklarına karşı bir ilgisi yoktu. En yetenekli İskoç demirciler tarafından demirden dövülmüş gibi güçlü duran yanaklarını, burnunu ve dudaklarını fark etmemişti bile.

Bardağındaki viskiden bir yudum aldı.

Hayır, Warnick Dükü'ne karşı ancak bir an önce gitmesi konusunda ilgi gösterebilirdi.

"Lillian." Döndü ve ilgisizliğinin objesini şimdi açık olan kapı eşiğinde buldu. Kahverengi gözleri elindeki bardağa çevrilmişti. "Saat sabah on buçuk."

Bilerek bir yudum daha aldı. Eğer içmesi gereken bir vakit varsa, o da şimdiydi. "Bakıyorum kapıların ne işe yaradığından haberdarsınız."

Adam kaşını kaldırdı ve hiçbir şey demeden onu uzun bir süre izledi, "Eğer içeceksek, ben de bir bardak alayım."

Kadın ikinci bir bardağı doldururken ona arkasını döndü ve bardağı ona vermek için geri döndüğünde, onun sessizce odayı geçtiğini fark etti. Ondaki uzaklaşma dürtüsüne karşı direndi. Çok iriydi. Çok hâkim bir duruşu vardı.

Bu çok zorlayıcıydı.

Bardağı aldı. "Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Bu senin içkin. İstedğin gibi iç."

İçmedi. Bunun yerine şömineye doğru yürüdü, orada büyük, klasik bir yağlı boya tablo görmüştü. Tabloda güzel bir kadının bakışları altında, bir söğüt ağacının gölgesinde uyuyan çıplak bir adam vardı ve şafak söküyordu. Lily de tabloyu incelerken dişlerini sıktı. Nü bir tablo. Rahatsız ediciydi çünkü ona—

"Skandalı bahsedelim mi?"

Hayır.

Yanakları yandı. Bundan hoşlanmamıştı. "Bir skandal mı var?"

Alec ona bakmak için döndü. "Sen söyle."

“Yanî, tahmin ederim ki gündüz gözüyle kapıyı paramparça ettiğiniz haberi yayılacaktır.”

Adamın gözlerinde bir şey parıldadı. Eğlenmiş gibiydi. O ise bundan hoşlanmamıştı. “Bu doğru mu, küçük hanım?”

Ve, o anda, o İskoç aksanıyla söylenmiş, sıcak, sert ve neredeyse katlanamayacağı kadar kibar beş basit kelimeyle birlikte, oradan başka herhangi bir yerde olabilmeyi diledi. Çünkü ilk kez biri bu soruyu sormuştu.

Ve milyonuncu kez farklı bir cevabı olabilmesini diliyordu. “Sanırım gitseniz iyi olur.”

Bir süre hareketsizdi ve sonra, “Yardım etmek için buradayım,” dedi.

Lily buna güldü, sesinde neşeden eser yoktu. “Bu etkileyici, Ekselansları, ilgili ve koruyucu biri olarak sesiniz kulağa ne hoş geliyor.”

“Olayı duyar duymaz geldim.”

Bir efsane olmuştu belli ki. “Haber İskoçya’ya kadar gitti demek, öyle mi?”

“Deneyimlerime göre, dedikodu şimşek kadar hızlı ilerliyor.”

“Ve dedikodu deneyiminiz çok mu?”

“Kabul etmek istemeyeceğim kadar çok.”

Lily kelimelerdeki samimiyeti hissetti. “Peki, sizin hakkınızdaki dedikodular gerçek miydi?”

Cevap vermeyeceğini düşünmesine neden olacak kadar uzun süre sessiz kaldı, bu yüzden basitçe “Evet,” dediğinde bu onun için oldukça şok ediciydi.

Tek bir kelime üzerine hiç bu kadar meraklanmamıştı. Elbette, saçmalıktı. Skandalı her neyse, onunki gibi olamazdı. Onu yok etmemişti.

Kaçmak zorunda bırakmamıştı.

Bakışları buluştu. "Ve şimdi ne olacak? İsminizi kurtarmak için mi geldiniz?"

"İsmim zerre kadar umrumda değil. Seninkini kurtarmaya geldim."

Bu bir yalandı. Babası öldüğünden beri kimse Lily'nin ismini umursamamıştı. Yanında hiç koruyucu bir kadın ya da arkadaş olmamıştı.

Hiç aşkı olmamıştı.

Bu düşünceyle istenmeyen ve sinir bozucu sıcak yaşlar geldi gözlerinden ve akma tehdidiyle gözüne batmaya başladılar. Sertçe bir nefes aldı ve yaşları ona göstermeyi reddederek büfe-ye döndü. "Neden?"

Kaşları çatıldı. "Neden mi?"

"Beni tanıımıyorsunuz bile."

Duraksadı. Sonra, "Sen benim sorumluluğumdasın," dedi.

Lily güldü. Ona bakmadan edemedi. "Bana en ufak bir ilgi bile göstermediniz. Varlığımdan bile habersizdiniz, öyle değil mi?" Adamın gözlerinde suçluluk okudu. Gerçeği okudu. "Sanırım bu diğer ihtimalden daha iyi."

"Nedir o?"

"Yıllardır beni bildiğiniz ama sadece varlığımı görmezden geldiğiniz ihtimali."

Bunu yapmayan tek kişi o olabilirdi ancak.

"Eğer bilseydim..." Sustu.

"Ne? Yıllar önce Londra'ya mı dönerdiniz? Hemen koruyucu ve kurtarıcı rolünü mü üstlenirdiniz?"

Alec iri ayakları üzerinde kıpırdandı. Lily de onun bu suçlamaları hak etmediğini bilerek söylediklerinden duyduğu piş-

manlığın sancısını hissetti. Dilini ısırarak özür dilemeyi reddetti. Gitmesini diledi. Hiç gelmemiş olmasını diledi.

Her dilek gerçek olsaydı...

“Ben bir canavar değilim,” diye yanıtladı sonunda. “Sorumluluk istemedim ama ihtiyaç duyduklarının verilmesini hiç tereddütsüz sağlardım.”

Hep böyleydi. Maddi vaatler. Kalacak yer ve yiyecek. Kolayca bulunabilen her şeye dair vaatler.

Ve aslında kıymeti olan hiçbir şey vaat edilmezdi.

Elini sallayarak güzel evi gösterdi. “Bana bunlar eksiksiz sağlandı. İçinde tünediğim güzel kafesime bir bak.” Cevap vermesini beklemedi. “İki şekilde de fark etmez. Korkarım çok geç kaldınız.” Yanından geçerken, “Ne koruyucu ne de kurtarıcı arıyorum. Aslında, eğer geçen yıllar bana bir şey öğrettiyse, o da benim kendimi kurtarabilecek olduğum. Kendi koruyuculuğumu yapabilirim,” dedi.

Oturma odasının kapısına ulaşana dek bir yanıt gelmedi. “Yaşça düşündüğümden büyüksün.”

Durdu. Dönüp baktı. “Anlamadım?”

Adam kımıldamadı. “Kaç yaşındasın?”

Bu saygısız soruyu Lily de tekrarladı. “*Sen* kaç yaşındasın?”

“Senin vesayet altında olmak için fazla büyük olduğunu bilecek kadar büyüğüm.”

“Eğer vasilik için bu kadar uzun süreli bir ilgisizlik göstermemiş olsaydın, sorunun cevabını alırdın.”

“Kişisel alma.”

“Uzun süren ilgisizliğini mi?”

“Artık varlığından haberdar olduğuma göre, oldukça ilgili olduğumu söyleyebilirim.”

“Elbette öylesin, ben artık cam bir fanus içinde izlenmesi ve herkese ibret olsun diye gösterilmesi gereken bir yaratık olduğuma göre.”

Siyah kaşlarından birini kaldırdı ve kollarını dev göğsü üzerinde kavuşturdu. “Saniyeler önce, kafeste bir kuştun.”

“Şimdi de karıştırdığım metaforlarla mı ilgileniyorsun?” diye cevabı yapıştırdı.

Tereddüt etmedi. “Hayır, ilgilendiğim sensin.”

Kelimeler içini ısıttı. Böyle olmamalıydı. “Yazık, zira ben seninle ilgilenmiyorum.”

“İlgilenmelisin. Anladığım kadarıyla vasilerin korudukları kişi üzerinde epey kontrol hakları var.”

“Ben Warnick mülkü korumasındayım. Senin yerinde olsam, pek sahiplenici davranmazdım.”

“Ben Warnick değil miyim?”

“Muhtemelen uzun süreliğine değil. Siz düklerin ölmek gibi bir huyu var.”

“Sanırım bunu isterdin?”

“Bir kadın ancak hayal edebilir.” Adamın dudakları bu sözleri duyunca kıpırdadı ve eğer gerçeği söylemesi gerekirse, onu eğlendirmekten keyif aldığını kabul ederdi. Fakat gerçekten ilgilenmiyordu.

“Peki, ama ben henüz ölmedim, Lillian, bu yüzden şimdilik bana kaldın. Sorularımı yanıtlasan iyi olur.” Duraksadı, sonra dediklerini tekrarladı. “Vesayet altında olmak için büyüksün, değil mi?”

Elbette öyleydi. Arbedede kaybolmuş gibiydi. Babası ölmüş ve onu dükün vesayetine bırakmıştı ve birkaç yıl her şey iyiydi, dük ölene kadar. Ve sonraki on altı tanesi de ölmüştü. Ve sonra bu adam —İngiltere’ye dair her şeyden sakınan ve tescil bel-

gelerini almak için parlamentoya bile uğramayan bu efsanevi lskoç— yetkili hale gelmişti.

Ve Lily unutulmuştu.

Çeyiz yok. Eş adayı yok. Arkadaş yok.

Ona baktı ve tüm bunları anlatmanın, hayatındaki bu çılgın oyunun içindeki rolünü, o oyunu tekrar izlemek zorunda kalmadan anlamasını sağlamanın bir yolu olmasını diledi. Bu mümkün olmadığından, cevapladı, “Öyleyim, oldukça.”

Küçük, güzel bir oyma sandalyeye oturdu ve Lily onu izlerken o da Lily’ye baktı. Adam onu anlamaya çalışıyordu. Sanki uzun süre bakarsa, kadının kilidi açılacakmış gibi.

İronik olan, eğer bunu bir sene önce yapmış olsaydı, gerçekten kilidi açılabilirdi. Ona içini açabilir ve sorularını yanıtlayıp, tüm çıplaklığıyla kendini ona açabilirdi.

Bu düşünceyle birlikte dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Muhtemelen tüm çıplaklığıyla açardı ona kendini. Neyse ki, bir yıl geç kalmıştı ve o artık tamamen başka biriydi.

“Ben evlenene dek mülkün korumasındayım.”

“Neden evlenmedin?”

Gözlerini kırptırdı. “Çoğu kişi bu soruyu uygunsuz bulur.”

Kaşını kaldırdı ve evin kapısını işaret etti. “Uygunluk gibi şeyleri umursayan birine benziyor muyum?”

Benzemiyordu.

Evlenmemesine bir düzine sebep gösterebilirdi. Yetim olmak, ihmal edilmiş olmak, yalnız olmak ve sonra da yanlış bir adama umutsuzca tutulmuş olmak gibi. Ama bunları onunla paylaşmayacaktı. Bu yüzden, daha basit ama daha az dürüst olmayan gerçeğe yetindi. “Bana hiç teklif edilmedi.”

“Bu imkânsız görünüyor.”

“Neden?”

“Çünkü erkekler senin gibi kadınlar için sıraya girerler.”

Senin gibi kadınlar. Lily kaskatı kesildi. Bu adam güzelliğinden aynı ona verdiği his gibi bahsediyordu. “Dikkatli olun. İltifatlarınız beni şımartabilir, Majesteleri.”

Adam tekli bir koltuğa sıkışarak oturdu, devasa cüssesi yanında koltuk ufacık görünüyordu. “Alec.”

“Pardon?”

“Bana Alec diyebilirsiniz.”

“Bu İskoçya’nın vahşi yerlerinde hoş görülebilse de, Majesteleri, burada tamamen uygunsuzdur.”

“Yine bu uygunluk muhabbeti,” dedi. “Peki. Bana Stuart de o halde. Ya da kuşkusuz aklından geçmekte olan hakaretlerden biriyle seslen,” dedi. “Dük yerine onları tercih ederim.”

“Ama siz bir *düksünüz*.”

“İsteyerek olmadım.” Bardağındaki amber likörünün son yudumunu da yuttuktan sonra yüzünü ekşitti. “Tanrım. Bu iğrenç.” İçkinin kalanını şömineye döktü.

Bunun üzerine kadın kaşlarını kaldırdı. “Unvanını ve almanı sağladığı İskoç viskisini küçümsüyorsun.”

“Öncelikle buna İskoç viskisi denemez. Bu olsa olsa dandik bir bira olabilir.” Duraksadı. “Ve ikincisi, unvanımı küçümsemiyorum, sadece ondan hoşlanmıyorum.”

“Evet, seni zavallı, ezilen adam. Tarihin en zengin ve kırılgan düklüklerinden biri kucağına düştü. Senin korkunç, unvanlı varlığını sürdürmek çok zor olmalı.” Sahip olduğu güç hakkında bir fikri yoktu. Ayrıcalık hakkında da... Buna sahip olabilmek için onun neler yapabileceği hakkında da.

Küçük koltukta geriye yaslandı. “İskoçya’da dürüstçe kazanmış olduğum kendi paramı harcıyorum. Düklüğe güvenen

kiracılar ve çalışanların refah içinde yaşamaya devam ettiklerinden emin oluyorum ama bu unvanı ben istemedim. Bunun getirdiği ganimetle etkileşime girmedim.”

“Buna ben de dâhilim.” Kelimeler diline gelince dayanamamıştı.

“Buradayım, öyle değil mi? Korumam altındaki kişi tarafından güneye çağrıldım. Bunun mutlaka bir anlamı olmalı.”

“Sizi ben çağırmadım.”

“Sen kâğıdı kalemi alıp beni çağırmamış olabilirsin, küçük hanım, ama sınırdan öteye ismimi seslenmiş kadar oldun.”

“Dediğim gibi, size ihtiyacım yok.”

“Bana dünyanın bu fikirde olmadığı söylendi.”

“Dünya batsın,” dedi ve dikkatini şömineye çevirirken ekledi, “ve siz de onunla birlikte batın.”

“Buraya seni kurtarmak için geldiğimden daha müteşekkireceğini düşünmüştüm.”

Adamın kibri oldukça dikkat çekiciydi. “Bu şans hakkı edecek ne yaptım?”

Kelimelerdeki kinayeyi duyarak iç çekti. “Huysuzluğuna rağmen, buraya senin sözde...” Uygun kelimeyi bulmak için düşündü. “...durumunu düzeltmeye geldim.”

Kaşları çatıldı. “Benim huysuzluğum mu?”

“Bunu inkâr mı ediyorsun?”

Kesinlikle ediyordu. “Şeker yemesine izin verilmeyen bir çocuk huysuzluk edebilir ancak.”

“Huysuz değilsen kendini nasıl tanımlarsın peki?”

Öfkeli. Aptal. Rahatsız. Çaresiz.

Utanç dolu.

Sonunda konuştu. "Bu önemli değil. Bu yetersiz ve bunun için çok geç." Bir duraksamadan sonra anlamlı bir şekilde ekledi. "Benim bir planını var ve siz bunun bir parçası değilsiniz, Dük."

Ona bir bakış attı. "Sanırım bu unvanı sevmediğimi sana söylememeliydim."

"Zayıf noktayı asla düşmanına gösterme."

"Düşmanız yani?"

"Arkadaş olmadığımız kesin."

Adamın sinirinin bozulduğunu görebiliyordu. "Yeter artık. Neden şuradan başlamıyoruz. Settlesworth bana senin tüm Londra önünde kendini rezil ettiğini söyledi."

Bu kelimeleri ne sıklıkla kendi aklından geçirirse geçirsin, başkasının ağzından dökülünce acıyordu. Utançla doldu ve bunu göstermemek için elinden geleni yaptı.

Başaramadı. "Nasıl oluyor da rezil olan ben oluyorum o—"

Durdu.

Yine de adam cümlelerin kalanını duymuştu. "O halde bir de adam var."

Gözleri buluştu. "Bilmiyormuş gibi davranmanıza gerek yok."

"Öyle yapmıyorum," dedi. "Settlesworth bana çok az bilgi verdi. Ama aptal değilim ve sana bakınca işin içinde bir adamın da olduğu açık."

"Bana bakınca." Kelimelerin ne kadar acıttığından haberi yoktu.

Adam onu duymazdan geldi. "Pekâlâ. Kendini rezil etmedin. Seni rezil ettiler."

"İkisi de aynı şey," diye mırıldandı.

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "İkisi farklı."

Duraksadı. “Ne oldu?”

Bilmiyordu. Bu ilginçti. Ne yaptığını bilmiyordu. Kendini nasıl rezil ettiğini bilmiyordu. Sadece bir avukatın çağrısıyla uyanan merakı ve hayal gücünün sınırlarından ibaretti her şey. Ve bu merakın sınırları içinde o bir şekilde geçmişinden bağımsızdı.

Ve Tatlı Lily, Yalnız Lily, Terk Edilmiş Lily ya da bugün skandal gazeteleri hangi ismi uygun gördüyse onun skandalını duyması çok zaman almayacak olsa da, şimdi bilmesini istemiyordu.

Ve ona anlatmadı.

“Fark eder mi?”

Sanki aklını kaçırmış gibi ona baktı. “Elbette fark eder.”

Başını iki yana salladı. “Fark etmez, ama. Bir şey değiştirmez. Tek önemi olan onların neye inandığı. Skandal dediğin böyle oluyor.”

“Gerçekler önemlidir, Lillian. Bana ne olduğunu anlat. Eğer bunu olduğundan kötü hale getirirlerse, Londra’ya gerçeği gazete yoluyla anlatacağım.”

“Hem bir koruyucum hem de savunucum olduğu için ne şanslıyım,” dedi ve sözlerindeki kinayenin adamı rahatsız ederek sorgulamayı kesmesini sağlamasını umdu.

Sonra adam Keltçe bir şeyler mırıldandı ve bunun ne anlama geldiğini bilmese de bir küfür olduğunu hemen anlayabildi. Sımsıkı bir şekilde boynuna dolanmış olan kravatına asıldı, ceketini de aynı şekilde omuzlarını sımsıkı sarıyordu. Pantolon üst bacaklarına dar geliyordu. Bu adama dair her şey olması gerekenden büyüktü. Muhtemelen bu yüzden hemen gerçeğin ne olduğunu çözmüştü. Bu yüzden kusurlarını net bir şekilde görebilmişti.

Kusurlar kusurları görmüştü.

İngilizce'ye döndü. "Olayın ayrıntılarını bilmeden bu sorunu çözemeyiz."

"Biz diye bir şey yok, Majesteleri." Kelimeler sert ve kesindi. "Bugüne dek beni tanıımıyordunuz."

"Yakında yeterince tanıyacağım, genç kadın."

Neden olduğunu bilmesede saçma bir şekilde bu önemliydi. Bir şekilde, bu onunlayken başkalarıyla olduğundan farklı biri olduğu anlamına geliyordu. "Bunları kafanıza takmanıza gerek yok," dedi Lily. "On gün içinde, meselem çözülecek."

O ya da bu şekilde.

Eğer bunu yeterince tekrar ederse, inanılır hale gelirdi. Kendisi de inanabilirdi.

"On gün içinde ne olacak?"

Tablo sergilenecek.

Sadece o değil. "Yirmi dört yaşına gireceğim."

"Ve?" Alec koltukta öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine koymuş, parmaklarını kenetlemişti.

Ve tablo sergilenecek. Tüm Londra'nın gözleri önünde.

Bu düşünceleri görmezden gelerek ona baktı. Fark etmezdi. Bir planı vardı. "Ve vesayet kurallarına göre, Londra'yı —ve skandalımı— geride bırakmama yetecek kadar ödeme alabileceğim."

Alec kaşlarını kaldırdı. "Bu her şeyi hafızandan silmene yetecekse, epey para olmalı, küçük hanım."

"Ah öyle," dedi Lily. "Londra'dan bir daha dönmemek üzere ayrılabilirim. Yani, görüyorsunuz ya, Majesteleri," dedi, zaferin sesine yansımaya izin vererek. "Kendimi kurtaracak bir planım var. Korumaya ihtiyaç yok. Kaçmayı planlıyorum."

Bu plandan nefret ediyordu. Sonunda Derek'in kazandığı bir plan olduğu için nefret ediyordu. Londra da kazanacaktı.

istediği yaşam ellerinden kayıp gidecekti. Ama başka seçeneği yoktu. Onu sonsuza dek damgalayacak bu skandaldan sağ çıkmanın başka yolu yoktu.

Alec uzun bir süre onu izledikten sonra başını salladı ve koltuğunda geriye yaslanarak iri cüssesiyle mobilyaların küçücük görünmesine neden oldu. “Bu kendini kurtarmanın yollarından biri.”

Bu ifade hoşuna gitmemişti. “Bir yol.”

“Onu seviyor musun?”

Bu kelimeler renginin solmasına neden oldu. “Ne?”

“O adam. Onu seviyor musun?”

“İşin içinde bir erkek olduğunu kabul etmemiştim.”

“Hep bir erkek vardır, küçük hanım.”

Evlenecektik. Yine gözyaşları. Sıcak, fkeli, ani ve istenmeyen. Onları yuttu. “Bunun sizi neden alakadar ettiğini anlamıyorum.”

Keşke sevmeseydim. Keşke onu hiç tanımasaydım.

Keşke—

Keşke böyle rezil olmasaydım.

Sanki sorusu yanıtlanmış gibi başını salladı Alec. Sanki karar verilmiş gibi. “Bu yeterli, o halde.”

Ve bir şekilde karar verilmişti. Genç kadın başını yana eğdi. “Yeterli mi?”

Adam ayağa kalktı, kocamandı ve birden çok daha heybetli görünmeye başlamıştı —hatta kapıyı menteşelerinden sktğ an bile bu kadar heybetli görünmemişti. Sanki sadece yeni tanııştığı bir adam değil de onun kralıydı. Ve konuştuğu zaman, öyle sert bir kesinlikle yaptı ki bunu, sadece bir anlığına da olsa sözlerine inandı.

“Kamayacaksın.”

3. BÖLÜM

KANADI KIRIK MELEĞİN YUMRUK KAVGASI: İSKOÇ VAHŞİSİ SÜSLÜ KİBİR TİMSALİNİ EZİCİ BİR ŞEKİLDE YENDİ

Alec, Londra'da bildiği mobilya yapan ve yetişkin bir adamı misafir edebilecek tek yere gitti. Bu yerde aynı zamanda kendi imalathanesinden ithal edilen İskoç viskisi, eğer isterse kavgada kullanmak için hazır bir yüzük, kart ve bilardo masaları ve ek olarak da nefret etmediği birkaç adam vardı.

“Warnick döndü.” Eversley Markisi —King olarak da tanınırdı— Alec'in karşısındaki geniş bir koltuğa kuruldu. “Haber salın.”

“Mesai saatim değil,” dedi kuru bir şekilde gazete patronu Duncan West, Alec'in yanında oturuyordu. “İsteksiz Dük tarafından çağrılınca meraklandığımı söylemeliyim ama.”

Britanya'nın en seçkin kumarhanelerinden biri olan Kanadı Kırık Meleke üyelik sadece davet ile olurdu; oraya girmenin servetle de unvanla da alakası yoktu. Aslında, sıkça White's, Brook's ve Boodles's gibi yerlerde takılan züppeler çoğunlukla Meleke davet edilmezdi.

King de aynı West gibi üyelerdendi, West herkesin gözü önünde patronlarla bir dizi kavgaya yaşamıştı üstelik. İki adamı

da arkadaşı olarak gördüğünden Alec de üyelik olmadan kulübe kabul edilmişti ki bunun için minnettardı. Yine de buradaki kumarhanelerin İskoçya'dakilerden farklı olduğunu kabul etmeliydi. Aslında hepsinden farklılardı.

Alec King'e baktı. "Davet için teşekkürler."

Arkadaşının kaşı havalandı. "Neredeyse emrettiğin için teşekkürle gerek yok."

"İyi bir içkiye ihtiyacım vardı."

"Üyelik için kendine bir davet ayarlayabilirsin, zira Melek Londra'da iyi İskoç viskisi içebileceğin tek yer." King'in gözleri Alec'in ceketine dikildi. "Şükürler olsun, daha iyi bir terzi bulunduğunu varsayıyorum. O ceket nereden aldın?"

Alec dar ceket altındaki omzunu silkti. "Mossband'den."

Eversley bu cevap üzerine bir kahkaha patlattı —burası İskoç sınırının İngiltere tarafında pek bilinmeyen bir kasabaydı. "Belli."

Alec cevabı duymazdan geldi. "İskoçya'da ne Londra kıyafetlerine ne de kulüplerine ihtiyaç var."

"Ama Londra'daki Londra kulüplerini seviyorsun," diye araya girdi West.

"Ben sersem biri değilim," dedi Alec, derin bir şekilde düşündükten sonra devasa deri koltukta geriye yaslandı ve West'e ciddi bir bakış gönderdi. Adam Britanya'daki en kazançlı beş matbaadan birinin sahibiydi ve bu matbaa yaygın düşünceye göre aynı zamanda çağdaş gazeteciliğin zirvesindeki üç matbaadan biriydi.

Ama Alec'i ilgilendiren yasal yayınlar değildi.

Onu ilgilendiren *Skandal Gazetesi*'ydi.

"Bu akşam çalışmıyorsun," dedi gazeteciye.

West tekrar oturdu. "Hayır, sanırım çalışmıyorum."

“Görünüşe göre vesayetim altında biri varmış.”

West’in sarı kaşlarından biri havalandı. “Görünüşe göre?”

“Avukatım bundan bana bahsetmemiş.”

“Bana sorarsan o berbat bir avukatmış.”

“Ona düklüğün Londra’daki tuzaklarıyla ilgilenmediğimi söylediğim için sözüme güvenmiş.”

King güldü. “Kızın bir tuzak olduğunu mu düşünmüş? Tanrım, ona bundan bahsetme sakın. Deneyimlerime göre, kadınlar böyle görülmekten hoşlanmazlar.”

Hayır. Alec Lily’nin bundan hoşlanacağını sanmıyordu. “Fakat artık ondan haberdarım.”

“Artık herkes onu tanıyor,” dedi West.

“Skandal yüzünden,” diye yanıtladı Alec.

“Onun yüzünden,” diye düzeltti West. “Çoğu kişi onun Londra’daki en güzel kadın olduğuna inanıyor—”

“Gerçekten olabilir,” dedi Alec. O kadar güzel birine hiç rastlamamıştı.

“Değil,” dediler King ve West aynı anda.

Alec gözlerini devirdi. “Eşleriniz hariç, elbette.”

Arkadaşları kocaman gülümsedi ve West devam etti. “Bayan Hargrove da merak konusu. Düklüğe bağlı güzel bir kadın, resmi olarak sosyete de tanıtılmamış ama sıkça sosyetenin en saygın züppelerinin kolunda görülüyor.”

Alec bu fikirle gelen hoşnutsuzluğa karşı direndi. “Skandalın kaynağı bu, sanırım?”

“Ona detayları sormak istemiyor musun?” dedi West.

Lily’nin çok belli olan utancına dair bir anı canlandı gözünde. “Bana söylemek istediğini sanmıyorum.”

“Hımm.”

Alec kaşlarını çattı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Yani onlar bize söylemeyi hiç istemez.” Gazeteci West de bir tür skandala karışmış bir kadınla evliydi —karısı, bir dükün kız kardeşiymiş, bekâr bir annenin kızıydı ve West ona bakınca çocuklarına hissettiğine benzer babacan hislere kapılıyordu.

“Şanslıyız ki bu benim sorunum değil,” dedi Alec.

“Onlar her zaman bizim problemimiz,” diye araya girdi King.

“Lillian Hargrove değil. Londra’nın geri kalanının aksine, iki hafta öncesine kadar varlığından bihaberdim ve bundan sonraki iki hafta da onu tanımaya niyetim yok. O, ona bu utanç verici yaşatan adamın sorunu.” West’e baktı. “Sadece kim olduğunu bilmem gerek.”

West’in gözleri yakındaki oyun masasına çevrildi ve uzun bir süre oynayanları izledi. Alec de onu takip etti. Oradaki üçlüye baştan ayağa beyaz giyinmiş bir adam katıldı, kâğıt dağıtıcısına kocaman bir gülümseme yolladı ve ortaya yüksek bir meblağ para koydu.

Alec arkadaşlarına döndü. “Bu kim?”

King tekrar sandalyesine oturmuş olan West’e bakarak kaşını kaldırdı. “Koruman altındaki kızın durumuyla alakalı bildiklerimi sana anlatayım mı?”

Alec başını salladı, oyun masasını tamamen unutmuştu.

“Bir tablo var.”

Alec’in kaşları çatıldı. “Ne tür bir tablo?”

Bir duraksama oldu. Sonra King, “İddialara göre mi? Nü bir tablo,” diye açıkladı.

Alec dondu, kelimeler kulaklarında büyük bir uğuldama oluşmasına neden oldu. Kelimeler değil. Bir kelime. Nü. Uzun bacaklar. Dolgun dudaklar. Dik göğüsler. Yuvarlak kalçalar.

İpek gibi yumuşacık bir ten. Ve gümüş fırtınayı andıran gözler.

Hayır.

“Kimin nü tablosu?”

West'in kolları açıldı, adeta, *Bu çok açık değil mi?* der gibiydi. Elbette öyleydi.

Alec koltuğunda öne fırladı. “İddialara göre. King iddialara göre dedi.”

West cevapladı. “İddia edilmiyor.”

Gazeteciye döndü. “Sen gördün mü?”

“Hayır ama eşim gördü.” Duraksadı. “Georgiana Kraliyet Akademisi'nin seçici kurulunda.”

Alec'in kalbi hızla atmaya başladı. “Ve tablodaki Lillian.” West öylece durdu, Alec ise farklı bir çözüm aramaya çalıştı. “Onun gerçekten poz verdiğiinden nasıl emin olabiliriz? Sen de ben de skandalların nadiren gerçeği yansıttığını iyi biliyoruz.”

“Bu durumda gerçek,” dedi West.

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

West ona bir bakış attı. “Çünkü işimde fazlasıyla iyiyim ve dedikodu ile gerçek arasındaki ayrımı bilirim.”

Alec saatler önce tanıştığı kadını düşündü. Evet, güzeldi ama aptal değildi. Başını iki yana salladı. “Bu durumda değil,” dedi. “Kızla tanıştım. Çıplak poz vermiş olması mümkün değil.”

“Aşk bize saçma şeyler yaptırır.” King'in sözleri basit ve do-
raydı ve Alec taşıdıkları gerçeklikten nefret etmişti.

Gerçeği kabul etmek istemiyordu. Onu bir erkeğin karşısında çıplak hayal etmek istemiyordu. Onu çıplak hayal etmemek için verdiği çaba ona yeterdi, nokta.

Yine de duramadı. “Yani kız âşıkmuş, öyle mi?”

Bu önceden de sorduğu soruydu —kız bunu kelimeler olmadan yanıtlamıştı. Kelimelere ihtiyacı yoktu. Gözlerindeki hüznü görmüştü. Efkârı görmüştü. Sanki söz konusu adamın orada, oturma odasında ortaya çıkmasını istiyordu.

İstemeyi bilirdi. Ve bu yalan hissi kullanarak vasat bir sanatçının onu nasıl manipüle edip, ona kötü davranabileceğini de çoğu kişiden iyi bilirdi. West ile bakıştı. “Tablo nerede?”

“Kimse bilmiyor. Kraliyet Sergisi’nin son parçası olarak on gün sonra sergilenecek,” dedi West. “En iyisini seçtiler, Warnick. Ve bu, Georgiana’nın dediğine göre benzersizmiş.”

“Boyanmış en güzel tablo,” diye araya girdi King.

“O olduğundan emin değiliz.”

“Bunu kabul etti, Warnick.”

Alec tekrar kaskatı kesildi. “Ne yaptı dedin?”

“Sahneye fırladı. Olay çıkardı. Aşkını ilan etti. Reddedildi. Tüm Londra’nın gözü önünde,” dedi West. “Bu bile onu herkesin gözünde bitirmeye yetti ama onun da işin bir parçası olduğuna inananlar var. O ve ressamın tablonun ününün ülke çapına yayılması için işbirliği yaptığını inanıyorlar. Hatta dünyaya.”

Alec küfrederek başını salladı. “Bunu neden yapsın ki? Neden kendini mahvetsin? Kız kendini evime kilitlemiş, hakkı olan parayı almak için bekliyor.”

Bunu ondan alabileceğinden değildi elbette.

Kaçan kadınlar görmüştü. Kendisi de kaçmıştı. Ve kaçış bitince ne olduğunu bilirdi.

Lillian Hargrove kaçmayacaktı.

“Parayı senden mi istiyor?” diye sordu sonunda konuşmaya karar veren King.

Alec başını iki yana salladı. “On gün içinde ona miras kalan payı alabilecek.”

West kadehindeki viskiyi hafifçe döndürdü. "İyi zamanlama, tablo da on güne sergilenecek."

Alec ona baktı. "Ne diyorsun sen?"

İnce bir omuz kalkıp indi. "Sadece, *Mona Lisa*'yı bir düşün."

Alec rahatsızlığını hızla nefes bırakarak belli etti. "*Mona Lisa* kimin umrunda?"

"Sanırım epey insanın umrunda."

Alec ona bir bakış attı. "Senin bu bariz bir şekilde kendi başına yarattığın zekândan sıkıldım, West."

Gazeteci gülümsedi. "Sen de kendi kendini yarattın, değil mi? Sadece zeki değilsin."

"Ne yazık, cüssene bakılırsa," diyerek iğneledi King. "Sanırım dedikleri doğru. Her şeye sahip olamıyoruz."

Alec ikisine de sövdü. "Peki. *Mona Lisa*. Ne olmuş ona?"

"Düşün, eğer adını bilseydik modeli ne kadar ünlü olurdu?"

Şok olmuştu. "Lillian'ın ünlü olmak istediğini mi söylüyorsun?" Bir şey hatırladı. İçlerinde hüznün kara bulutları olan o gri gözler. "Hayır."

King kaşını kaldırdı. "Ben Tehlikeli Kızkardeşlerden biriyle evliyim. Bazılarının şöhretle keşfedildiğinin canlı kanıtı." Altı aydan kısa bir zaman önce Eversley Markisi arabasında kötü tanınan bir aileden gelen kaçak bir yolcu bulmuştu. Bu kaçak yolcu beklenmedik bir şekilde bir yol arkadaşı olmuştu ona ve hikâye patladıktan sonra ailenin en skandal üyesi olmuştu. Aynı zamanda Eversley Markisi'nin eşi de olmuştu.

"Eğer ben olmasam asla evlenmezdin."

King ona bir bakış attı. "Ah, evet. Oyunda senin rolün kesinlikle takdir edilesi. Benim bir bedel ödememe bile gerek kalmadı."

“Ödenecek bir bedelin olduğu için şanslısın,” dedi Alec. “Billerinin aklını başına getirmesi gerekiyordu.”

“Ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.” Kelimelerdeki dürüstlük dikkat çekiciydi.

“Ah,” dedi Alec, bakışlarını çevirerek. “Karısını seven bir züppeden kötüsü yok.”

“Dikkat et, Dük. İsteksiz ya da değil, şimdi sen de bir züppesin —tek ihtiyacın olan bir eş.”

Bu asla olmayacaktı. Bunu ne zaman aklından geçirse dersini almıştı. Her seferinde para, unvan ya da sosyete de yükselmek için yanaşmışlardı ona. Hep sadece vücudu için arzulamıştı. İskoç Vahşisi.

Başını iki yana salladı. “Kadınlarla başım belaya yeterince girdi, teşekkürler.”

“Bunun sebebi ufaklıkları korkutman,” dedi King, Alec’in İskoç aksanını taklit ederek.

“Bu benden korkmuyor.” Bildiği bir şey varsa, o da Lillian Hargrove’un onunla tereddütsüz savaşıcağıydı. “Aslında biraz korkusu olsa iyi olur.”

“Bu da skandalın planlanmasında rolü olduğuna inanmak için bir sebep daha,” dedi West. “Tatlı Lily, tüm çağlar için ölümsüzleştirildi.”

Bu lakaptan nefret etse de elbette bunu göstermeyecekti. “Ona Lily dendiğinden haberim yoktu,” diye yanıtladı ve tekrar içerken, bu ikisinin onun hakkında kendisinden fazla bilgi sahibi olmasından nefret etti.

Ve haklı olmaları ihtimalinden de hoşlanmıyordu. Lily’nin bir erkek için kendisini tereddüt bile etmeden mahvetmiş olması ihtimalinden de hoşlanmıyordu. Tekrar kızı ve önceki görüşmelerini düşündü. Skandalından gurur duyuyor gibi dur-

muyordu. Bunu bir onur belgesi gibi taşııyordu da. Bakışlarındaki pişmanlığı görmüştü. Utancı görmüştü.

Kendisinininkini bildiğinden bunu net bir şekilde tanıımtı.

Başını salladı. "O bunun bir parçası değil."

"O halde sergideki performans..." diye başladı King.

West onun düşüncelerini tamamladı. "Aslında bir performans falan değildi." Alece baktı. "Zavallı kız. Şimdi ne olacak?"

Kaçmayı planlıyorum.

Kaçmayacaktı. Bundan emin olmak için Londra'daki her bir tuğlayı yıkmaları gerekse bile, o burada kalacaktı ve ismi aklana-caktı. İngiltere onu kendisine uymayanları kolayca mahvetmesi gibi kovalamayacak veya yok etmeyecekti.

Bir çözüm vardı —güvenli, hızlı ve kesinlikle kabul edilebilir bir çözüm. İvedilik kesinlikle bir nimetti. İvedilik Alec'in İskoçya'ya, evine, Londra'dan ve beklenenden daha büyük bir belaya dönüşmekte olan Lillian Hargrove'dan uzağa gitmesini sağlayacaktı.

"Onunla evlenebilirsin." King'in kelimeleri Alec'in düşüncelerinden uyanmasını sağladı.

"Kiminle?"

West gülümsedi. "Londra havası düşüncelerini bulandırıyor, İskoç. Kızla. Bayan Hargrove ile. King onunla evlenmeni öneriyor."

Aklına bir görüntü geliverdi, basit gri elbisesi içinde çok güzel ve kusursuz görünen Lily, porselen cildi ve içinde kıvılcımlar saçan gözleriyle. Eskiden olsa güzelliğinden kör olur ve çaresiz bir şekilde kalbini kazanma arzusuyla oracıkta evlilik teklifinde bulunurdu. Onun olması için yapardı.

Cüssesine rağmen. Dev gibi olmasına rağmen. Zarafetten yoksun olmasına rağmen.

Şimdi daha akli başındaydı. Şimdi evlenmekten başka dertleri vardı.

“Onun vasisi olmasaydım bile—”

King araya girdi. “Ne saçmalık. Eğer koruması altındaki kişiyle evlenen her vasi için köşeye bir kuruş ayırsaydım, şimdi Karun kadar zengindim.”

“Zaten o kadar zenginsin,” diye yanıtladı Alec. Her şekilde beni istemeyecektir.” West ve King’in gözlerini ona diktiklerini fark etmesi zaman aldı. “Ne oldu?”

İlk konuşan West oldu. “Sanırım kızın dizleri üstüne çöküp, Tanrıya ona evlenme teklif ettiğin için şükredeceğini söylersem ikimiz adına da konuşmuş olurum.”

İskoç Vahşisi.

Devasa. Canavar gibi. Sadece eğlenilecek biri.

Anılar yakıcıydı. Kaç İngiliz kadını onu seks haricinde reddetmişti? Kaçı konu evliliğe gelince kendini başkasına saklamıştı? Kıza ilgi duyuyor olsa bile. Onu evinden uzaklara getiren belalı bir güzel olsa bile... Başını iki yana salladı. “Bahsi geçen koca ben değilim.”

King onu izledi, biliyordu. Ama o okul zamanlarından beri tanıdığı adama dönüp bakmadı. Marki “O halde ne olacak?” dediğinde bile bakmadı.

“Ben bir düküm, öyle değil mi?”

King viskisinin son yudumlarını yavaşça içti. “Kuşkusuz öylesin.”

“Ve dükler istediklerini yapmakta özgürdür.”

West gülümsedi. “Bu unvanın güzel yönlerinden biri, bana böyle dediler.”

Alec başını salladı. “Onu rezil eden adam. Lily onunla evlenecek.”

Yakındaki oyun masasından gelen yüksek sesli bağrışmalar sözlerini böldü. Alec gürültüye doğru baktı ve bir kez daha beyaz ceket ve pantolon giyen adamı inceledi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa belli ki züppe büyük bir meblağ kaybetmişti.

Kumarhaneler böyleydi. Bir an kazanır, sonrasında her şeyi kaybederdin.

Kadınlara gelince de durum aynıydı ve Lily'nin alçak adamı da yakında bunu öğrenecekti.

Alec tekrar arkadaşlarına döndü. "Eğer o adamı bulup başına bir silah dayar ve onu zorlarsam Lily ile evlenecek."

King gözlerini kırptırdı. "Bunu yapmak zorunda kalabilirsin."

"Yani, vahşi bir İskoç olmanın faydası dokunacak. Plan kumsuz." West'e döndü. "Adamın ismini alabilir miyim lütfen?"

"Daha iyisini de yapabilirim," dedi West, içkisini bitirdi ve oyun masasını işaret etti. "İsmi ve yerini söyleyebilirim. Aradığın kişi Derek Hawkins, ressam ve tiyatro dehası. An itibarıyla kayıplarını gidermeye çalışan beyazlı."

Bu mümkün değildi.

Alec bu adamın Lillian ile konuştuğunu bile hayal edemiyordu, kaldı ki... Hayır. O fazlasıyla dürüst kadının böyle bariz bir züppenin ağına düşmüş olması mümkün değildi. Onaylaması için King'e baktı. "Hayır."

King başını salladı. "Bu doğru. Ressam, tiyatro dehası ve tam bir pislik."

Ne beklediğini bilmiyordu. Daha güçlü biri. Daha az çıtkırdım biri belki. Karşısındaki adam yıkıcı şekilde yakışıklı, çok zengin ya da korkunç cazibeli biri olsa Alec şaşırılmazdı. Ama bu adam —bu kibirli züppe— Lily'nin selam verme tenezzülünde bulunacağı birine bile benzemiyordu.

Onu seviyor musun?

Alec onu hak edecek birini beklemişti.

Birden planı gözüne o kadar da kusursuz gelmemeye başladı.

Arkadaşlarına baktı ve aklına gelen tek soruyu sordu. “Neden?”

Onlar cevap veremeden, kumar masasında yeni bir gürültü patladı. Alec’in görebildiği kadarıyla, Hawkins denen tip kumarhane ile borç için anlaşmaya çalışıyordu. Müdür çağrılmıştı ve Hawkins, “İsmim yakında tüm dünyaya yayılacak! Beni ne cüretle geri çevirirsin?” diyordu.

Kumarhane çalışanı gözlüklerini düzeltti ve başını sağa sola salladı.

“Seni temin ederim,” dedi Hawkins sertçe. “Patronların bana borç vermeyi reddettiğini duyduklarında çok öfkelenecekler. Ben en ünlü İngiliz olacağım! Newton? Milton? *Shakespeare*? Hawkins ile kıyaslandıklarında sönük kalacaklar. Burada beni onurlandırmak için yalvaracaklar ve ben de reddedeceğim çünkü sen” —elini müdürün göz hizasında salladı— “belli ki yakını göremiyorsun.”

“Tanrım. O düşündüğümde de beter,” dedi Alec.

“Daha yeni ısınıyor,” dedi West, yeni içki siparişi verirken.

“Eğer paran yoksa oynayamazsın Hawkins,” dedi başka bir adam, açık bir şekilde oyuna dönmek istiyordu.

“Param var. Sadece yanımda taşımiyorum.” Tekrar müdüre döndü. “Kör olduğun gibi sağır mısın aynı zamanda? Benim tüm zamanların en büyük sanatçısı olduğumu anlamıyor musun?”

Masa yuh sesleriyle inledi ve Alec bu katlanılmaz adama gülmeden edemedi. Arkadaşlarına baktı. “Siz hikâyeyi yanlış biliyorsunuz,” dedi. “Bu adamın Lily ile ilgili bir skandala ne-

den olmasına imkân yok." Lillian bu kibirli pislige bir dakikadan fazla katlanamazdı. Anında gerçek yüzünü görürdü.

Pislik devam etti, kendisinden tamamen emindi. "Ben Derek Hawkins! Eserimin kalitesi konusunda mübalağa etmiyorum! Benim deham dünyanın gördüğü tüm dehalardan üstün!"

Alec, King'e baktı. "Hep böyle midir?"

"Eğer 'böyle' derken kibirli bir hıyar olmasından bahsediyorsan, evet," şeklinde kuru bir cevap geldi. "Bir süre baldızımla flört etmişti. Onu neden reddettiğini hayal bile edemiyorum."

"Lillian'ı onunla evlenmeye zorlayamam."

"Onu sevdiğini sanıyordum?"

"Bu umrumda değil," dedi Alec. Ve değildi de. Onu bu soy-tarı ile evlendirmesine imkân yoktu.

Meseleyi farklı bir şekilde halletmek zorunda kalacaktı.

"Sahiplerden birinin gelmesini talep ediyorum," diye ısrar etti Hawkins.

Ve sanki bunu bekliyormuş gibi, kumarhanenin sahiplerinden biri geldi. Kulübün uzun boylu, kızıl saçlı hissedarı kati bir sakinlikle konuştu. "Hawkins, kaç kez söylemeliyim, sana senetsiz borç verebilmemiz için fazla şanssızsın."

"Sanattan hiç anlamıyorsun, Cross," dedi Hawkins. "Bana gözü olan birini getirin." Açıkça başka bir sahibin gelmesini istiyordu. "Bourne. Ya da Chase. O anlayacaktır. Benim senedim ismim. Eserlerim. Ben bu yılki serginin yıldızıyım. Bunu bilmiyor musunuz?"

"Beni bu seneki sergiyi umursayan birileriyle karıştırmış olmalısın," dedi Cross adındaki adam etkilenmemiş bir ifadeyle. "Şimdi git ve parayla dön, o zaman sana masalarda yer ayırmayı düşünüyoruz. Şimdilik, oyun sensiz devam edecek." Kâğıt dağıtıcısına kâğıtları dağıtmaya başlaması için işaret etti.

"Senin kaybın. Tablo sergilendikten sonra seni varlığımla onurlandırmayacağım. Bu Rubens'den beri resmedilmiş en iyi nü." Alec dişlerini sıktı, *nü* kelimesi bir mermi gibi içinden geçmişti. "Rubens'den daha iyi. Ben Leonardo'yum. Ben Michelangelo'yum. Ben *daha iyiyim*. Bu kazançlardan siz de faydalanabildiniz. Ve şimdi, dönmem için bana *yalvaracaksınız*."

"Kimse bu efsanevi tabloyu görmedi, Hawkins!" dedi biri. "On gün sonra, kendi adımıza senin tam olarak ne tür bir *deha* olduğuna karar verme şansımız olunca dön."

Hawkins adama döndü. "On gün içinde sergileneceğini biliyorsun, bu da bana onu görmeyi planladığını söylüyor."

"Tatlı Lily'yi kendi gözlerimle görmek mi? Bunu kesinlikle yapacağım elbette."

Alec daha ne yaptığını düşünemedi ayaklanmış, yumruklarını sıkıyordu.

"Warnick." King anında yanına geldi. "Dikkatli ol. İşleri daha da berbat edeceksin."

West uyarmak için sandalyesinden kalkma gereği duymadı. "Baş etmek zorunda oldukların sadece benim şakalarım değil, Dük."

Sonrasında, Alec ilk başta arzuladığı gibi adamı lime lime doğramadığı için kendisiyle gurur duyacaktı. Bunun yerine konuşmayı seçti ve çözüm kızgın aksanıyla sarf ettiği kelimelerle birlikte ortaya çıktı. "Ressamın yerine ben ödeme yapacağım."

Salonda zaman durdu sanki ve orada bulunan herkes ona bakmak için döndü.

"Sen kimsin?" diye sordu Hawkins, Alec'in ortaya çıkmasıyla yüzünde şaşkınlık ve rahatlama okunuyordu.

Alec ellerini masum bir etki yaratmak için iki yana açtı. "Üzümünü ye, bağını sormana gerek var mı?"

"Hayır," dedi Hawkins. "Buna gerek yok. Ama kime borçlu olduğumu bilmek isterim."

Alec başını salladı. "Fark eder mi? Bu gece benden başka kimseden böyle bir teklif almayacaksın."

Alec'i inceleyen Hawkins'in gözleri kısıldı, başı yana eğildi ve bakışları fazla dar olan ceketteki omuzlara, kıyafetin kısa gelen kollarına çevrildi. Aksanı koyuydu. "Peki evet dersem? Sonra ne olacak?"

"O zaman bizimle oynayacaksın."

Hawkins başını yana eğdi. "Ve?"

"Ve eğer kazanırsan, kazanacaksın."

"Ya kaybedersem?"

"O zaman paramı geri alacağım. Faiziyle birlikte."

Hawkins'in gözleri kısıldı. "Ne faizi?"

"Tablo."

Hawkins gözlerini kırptırdı. "Sergi için olan tablo mu?"

"Aynen o."

Hawkins'in bakışları aralarındaki etkileşimi izlemekte olan King ve West'e kaydı. Onları tanıdığı yüzünden belliydi ve tekrar dikkatini Alec'e çevirdi. Adam Alec'in düşündüğü kadar aptal değildi. "Warnick Dükü? Lily'nin kayıp vasisi!"

Lily. Karşısındaki züppenin ağzından duyunca bu isimden nefret etmişti. "Bayan Hargrove, diyeceksin," dedi Alec sinirle.

Hawkins çoktan ismi unutmuştu. "Seni asla tanıyamazdım. İri olduğunu söylerler ama bu servetle kendine doğru düzgün bir terzi bulabileceğini düşünürdüm. O ceketin kesimi tam bir felaket." Hawkins omuz silktilti ve küçümser bir kahkaha savurarak ceketinin kolunu düzelitti.

"Parayı istiyor musun istemiyor musun?"

"Bana oyun için vereceğin paranın bu başyapıtı almana yeteceğine inanıyor musun?" Hawkins'in göğsü gurur ve yersiz bir kendine güvenle kabarmıştı. "O bir *deha* eseri. Tabii senin gibi giyinen bir adamın bunu anlayacağını düşündüğümünden değil." Duraksadı, bir sebepten Alec'i inceledi ve ona küçümseyerek baktı. "İnsanların nefesini kesecek."

Alec ona doğru bir adım attı. "Ben sana nefessiz kalmanın nasıl olduğunu göstereceğim."

"Warnick," dedi yine King. Alec uyarının kalanını duymuştu.

İşleri daha da berbat etme.

Yakındaki adamların sayısı üç katına çıkmıştı ve havada kavga kokusu vardı.

Derin bir nefes aldı. "On bin."

Rakam uçtu. Muhtemelen tablonun ederinden fazlaydı.

Hawkins'in gözlerinde bir ışık çaktı. Açgözlü bir bakıştı. "Satılık değil."

"Her şey satılıktır," dedi Alec. Bunu her şeyden iyi biliyordu. "Yirmi bin."

Etrafa toplanan adamlardan toplu bir iç çekme duyuldu. Yirmi bin pound Hawkins'i yıllarca idare ederdi. Hayatının kalanı boyunca idare ederdi hatta.

Ama bu teklif bir hataydı. Alec'in bunu ne kadar istediğini açık ediyordu. Kızı kurtarmak için ne kadar istekli olduğunu gösteriyordu. Hawkins'i güçlü hale getiriyordu, kahretsin.

Ressam gülümsedi. "Keşke bir yıl önce gelseydin, sorumluluk hissinden yoksun oluşunun nelere mal olduğunu bir düşün."

Alec hareket etmedi. Yeme atlamayı reddetti. Bu züppenin hak ettiği gibi kafasını omzundan sökmeyi reddetti.

Hawkins devam etti. "Keşke farklı biri olsaydın, Dük. Onu koruyabilirdin."

Hawkins kelimelerin Alec'i çıldırtabileceğini bilmiyordu. Bu kelimelerin gücünü önceden kestiremezdi. Yumruklarını sıktı, her bir kası gerildi, saldırmaya hazırды. Saldırmak için deliriyordu. "Onu senin yaptıklarından korumamdan bahsediyorsun sanırım."

Hawkins'in gözlerinde ışık çıktı. "Sizi temin ederim, Majesteleri, o da işin içindeydi," dedi, kelimelerde kirli imalar yük-lüydü. "Bunu çok istiyordu."

Lillian'ın yıkımını özetleyen bu sözler üstüne etraflarını çevreleyen adamlardan ıslık ve yuhalamalar geldi. Alec zincirinden kurtulmuş bir köpek gibi harekete geçince kahkaha ve bağrışmalar nefeslerin tutulduğu bir sessizliğe dönüştü.

Hawkins'i sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi gösterişli paltosunun yakasından tutup havaya kaldırdı. "Bu bir hataydı."

"Beni yere indir," diye ciyakladı, elleriyle Alec'in yumruğunu tırmalıyordu.

West ayaklandı. "Burada olmaz, Warnick. Bu kadar insanın gözü önünde olmaz."

Alec havaya kaldırdığı haşaratı yere fırlattı. Üstüne eğildi ve bir kez daha, "Ne kadar?" diye sordu.

Hawkins ayağa fırladı. "Beni böyle itip kakamazsın. Ben—"

"Kim olduğun zerre umurumda değil. Tablo için ne kadar istiyorsun?"

"Onu asla alamayacaksın," diye patladı Hawkins, sesi cırtlaktı, korkmuştu ama yalandan bir cesarete bürünmüştü. "Bana on katını teklif etsen bile senin paranı almam seni İskoç haydudu. Tam ona layıksın. Onun kadar ucuzsun. Sadece daha şanslısın."

Kelimeler Alec'e planlarını, bu pisliği bir an için bile olsa Lily ile evlendirmeyi düşünmüş oluşunu hatırlattı.

Sanki bir daha onun genç kızın yanına yaklaşmasına izin verirmiş gibi.

Sanki onunla aynı havayı paylaşmasına izin verirmiş gibi.

“Sana fazla bile kibar davrandım,” dedi, etraflarındaki adamlar konuşup homurdanırken Hawkins’i takip etti.

Kalabalıktan bir ses yükseldi. “İskoç’a yirmi pound!”

Alec bunu duymazdan geldi. “Sana tablo için ödeme yapma niyetindeydim. İyi bir ücret ödeyecektim. Hatta çok iyi.”

“Kimse böyle bir bahse girmez. Şuna baksanıza! Yumrukları kafam kadar!”

O yumruklar sıkılıp gevşedi.

“Sadece kavgayı görmek için bile para veririm!”

“Hawkins’i kurban etmeye sunağa götürürse şaşmam!”

“Buna on papel yatırırım!”

Hawkins dilini tutamadı. “Sanki o alt tabakadan gelme, yalnız ve üzgün Lillian Hargrove’u almışım gibi. Hiç bir dahi ilham perisiyle evlenir mi? İstedğimle evlenebilirim. *Soylularla* bile evlenebilirim.”

“Onu ringe götür, Warnick! Ona hoşnutsuzluğunu göster!”

“Ringe ihtiyacım yok.” Alec hoşnutsuz değildi. O cinayet işleme raddesindeydi. “Beni dinle ve çok iyi dinle,” dedi, kısık ve kızgın olduğu için zor anlaşılan bir aksanla. “Sözlerimi aklına kazı. Çünkü önümüzdeki iki haftayı bunu nasıl yapacağımı düşünerek geçirmeni istiyorum.”

“Neyi?” dedi Hawkins dehşet içinde.

“Seni yok etmeyi.”

Hawkins gözlerini kırptırdı ve Alec sanki bir cevap hazırlıyormuş gibi boğazının hareket ettiğini gördü. Sonunda, başını salladı, topukları üzerinde döndü ve koştu —kulübün kapısını işaret eden perdeden direkt dışarıya çıktı ve kendini Londra

gecesine attı; onu kumarhanenin diğer üyelerinin kahkaha ve yuhalanmaları takip etti.

Uzun saniyeler sonra, King, Alec'in yanı başında belirdi. "Belli ki embesilin teki değilmiş. Kaçmak akıllıca bir seçimdi."

Kaçmayı planlıyorum.

Lily'nin keder dolu sözleri kulaklarında yankılanırken onun yanına kaçan ve mahvolan başka birini anımsattı.

Başını salladı. "O adamın Lily'yı Londra'dan kaçırmak için önce cesedimi çiğnemesi gerek."

West de onlara katıldı. "O halde artık onu kızla evlendirmeyi düşünmüyor musun?"

Bu sözler zihninde bir görüntünün canlanmasına neden oldu: Lily, Hawkins'in kollarındaydı, adam kızın sırtına dökülen saçlarına parmaklarını dolamıştı. Dudakları birleşmişti. Ve Alec en yakındaki oyun masasını ters çevirmek istedi.

"Dünyayı verseler de olmaz."

"O halde ne olacak?"

"Kiminle evlendiğinin önemi yok. Önemli olan evlenmesi."

King ve West önce birbirlerine sonra Alec'e baktılar, şimdi plan değişikliğini tam olarak kavramışlardı. İkisinden birinin konuşmasını bekledi. Onlar konuşmayınca da, "Ne var?" diye sordu.

Uzun bir süre sonra West yanıtladı. "Hiçbir şey. Muhteşem bir plana benziyor."

King kaşını kaldırdı. "Bu planda bir sorun çıkacağını hiç sanmıyorum."

Alec adamın ses tonundaki alaycılığı duydu ve sert İskoç aksanıyla ona kesin bir şekilde haddini bildirdikten sonra topukları üzerinde dönerek kulübün boks ringine yöneldi.

Bir kavga iyi gelecekti.

4. BÖLÜM

İSTEKSİZ DÜK VE KÖPEKLERİNİN ZİYARETLERİ UZADI

Lily sabahın sekizinde hizmetçinin hızla merdivenleri indiğini gördüğünde bir şeylerin döndüğünü anlamalıydı.

Sanki önemli biri gelmiş gibi eve ölüm sessizliği çökmesinden anlamalıydı. Ama anlamadı.

En azından jambon kokusunu alana dek.

Lily, kahvaltı odasında çay içip tost yemek için beş yıl boyunca aynı merdivenleri aynı saatlerde inmişti. Kahvaltıda çay ve tost sevdiğinden değildi, sadece servis edilen yemek buydu. Ve buna rağmen, aşçının onu unuttuğu günler bile olmuştu, Lily gidip kahvaltı için yiyecek aramak zorunda kalmıştı. Dü-rüst olmak gerekirse onlar daha iyi zamanlardı, çünkü mutfağa girip diğerleriyle birlikte olmasına izin veriyorlardı.

Lily, Berkeley Meydanı 45 numarada, hayatın uçlarını yaşıyordu. Ne soylu ne de hizmetçiydi —çalışanların arasına giremeyecek kadar üst sınıf olsa da, onlar tarafından onurlandırılacak kadar üst sınıf değildi. İlk yılı boyunca onlarla arkadaş olmak için çırpınmış-tı ama ikinci yıldan itibaren, bu dansın bir parçası haline gelmiş, içine karışmıştı, istenmiyor değildi ama daha çok... görünmezdi.

Yıllarca bu ilgisizlikten nefret etse de, son zamanlarda bu onu rahatlatır hale gelmişti.

Ne de olsa, Lily bu evin dışında artık görünmez değildi.

Bu evin ötesinde *fazla* görünürdü.

Fakat bazı şeyler hiç değişmemişti ve görünmez biri olarak hâlâ kahvaltıda jambon yiyemiyordu. Hizmetçi koridorda kaybolurken Lily'yi kahvaltı odasına çağıran işlenmiş et kokusu, evde yalnız olmadığını fark etmesini sağladı.

Dük orada kalmaya karar vermişti.

Kapıyı açınca gazetenin arkasına gizlenmiş adamı buldu, önünde tepeleme dolu bir tabak vardı ve gömleğinin kollarından başka bir şey gözükmüyordu.

Gömlek kolları. Adam yemek için doğru düzgün giyinmeye bile tenezzül etmemişti.

Bu yüzden Lily'nin de kibarlığa ayıracak vakti yoktu. "Burada mı uyudun?"

O eşiği geçtiğinde bile Alec Stuart gazeteyi indirmede. "Günaydın, Lillian."

Baskın İskoç aksanıyla sarf edilen sözler içinde gürüldedi, çok kısık sesle söylendiklerinden kendine onları umursamadığını söyledi. *Fazla ağırdı. Çok fazla tanıdıktı.*

Elbette tanıdık olacaktı, zira yemek masasında oturan adam oranın sahibi gibi davranıyordu. Aslında öyleydi de, elbette.

Geniş yemek masasının yarısını geçtikten sonra durdu ve kendi kendine tekrarladı. "Burada kalmıyorsun." Tam da bu esnada adamın iki yanında oturan köpekleri fark etti; iki devasa, gri kurt köpeğinin kürkleri fırça gibiydi, dilleri sarkmıştı ve birinin çenesinden birkaç santim uzunluğunda bir salya akıyordu. "Ve onlar kesinlikle kalmıyor."

"Köpekleri sevmez misin?" Gazeteyi indirdi.

Aslında severdi. Hep bir köpeği olsun istemişti. “Bunlar köpek mi? Ben onları küçük birer at sandım.”

“Bu Angus,” dedi, tek eli gazetenin arkasından solundaki devasa başı okşamak için uzandı. “Ve bu da Hardy.” Aynı şekilde diğer köpeği de sevdi. “Onlar birer kediciktir. Onları seveceksin.”

“Böyle bir şansım olmayacak çünkü burada kalmayacaksınız. Londra’da sekiz evin daha var, *Majesteleri*, bir de söylemeye gerek bile yok ama buraya önceki gelişlerinde kaldığın yerler de var —eminim kalmak için uygun başka bir tane bulursun.”

Gazetenin bir köşesini indirdi. “Daha önce şehre geldiğimi nereden biliyorsun?”

“Tanrım,” dedi “Yüzüne ne oldu?”

“Bir hanımefendi bunu fark etmezdi.”

Sağ gözü şişmiş ve kapanmıştı, rengi siyahla çürük bir yeşil tonundaydı. “Diğerinin halini de görmelisin.” Tekrar gazetesine döndü.

Lily’nin bu dayak işine minnettar olması gerekirdi. Özellikle de o fazlasıyla dikkat dağıtıcı dudaklara yaptıkları için. Bir adamın dudakları hayatında daha önce hiç dikkatini çekmemişti ve şimdi ise tek düşünebildiği bu şişliğin kalıcı olmamasını dilemektir. Böyle bir ağzın mahvolması bir trajedi olurdu.

Elbette o ağız ile ilgilendiğinden değil.

Hiç ilgilenmiyordu hem de.

Boğazını temizledi. “Sana ne yaptı?”

“Hiçbir şey,” dedi, sanki tamamen normal bir sabah yaşıyormuş gibi. “Ben bela aradım.”

Erkekleri asla anlayamayacaktı. “Neden?”

“Huzursuz olduğumu hissettim.” Gazeteyi bir kenara koydu.

Lily'nin gözleri irileşti. "Tartan giyiyorsun."

Koyu kırmızı bir ekose karnından çaprazlamasına gelerek omzuna sarılmış ve orada yine bir yün parçasıyla birleşerek kalaydan bir iğne ile tutturulmuştu. Bu kıyafet sadece buraya, bu eve ne kadar uymadığını ve bu dünyayı ne kadar isteksizce miras aldığını daha da vurgulamıştı.

Genç kadının da önceden umutsuzca isteyip şimdi çaresizce kurtulmak istediği bu dünya.

Tekrar gazetesini kaldırdı. "Bunu daha rahat buluyorum."

"Üstünde pantolon var mı?" Daha kendini dizginleyemeden kelimeler ağzından çıkmıştı bile.

Delici kahverengi bir bakışla ona baktı, hemen yakalamıştı. "Hayır."

Bu tek, basit kelimenin getirdiği kadar büyük bir utanç Lily hayatı boyunca hiç hissetmemişti. Masanın altına saklanmak istedi. Eğer bu hareket onu utanç kaynağına daha da yaklaştıracak olmasaydı bunu yapardı.

Şükürler olsun ki, konuyu değiştirmişti. "Sorumu cevaplamadın."

Soruyu hatırlamıyordu. Kendi sorduğu son soru haricinde hayatı boyunca duyduğu hiçbir soruyu hatırlamıyordu. Yerin dibine girmişti.

"Daha önce şehre geldiğimi nereden biliyorsun?" diye tekrarladı Alec.

"Gazeteleri okudum, aynı senin yaptığın gibi," dedi Lily. "Şehre geldiğinde özellikle favori hale geliyorsun."

"Ah?" dedi, sanki bunu önceden bilmiyormuş gibi.

"Ah, evet," diye karşılık verdi Lily, skandal gazetelerinin ondan nasıl bahsettiğini anımsayarak, *hanımların karanlık düşü.* Onun özel bir tür olduğunu tahmin etmişti, özellikle uzun

boyu, iri ve vahşi tiplerden hoşlanıyorsanız. Lily bu tiplerden hoşlanmazdı. Hem de hiç. “Çaya gelme ihtimaline karşılık tüm Londra sağlam mobilyalarını depoya kaldırmaları konusunda uyarıldı.”

Yanağındaki bir kas hafifçe kasıldı ve Lily doğruyu söyleyince gelmesini beklediği zafer hissinin gelmeyişine şaşırdı. Bunun yerine, biraz suçlu hissetmişti.

Özür dilemeliydi, biliyordu ama bunun yerine adamın bir kaya kadar sabit durup onu sakince incelediği takip eden uzun, huzursuz an boyunca dilini ısırmayı tercih etti. Köpeklerden birinin çenesinden uzun bir salya alttaki halıya damlamasaydı bir asır boyunca orada, iradeleriyle savaşıyor dikilirlerdi.

Lily lekeye baktı ve “O halı üç yüz sterlin değerinde,” dedi.

“Ne dedin?”

Adamın şaşkınlığı karşısında gülümsedi. “Ve şimdi de canavarının salyasıyla lekелendi.”

“Ne demeye bir halıya üç yüz sterlin ödedin? İnsanlar çiğneyip geçsin diye mi?”

“Bana evi istediğim gibi döşeme izni verdin.”

“Ben öyle bir şey yapmadım.”

“Ah, elbette,” diye yanıtladı. “Avukatınız yaptı. Ve eğer böyle bir kafeste yaşayacaksam, lordum, süslemeliyim, sizce de öyle değil mi?”

“Kuş benzetmesine mi döndük?”

Gazetesini bir kez daha kaldırırken sesi kum gibi yavandı. “Bana kalırsa kanatların gayet iyi çalışıyor, küçük çalığı.”

Donup kaldı, kelimelerdeki huzur bozan bilmişlikten hoşlanmamıştı. Asıl konuya geri döndü. “Ev ile hiçbir alakanız yok, Majesteleri, bu yüzden burada yaşamanıza gerek olduğunu sanmıyorum.”

Gazetenin arkasından yanıtladı Alec. "Artık eve ilgim oldu. ğunu fark ettim."

Bu sakin cümle ona neden en başta kahvaltı odasına girdiğini hatırlattı. Derin bir nefes aldı. "Burada kalmı—"

"Kalmıyorum. Evet. Duyma yetimde sorun yok."

Onun duyma yetisinden şüphe etmemiştir. Sadece mantığından şüphe etmişti, nokta. Ama fark etmezdi. Ev parasını alana dek ondan kaçınmasını sağlayacak kadar büyüktü ve sonra ondan kurtulacaktı. Ve Londra'dan da.

Fakat o bir şey diyemeden, kâhya Hudgins'in gelişi konuşmalarını böldü. "Majesteleri," yaşlı adam bir baston yardımıyla titreyerek odaya girerken ciyakladı, kolunun altında ince bir zarf vardı. "Size bir mektup geldi."

Lily, kâhyaya yardım etmek için döndü —kendini incitmeden bir yerden bir yere gidebileceğinden hep şüphe duyardı— ve zarfı elinden aldı. "Hudgins, kendine fazla yüklenmemelisin."

Kâhya açıkça hakarete uğramış gibi bir ifadeyle ona baktı ve zarfı geri aldı. "Bayan Hargrove, ben Londra'nın en iyi kâhyalarından biriyim. Şüphesiz bir zarfı evin *efendisine* ulaştırabilirim."

Duyduğu bu kibirli sözler, Lily'nin vücudunun utançtan alev almasına neden oldu. Hızlı gelen cevap sadece adamın hakarete uğradığını açık etmiyor, aynı zamanda ona da yerini hatırlatıyordu, ne yukarda ne de alt katta olan yerini. Ve dükün önünde kesinlikle çalışanlara emir veremeyeceğini de gösteriyordu.

Adam düke doğru gidip zarfı masaya koyarken, genç kadın hemen özür dilemek için bir yol aradı.

"Teşekkürler, Hudgins," dedi Alec sessizce ve alçak sesli homurtu odada gürledi. "Gitmeden önce, bana yardım etmen gereken bir konu daha var."

Lily unutulmuştı. Kâhya yaşlı kemiklerinin izin verdiği ölçüde doğruldu, açıkça belliydi ki rahatça yardım edebileceğini kanıtlamaya çalışıyordu. “Elbette, Majesteleri. Ne isterseniz. Buradaki tüm çalışanlar emrinize amade.”

“Bu ciddi ve önem arz eden bir konu olduğu için, sadece senin bu konuyla ilgilenmeni istiyorum.”

Lily kaşlarını çatarak düke döndü —Hudgens’in dayanıksızlığını hatırlatmak istedi. Kâhyanın artık geleneksel anlamda hizmet verecek durumda olmadığını hatırlatmak istedi. Her sabah kalkıp bir kâhya gibi giyinse de, eğer duyarsa, giderek daha az çalan kapıyı açmaktan başka bir şey yapmadığını söylemek istedi. Hudgens rahat ve sessizce bir tür emekliliğe geçmişti. Iskoç adam bunu göremiyor muydu?

“Evin belli odalarındaki değerli eşyaların tam bir hesaplamasına ihtiyacım var,” dedi Warnick. “Tablolar, mobilyalar, heykeller, gümüşler...” Burada sustu ama sonra ekledi, “Halılar.”

Bu da neyin nesiydi? Neden? Lily’nin kaşları çatıldı.

“Elbette, Majesteleri,” diye yanıtladı Kâhya.

“Tüm odalardan bahsetmiyorum, anlıyorsun ya. Sadece önemli yerlerden bahsediyorum. Ana kabul odaları, oturma odaları, kütüphane, sera ve burası.”

“Elbette, Majesteleri.”

“Böyle bir hesaplamayı yapmanın bir aydan uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum. Olabildiğince detaylı olmasını arzu ediyorum.”

Dürüst olmak gerekirse, bu bir haftadan fazla sürecektir bir iş değildi ama Lily bir şey söylemedi.

“Bu yeterli bir süre,” diye yanıtladı Hudgens.

“Şahane. Bu kadar.”

“Majesteleri.” Hudgins hafifçe eğildi ve titreyerek odadan çıktı. Lily yaşlı adamı izledi, sonunda dışarı çıkıp kapıyı kapattığında düke döndü.

“Unvanından kaçan bir adama göre, çalışanlara emirler yağdırmaktan biraz fazla zevk alıyorsun,” dedi, bir kez daha ona yaklaşarak. “Ne saçma bir istek! Evdeki eşyaların tam bir hesaplama. Mülklerin resmen milyonlarca sterlin değerinde, Majesteleri. Ve bir de jambon var.”

Son kısmı söylemek istememişti.

Alec başını yana eğdi. “Sen jambon mu dedin?”

Başını iki yana salladı. “Bunun konuyla alakası yok. Daha bir hafta önce varlığından bile haberdar olmadığın bir evin oturma odasının duvarlarında ne olduğuyla neden ilgileniyorsun?”

“İlgilenmiyorum,” dedi.

Lily ise cevabı pek de duymadan devam etti. “Böyle bir görevin sıkıcılığından bahsetmiyorum bile —her bir odayı günlerce meşgul edecek, görevini tamamlama ve buradan ayrılma konusundaki isteksizliğini göz önünde bulundurursak—” Durdu.

Alec solundaki köpeğe bir parça jambon attı.

“Ah,” dedi genç kadın.

Ve sonra sağındaki köpeğe de bir parça ekmek verdi.

“Oturma odaları. Kabul odaları. Kütüphane. Burası.” Cevap vermedi. “Rahat mobilyalar olan tüm odalar. İçeriği listelemek için bir ay.”

“O gururlu bir adam. Oyalandığını bilmesine gerek yok.”

Kadın gözlerini kırıştırdı. “Bu çok nazik bir hareket.”

“Endişelenme. Seninleyken canavarı oynamaya devam edeceğim.” İri bir el köpeklerden birinin başını okşadı ve Lily kendisini bununla hipnoz olmuş halde buldu —güneşte yamış deri ve ilk eklem yerinin bir santim altından başlayan uzun

beyaz yara izine takılmıştı gözleri. Uzun bir süre ona baktı ve sıcak mıdır diye merak etti. Öyle olduğunu biliyordu. “Söyle bakalım, sadece yaşlı adam mı? Yoksa tüm çalışanlar mı sana yukarıdan bakıyor?”

Çenesini kaldırdı, bunun fark edilmesinden hoşlanmamıştı. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

Zarfı masadan almadan önce uzun bir süre Lily’yi izledi. Lily de o uzun parmağını yapışkan mührün altından geçirip açtıktan sonra bir deste kâğıt çıkarırken Alec’i izledi.

“Yazışmalarını okumadığını düşünüyordum.”

“Dikkat et, Lillian,” dedi Alec. “Bu özel mektubu görmezden gelmemi istemezsin.”

Kalbi hızla atmaya başladı. “Neden?”

Kâğıdı kenara, onun göremeyeceği kadar uzağa koydu. “Sen beni planlarından haberdar ettikten sonra Settlesworth’e yazdım.”

Nefesi kesildi. “Birikimim.”

“Dürüst olmak gerekirse, *benim birikimim*.”

Lily ona bir bakış attı. “Dokuz günlüğüne.”

Alec tekrar sandalyesine oturdu. “Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır, hiç duymadın mı?”

“Yılanı neden oradan çıkarmak ister insan, hiç anlamadım,” dedi, yüzüne kasti olarak geniş ve zafer dolu bir gülümseme oturtarak. “Ama halloldu, o halde. Bundan sonra seni dev bir yılan olarak hayal edeceğim.” Kâğıtları işaret etti. “Benim birikimimle ne ilgisi var?”

Yığın üzerine elini koydu. “İlk başta sadece oydu. İlgi.”

Lily’nin bakışları bir şekilde dünyadaki her şeyden daha önemliymiş gibi hissettiren belge üstündeki o büyük, bronz elde gezindi. Özgürlük planlarını netleştiren o belge. O kâğıdın

ona vadettikleriyle o kadar meşguldü ki neredeyse duymayacaktı. Cümle geçmiş zamanda kurulmuştu.

Dikkati Alec'e, Alec'in onu dikkatle, huzursuz edici bir şekilde izlemekte olan kahverengi gözlerine çevrildi. "Ve sonra ne oldu?"

Köpeklerden birine bir parça tost vererek ufak bir gösteri yaptı. Hardy, diye düşündü kadın. Hayır. Angus. Fark etmezdi.

"Dün akşam bir adamla tanıştım. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar fiyakalı, kibirli ve iğrençti."

Lily'nin kalbi yıkıcı bir hızla attı. "Aynaya bakmadığına emin misin?"

Adam ona bir bakış attı. "Hayır, Derek Hawkinse bakıyordum."

Lily'nin kalbi durdu.

Şans eseri konuşmasına gerek olmamıştı çünkü Alec devam ediyordu. "Onu aramaya gitmiştim."

Ki bu da bildiği anlamına geliyordu. Her şeyi. Aptallığını. Çaresizliğini. Bir erkek ondan ne isterse yapma isteğini. Saflığını.

Utançtan ateş bastı, kendisinden nefret ediyordu.

Tüm bu duyguları tekrar canlandırdığı için Alec'ten de nefret ediyordu.

Lily yutkundu. "Neden?"

"İnan ya da inanma," dedi Alec, sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordu. "Onu seninle evlenmeye zorlamak niyetindeydim."

Ne demişti o?

Onu yanlış duyduğuna emindi. Panikledi. Aklını mı kaçırmıştı? "Bunu yapmış olamazsın!"

"Yapmadım aslında," dedi. "Adamla tanışınca, iki cihan bir araya gelse ona bağlanmana izin vermeyeceğimi anladım."

Bağlanmak. Bu kelimeden nefret ediyordu. Bu kelimenin kabalığından nefret ediyordu. Kelime çaresizlik dolu gibiydi. Takıntı doluydu. Nahoş, yapay bir özlem içeriyordu.

Beni sevdiğini söylemiştin.

Yaşadığı utanç geri geldi ve çaresizce dinlemek zorunda kaldığı cümlelerin anısıyla ona tekrar saldırdı. Yaşadığı şey tüm Londra'nın gözü önünde, onların alaycı kahkahalarıyla noktalanmıştı. Onun kahkahasıyla...

Ve şimdi yirmi birinci Warnick dükü, Londra'da onun utançının detaylarını bilmeyen tek adam Alec Stuart, artık biliyordu. Ve daha da kötüsü, onu kurtarmayı düşünmüştü.

Lily panikledi. "Asla onunla olmayı istemedim."

"Bana istediğin söylendi, küçük hanım. Hem de halkın önünde."

Kelimeleri duyunca sanki onu görmezse gerçeği de duyamayabilirmiş gibi gözlerini yumdu. Biliyordu. Derek ile olan her şeyi biliyordu. Ama bir şekilde, gerçekliğini göremiyordu. Arzuladığı, hayal ettiği her şeyin... artık imkânsız olduğunu görmüyordu.

Buna o sebep olmuştu.

İki yanında duran yumruklarını sıktı ve gözlerini açınca Alec'in ona baktığını gördü, sanki ruhunu görüyordu. Anında gözlerini kaçırdı. "Tüm Londra önünde rezil olmanın birinin arzularına yaptıklarını bilsen şaşardın."

Alec uzun bir süre Lily'nin ona bakmasını bekledi.

O ise bakamadı.

Sonunda, uzun bir nefes bıraktı ve konuştu, "Artık bunun pek anlamı olmasa da, Lillian, Hawkins muhtemelen tanışma şanssızlığına eriştiğim en nefret edilesi adam."

Lily, Alece bakarak onun anlattıklarına inanmasını diledi. "Hawkins'i istemiyorum. Senin yardımını da istemiyorum. Aslında tek istediğimi kendime ait bir yaşam. Tüm bu şeylerden uzakta—"

Skandalıdan. Utançtan.

Başını sağa sola salladı. Yeniden başlayacaktı. Ve bir gün, hep hayalini kurduğu şeyleri unutacaktı. Evliliği, aileyi, ait olma hissini.

Neyse ki, bunu Warnick Düküne açıklamasına gerek olmadı çünkü o kâğıtları masadan aldı ve "Sana bu hayatı vermek niyetindeyim, Lillian," dedi.

Derin ve neredeyse dayanması zor bir rahatlama hissi geldi Lily'ye. Onu evlendirme fikrinden vazgeçmişti. Bu sözler üzerine gelen mutluluğu saklayamayarak gülümsedi. Derek Hawkins'i ve onu nasıl kullandığını unutabilirdi. Güzel yalanlarını da. "Alec Stuart, sen dünyanın en muhteşem vasisisin."

Tatlı dilli de olabiliyordu demek ki.

Alec ayaklandı, o kalkınca iki ayak üstünde sallanmaya başlayan sandalyesi bir takırtıyla yere düştü, genç kadın ise nefesi kesilmiş gibi hissetmişti çünkü tam o anda tüm ihtişamıyla ekose eteğinin dizlerine nasıl kusursuz pililerle düştüğünü ve altındaki muhteşem, kaslı baldırlarını görmüştü, ki bunlar kıvrımlı ve sınıksıydı ve daha önce hiç böylesini görmemişti.

Yüce Tanrım. Adam Herkül'dü.

Kadınların ona hayran olmasına şaşmamak gerekti.

Lily'nin gözleri kumaşın uçlarına çevrildi. Alec'in dizlerinin kıvrım ve çukurlarını inceledi. Güçlkle yutkunurken, daha önce bir dizin şeklinin tam olarak neye benzediğine dikkat etmeme sebebini merak etti.

Başını salladı. Ne saçmaydı. Dizler umrunda değildi. Hele ki özgürlüğü söz konusuysa.

“Param.”

Alec masaya yaslandı ve kâğıtlara baktı. “Anladığım kadarıyla, yirmi dördüncü doğum gününde beş bin sterlin alacaksın.”

Kan beynine hücum ederek düşünmesini güçleştirince Lily derin bir nefes bırakarak güldü. Hafif ve güzel bir rahatlama hissetti, uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştı.

Hatta hayatında hiç böyle mutlu hissetmemişti.

Muhteşem İskoç’a şükürler olsun.

Bu Londra’dan ayrılmaya yeterdi. Bir yerlerde küçük bir ev almaya yeterdi. Yeniden başlamaya yeterdi. “Dokuz gün içinde.”

“Tablonun sergileneceği gün,” dedi adam.

“Bir iyi bir de kötü doğum günü hediyem var,” diyerek küçük, kendisiyle alay eden bir kahkaha savurdu. “Bu ironik, zira en son ne zaman doğum günü hediyesi aldığımı hatırlamıyorum.”

“Bilmen gereken bir şey var, Lily.”

Ve o mutlu ânında, ona hiç bu şekilde seslenmediğini fark etti. Ona sadece bir kişi böyle seslenirdi —Derek. Ama Derek de bu ismi o bayıldığı skandal gazeteleriyle paylaşmıştı.

Sonra Lily *Tatlı Lily* olmuştu. *Yalnız Lily*.

Alec’e baktı.

Bir şey vardı.

“Evlenmediğin müddetçe paranı benim kontrolümde kullanacaksın.” Alec duraksadı ve Lily o an, ondan adeta nefret ederek diyeceği şeyi daha o söylemeden duydu. “Ama ben evlenmeni istiyorum.”

5. BÖLÜM

TATLI LILY ÖFKELİ... DÜKE KAFA TUTTU! ORTADAN KAYBOLDU!

“Beni evlenmeye zorlayamazsın.”

Bunu altıncı kez söylemişti. Belli ki Lily'nin sinirlenince söylediklerini tekrarlayıp durmak gibi bir huyu vardı. Dahası, sinirlenince başkalarını duymazdan gelmek gibi bir huyu da vardı.

Ki bu en iyisiydi, Alec ona vasiliğinin şartlarından ve onu evlendirme planından bahsedince yüzündeki öfkeden yapabilse onu yere sereceği oldukça açıktı.

Yine de bunu yapmayı deneyebilirdi ki bu sebeple adam hâlâ mesafeli duruyor ve onun odada volta atışını izliyordu. Dün gece ringde yeterince dayak yemişti.

Odanın diğer köşesinde duraksadı, evin bakımlı arka bahçesine açılan geniş pencereden dışarıya baktı. Angus ve Hardy şöminenin orada duruyor, gri başlarını patileri üzerine koymuş uzanıyor ve gözleriyle eteğinin ucunu takip ediyorlardı. Alec ona dönmeden önce eteğini eliyle düzeltmesini izledi, öfkesi geri dönmüştü. “Sen—” Kendine mani oldu. Derin bir nefes aldı.

Alec tüm serveti üzerine bahse girerdi ki hiç de hanımefendice olmayan bir şey söylemek istiyordu. Aslına bakılırsa, Lily bakışlarını tekrar bahçeye çevirip, "Yapamazsın," dediğinde etkilenmiş miydi yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı bilmiyordu.

Lily'yi tanı mıyordu bile. Bu durumun ona nasıl hissettirdiğiyle ilgilenmemesi gerekirdi. Aslında nasıl hissettiğinin önemli olmaması gerekirdi. Önemli olan tek şey İngiltere'den gitmeye bir adım daha yaklaşmış olması olmalıydı.

Kahrolası İngiltere.

Dünyada böyle bir aptallığın önemli olduğu tek yer.

Yine de onun için üzü lüyordu. "Settlesworth'e göre sen haklısın. Seni evlenmeye zorlayamam."

Ona bakmak için döndü. "Biliyordum!"

Yine de evlenecekti. Kollarını bağladı ve şömineye yaslandı. "Ailen öldüğünde kaç yaşındaydın?"

Sanki onu asıl meseleye dönmeye zorlayacakmış gibi ona doğru yürüdü ama belli ki bir kez daha kendine mani oldu. "Annem daha ben bir yaşına girmeden öldü. Hayatta kalamayan bir bebeği doğururken."

Gözlerindeki hüznü gördü. Pişmanlığı da. Asla gerçekleşmeyecek bir şeye olan arzuyu. Tasma sından çekilen bir köpek gibi bu tanıdık hisse doğru çekildi. Ona doğru bir adım attı. "Üzgünüm. Çocukluğu yalnız geçirmek nasıldır bilirim."

"Senin ailene ne oldu?"

Başını salladı. "Pek ortada yoklar. Olmasalar daha iyi."

"Bir kız kardeşin var sanıyordum?"

Cate aklına gelince gülümsemesini saklayamadı. "Üvey kardeşim, benden on altı yaş küçük, ben şeydeyken doğdu..." Aklına gelen anılarla duraksadı. Boğazını temizledi. "Ben okul-

dayken On sekizime geldiğimde babam ölene ve ona göz kulak olmak için eve dönene dek birbirimizi tanı mı yorduk."

"Üzgünüm. Bahan için," dedi.

Dürüstçe yanıtladı. "Ben değilim."

Bu dürüst cevap karşısında Lily gözlerini kırptırdı, Alec ise hemen konuyu değiştirdi. "Cate tam bir baş belası, sanki tamamen aynı kanı taşıyormuşuz gibi."

Cevap verdiğinde gözleri Kuzey Denizi kadar griydi, "Baş belası nasıl olur pek bilmem, çünkü hep tek başıyım." Alec bir cevap bulamadan Lily tekrar konuştu, "En azından babamı kaybettiğimden beri. On bir yaşı ndaydım."

Sözler ona sorusunun amacını hatırlattı. Başını salladı. "Yani, sana iyi bakmış."

Babasının onunla ilgilendiğinden çok ilgilenmişti. O hep annesini hatırlatan bir anı olmuştu. Ve annesi için de hep neye sahip olabileceğini hatırlatan biri olmuştu.

Güldü, sesinde neşeden eser yoktu. "Beni ailem olmayan birilerinin eline bıraktı. Benden statü olarak o kadar yükseklerdi ki..."

Sustu ama Alec'in onun söyleyeceklerini duymaya ihtiyacı yoktu. "Dükü nereden tanı yordu?"

"Onun için çalışıyordu. Arazileriyle ilgileniyordu. Görünüşe göre işinde oldukça iyiydi ki o zamanki dük benimle ilgilenmeyi kabul etmiş. Ne yazık ki şimdiki dük pek ona benzemiyor." Bakışlarını kaçırıp, gri sabah ışığı üzerine vurarak ona gerçek dışı bir hava veriyordu. Tanrım, çok güzeldi. Alec, Hawkins'in tablosunun iddia ettiği gibi bir başyapıt olduğundan şüphe duymuyordu.

Tablo aklına gelince dalgınlığından kurtuldu. Kibar olmak için elinden geleni yaptı. Rahatlatıcı olmak için. Aynı bir vasi

gibi. “Biliyorsun ki ben seni önemsiyorum. Senin için sorumluluk alıyorum. Sana istediğin hayatı vermek niyetindeyim, Lily.”

“Bana böyle seslenme.”

“Neden?”

“Çünkü bu isim senin için değil,” dedi.

Hawkins için de değildi ama yine de kullanıyordu.

Ağızına gelen her şeyi söyleme dürtüsüne direndi. Haksız değildi. İsim fazla tanındıktı. Onun için Bayan Hargrove olması gerekse de en fazla Lillian olabilirdi. Lily olmamalıydı.

Öyle olmasını istese de fark etmezdi.

Ve Lily’nin kesinlikle onun bir şeyi olmasını istemeye hakkı yoktu. Alec onun vasisiydi ve bu sebeple de ondan sorumlu olan kişiydi. Lily onun olsa olsa *sorunu* olurdu, daha fazlası değildi.

Peki. İngiliz korumalığını üstlenecekti; soğuk, sert ve duygusuz olacaktı. Tanrı biliyordu ki bu duruma, nefret edecek kadar aşınaydı. Baştan başlayacaktı. “Vasiliğin kuralları içinde senin de farkında olduğun faktörler de var. Düklüğün açık onayı olmadan evlenemezsin, yirmi dördüncü doğum gününde parayı alacak olsan da, açık bir şekilde senin o zaman evli olacağın varsayılıyordu, çünkü şartlara göre senin evleneceğin zaman gelene dek o birikimi elimde tutma hakkım var ve eğer senin...”

Susma sırası ondaydı. “Eğer benim ne?”

“Sorumsuz olduğunu düşünürsem...”

Lily’nin yanakları ala boyandı. “Ki, elbette öyle düşünüyorsun.”

“Hayır,” dedi Alec, cevabı tam olarak gözden geçirmeden.

“Öyle düşünüyorsun ama. Sonuçta, hangi vasi vesayetindeki kişinin başından böyle yıkıcı bir skandal geçtikten sonra bunu düşünmez ki?” İşte yine ses tonunda o şey vardı. Utanç.

Şansı varken Derek Hawkins'i öldürmeliydi.

"Senin sorumsuz olduğunu düşünmüyorum. Ama kaçma isteğini mantıksız buluyorum."

Ona ifadesiz bir bakış attı Lily. "Peki tanımadığım biriyle evlenmem daha mı mantıklı?"

Alec tek omzunu kaldırdı. "Tanıdığın birini seç. Kimi istiyorsan onu seç."

Lily öfkeden delirdi. "Başka bir adam tanımıyorum. İnan ya da inanma, erkeklerle tanışma pratikleri yapmıyorum. Derek'i tanıyorum. Ve seni tanıyorum. Ve kusura bakma, Majesteleri, ama sen bir eşte arzulanan özellikler açısından çok aşırısin, aranızdaki tek fark Derek'in giyinirken bacaklarını örtmesi."

Tek fark. Alec karşısındaki öfkeli kadına cevap vermeden edemedi. "Ah, ama o bembeyaz bir tavus kuşu gibi giyinebilir, tecrübelerime göre tartan ondan iyidir, küçük hanım."

Lily rahatsızlığını belli ederek kaşlarını çattı ama Alec kendine mani olmayarak bastırdı. "Diğer farklı yönlerimizi saymaya başlayayım mı?"

"Seni durduracağıma inanıyormuş gibi bile yapmayacağım, Majesteleri."

Basit bir şekilde sinirlenmemiştii. Delirmişti. "Yani, en bariz olandan başlayabilirim. Seninle seni tüm Londra'nın gözü önünde rezil etme amacıyla tanışmadım."

"Öyle değil mi?"

Soru hızlı ve rahat bir şekilde sorulmuş, fazlasıyla huzursuz edici bir soruydu. "Bu ne demek oluyor?"

Cevap vermedi, bunun yerine sanki sonsuza dek konuşmayacakmış gibi çenesini kararlı bir şekilde kaldırdı.

Alec sinirle ofladı. "Her şekilde, Lillian, ben sana evlilik teklifinde bulunmadım."

"Ve buna şükrediyorum," dedi Lily.

Adam bu sözleri duyunca dilini ısırđı. Bunları canını acıtmak için söylemişse de canlandırdığı anıları düşününce ne kadar acıttığını tahmin edemezdi. Utancı hatırlatmıştı. Asla hak etmeyeceğı kadınları arzu ettiğini hatırlatmıştı. Asla uygun olmayacaktı. Asla yeterince iyi olmayacaktı.

Lily yeterince iyi bir adam ile evlenecek. "Aynı şeyi konuşup duruyoruz," dedi. Evleneceksin."

"Peki ya seçtiğın adamla evlenmezsem?"

"Seni zorlayamam."

Lily başını iki yana salladı. "Kanun böyle olabilir ama herkes bilir ki zorla yapılan evlilikler—"

"Anlamıyorsun. Zorlayamam çünkü vesayetin ayrı şartlarından biri de kendi eşini seçebilmen yönünde ve evleneceğın zamana dek düklüğün himayesinde olacaksın."

Lily'nin ağzı açılıp kapandı.

"Görüyorsun ya, Lillian? Baban seni önemsiyormuş." Bu kelimeler üzerine Lily'nin gözleri oldu ve Alec onu kendisine doğru çekip onunla ilgilenme arzusuyla yanıp tutuştu. Ama bu olacak iş değildi. O yüzden bunun yerine konuştu, "Eklemeliyim ki bu sebeple Christendom'daki en yaşça büyük koruma altındaki kişisin ve bir şekilde hâlâ benim problemimsin."

Sözler işe yaramıştı. Dökülmek üzere olan gözyaşları kayboldu ve onların yerine kısık bir bakış geldi. "Eğer bana özgürlüğümü verirsiniz, memnuniyetle kendi problemim olurum, Dük. Sizin için yük olmaya devam etmek istemiyorum."

Ve Alec için ironik olansa eğer bunu yaparsa —yani kıza parayı verip onu yollarsa, tam o an İskoçya yollarına düşebilecek olmasıydı.

Fakat yapamazdı. Çünkü bu yetmezdi.

Sözleri duyunca sert bir nefes çekti —bunlar daha önce de duyduğu sözlerdi. Farklı bir kadın tarafından söylene de aynı dayanılmaz mahkûmiyeti taşıyorlardı.

Gitmem gerek, demişti annesi ellerini Alec'in dar omuzlarına koyarak. Buradan nefret ediyorum. Beni öldürecek.

Gitmişti. Ve yine de ölmüştü.

Alec bunun olmasına mani olamamıştı.

Ama kahretsin, bir kez daha olmasının önüne geçebilirdi.

"Bundan kaçmanın yolu yok, Lillian." Lily'nin kaşları kafa karışıklığını gösterir şekilde çatıldı ve Alec ısrar etti. "Tablo, Kraliyet Sergisi'nin gezici gösterisinin de baş eseri olacak."

Başını yana eğdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Britanya'yı, sonra da dünyanın kalanını gezecek. Paris. Roma. New York. Boston. Ondan asla kaçamayacaksın. Şimdi tanındığını mı düşünüyorsun? Sadece bekle. Eğer gittiğin yerde sosyete haberlerine ve müstehcen dedikodulara ilgi varsa, ki eklemeliyim benim gittiğim her yer böyleydi, seni tanıyacaklar."

"Kimse umursamayacak." Şimdi bir ok gibi dimdikti ama ses tonu ona ihanet etmişti. Bunun doğru olmadığını biliyordu.

"Herkes umursayacak."

"Kimse beni tanımayacak." Kızın sözlerindeki çaresizliği duyabiliyordu.

Tanrım, Lily çok güzeldi. Uzun boylu, kıvrak ve tamamen kusursuzdu, sanki cennetin kapıları açılmış ve Yaratıcı bizzat kendisi onu buraya, kirlenmeye mahkûm olduğu bu yere koymuştu. Kimsenin onu fark etmeyeceği, onu tanımayacağı fikri akıl almazdı. Cevabını yumuşattı. "Herkes seni tanıyacak, küçük hanım." Başını salladı. "Ödemeyi iki katına çıkarsam da. Sana on katı fazlasını versem de o kahrolası tablo seni takip edecek."

O dimdik omuzlar düştü ama ancak Alec'in onun güçsüz düştüğünü anlamasına yetecek kadar düşmüştü. "Bu benim utancını olacak."

"Bu senin verdiğin yanlış bir karar olacak," diye düzelitti.

Lily gülümsedi. "Güzel bir kelime oyunu."

"Hepimiz böyle hatalar yaptık," dedi, onu daha iyi hissettirmek için aptalca bir neden bulmaya çalışarak.

Lily ona baktı. "Sen mi? Böyle bir hata yaptın mı?"

Sayamayacağı kadar çok.

"Ben o hataların kralyım," dedi.

Kadın uzun bir süre onu izledi. "Ama erkekler sonsuza dek aynı utancı taşıyor."

Alec bakışlarını ondan kaçırmadı ve çoğu kişinin doğru olduğuna inandığı kelimelerden de kaçmadı. Yalan söyledi. "Hayır. Taşımayız."

Lily başını salladı, Alec yine gözyaşlarının onu tehdit ettiğini gördü. Ona yaklaşma dürtüsüne karşı direndi, ona dokunmanın her şeyi değiştireceğini içgüdüsel olarak biliyordu.

Lily dönüp kapıya yönelince, Alec ona yaklaşmadığı için kendinden nefret etti. "Ve sen de benimle evlenmeyi isteyecek bir adam bulabileceğine inanıyorsun. Bu ne saçmalık."

"Sana çeyiz parasını verdim, Lillian."

Lily duraksadı, elini kapı koluna koysa da kolu çevirmedi.

Alec bu duraksamayı Lily'nin onu dinlediğine yordu. "Hiçbir şeyin yoktu. Muhtemelen bu mülkün himayesi altına girdiğin zaman çok genç olduğun içindi. Ayrıca, muhtemelen bu yüzden sana hiç teklif edilmedi. Ama artık var. Yirmi beş bin sterlinin var."

Kapalı kapıya doğru konuştu. "Bu çok fazla para."

Bir koca bulabilmek için ihtiyacı olandan fazlasıydı.

Hiçbir şeyi olmasa da birini bulabilirdi.

“Bir adam bulacağız,” dedi, aniden ona bir gelecek almak zorunda olmasından dolayı hissettiği hoşnutsuzluk onu ele geçirmişti. Dün gece bu çok kolay bir çözüm gibi görünmüştü. Ama şimdi onunla bu odadayken, her şeyin kontrolünden çıktığını hissediyordu. “Bir adam bulacağız,” diye tekrarladı. “İyi bir adam.”

Alec gerekirse onu mihraba kendisi taşırdı.

“Dokuz günümüz var,” dedi.

“Tüm dünya ona gerçek anlamda tanık olmadan önce skandalımı kabul etmeye bir erkeği ikna etmek için.”

“Senin, bunu umursamayacak kadar büyük bir ödül olduğunu düşünecek bir adam bulmak için.”

Lily döndü, gri gözlerinden ışıklar çakıyordu. “Ödül.”

“Güzellik ve para. Dünyayı bunlar döndürüyor.” Sadece onlar değil, demek istedi. *Daha fazlası.*

Başını salladı. “Tablo ifşa edilmeden önce. Sonra değil.”

Alec cevap vermek için ağzını açtı ama buna verecek iyi bir cevabı yoktu. Elbette önceydi. Tüm dünyanın gözü önünde çıplak kaldığı anda, o—

“Utancım tamamen ortalığa serilmeden önce,” dedi yumuşakça. Teslimiyet içinde. “Sonra olmaz.”

Adam konuyu göz ardı ederek onun yerine, “Evlilik sana istediğin her şeyi verecek, küçük hanım,” dedi.

“Ne istediğimi nereden biliyorsun?”

“Bir kadının hayattan beklentileri nelerdir bilirim.” Onun bakışına karşılık veremedi. “Kadın evlilik ister. Para değil.”

Lily küçük bir kahkaha patlattı. “Yani, buna layık olan her kadın ikisini de ister.”

Alec onu yakalamıştı. "Sen ikisini de alacaksın. Aynı istediğin gibi."

"Ben aşk için evlenmek istedin."

Alec bu düşünceden irkildi. Aşk saçma bir hedefti —sadece inanması güç değil, aynı zamanda gerçek dışıydı. Bunu herkesten iyi bilirdi. Ama Alec'in bir kız kardeşi vardı ve bu yüzden kadınlar hakkında birkaç şey bilirdi —ve onların kalple alakalı yanlış fikirlere sahip olduklarını da kuşkusuz bilirdi. Bu yüzden ona yalan söyledi. "O halde sana seveceğin birini bulacağız."

O zaman ona döndü, başını yana eğerek adamı sanki mercek altındaki hem ilgi çekici hem de iğrenç bir varlıkmiş gibi inceledi. "Bu imkânsız."

"Neden?"

Kadın tek omzunu kaldırıp indirdi. "Çünkü aşk içimizdeki şanslılar içindir."

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Alec. Lily'nin kelimeleri onu delip geçmişti ve söylediklerinin korkutucu gerçekliği rahatsız ediciydi.

"Ben şanslılardan biri değilim. Kimi sevdiysem gitti."

Alec'in cevap vermeye vakti olmadı çünkü kız kapıdan çıkıp gitmiş, onu köpekleriyle ve odada yankılanan sözlerle baş başa bırakmıştı.

İngiliz kadınlarının uysal ve yumuşak başlı olması gerekirdi.

Belli ki kimse Lillian Hargrove'a bundan bahsetmemişti.

Alec ona seçtiği bir adamla evlenmesini sağlayacak parayı vermeye niyetli olduğunu söylediğinde, Lily'nin teşekkür ede-

rek mahcup olmasını bekliyordu. Sonuçta yirmi beş bin sterlin kral hazinesine eşdeğer bir tutardı. Birkaç kralın hazinesine... Ona ve seçtiği adama —o artık her kimse— istediği hayatı sağlamaya yetecek bir paraydı. İsteddiği aşka yakın bir şeye sahip olabilirdi.

Açıktı ki Lillian Hargrove buna bayılacak tiplerden değildi, ama müteşekkir olsa da fena olmazdı. Birkaç damla minnet gözyaşı pek de kötü sayılmazdı.

Oysa bunun yerine, teklifi reddetmişti.

Alec, Lily'yi o günlüğüne yalnız bıraktı ve fikrini değiştirmesi için zaman verdi —böylece bu fikre alışabilir ve en azından Alec'in kararının yardım etme amaçlı bir karar olduğunu fark edebilirdi. Sonuç olarak, tam bir pislikle de olsa bir zamanlar evlenmeyi istemişti ve eğer sunduğu çözüm üzerine düşünürse, Alec bunun en iyisi olduğuna onun da katılacağına emindi.

Yaşadığı bu yıkıcı olaylar, kadınların hep hayalini kurduğu evlilik, çocuk ve bir tür güvence ile sonlanabilirdi.

Ben şanslılardan biri değilim.

Saçmalık. Şans değişmişti.

Eğer Lily'nin istediği aşksa, bunu alacaktı, lanet olsun. Evleneceği adam buna inanmayabilirdi belki ama gerekirse kendini zorlardı.

Alec onun vasisiydi ve kahretsin, üzerine düşeni yapacaktı. Onun ismini temize çıkaracak ve İskoçya'ya dönecekti. Ve Lily bir başkasının sorunu olacaktı böylece. Sonunda her şey bitecekti.

Başka seçenekleri yoktu. Eğer kız hayatını bir münzevi olarak geçirmek istemiyorsa o tablodan kaçmanın yolu yoktu. Kesinlikle hayatının kalanını düklüğün himayesinde biri olarak Berkeley Meydanı 45 numaraya kapanıp geçiremezdi. Artık

birinin vesayetinde olmak için fazla büyüktü —kırkına gelince nasıl olacaktı? Ya altmış olunca?

Bu saçmaydı. Bunu kuşkusuz anlayacaktı.

Alec öğle yemeğine Lily gelene dek mektuplarını okuma planıyla erken geldi, mümkünse Lily'den özür ve mantıklı bir hareket bekliyordu.

Çeyrek saat sonra, öğle yemeğini istedi. Yarım saat sonra, mektuplarını bitirdi ama yine de hâlâ elindelerdi ve okuyormuş gibi yapmaya devam etti; çünkü onun kendisini beklediğini düşünmesini istemiyordu. Kırk beş dakika sonra, ikinci kez yemek istedi çünkü ilki beklerken soğumuştı.

Bir saat sonra, Hudgins'i çağırdı o da resmen emeklediği için gelmesi on dakika sürmüştü.

"Bayan Hargrove hasta mı?" diye sordu adam odaya girer girmez.

"Bildiğim kadarıyla hayır" diye yanıtladı Hudgins. "Çağırmanı ister misiniz?"

Alec'in tahminine göre yaşlı adamın Lily'nin odasına varması Alec'in tüm evi dolaşması kadar vakit alırdı. Bu yüzden bunu ondan istemekten vazgeçip tam da düşündüğü şeyi yaptı.

Mutfakta ya da kütüphanede değildi Lily, sera ve oturma odalarından birinde de değildi. Merdivenleri tırmandı ve "dükün odaları" olarak tanımlanan kendi uyuduğu odanın da olduğu kattan başlayarak yatak odalarına baktı. Koridorda kapı üstüne kapı vardı ve hepsinin ardında kusursuz bir şekilde düzenli, güzelce dekore edilmiş, geniş, havadar ve kullanılmadığı apaçık belli alanlar vardı. Bu kahrolası ev kaç kişinin yaşaması için uygundu?

Ve bunların arasında değilse Lily'nin odası neredeydi?

Üçüncü kata çıkınca kendisinininki kadar büyük ve Lily'nin eşyalarıyla dolu odalar bulmayı umdu. Ama sonunda anladı ki, evdeki ortak alanlarda onun burada yaşadığını gösteren hiçbir şey yoktu. Burayı onunla paylaştığı iki gün içinde, hiçbir şeyi olması gerekenden farklı bir yerde görmemişti. Sehpaya bırakılmış bir kitap ya da bir çay bardağı, hiç değilse bir şal bile yoktu ortada.

Kahretsin, Cate İskoçya'daki evlerinin her yerine sanki ormanda ekmek kırıntıları bırakır gibi eşyalarından bir yol yapardı. O da kadınların hepsinin böyle yaptığını varsaymıştı.

Üçüncü kat ikinci kattan daha karanlık, koridor ise daha dardı. İlk kapıyı açınca buranın bir zamanlar çocuk odası ya da derslik olduğunu tahmin etti, burası odun ve arduaz kokan geniş bir odaydı, öğleden sonra güneşinin altın rengi ışıkları havada dans eden tozları gözler önüne seriyordu. Kapıyı kapattı ve loş koridorda ilerlediği sırada genç bir hizmetçiyi yakındaki bir şamdanın mumlarını değiştirirken buldu.

"Affedersin," dedi. İskoç aksanından mı, kibar kelimelerden mi yoksa kızıdan neredeyse altmış santimetre kadar uzun olmasından mı bilenmez ama kızın ödünü koparmış ve neredeyse yere düşmesine neden olmuştu.

"Maje—Majesteleri?" diye kekeledi, sanki kraliçeyi selamlıyormuş gibi eğilerek.

Adam kızı rahatlatacağını umut ederek ona gülümsedi. Kız duvara doğru geriledi. Alec de aksi yöne doğru giderek aynısını yaptı, birden bu dar alanda ne kadar eğreti durduğunun farkına vardı. Mobilyaları sanki kürdan kırarmışçasına kolayca parçalama tehlikesi olan bu kahrolası ülkede hep yaptığı gibi daha ufak biri olmayı diledi.

Alec düşüncelerinden kurtularak, asıl meseleye döndü. "Bayan Lillian'ın odası hangisi?"

Kızın gözleri daha da irileşti ve Alec birden anladı. "Kötü bir şey planlamıyorum, küçük hanım. Sadece onu arıyordum."

Kız başını iki yana salladı. "O gitti."

İlk başta, kelimeler pek bir anlam ifade etmedi. "Ne yaptı?"

"Gitti," deyiverdi kız. "Buradan ayrıldı."

"Ne zaman gitti?"

"Bu sabah, efendim." Korkunç kahvaltıdan sonra.

"Ne zaman dönecek?"

O irileşmiş gözler bembeyaz parıldadı. "Hiçbir zaman, Majesteleri"

Pekâlâ. Bu durumdan hoşlanmamıştı. "Bana odasını göster."

Kız hemen denileni yaptı, adamı dönen koridorda yönlendirip, evin arka köşesine kadar götürdü —orada evin daha üst kısımlarında bulunan çalışanların odalarına tırmanan dar kıvrımlı merdiven vardı. Evin böyle tuhaf bir yerine gelince neredeyse kızı durdurup en baştaki isteğini yineleyecekti, kızın yanlış anladığından korkuyordu.

Ama yapmadı. Kız zor görünen bir kapıyı çaldı ve araladı, sonra da hemen geri çekilerek adamın girmesi için alan açtı.

"Teşekkürler."

"Ö—önemli değil," diye kekeledi kız, sesindeki şaşkınlık Alec'in minnettarlık ve çalışan sınıfıyla alakalı saçma kuralları yüzünden bu ülkeden tekrar nefret etmesine neden oldu. İnsan kendisine yardım edene teşekkür ederdi, toplumdaki statüsü ne olursa olsun. Kahretsin. Statüsü yüzünden teşekkür etmeliydi.

"Gidebilirsin," dedi yumuşak bir sesle, kapıyı açarak Lillian'ın küçük ve sıkışık odasını incelemeye başladı, oda o kadar küçüktü ki kapı sonuna kadar açılmak yerine küçük yatağın ayağına çarparak durdu.

Odanın bir yanı fazlasıyla alçak bir tavanın altına sıkışmıştı ve tüm mekânı derin, sürekli bir klostrofobi ile tehdit ediyordu. Odaya sızan güneş ışığı küçük mekâna sıcak bir hava katmıştı ama bunun sebebi içindekiler de olabilirdi.

Lillian'ın her şeyi buradaydı, evin geri kalanında göremediği ormandaki ekmek kırıntıları buradaydı işte: her yerde yığınlar halinde kitaplar vardı, pek çok sepette oya işleri, içleri gökkuşağı renklerinden iplerle doluydu, içi eski gazete dolu küçük tahta bir hamak, üzerinde yarım bırakılmış bir kiremit çatılar ve baharda ağaçlar çizimi olan resim sehpası vardı —resimdeki manzara karşıdaki duvarı daha da küçülten dar pencereden görünen manzaraydı.

Yatak, Alec'in daha büyük yataklarda bile görmediği kadar çok battaniye ve yastıkla kaplanmıştı ve her bir yatak örtüsü diğerleriyle tamamen uyumsuz canlı bir renkteydi.

Ne boyutu, ne karışıklığı, ne de evin kalanından olabildiğince uzak olması; tüm bunlar da şaşırtsa da odayla alakalı muhtemelen en şok edici şey rengiydi. Çok fazla renk vardı.

Ona dair önceden gördüğü her şeyden çok farklıydı.

Evin son modaya ve sayısız kadın dergisinin isteklerine göre dekore edilen kalanından tamamen farklıydı. Burası, bu vahşi ve muhteşem alan, bu karmaşa ve renk ve...

Çorap dolu yer.

Alec yatağın ayağına baktı, orada basit tahta başlığa asılmış bir çift güzel, ipek çorap vardı ve o kadar umursamazca oraya bırakılmıştı ki, Lillain'in bu uzun ipek kılıfı dikkati dağılmış bir halde ve aceleyle çıkardığını tahmin etti.

Eğer bu eylemi canlandırmak için bir anlığına duraksadığını kabul etmezse yalan söylemiş olurdu, Lily tek ayağını o renkli yatağa koymuş, çoraplarının üstündeki küçük beyaz kurdeleyi çözüyor ve onları bacaklarından sıyrıp, kendini dinlenmek

için yastıkların üzerine bırakmadan önce onları yatak başlığına asıyordu.

Yani onun çoraplarını çıkardıktan sonra yaptığı ilk şeyin dinlenmek olduğunu düşündüğünden değil. Onu orada, o küçük yatağa yayılmış halde, saçları vahşice yastığa saçılmış, gözleri yarı kapalı, dudakları aralı halde çağırırken hayal etti.

Onu çağırırken.

Anında sertleşen Alec kendine çok öfkelen-di. Boğazını temizledi. O Lily'nin vasisiydi. Lily de onun himayesi altındaydı. Şimdi ise *kayıptı*.

Ve Alec çoraplarıyla ya da onlarsız, Lily'yi bulmak için bu odadaydı.

Onu zor durumda bırakan kıyafetlere sırtını döndü, vücudunun söylediklerini umursamadı, bunun yerine odanın kalana baktı, burası çok açık bir şekilde Lillian'ın sığınağıydı, o kadar ki, buraya girdiği için kendini en adi suçlu gibi hissetmişti. Kraliyet mücevherlerini çalan bir hırsız gibi. Kilisede kutsal odaya giren sahte bir rahip gibi. Sonradan, kendisini o tuhaf küçük odaya girmekten alıkoysaydı bile, kendisine mani olmayacağını anlamıştı.

Alec kapıyı mümkün olduğu kadar açık bırakarak içeri girdi ve dikkatini alçak tavanın altına sıkıştırılmış küçük tahta çalışma masasına çevirdi, masanın üstünde düzenli bir karmaşa halinde bir deste kâğıt duruyor, onların üstünde de eskiden kalma kâğıt üzerinde mürekkep izi bırakmış olan bir kalem duruyordu. Oraya girdi ve parmakları ekru üzerinde gezinirken aklına başka mektuplar geldi —onu güneye, izin verse aklını kaçırmamasına neden olabilecek bu kadına çağırان mektup geldi.

Bu odada dikilirken kuşkusuz deli bir kadın gibi görünüyordu. Seçebileceği yarım düzine oda dururken ve yaşayabileceği bir düzine yer daha varken, o bu küçük deliği tercih etmişti.

Çalışma masasının yanında duvara yaslanmış bir sandık vardı ve sandığın kapağındaki mandal açıktı. Alec sandığı açmak için eğildi. Görünüşe göre içi mektup doluydu, defalarca açılıp kapandığı belli olan eskimiş bir dolu zarf ve içlerinde her birinin tekrar tekrar okunduğu belli olan mektuplar vardı.

Birini aldı, yapmaması gerektiğini, bunun onu tam bir alçak yapacağını bilse de aldı ama Lily'nin ismi ve zarfın üzerindeki kalın, siyah yazı fazla dikkat çekiciydi. Zarfı açtı ve gözleri anında imzaya çevrildi.

Hawkins.

Bir adamın diğerinde bu kadar çabuk nefret uyandırabilmesi ilginçti.

Bakışları kelimelerde gezindi... bir dolu süslü saçmalık.

Londra'daki en tatlı kadın.

İlham perim.

Biri mektubun kenarına güzel, kalın bir zambak çizmişti, kıvrımlı ve kusursuzdu. Alec adamın yeteneğinin abartıldığı kadar olmamasını dilesse de, bunu çizenin Hawkins olduğunu tahmin etti.

Benim Lily'm.

Alec bu takma adı görünce duraksadı, o kalın, kendine güvenen el tarafından hızlıca çiziktirilmişti ve Lily'nin önceki gün anlattıkları adamın beyninde yankılandı. *Bana böyle seslenme. Bu isim senin için değil.*

Yani bu isim kesinlikle Hawkins embesili için de değildi. Ve o kesinlikle Hawkins'e ait değildi.

Ona aitti.

Alec bu düşünceyle birden zıplayarak başını şiddetle tavana vurdu, o kadar sert vurmuştu ki yüksek sesle, uzun ve tamamen uygunsuz bir dizi İskoçça küfür savurdu.

Tek elini kafasına götüren Alec ayaklanarak renkli küfür-
lerine devam etti. Sancı dinince, kafasına gelen bu darbeye te-
şekkür etmesi gerektiğini anladı çünkü resmen aklını başına
getirmişti.

Lillian Hargrove ona ait olduğu falan yoktu.

Aslında, onu tamamen geçmişine gömdüğüne emin olabil-
mek için elinden geleni ardına koymuyordu.

Ya ona parayı verirse? Ona verilmesi gereken beş bini değil
de, yirmi beş bin verse? Elli verse? Onu Britanya'dan uzaklaş-
tırmaya yetecek bir miktar verse. Anakaraya, Amerika'ya ya da
tamamen başka bir yere göndermeye yetecek bir miktar. İstedi-
ği her yerde bir kraliçe olarak geleceğini güvence altına alacak
kadar büyük bir serveti olurdu.

Onu Paris'te ipekler ve satenler içinde, gökyüzüne ulaşan
bir peruk, dünya ayakları altında ve bir zamanlar Londra'da-
ki halini, hizmetkârların merdivenleri altında yaşadığını zerre
umursamayan insanlar içinde hayal etti.

Onun kız kardeşi *değildi* sonuçta. Cate bir çocuktı, on se-
kiz bile değildi ve ötedeki dünya hakkında hiçbir fikri yoktu.
Lily'de ise yaşıyla ve kadın olmasıyla birlikte gelen bilgi vardı.
Kahrolası bir nü tablo için poz bile vermişti, öyle değil mi?

Kendini bu belaya bulaştırmıştı, değil mi? Ve doğrusunun
ne olduğunu bilecek yaştayken hem de. Bundan ne çıkacağını
bilmesi gerekirdi.

Utanç yine de onu takip edecekti.

Alec bunun nasıl derinin altına yerleşip asla oradan ayrıl-
madığını herkesten iyi bilirdi. Geceleri fısıldardı bu. Ona bunu
yaşatanlardan kaçsa da, bu utançtan asla kaçamayacaktı.

Aynı onun hiçbir yere kaçamaması gibi.

Mektubu yerine geri koymak için eğildi, kâğıdın önceden bulunduğu yeri ve içindekileri aklına kazıdı. Çömeldi, beyaz kumaşlardan oluşan bir dağı saklayan kâğıdı kaldırdı. Beyaz kıyafetlerdi bunlar.

Küçük, beyaz çocuk kıyafetleri, hepsine keten ve dantel yakalar işlenmişti, içlerinde elbise, şapka ve battaniyeler de vardı. İçgüdüsel olarak, Alec bu eski ve açık bir şekilde kullanılmamış kıyafetlere dokunmak için uzandı. Elindeki küçük elbisenin kenarı boyunca bir dizi güzel mavi çiçek işlenmişti. Bir diğerinde eyer ve yularları altın rengi olan kahverengi koşan atlar işlenmişti. Bir üçüncüde, sarı renkte ay ve yıldızlar vardı.

Kesin olarak biliyordu ki bu kıyafetleri Lily dikmişti. Çocukları için. Muhtemelen o embesil Hawkins'den olacağını umduğu çocuklar için.

Alec düşünmeden sandığı karıştırmaya devam etti; ve küçük şapkalar, çoraplar ve kırmızı deri tabanları olan yumuşak pamuk botlar buldu. Tamamen bir çılgınlık haliyle, botları kaldırıp, tabanları burnuna götürerek derinin kokusunu içine çekti ve yumuşaklığını cildinde hissetti. Delirmiş gibiydi.

Sanki alev almışlar gibi hızla botları bıraktı ve yine de, bir şekilde, botlar hiç de çocuk için gibi durmayan saten ve dantel tabakasının üstüne düştüğünde bakışlarını başka yöne çeviremedi.

Omzunun üzerinden açık kapıya doğru baktı, kısa bir an eğer bir hizmetçi gelirse ne diyeceğini düşündü ama yakalanmayı pek de umursamıyordu. Çoktan bu yola girmişti bile.

Elbiseyi sandıktan aldı ve anında ne olduğunu çözdü —eski moda ve beyazdı, üstte bulduğu çocuk kıyafetleri kadar el değmemiş ve bir şekilde, tuhaf da olsa, çok daha kıymetliydi. Çok daha önemliydi.

Bu Lillian'ın gelinliğiydi. Şüphesiz mutluluk, aşk ve aile ile dolu bir gelecek hayalleriyle dikilmişti.

Evlenmek istemişti.

Bu gelinlikle gelecek ailenin hayalini kurmuştu.

Onun gerçek arzusunun hayatını yalnız geçirmek olmadığı-
nın kanıtı olan kıyafeti elinde tutarken, planına olan bağlılığı-
nın yenilendiğini fark etti.

Onu korumalıydı. Onunla ilgilenmeliydi. Ve bunu yapacak-
tı. Onu evlendirecekti. Hayallerini gerçekleştirecekti.

Elbette bunu yapmak için önce onu bulmalıydı ve bu bu-
rada, hizmetçilerin merdivenlerinin altındaki odadan çok
çekmece denebilecek bu yerde dikildikçe gerçek olmayacaktı.
Muhtemelen arkadaşlarını ziyarete gitmişti.

Bir ses düşüncelerini böldü, ufak bir tıkırtının ardından ge-
len birkaç düşme sesi ve bastırılmış bir kahkaha çınlamasıydı
bu. Alec fark etti ki, oda sadece fazla küçük değildi. Aynı za-
manda gürültülüydü de. Duvarın diğer tarafından hizmetçileri
duyabiliyordu.

Neden burada uyuyordu ki?

Bu soruyu düşünmeye vakti olmadı, zira tam bu anda hiz-
metçilerin yakın olmasının bir lütuf olduğunu fark etti. Oda-
dan çıktı ve başını hizmetçilerin merdivenine doğru uzattı. Bir
uşak ve iki hizmetçinin indiğini gördü. "Hey, siz."

Taş kesildiler ve genç kadınlardan biri ciyakladı.

İlk konuşan uşak oldu. "Majesteleri?"

"Bayan Hargrove'un son ziyaretçileri kimlerdi?"

Sessizlik.

Alec tekrar denerdi. "Arkadaşları mesela. Onu kim ziyaret
ederdi?"

Kızlardan biri başını iki yana salladı. "Hiç kimse."

Alec'in kaşları çatıldı. "Hiç kimse?"

Diğeri başını salladı. “Hiç kimse. Arkadaşı yoktu.”

Kelimeler karanlık merdivende ağırlaştı ve Alec’in içgüdüsel olarak gelen *Bu nasıl mümkün olabilir?* sorusunu yutmak zorunda kalmasına neden olacak kadar şaşırtıcıydı. Lillian güzeldi, akıllıydı ve arkasında düklüğün gücü vardı. Arkadaşı olmaması nasıl mümkün olabilirdi? Muhtemelen sadece eve gelmemişlerdi.

Bir kez başını salladı. “Teşekkürler.”

“Majesteleri?” diye sordu uşak, sesinde şaşkınlık vardı.

“Ah,” diye yanıtladı Alec. “Biz İskoçya’da belli ki İngiltere’dekilerden daha minnettarız. Bana kafeste bir aslanmışım gibi bakmanıza gerek yok.”

Hizmetçiler aynı anda gözlerini kırptırdılar. “Evet, Majesteleri.”

Alec inmek için dönerken üçü yanından geçti. “Ah!” kızlardan biri kapı çerçevesinden kafasını uzatmadan önce kısa bir anlığına bir çığlık attı. “Avukatla görüşüyordu.”

Şimdi göz kırptırma sırası Alec’teydi. “Anlamadım?”

“Yaşlı adam ile. Gözlüklü olan. Starswood ya da öyle bir şeydi,” dedi.

“Settlesworth?”

Kız gülümsedi. “Evet o! Ayda bir gelirdi. Kızlardan biri bu Lillian—” Kendisini düzeltti. “*Bayan Hargrove* payını almak istediği için demişti.” Tekrar duraksadı. “Parasını.”

Elbette öyleydi.

Evden birikimleri almadan ayrılamazdı. Ve kesenin kontrolü Settlesworth’deydi. Alec tam kızı orada bırakıp gidecekti ki aklına bir şey geldi. Döndü ve onu kendisini izlerken buldu. “Neden burada uyuyordu?” diye sordu, odayı göstererek.

Kız gözlerini kırptırdı ve küçük odaya, sanki daha önce oraya bakmayı hiç aklına getirmemiş gibi baktı. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, aslında," dedi sonunda. "Hep buradaydı"

Alec cevabı duyunca tatmin olmasa da başını salladı ve kıza teşekkür edip avukatın ofisine doğru yola çıktı.

6. BÖLÜM

DÜK KÖPEKLERE GİDİYOR!

Eğer o adam onu evlendirmek istiyorsa, önce nerede olduğunu bulması gerekiyordu.

Warnick Düklüğü'nün Londra'da sekiz tane mülkü vardı. Westminster ve Mayfair'e dağılmış dört kasaba evi, şehrin doğusunda, Thames nehri kenarında bir ev, Fleet Sokağı'nda ona "gelir için" olduğu söylenen bir pansiyon (gerçi düklüğün pek böyle bir şeye ihtiyacı var gibi durmuyordu), Kensington'da geniş bahçeleri olan büyük bir ev ve Temple Bar'ın doğusunda çok serin olduğu söylenen küçük bir ev...

Lily her zaman Berkeley Meydanı 45 numarayı tercih etmişti, muhtemelen bunun sebebi orada rahat hissetmesiydi, çünkü ev en iyi tanıdığı Warnick Dükü'ne aitti —beş yıl önce ölen ve sonra diğer on altı Warnick Dükü'nü de hayattan koparan kötü şans zincirini başlatarak mirasçıları, eşleri ya da aileleri olmadan ölen geçici dükler sayesinde düklüğe birkaç mülk daha ekleyip zenginleşmesine neden olan düktü bu. Bernard Settlesworth, düklüğün Londra'daki kısmından sorumluydu; ölümleri takip eden aylar ve yıllarda bu malları almıştı. Sonuç olarak, on sekiz numaralı dük Alec Stuart, varlıklarından bile haberdar olmama ihtimaline rağmen, şimdi bunlar üzerinde hak iddia edebiliyordu.

Ki sorun da tam olarak buydu zaten.

Lily ise, onların varlığından haberdardı. Ve onları kullanmaktan korkmuyordu.

Lily diğer evleri gördüğünden değil. Onlara ilgisi hiç olmamıştı. Dışarıdan bakınca kesinlikle ilgisi vardı ama onlar dükküğe dahil oldukça, çalışanları birer iskelet halini aldı ve Lily hep bildiği düşmanı bilmediği dostu tercih etmesi gerektiğini düşünürdü —en azından Berkeley Meydanı 45 Numara bu unvanı sadece on beş dakikadır elinde tutan bir dükkü öldürmüştü.

Yine de, Lily bedava malda kusur arayacak biri değildi ve Berkeley Meydanı'ndaki evin yanı sıra kalabileceği yedi yerin daha olması iyi bir hediye idi aslında.

Bu yüzden önceki gece Grosvenor Meydanı 38 numaraya geldi, bahçıvan ve hizmetçilik yapan mutlu eşi Bay ve Bayan Thrushwill tarafından sıcak bir şekilde karşılandı. İkili mütevazı yemeklerini onunla paylaştılar ve ona bir oda açtılar —böyle bir durum çıkar diye bu odayı hep temiz tuttukları ve havalandırdıkları için kendileriyle gurur duyuyorlardı.

Lily yatağa girdi ve Warnick Dükü'nün onun başını bağlamakla ilgili çılgın planından nasıl kaçacağını düşündü.

Birinci adım, Warnick Dükü'nden uzak dur.

Grosvenor Meydanı 38 numara kesinlikle muhteşem bir başlangıçtı çünkü onu aramak zorunda kalacaktı. Bu ev ona zaman kazandıracaktı. İki gün. Belki de daha fazla.

Ve karanlıkta, bu temiz yatak örtüsüyle sarılıp sarmalanmışken, iki hafta beş günlük süre içinde ilk kez bir rahatlama hissetti. İlk kez, sanki kendi gemisinin kaptanıymış gibi hissetti.

Bu his kısa sürdü ve hemen yerini onu Kraliyet Sergisi'nin açılışından beri yiyip bitiren düşüncelere bıraktı. Derek ile alakalı düşüncelere bıraktı. Ve kendi aptallığına.

Keşke onunla alakalı gerçeği görebilmiş olsaydı. Ona asla değer vermediğini. Bunu hiç istemediğini görseydi. Verdiği her sözün, söylediği her güzel kelimenin bir yalan olduğunu görmüş olsaydı.

Lily karanlık, sessiz evde öylece uzandı, yalanları tekrar tekrar aklından geçirdi, ona verdikleri acıyı, ona hissettirdiği arzuyu ve daha da tehlikeli o hissi hatırladı. Umudu.

Kaç kez fark edilmenin hayalini kurmuştu? Kaç kez sevilmenin, kıymet görmenin hayalini kurmuştu?

Ve bunlara ulaşma ihtimalini nasıl güzelce yok edivermişti...

Berkeley Meydanı'ndaki kahvaltıda Alec'in bakışlarında gerçeği görmüştü. Oradaki sempatiyi görmüştü. Hayır. Sempati değil.

Acıma.

Acıdığı için gelmişti. Acıdığı için kalmış, büyük bir servet ve bir kocaya dair saçma sözler vermişti —gerçi sekiz gün içinde zaten onlara nasıl ulaşacaktı ki... bu faydasızdı.

Ama diğer seçenek...

Tablo peşini bırakmayacak.

Utancı peşini bırakmayacaktı.

Verdiğin yanlış karar.

Bu kelimelerden, sözle olmasa da onlara katılmasından ve gerçekten kendini rezil etmiş olmasından nefret ediyordu. Bunu asla atlatamayacak olmasından nefret ediyordu. Gerçek olsa da buna inanmak istemiyordu. Sonuçta, evlense de, toplum onu asla kabul etmeyecekti. Ve kesinlikle onunla evlenmek isteyen adamı da kabul etmeyeceklerdi. Serveti ne olursa olsun.

Bir kez daha, bir erkek skandalını canlandırmıştı. Bir zamanlar ortada olmayan vasisinin bunu fazlasıyla soylu sebeplerden yapmış olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Keşke görebilseydi.

Asla göremeyeceği şey bu, diye düşündü Lily karanlıkta. Karanlık onu pişmanlıkla kuşatırken gece boyunca yastığını ıslatan yaşlarını asla göremeyecekti.

Uyanana dek evi düşünmedi bile, gözleri şişmişti, düzensiz uykusu yüzünden yorgundu. Hizmetçinin çok daha erken kalkıp örtüleri kaldırarak, evi dolduran köpekleri gözler önüne serdiğini gördü.

Hayal edebileceğinden fazla köpek vardı —av köpeklerini resmeden tablolar, heykeller ve duvar kâğıtları, ipek duvar kâğıtlarına işlenmiş yaldızlı köpekler, tahta süpürgeliklere işlenmiş çoban köpekleri, kasaba evinin ön kapısının iki yanında oturmuş gözcülük eden köpekler ve duvar lambalarına özenle işlenmiş spanyel türü köpekler.

Lily merdivenlerden inerken yavaşladı, dekorun çılgınlığını özümsemişti, son basamağa gelince de parmakları tırabzanın başladığı yerdeki maun bulldog kafasının karmaşık işlemelelerini inceledi. Bu figür muhtemelen içlerinde en huzursuz edici olandı —ağzı açıktı, dişleri keskindi ve sarmak üzere gibi duran küçük bir dili bile vardı.

İrileşmiş gözlerle yavaşça bir daire çizdi, tam olarak kaç tane av köpeği vardı diye düşündü ve dükten saklanmak için Grosvenor Meydanı 38 numarayı seçmenin muhtemelen bir hata olduğuna karar verdi.

Ve evin arka tarafından gelen ona ait sesi duyduğunda bundan emin oldu. Fakat Alec Stuart'tan olabildiğince uzun süre saklanmaya karar verdiği için, Lily çıkışa yöneldi.

Dükün evlerinden başka biri de iş görürdü.

“Evi açacağınızdan ancak dün gece haberdar olduk, Majesteleri,” dedi hizmetçi cırtlak bir sesle. “Elimizden geldiğince hazırlık yaptık ama daha fazla çalışana ihtiyacımız olacak.”

Duraksadı, sonra aceleyle ekledi, “Ya da eğer burada kalmayı planlıyorsanız, Berkeley Meydanı’ndan hizmetçi çağırabiliriz.”

Lily’nin kaçmak için saniyeleri vardı.

“Ah! Bayan Hargrove! Günaydın!” diye seslendi Bayan Thrushwill.

Kapıya giderken yarı yolda durdu.

“Bir yere mi gidiyordunuz, küçük hanım?”

Kızardı, döndü ve Alec’in kahverengi gözleri, tek tarafı ki-birli bir keyifle kalkmış olan muhteşem dudakları tarafından esir alındı. Yüzüne parlak bir gülümseme oturarak, “Meydan-da yürüyüşe çıkacaktım,” dedi ve hizmetçiye döndü. “Günaydın, Bayan Thrushwill.”

Yaşlı kadın gülümsemesine karşılık verdi. “Umarım odada rahat etmişsinizdir?”

“Oldukça,” dedi Lily.

Bayan Thrushwill düke baktı. “Diğer odayı sizin için hemen havalandırmalıyız, Majesteleri.”

Ne? *Hayır.* “O kalmıyor.”

“Ah,” diye yanıtladı hizmetçi, açık bir şekilde üzülerek. “Ben düşünmüştüm ki—”

“Kalıyorum, aslında,” dedi düke. “Teşekkürler.”

“Ah,” dedi hizmetçi tekrar. “Elbette. Elbette.” Ve sonra revrans yapıp aceleyle gitti, şüphesiz tüm dünyaya kibar, zarif ve yakışıklı dükten bahsedecekti.

Yakışıklı değil.

Devler yakışıklı olmazdı. Özellikle de Lily’nin hayatını mahvetmek niyetindeki devler.

“Gözlerin renk değiştiriyor,” dedi Lily. “Mor. Ve sarı.”

“Yürüyüş mü?” diye sordu Alec.

Kaybedecek bir şey yoktu. "Doğayı çok severim."

"Doğa."

Başını salladı. "Çok."

"Grosvenor Meydanı *doğa* sayılmaz."

"Yeşil, öyle değil mi? Ağaçlar var."

"Dört tarafı çitler ve binalarla çevrili."

"Eğer biraz düşünürsen, tüm *doğa* binalarla çevrili," diye belirtti. "Belki de sınırları yanlış çiziyorsun."

Kızgın bir karşılık veremedi ve tam o anda, evin köpeklerle donatıldığını fark etti. "Bu da ne..." Devam edemedi ve bakışlarını duvarlardan birindeki fazlasıyla gösterişli tazi portresine takıldı. Portrede, etkileyici bir sakinlikle uzanmış köpeğin uzun, ince bacakları birbirine geçmişti ve yine uzun olan zarif başı kırmızı, saten bir yastığın üzerindeydi. "O bir *taç* mı?"

Lily şapkayı ve portrenin yaldızlı çerçeveye kabartılmış ismini incelemek için portreye yaklaştı. "*Taçtaki Mücevher*," diye sesli okudu. "Sence köpeğin ismi Mücevher mi?"

"Bence köpeğe kötü davranılıyor."

Lily, Alec'e döndü. "Belki Angus ve Hardy de *taçları* sever."

Düşüncesi bile Alec'i dehşete düşürmüş gibiydi. "Bu ev korkunç."

"Ben çok sevdim," dedi genç kadın. "Ev hissi veriyor." Evle alakalı kıymetli bir şeyler vardı, köpekler olsun ya da olmasın.

"Köpekleri sevmediğini sanıyordum."

"Ben de sizin *sevdiğinizi* sanıyordum, Majesteleri."

Sataşmasını görmezden geldi. "Burada oturmayacağız."

"Haklısın. Biz böyle bir şey yapmayacağız. Sana Berkeley Meydanı'nı bıraktım. Memnuniyetle. Çalışan kapıları olan evleri tercih ettiğimi fark ettin."

“Kaçtın.”

“Ona kaçmak denmez.”

“Pek başarılı bir kaçış olmadı, burada olduğumuza göre,” dedi Alec. “Settlesworth selamlarını ilettiler, bu arada.”

Lily gözlerini kıstı. “Settlesworth bir hain.”

“Settlesworth pozisyonunu koruma niyetinde ve bana önemli konularla alakalı bilgi sağlamaktan mutlu.”

“Şimdi benim yerim önemli bir bilgi mi?”

Cevap vermeden önce iç çektiğini duyar gibi oldu. “Tabii ki öyle.”

“Ah, evet,” diye patladı Lily, Alec’in gerçek düşüncelerini söylediğine inanası gelmiyordu. “Çünkü sorunlarının yerini bilmen en iyisi.”

“Benden kaçamazsın,” diye karşılık verdi Alec. “O halde benimle işbirliğine ne dersin? Durumu düzeltebiliriz ve böylece ben de İskoçya’ya dönebilirim. Bunun ikimizin de hoşuna gideceğini biliyorum.”

“Kulağa şahane gelse de, senaryon benim tanımadığım biriyle evlenmemle sonlanıyor.”

“Sana söyledim, istediğin adamı seçebilirsin. Sana mani olmaya niyetim yok.”

“Kendimi seçiyorum,” dedi. “Sana güvenmektense kendime güvenirim. Ya da başka herhangi birine. Kendimi daha güvenilir buluyorum.”

Alec tekrar iç çekti, Lily bu iç çekişin öfke ve başka bir şeyle daha dolu olduğunu duydu. Nefret ettiği bir şeydi bu. “Sakın,” dedi, adama öfkeyle dönerek. “Bana sakın acıma. Bunu istemiyorum.”

Adam şaşkın görünecek kadar zarıftı. “Hissettiğim şey acıma değil.”

"Ne o halde?"

Eğer adamın onu umursadığına bir anlığına inansaydı, ağzının bir tarafı üzgün diyebileceği bir tebessümle yukarı kıvrıldı diyebilirdi. "Pişmanlık."

Davete uyduğu için, şüphesiz. Onu başına bela ettiği için pişmandı. "Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaparız, Dük." Bunu herkesten iyi hiliyordu.

Konuyu değiştirmeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Bu iğrenç yer hangisine aitti?"

Lily tereddüt etmedi. "On üç numaraya."

"Ah. İddialara göre koyun tarafından öldürülen."

"Tam olarak öyle."

"Ne oldu ona gerçekten?"

Lily gözlerini kırıştırdı. "Ona olan bu işte. Bir koyun tarafından öldürüldü."

Alec kaşlarını çattı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Bir uçurumdan düştü."

"On üç numara mı?"

"Koyun. Dük günlük yürüyüşü için dışarıdaymış. Aşağıda." Lily ellerini birbirine vurdu. "Epey ezilmiş."

Alec'in dudakları seğirdi. "Hayır."

Lily tek elini kaldırdı. "Yemin ederim doğru."

Alec korkunç odada göz gezdirdi. "Köpekleri onu uyarırdı diye düşünüyor insan."

Lily kahkahasına mani olamadı. "Köpekler hayatta kaldığına göre, hayvanlar âleminin bu işte birlikte olduğunu düşünmek mümkün."

Alec de güldü, kahkahası derin, gürültülü ve kabul etmek istemeyeceği kadar rahatlatıcıydı. Ve baştan çıkarıcı...

Bu düşünceyle kendini topladı. “Şanssızlığına gülmemeliyiz.”

O da aynısını yaptı ve Lily’ye yaklaştı. “Hepimizde şanssızlık var. Bunlara da gülemeyeceksek nasıl olacak?”

Lily ona baktı. “Bir kez daha, bana kendi korkunç acılarını hatırlatıyorsun, ölçülemeyecek kadar zengin ve güçlü olmak zorunda olman ve tüm bunlar on yedi zavallı, şanssız adam düşen bir koyun tarafından ezildiği için oluyor.”

Alec ilerlemeye devam etti. “Sadece bir tane düşen koyun var zannediyordum?”

“Dükten alacak intikamı olan bir koyun. Vahşi dünyada dikkatli olmalısın.”

“Grosvenor Meydanı’nın vahşiliğinde mi demek istiyorsun?”

“Tetikte olmanın kimseye zararı olmaz.”

Alec tekrar güldü. “Peki ya on üç numaralı leydi? Ona ne oldu?”

“On üç numara bir duldu. Çocuğu yoktu. Miras kalacak bir ailesi yoktu.”

“Köpekler dışında ailesi yoktu demek istiyorsun, sanırım?”

“Bana köpeklerin dekoru önemsemediği söylendi.”

Alec kıkırdadı, bu tepkiyle genç kadının da içi ısındı ve eğer bu kadar yakın olmasa duymayacağı derin ve keyifli bir homurtuyla eğlendi. Ne zaman bu kadar yaklaşmıştı? Ve neden bu kadar şahane bir şekilde taze ve temiz kokuyordu? Başka adamlar gibi tamamen parfüm ve kir kokamaz mıydı?

Eğer dikkatli olmazsa, ondan hoşlanmaya başlayabilirdi.

Alec de ondan hoşlanmaya başlayabilirdi.

"Neden benden kaçıyorsun, Lillian?" diye sordu yumuşak ve derin bir sesle, sesi kelimelerin kızın üstünden akıp gitmesi, ne neden oldu. "Neden buraya kaçtın?"

Çünkü başka yer yoktu.

Yani. Bunu ona söylemezdi.

O uygun bir cevap bulamadan, adam ekledi, "Neden yalnızsın?"

Soruyla birlikte donakaldı, önce buz kesildi, sonra da adeta ateş bastı. *Yalnız.* Ne korkunç bir kelime. Ne kadar korkunç, dürüst, yıkıcı bir şekilde uygun bir kelime. Geriledi, duvara ve tabloya yaslandı. İpek yastıktaki taç giyen köpekli tablo.

Asla onun sevilmediği kadar sevilen bir köpek.

Başını sallayarak geriledi. "Üzgünüm. Bunu sormamalıydım. Sadece—" durdu. Konuyu değiştirdi. "Demek istediğim, neden eş bulmak için tanıtılmak istemedin?"

"Bunu istemedim," diye yalan söyledi Lily.

"Her kadın bunu ister."

Lily tekrar denedi. "Ben aristokrat değilim."

"İngiltere'deki en zengin düklüklerden birinin koruması altındasın," dedi Alec. "Kendine bir sponsor bulamadın mı?"

"Üzücü ama, Majesteleri, para bir kızın sponsor bulması için yeterli değil."

Alec kaşını kaldırdı. "Kız mı? Ya da, senin gibi bir kız mı diye sorayım."

Bu soruyla birlikte rahatlamıştı, bu sayede katı ve düşmanca olan konuşmalarına dönmüşlerdi. Gözlerini kıstı. "Bunun anlamı ne?"

"Nü bir tablo için poz veren bir kız."

Lily'nin öfkesi alevlendi. Öfke ve bir yerlere tikiştirip, bir

daha aklına getirmemeye yemin ettiği o incinmişlik hissi. "Kız kim olursa olsun," dedi sertçe. "Eş bulmak için sosyeteye tanıtılmak istiyorsan, bağlantıların olması gerek."

"Senin var. Ben kahrolası bir düküm."

"Beni unuttun," dedi sonunda. "Sponsorum yoktu çünkü kimse beni istemezdi. Bir dükün gölgesi belli ki Londra'nın dikkatini çekmeye yetmiyor. Bu şok edici olsa da böyle."

"Artık buradayım."

Lily kaşını kaldırdı. "Evet, yani, şaşırtıcı bir şekilde, düklüğün... saygınlığını kaybetmiş."

"Nedenmiş?"

Tartanı omuzdan başlayıp karına doğru ve sonra da aşağıda, hemen dizlerin üzerinde biten pililere kadar abartılı bir ifadeyle süzdü. "Hayal edemiyorum."

Kıza kaşlarını çattı. "Sosyeteye tanıtılacaksın. Bu sene."

Duydukları karşısında hissettiği panikle kahkaha attı. "İstemiyorum." Zaten yeterince sergilenmişti. Dedikodu gazeteleri çoktan hakkında yeterince şey öğrenmişti. Ve bu daha Derek işin içine girmeden önce böyleydi.

"Korkarım bu umrumda değil. Seni böyle evlendireceğiz."

"Biz diye bir şey yok, Dük. Beni evlendirmek falan yok. Sana söyledim. Ben özgürlüğümü istiyorum."

"Benden özgürlük istiyorsan, küçük hanım, bu evlilikle gelecek. Başka yolu yok."

"Kendimle evlendiğimi farz edemez misin? Kendi sorumluluğumu aldığım için bana parayı versen?"

Alec gülümsedi. "Bir erkekle evlilik."

"Bir efendi yerine başka bir tanesini koymamı istiyorsun benden."

Alec kaşını kaldırdı. "Sana bu kişiyi seçmeni öneriyorum. Londra'dan herhangi bir adam."

"Ve benim de dizlerimin üstüne çöküp sana teşekkür etmem gerek."

"Böyle yüklü bir para için minnettar olman çok da saçma olmazdı," diye belirtti Alec.

Lily uzun ve acılı bir şekilde iç çekti. "Peki ya evlenmeyi kabul etmezsem?"

Sanki çok önemli bir diyeceği varmış gibi ağzını açtı, sonra tekrar düşünerek vazgeçti. Onunla göz göze gelmeden önce derin bir nefes alıp tüm öfkesini nefesle birlikte dışarı bıraktı. "Nereye gideceksin, küçük hanım?"

Lily tek omzunu kaldırdı. "Burası haricinde neresi olursa."

"Geleceğin neye benziyor?"

Aşk, evlilik ve çocuklar vardı önceden geleceğinde. Rüya gibiydi ve huzurla gelen mutluluk doluydu. Güvenliydi. Birinin hayatının tamamlandığına dair emin olma hissi vardı kalbinde.

Tek istediği bir aileydi.

Benim kalibremde bir adam senin gibi bir kadınla evlenmez.

Bu sözleri hatırlayınca gözlerini yumdu, bir zamanlar güzelliğini öven, büyülenmiş bir şekilde bunu ona fısıldayan, onu ilham perisi ilan eden adam söylemişti bunları.

Başını sağa sola salladı, bu düşüncüyü aklından sildi ve eldeki meseleye döndü. Alec'in sorusuna. "Gelecekte Londra'dan başka her şey var," dedi, sesindeki rahatsızlığı kendisi de duyarak.

Adam başını salladı. "Hayır. O nereye benzediği sorusunun cevabı. Ben neye benzediğini sordum."

Utanç olmayan bir hayata benziyordu.

Bu düşünce davetsizce ve acılı bir şekilde geldi, gerçeği hatırlatıyordu, onun hayatını mahvettiği gerçeğini. Aşk olduğuna inandığı bir his için her şeyi riske ettiği gerçeğini.

O anda ondan nefret etti. Bu muhteşem, beklenmedik ve gönülsüz dük her şeyi gördüğü için ondan çok daha fazla nefret etti. Ama ona cevabı söylemeyecekti. Alec, Lily'yi ilgilenmesi gereken bir sorun olarak düşünse de, yanılıyordu. Lily kendi kendisinin sorunuydu.

Ve kendini idare edebilirdi. Onsuz da yapardı.

“Bu mutluluğa benziyor.”

Ona inanmadı.

Ona inanmamalıydı.

Sinirle ofladı. “Mutluluk bu kadar kolay bulunmaz, Lily. Sonunda konuşmadan önce uzun bir süre orada dikildiler. “Yetti artık. Bu akşam evlenme hazırlıkların başlayacak.”

“Öyle mi?”

“Eversley bir balo tertip ediyor. Sen de davetlisin.”

Balo. Bu kelime üzerine karnı sıkıştı. Bundan daha az yapmak isteyeceği bir şey bulamazdı. “Hayır, teşekkürler.”

“Nedense bir seçim hakkın olduğu yanılsamasına kapılmışsın.”

Sözler Lily'nin öfkesini tetikledi. “Londra'da saklanabileceğim yedi mülk daha olduğunu biliyorsun.”

“Seni bulacağımdan şüphen mi var?”

“Bu akşam başlayacak evlilik hazırlıklarına yetişecek kadar erken bulamazsın.”

Alec ona yaklaştı. Konuştuğunda, kelimeler alçak bir sesle ve yoğun bir İskoç aksanıyla söylenmişti, bu tarifi zor bir şekilde titremesine neden olmuştu. “Seni bulurum, küçük hanım. Her zaman.”

Bu sözler üzerine Lily'nin ağız açık kaldı.

Sözlerin içerdiği anlam üzerine...

Onun aranmaya değer olduğu fikri üzerine.

Alec doğrulup iyice dikleşti. "Kendine bir kıyafet bul, Lilli. an. Dokuz buçukta çıkacağız."

"Ya yapmazsam?" diye sordu, kelimeler istemediği kadar yumuşak çıkmıştı ağzından. Boğazını temizledi ve iğneli konuşmayı denedi. "O halde ne olacak, Majesteleri?"

Lily'ye bakan Alec'in kahverengi gözleri güzeldi ve morarmış olmalarına rağmen ışıltıyorlardı. Lily rahatsız hissedene ve kıpırdanmaya başlayana dek Alec onu izledi.

"Kendine bir elbise bul," diye tekrarladı. "Eğer ben sana bir elbise bulursam, bunu beğenmezsin."

Odadan ayrılarak Lily'yi köpekli dekorasyon patlamasıyla ve adamın sözleriyle gelen huzursuz edici sıcaklıkla baş başa bıraktı.

Bu hisse karşı direndi.

Onun kendisini huzursuz etmesine izin vermeyecekti.

Bunun yerine, kendine bir elbise bulacak ve o onu huzursuz edecekti.

7. BÖLÜM

“TATLI” LILY GÖSTERİŞLİ BİR STİLLE EVLENME SEZONUNU AÇTI

O akşam saat dokuz buçukta Alec, Mücevher'in bakışlarından kaçmaya çalışarak, ana merdivenin sonunda bekliyordu. Mücevherle donatılmış av köpeği olduğu yerden olanları görmeye çıkmıştı ve saçma ipek yastığı üzerinde uzanırken, kesinlikle onunla dalga geçiyordu.

Şöminenin karşısında nöbette dikilen kendi köpekleri de neredeyse aynı alaycılıkla bakıyordu.

Ezici köpek yargılaması tamamen mantıklı görünüyordu, Alec bir aptala benzediğine emindi.

O gün erken saatlerde Savile Row'da bulduğu terzi, elinde “Majestelerine mükemmel bir şekilde uyacak” resmi kıyafetler olduğuna yemin etmişti ki aslında resmi kıyafetler ona asla uymazdı, içindeki en ufak soyluluk kırıntısına tutunsa da olmazdı. Alec sırttan adama bunu söyleyince, kıyafetin “cuk diye oturacağına” temin edilmişti.

Fakat Alec aptal değildi. Ceketini çok dardı. Dürüst olması gerekirse pantolonu da.

Çok büyük. İri İskoç vahşisi.

Sana uyan hiçbir şey yok, seni canavar.

İngiltere'den nefret ediyordu.

Ama zaman önemliydi ve daha iyi uyacak bir kıyafeti bekle-
yecek vakti yoktu. Bu gece, umuyordu ki kısa sürecek İngiltere
ziyareti mutlu bir şekilde sonlanacaktı. West'ten Lillian'ın şu
anda büyük bir servete sahip olduğu haberini yaymasını iste-
mişti ve bu akşam Eversley Köşkü'ne vardıklarında Londra'daki
küçük köpeklerin mutlulukla şapkalarını halkalara fırlatacak-
larına emindi. Sonuçta kadın zengin ve güzeldi ve bir dükün
himayesi altındaydı.

Gün doğmadan biri ayaklarını yerden kesecekti.

Tek yapması gereken oraya gitmekti. Merdivenlerden yukarı
baktı. Lillian ortada yoktu. Odanın diğer ucundaki sarkacında
köpekler sallanan büyük saate baktı. Ona yirmi vardı. Geç kal-
mıştı.

Buradaydı biliyordu. Evin çıkışlarını izlemeleri için iki ço-
cuk tutmuş, kaçmaya yeltenirse, peşine düşüp onu bulacakla-
rından emin olmuştu. Ama evde olması istekli bir şekilde balo-
ya katılacağı anlamına gelmiyordu. Tam merdivenleri tırmanıp
onu arayacakken ortaya çıktı.

Dürüst olmak gerekirse, Alec ilk başta onu fark etmedi.
Hardy fark etti ve hemen merdivenlerin dibine gelip ona baktı
ve —Alec şaşırarak onun heyecanla havladığını gördü.

“Sen ne—” diye başladı ve köpeğin bakışlarını takip edince,
sorunun kalanı yaşadığı şok ile uçup gitti.

Görebildiği kadarıyla, bir köpek gibi giyinmişti.

Kaçmaktan ya da uzak durmaktan daha iyi bir planı olaca-
ğını bilmeliydi. Elbette onun bu akşam için planlarını bozmak
için elinden geleni yapacaktı. Bu bir irade savaşı olacaktı ve ilk
atışı oldukça etkili olmuştu.

Alec modadan anlayan bir adam değildi ama bu elbisenin fark edilmemesine imkân yoktu. Altın ve bronzdan oluşan bir ucubeydi, etekleri merdiveni dolduruyor ve kolları onu küçük gösteriyordu. Alec'i bile küçük gösterirdi, her iddiasına vardı. Bu yetmezmiş gibi elbisenin eteklerine dikilmiş altın ve bronz inciler vardı ve bunlar köpek şeklinde dikilmişti ve korse — Lily'nin onu üstüne oturtmak için sadece birkaç saati olmasına rağmen etkileyici bir şekilde oturmuştu— ayrıca üstünde her biri spanyel, teriyer, bulldog, daksund gibi farklı köpekleri gösteren süslü altın bağlar vardı.

Bakışları beline çevrildi ve orada belinin şekline iltifat eden büyük altın bir kemer gördü, kemerde bir de tazi vardı, sıçrama pozisyonunda olduğu için tüm beline yayılmıştı.

Mücevher, şüphesiz.

Ve tüm bunlar daha onun şapkasını incelemeden olmuştu, kızıl bukleler av köpeği şeklinde tokalarla tutturulmuştu ve tepesinde yay gibi bir şeyde sallanmakta olan tavşanı avlamak için sıçrama pozisyonunu almış bir av köpeği figürü altın bir çubukla tutturulmuştu.

“Oh Tanrım,” dedi Alec çünkü bu görüntüye verilecek başka bir tepki yoktu.

Merdivenlerden inmeye devam etti, tamamen zarıftı, duruşu bir kraliçeyi kışkandırabilirdi. Gören de onun en iyi şekilde iğrençlik olarak tanımlanabilecek bir kıyafet giydiğinin farkında olmadığını sanırdı.

Çarpıcı biriydi.

Girişe üç basamak kala durdu, onunla göz hizasındaydı ve yüzünde geniş, sahte bir gülümseme vardı. “Bir sorun mu var, Majesteleri?”

“Çok fazla sorun var, Bayan Hargrove.”

Devasa eteği kabartarak ufak bir gösteri yaptı. "Bu elbisenin mevsime uymadığını biliyorum, beş yıldan fazladır giyilmemiş ama siz bir elbise bulmam konusunda direttiniz."

"Evet. Elbisenin mevsime uygun olmaması sorunumuz tam olarak." Bakışları Lily'nin çantasına çevrildi, bu bileğinden sallanan küçük terriyer biçimli bir çantaydı. "Bu kürk mü?"

O da çantaya baktı. "Köpeğin kürkü değil şüphesiz."

"On üçüncü leydinin takıntısını giyecek türde biri olduğunu gözümde canlandıramıyorum." Lily kıs kıs güldü ve adam bu sestten gereğinden fazla keyif aldı. Boğazını temizledi. "Peki o halde. Gidelim, Bayan Hargrove."

Duraksadı.

Onu yakalamıştı. "Bu elbise gibi küçük bir şeyin beni planlarımdan vazgeçireceğini düşünmedin değil mi?"

"Bu elbiseye dair küçük olan hiçbir şey yok," dedi Lily.

"Arabaya bunu sığdırmak mucize olurdu," diyerek katıldı Alec, sonra döndü ve kapıya yöneldi, onun arkasından gelmediğinin fazlasıyla farkındaydı. Arkasını dönünce salonun diğer tarafında onun gri bakışlarıyla buluştu. "Gel hadi, Lillian, böyle kolay vazgeçeceğimi elbette düşünmedin, değil mi?"

"Bu elbiseyle toplum içine çıkarsam, hiçbir erkeğin benimle evlenmeyeceğini anlayacak kadar akıllı olacağını düşünmüştüm."

"Yanlış düşünmüşsün."

"Moda anlayışın konusunda mı?"

Alec yeme gelmedi. "Güzelliğin konusunda."

Sözler onu afallattı. "Ben—" diye başladı, sonra sustu.

"Sana böyle demiyorlar mı, hımm? Londra'daki en güzel kadın?"

“Hımm,” dedi Lily abartıyla, lskoç aksanını taklit ederek. “Bu elbise içindeyken değil.”

Alec bunun doğru olmasını dilerdi. Ona bakıp ne kadar güzel olduğunu görmemenin bir yolu olmasını dilerdi. Ama bazı şeyler tartışmasız gerçeklerdi ve Lillian Hargrove’un güzelliği de tam böyle bir şeydi. Şimdi, bir köpek palyaçosu kılığıyla bile.

Alec onun güzelliğiyle alakalı bir şey yapacağından değildi elbette. Güzel kadınlarla ilgili dersini almıştı ve tekrar öğrenmeye niyeti yoktu.

Kapıyı açarak onu buyur etti. “Arabaya gidelim, Bayan Hargrove... yoksa bu kadar korkak mısın? Daha az gösterişli bir kıyafet bulmak ister misin?”

Omuzlarını dikleştirdi. “Kesinlikle hayır. Ben oldukça rahatım.”

Adamın yanından omurgası dimdik, kafasında bir oraya bir buraya sallanan tavşanıyla geçti ve bekleyen arabaya tereddüt etmeden kuruldu. Alec onu takip etti, hem merak hem de hiç de az denemeyecek bir saygı duyuyordu ona karşı.

Alec, Lily'nin karşısındaki koltuğa yerleşince genç kadının saydam eteğinden kaçındı ve uzun bacaklarını ondan kalan küçük alana sıkıştırdı, fazla dar olan pantolonu bacaklarına kan akışını kesmekle tehdit ederken o “Sen yeterince rahat mısın?” diye sordu.

“Fark eder mi?” diye soruyla karşılık verdi Lily, tanışıklıkları boyunca sıkça sorduğu sorunun tekrar edilmesinin onu sinir edeceğini biliyordu.

Onu sinir etmekten keyif alıyordu çünkü bu ona duyduğu hayranlığı görmezden gelmesini kolaylaştırıyordu.

Ona hayran değildi.

"Sanırım etmez," dedi, onu şaşırtarak. "Ama kibarlık olsun diye sormuştum."

Adamın konuşma isteği yoktu, bu yüzden homurdanarak karşılık verdi ve camdan yanından geçtikleri binaları izledi.

O ise camdan dışarı bakmadı. Ona baktı.

Alec geçen her an daha da daralıyordu, ta ki üste çıkmak için en iyi kozunu oynayana dek. "Sanırım elbiseni değiştirmiş olmayı dilerdin."

Kadın etkilenmedi. "Saçmalık. Sadece size acıdım, lordum. O ceketin de size uymamasına bakılırsa iyi bir çift olacağız."

Kıyafetten bahsedilince Alec kıpırdandı, bu hareket onun sözlerinin doğruluğunu vurguluyordu. "Hayır?"

Başını salladı ve öne doğru yaklaştı, kollardan birini ucundan tuttu ve hafifçe çekti, sanki dayanıklılığını test ediyordu. "Hayır." Alec eldivenli elin hafif dokunuşuna yönelme arzusunu bastırdı. Bir an, o eli yakalayıp, kendisinininkine bastırma gibi vahşi bir fikirle eğlendi. Ama sonra bakışları kucığına döndü ve o eli bacaklarını sıkan kumaşa bastırıldığını hayal etti. Kendisini utandıracak bir şey yapmadan önce Lily ekledi, "O pantolonlar da farklı değil. Kendine daha iyi bir terzi bulmalısın." Duraksadı, sonra sesinde alaycı bir tınıyla ekledi, "İngiliz biri, mümkünse."

Alec hâlâ elin etkisi altındaydı, ona hissettirdiklerinden hoşlanmamıştı.

Ona hissettirdiklerinden hoşlanmıştı.

Alec ne hissettiğine karar veremedi, Lily elini çekti ve adam çılgın bir şekilde onu elini geri koymaya ikna edebilir mi diye düşündü, böylece konu hakkındaki kararından ona detaylarıyla bahsedebilirdi.

Bunun yerine, boğazını temizledi ve tekrar koltuğına yaslandı. "Terzi İngiliz'di. Bana çok iyi olduğu söylendi."

“Değilmiş. Ben sana daha iyi bir takım yapardım.”

“Evet, yani giydiğin şeye bakılırsa, ben bu zavallı terziden vazgeçmesem daha iyi.”

Lily hakarete uğramıştı. “Pardon. Bu elbise kendisi bana uymadı.” Elini yan taraftaki dikişte gezdirdi, o kısımda korse ikinci bir deri gibi oturmuştu. Alec elinde olmadan o eli takip etti. Yapmasa kabalık olacaktı.

Bahsi geçen korse ile yapmak istediklerinden daha mı kaba?

Bu fikre yanıt vermesine gerek yoktu zira Lily devam etti. “Ben muhteşem bir terziyimdir.”

Kelimeler Berkeley Meydanı'ndaki odasıyla alakalı hatıranın kilidini çözdü. Oradaki gelinlik ve çocuk kıyafetleriyle dolu sandık. Ve o botlar.

O kahrolası botlar, hâlâ kokuları burnundaydı.

“Özür dilerim,” dedi, birden düşüncelerinden rahatsız olarak kıpırdandı. “O elbisenin diğer özellikleri senin becerikli zanaatını gölgede bırakıyor.”

Buna gülümsedi, loş arabada beyaz dişleri parladı ve Alec onun cevabıyla gelen zevk hissinden nefret etti. “Bana güven, Dük. Bu elbise kusursuz bir şekilde işlendi. Senin kıyafetinse en hafif ifadeyle korkunç. Başka bir terziye ihtiyacın var.”

Terzi ondan ölümüne korkuyordu. Onun stoktaki hazır giyim kıyafetleri için fazla iri olduğunu söylemekten korkmuştu. Onu başka bir yere göndermeye korkmuştu.

Sonuç olarak, Alec bir düktü. Kimse bir dükü geri çeviremezdi.

Hele güzelce manikürlenmiş, soğuk ve kusursuz İngiltere’de canavarca iri ve kötü duran birini.

Ne canavar ama.

Pek eğitilmemiş.

Vahşi...

Rahatsız bir his bedenine yayıldı ve bunun kıyafetle alakası yoktu, asıl sorunun kaynağı aslında terzinin düzeltebileceği bir şey değildi. "Başka bir kıyafete ihtiyaç duyacak kadar uzun kalmayacağım. Seni nişanlayacağız ve ben yaz için, yaz mevsiminin leş gibi pislik ve buharı tüten kaldırım taşları demek olmadığı İskoçya'ya döneceğim. Gerçek doğanın olduğu yere döneceğim."

"Çitlerle bölünmemiş."

"Kesinlikle demir olmayan çitler."

"Londra'yı sevmiyorsun."

"Londra bunu kişisel algılamamalı. İngiltere'yi sevmem."

"İngilizleri de sevmezsin."

"Çoğunu."

"Neden?"

Çünkü İngiltere ona yeterince acı yaşatmıştı.

Cevap vermedi.

Lily kaşlarını çattı. "Bizde iyi şeyler de var."

Alec'in kaşları kalktı. "Üçünü söyle."

"Çay."

"O Orient'dan geliyor ama şahane deneme."

İç çekti. "Peki. Shakespeare."

"Shakespeare'in Robbie Burns ile alakası yok."

Lily ona baktı. "Saçmalıyorsun."

Adam ellerini genişçe açtı. "Devam et, o halde. Bana en iyi Shakespeare'ini ver."

"Hepsi çok iyi," dedi, zekice. "O Shakespeare."

"Belli ki hiçbirinin yeterince iyi olduğunu düşünmüyorsun."

Bakışlarını kaçırdı, sanki söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu Alec'in görememesine anlam veremiyor gibiydi. "İyi. Cömertliğim deniz kadar engin, aşkım bir o kadar derin; sana verdikçe, ben de alacağım, zira ikisi de sonsuz."

Adam kaşını kaldırdı. "Çocuk aşk hikâyesi."

Ağzı açık kaldı. "Bu *Romeo ve Juliet*."

"Mantıktan bihaber çocuklar. Birine tutuldular diye canlarına kıydılar."

"Tüm zamanların en iyi aşk hikâyelerinden biri olarak kabul edilir."

Lily tek omzunu kaldırdı, sonra düşmesine izin verdi. "Daha iyisini görmüşsen değil," dedi Alec.

"Ve sanırım bahsi geçen daha iyi isim sizin Burns'ünüz?" diye azarladı Lily.

Karanlıkta öne doğru geldi ve aksanının daha da belirginleşmesine izin verdi. "Elbette öyle. Aşk istiyorsan bir İskoç'a sormalısın."

Lily de öne doğru gelerek aralarındaki boşluğa bir çeşit köprü kurmuş oldu, rekabete hazır ve çok güzeldi, çılgın köpek kıyafetinin canı cehenneme. Ve konuştuğu zaman, onun da aksanı ortadaydı. "Kanıtla."

Sonradan, eğer araba yavaşlayıp, sürücüleri arabanın dışında sosyetenin yarısının beklemekte olduğu Eversley Köşkü'ne vardıklarını müjdelemek için o ânı seçmeseydi gecenin nasıl devam edeceğini merak etti.

Eğer içgüdülerine uyup bu gözü pek, cesur ve alaycı Lillian'ı kucağına çekip, ona toplayabildiği ne kadar kanıt varsa gösterse ne olurdu merak etti.

Neyse ki bunu asla bilmeyecekti.

Çünkü araba yavaşladı. Ve vardılar.

Ve o da Lillian Hargrove'u öpmesinin söz konusu bile olmayacağını hatırlamış oldu.

Lily, Alec'in onu evlendirme isteğinin boyutlarını fazla küçümsemişti.

Ayrıca eğer köpekli elbiseyi toplum içinde giyerse, utancının onu tüketecek boyutlara ulaşacağını da hesap etmemişti. Birden, Eversley Köşkü merdivenlerinin dibinde dikilirken, pencereler altın rengi ışıklarla yanarken, eğlenenlerin sesi Park Lane'e kadar gelirken Lily korkuyla doluydu.

Aristokrasinin yakınındayken genel olarak gergin olması, oraya ait değilmiş gibi hissetmesi, onların içine kabul edilecek kadar soylu olmaması ama onlar tarafından görmezden gelinecek kadar da dünyalarına uzak olmaması yabancı bir his değildi. Üstelik evlilik için tanıtılmamıştı bile.

Keşke Derek ile hiç buluşmamış olsaydı, belki onu görmezden gelirlerdi.

Ama Derek Hawkins görülmeyi severdi ve sekiz ay önce Serpentine banklarında vakit geçiren Lily'yi gördüğü anda, o da görüldüğü için lanetlenmişti. O akşamüstüne dair anıları bir kenara itti ve sanki bu durum ona güven verip ilerlemesini sağlayabilecekmiş gibi derin bir nefes aldı.

"Stilist seçiminden pişmanlık duymadığına emin misin?" dedi Alec kulağına kuru bir şekilde.

Lily, bu kısık sesli fısıltının vücudunda bir zevk dalgasının gezinmesine neden oluşunu görmezden geldi. "İtiraf ediyorum. *Majesteleri*, *stilist* kelimesine aşina olmanız beni şaşırttı. Sorunlu kıyafet seçiminize bakılırsa."

Kıkırdayıp elini koluna koyarak onu yönlendirdi ve bunun verdiği güven hissini bir an sevip sonra ondan nefret etmesine neden oldu. "İskoçya'da kitaplarımız var, Bayan Hargrove."

"Öyle diyorsun. Shakespeare'den daha iyi demek."

"Evet," diye mırıldandı kapıda nöbet tutan uşağa yaklaşıırken kısık ve temkinli bir sesle.

"Hâlâ kanıtlamadın," dedi Lily, köşke girince olabilecekler yüzünden panikleyerek. Çaresizce kaçmak istediği ama zorla sokulduğu bu dünyaya giriyordu.

Gizlice bir parçası olmayı dilediği o dünyaya.

Hayır. Bu fikri kabul etmeyi reddediyordu.

Kaskatı kesildi ve Alec de bunu hissetti. Hissetmiş olmalıydı çünkü sanki Berkeley Meydanı'ndaki odada oturuyorlarmış gibi konuşmayı sürdürdü. "Onu görmek onu sevmek demekti, ona rağmen sevmek ve sonsuza dek sevmek..."

En üstteki basamakta durdu, kelimeler onu şok etmişti. Ona bakmak için döndü. "Ne dedin sen?"

Devam etti. "Böyle tathılıklar sevmeseydik, böyle körü körüne sevmeseydik..." dedi ezberden ve kısık aksanını, onun o feci homurtusunu duydu, sadece onun duyabileceği kadar yüksekti ve nerede olduklarını, ne giydiğini ve içerde onları neyin beklediğini unutturuyordu. "Hiç tanışmasaydık —ya da hiç ayrılmısaydık..."

Zihnini temizlemek ister gibi başını salladı. Birbirlerini tanımıyorlardı bile. Sadece şüirden etkilenmişti. Bu Robbie Burns aşırı derecede yetenekliydi.

"Kalbimiz böylesine kırılmamış olurdu"

Son kısmı kısık, karanlık ve muhteşem bir şekilde fısıldadı, bu onu acıtan bir kederle dolduran kırık bir kalbin sözüydü. Ne olduğunu anlamadan, gözleri yaşlarla doldu ve bakışlarını

ondan kaçırarak yakınlarda dans edenlere, geniş kıyafet kollarının kasırgasına ve canlı renklerdeki ipeklere çevirdi.

“Küçük hanım?” dirseğindeki elinin tutuşu sıkılaştı, güçlü ve çelik gibiydi, amacı rahatlatmaktı ama sadece ona rahatlığın uçup gittiğini hatırlatıyordu. Bu keder tüm duygular içinde en gerçek olanıydı. Keder ve pişmanlık.

Neyse ki sonra köşke girdiler ve onun tutuşundan uzaklaşarak, korkunç kıyafetiyle yaşadığı şoku saklamakta zorlanan bir uşağa pelerinini bıraktı. Bu andan faydalanarak düke dönüp konuşmadan önce yanağındaki bir yaş siliverdi, “Belli ki Burns çok da kötü değilmiş.”

Alec cevap vermeyerek, ondan asla duyamayacağı bir cevabın beklentisiyle yüzüne bakan Lily’nin yüzünü inceledi. “Lily...” dedi ve bir anlığına, eğer yalnız olsalardı ne diyeceğini merak etti. Ne yapacağını da.

“Kuzey İskoçya Şeytanı varlığıyla bizi onurlandırıyor!”

Eversley Markisi oradaydı ve işte Alec kurtulmuştu, bu durumdaki biri ne kadar kurtulabilirse tabii...

“Ben kuzeyde yaşamıyorum bile,” diye homurdandı Alec.

Marki güçlü bir elle omzuna vurdu ve “Londra’da ilk kural, dostum. Kimse gerçeği önemsemez. Burada bir içki imalathanen var, o halde Kuzey İskoçya Şeytanısın. Tanrım, bu korkunç bir göz.” Yüzünde bir gülümsemeyle Lily’ye döndü, kıyafetini incelerken siyah kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. Fakat markiye hakkını teslim etmesi gerekti; yaşadığı şoku neredeyse anında maskeleyiş ve Lily’nin eline doğru eğilmişti. “Bayan Hargrove. Sizin durumunuz da gerçek, tam da söylenen şey. Efsanenin söylediği kadar tatlısınız.”

“Bu kadar abartmana gerek yok,” diye homurdandı Alec arkasından. “Bir köpek kıyafeti giyiyor.”

"Bence bu muhteşem," dedi Eversley, Lily'den gözlerini ayırmayarak. "Ben de karıma bundan almak isterim."

Lily elinde olamayarak adamın çekici gülümsemesine karşılık verdi. Skandal gazeteleri Eversley Markisi'ni Soylu Çapkın diye nitelerdi ve Lily rahatça bunun nedenini anlayabiliyordu. Her kadını etkileyebilirdi. Elbette artık yeni bir takma adı vardı —Koşumlu Koca— ve artık Londra'da eşi tarafından tamamen ele geçirilmiş adam olarak biliniyordu.

"Sadece eşinin Bayan Hargrove kadar güzel olduğunun kimse tarafından fark edilmesini istemediğin için böyle diyorsun."

Lily bu sıfatı ve Alec'in onunla alakalı fikrini nasıl rahatça yansıttığını görmezden gelmeye çalıştı. Elbette, güzel olduğunu önceden başkalarından da duymuştu Lily. Dedikodu gazetelelerinde okumuştı. Gözü de aynası da vardı sonuçta. Ama Alec onun güzelliğini kabul ettiğinde, nedense farklı geliyordu.

Hem daha gerçek, hem de önceden olduğundan daha önemsiz bir şeymiş gibi geliyordu kulağa.

Eversley şimdi ona hırıliyordu. "Kimsenin onun güzelliğini fark etmesini istemiyor olmamı aklında tutsan iyi edersin, Dük. Özellikle de senin."

Alec gözlerini devirdi ve ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı. "Şunu halledebilir miyiz?"

"Tanrım, Warnick, kahrolası listeyi mi getirdin?"

Lily'nin kaşları çatıldı. "Ne listesi?"

Adamlar aynı anda konuştular.

"Bir şey değil," dedi Eversley.

"Liste falan yok," dedi Alec ama o an gözleri kâğıttaydı.

"İkiniz de korkunç yalancılarsınız." İki çift iri, yakışıklı göz onunkilerle buluştu. Lily kâğıda uzandı ve Alec onu uzaklaştırtınca ceketinin kumaşı kaslı fiziğine daha da yapıştı. Kadın elini geri çekti. "Küçük bir çocuk gibi davranıyorsun."

Adam kolunu indirdi. "Bir şey yok."

"Kesinlikle bir şey var. Hele ki bir balodayken benimle oyunlar oynuyorsan."

Adamın bakışı kızın şapkasından fırlayan av köpeği ve tavşana çevrildi. "Bu gece oyunlar oynayan sadece ben değilim, küçük hanım."

Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek listeyi elinden kapı ve hemen bakabilmek için ona arkasını döndü. Üstüne karalanmış beş isim vardı. Bir kont, iki vikont, bir baron ve bir dük.

Ona baktı. "Ne bu?"

Alec yanıt vermedi ama yanakları hafifçe kızarmıştı, sanki kötü bir şey yaparken yakalanmış gibiydi. Ve muhtemelen de öyle olmuştu. Listeyi tekrar inceledi ve bu isimlerin ortak noktasını görmeye çalıştı.

Hepsi unvan sahibiydi. Hepsinin geniş arazileri vardı.

Hepsi iyi adamlardı, tabii eğer dedikodular doğruysa.

Ve hepsi kilisedeki fareler kadar fakirdi.

Bunlar potansiyel damat adaylarıydı. Lily başını kaldırıp Alec'e baktı. "Neden Chapin Dükü'nün isminin yanında soru işareti var?"

Alec birden ayaklarının altındaki halıyla ilgilenmeye başlayan Eversley'ye baktı.

Lily görmezden gelinmeyecekti. "Majesteleri?" diye üsteledi, adamın bu hitap ile kasılan çenesini görmekten keyif alarak.

Alec dikkatini tekrar ona çevirdi. "Onun evlenmek istediğinden emin değiliz."

Lily gözlerini kıstı. "Beni pazardaki bir koyun gibi satmaya niyetlisiniz."

"Drama haline getirme, Lillian. Bu iş böyle yapılır."

Daha ne kadar dramatik olabileceğini görmemişti bile. "Skandala karışmış himayendeki kişi bu şekilde evlendirilir demek istiyorsun yani?"

Bunu duyunca ona baktı. "Yani, işi kolaylaştırdığından değil. İstedğin adamı söyle ve onu sana getireyim."

"Sana söyledim, evlenmek istemiyorum."

"O halde listeye bakacağız."

Listeye baktı. "Ben kesinlikle Chapin Dükü ile evlenmeyeceğim."

"Kahrolası dükü listeden at. Onun yerine bir kasap, fırıncı ya da kahrolası bir şamdan yapıcısı koy. Ama beni öldürsen de evleneceksin."

"Warnick," diye uyardı Eversley. "Diline dikkat."

Lily tereddüt etmedi. "Seni öldürmek bu evlilikten sağlayacağım tek fayda olabilir."

O sırada Lily'ye yanaştı, markinin onları duyamayacağı kadar yaklaşmıştı. Lillian'ın gözlerinin basit bir kahverengi olmadığını görmesine neden olacak kadar yaklaşmıştı. Altın, yeşil ve gri beneklerle süslü bir kahveydi bu. Eğer her türlü kötülüğü yapmış olmasına karşın kendisini kahraman ilan eden sahibinden nefret etmeseydi, bu gözlerin güzel olduğunu düşünebilirdi.

"Shakespeare'ini çok seviyorsun madem, buna ne dersin," dedi. "İmkânın varken sat, Lillian Hargrove. Sen her pazara uygun değilsin."

Dikkat kesilmişti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece zamanın önemli olduğu anlamına geliyor."

Yakıcı ve nahoş bir utançla doldu Lily. Kalbi göğsünden fırlayıp gitmekle tehdit ediyordu ve o anda, ondan nefret etti. Duruşunu dikleştirdi, omuzlarını geriye attı ve asil bir ifadeyle durdu. "Siz, efendim, bir pisliksiniz."

“Üzgünüm ama öyle değil, tatlım. Yine de böyle olmasını ne kadar istediğini görebiliyorum, sonuçta, bizi bu özel duruma getiren benim mantığım oldu.”

Kadın cevap vermek yerine onu iterek geçip, balo salonuna giden kalabalığın peşine düştü. Birden bu gülünç köpek kıyafeti içinde nasıl görüldüğünü pek umursamamaya başlamıştı — tamamen kanın kulaklarına hücum etmesiyle meşguldü çünkü *sosyete* onu fark etmişti ve her taraftan fısıltılar duyuyordu.

Ve yine de, bir şekilde, onu rahatça duydu, o geçerken fısıldanan küfrü ve ardından Eversley Markisi’nin “Bu fazlaydı, Warnick,” dediğini duydu.

İyi. Bırakacaktı onu arkadaşı azarlasın. Berbat davranmıştı.

Lily bu adamdan da kabalığın da bıkmıştı. İsterse Eversley Köşkü’nün kapı eşiğinde yok olup ölebilirdi. O da, iğrenç listesi de, güzel İskoç şiirleri de kahrolabilirdi.

Ayrılacakları için şu an çok mutluydu.

Lily Eversley balo salonuna ayak bastı ve anında nereye dönse gördüğü oda boyunca yerleştirilmiş mumlar, yüksekte asılı avizeler, alev alev yanan mumluk ve şamdanlardan gelen parlak altın rengi ışık tarafından çekildi. Fakat asıl parlayan onlar değildi. İnsanlardı. Görünüşe göre tüm Londra Eversley balosuna evlilik sezonunun gelmesiyle başlayan heyecanla parlayan gözleri ve yanaklarıyla uyacak parlak ipekler giyip gelmişti.

Lily odaya girince durdu, panikle donakalmıştı. Şimdi ne olacaktı? Tamamen uygunsuz bir şekilde giyinmiş halde, sinirli, öfkeli ve şimdiki felaket durumdan kaçmaya can atar şekilde bir balodaydı.

Londra’nın ateşli, kırıcı gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, konuşmalar o omuzlarını dikleştirip, çenesini kaldırıp, kendisini güçlü kalmaya zorlarken kesilmişti. Salondakilere göz gezdirince, bakışların adeta kürkün üzerine tutunamayan ipek gibi

üstünden kayıp gittiğini gördü. Yelpazeler kalktı, katalar döndü ve fısıltılar başladı.

Utanç dalga dalga gelirken Lily derin bir nefes aldı. Artık buradaydı. Bir balonun ortasındaydı ve kendi yolunu bulmaktan başka çaresi yoktu.

Kararını verir vermez biri yardımına yetişti.

Birden fazla kişi.

8. BÖLÜM

YALNIZ LILY SKANDAL KIZ KARDEŞLERİN HİMAYESİNDE; CESUR GÜZELLER VE WARNICK KIZI ARKADAŞ OLDU

“Sevgili Heaven. O elbise derhal yakılmalı.”

“Şşş!” diye uyardı başka bir ses. “Belli ki beğenmiş!”

“Saçmalık. Birinin bunu beğenmesi mümkün değil.” Lily onun hakkında konuşan dörtlüye döndü. Liderleri onunla korkmadan göz göze geldi. “Beğenmedin değil mi?”

Lily bu dürüst soru karşısında o kadar şaşırmıştı ki, tereddütsüz cevap verdi. “Hayır.”

Her biri güzelce ve kusursuz bir şekilde giyinip gelmiş olan dörtlüden siyah saçlı olanı ona gülümsedi. Lily’nin dürüst olması gerekirse grup olarak oldukça çarpıcıydılar, her biri farklı renkte parlak ipek giymişti, biri sarı, biri yeşil biri mavi giymişti ve kırmızı giyen lider, “Demek ki bunu özel bir *etki* yaratmak için giydin,” dedi.

“Tahmin yürütmem gerekirse, bir erkek için olmalı,” dedi Mavi, Lily’nin o gün öğleden sonra kesip üstüne oturttuğu korsenin dikimini inceledi. “Muhteşem,” diye fısıldadı ve ona yaklaştı. “Bir erkek için mi?”

“Bunu neden bir *erkek* için giysin ki?” diye sordu Yeşil. “Onu korkutmak için mi?”

Bu kez konuşan Sarı oldu. “Fikrini umursamadığını kanıtlamak için.”

“Bunu yapmamalıydı,” dedi Kırmızı, Lily’nin tam önünde dururken. “Erkekler kendi düşüncelerini bile nadiren anlarlar. Ve bu korkunç şeyi giyecek kadar cesursan, onun fikirlerinin uzun vadede pek de önem arz etmediğini bilecek kadar akıllı olmalısın.”

Lily başını salladı. “O bir erkek değil. Yani demek istediğim, ne düşündüğünü umursamıyorum.”

Sarı, yumuşak bir şekilde gülümsedi ve Lily farklı koşullar altında, bu kadının basit biri olduğunu düşünebileceğini fark etti. Fakat öyle değildi. Özellikle de gülümsediğinde. “Bunun anlamı işin içinde *kesinlikle* bir erkeğin olduğu.”

“Sizin kast ettiğiniz anlamda değil,” diye yanıtladı Lily.

“Ne anlamda?” diye sordu Yeşil.

“O erkek derken çok tatlı bir tonda söylüyor,” diye belirtti Lily, bu grupta konuşurken başının döndüğünü hissediyordu. “Sanki ondan nefret etmek haricinde ona karşı farklı hisler besliyormuşum gibi konuşuyor.”

“Aşk nefretin zıttıdır, biliyorsun,” dedi Sarı.

“Ah.” Kırmızı, Lily’nin fikirlerini dile getirdi. “Onu dinleme. Hepimiz Sophie’nin aşk için evlendiği günün pişmanlığı içindeyiz.”

Sophie.

Böylece, Lily dörtlüyü tanımış oldu.

“Siz Tehlikeli Kız Kardeşlersiniz!” deyiverdikten sonra sanki çok önemli bir şeyi ağzından kaçırmış gibi elini ağzına kapattı.

Tebessümler hınzır gülümsemelere çevrildi. “Aynen öyle,” dedi Sophie.

Sophie, Leydi Eversley idi, evlenmeden önceki adı Sophie Talbot idi, Eversley Markisi'nin eşi idi ve gelecekte Lyne Düşesi olacaktı, altı ay kadar önce büyük bir skandalla evlenmişti. Bunun anlamı da... Lily dörtlü içindeki en ufak kişi olan ve yeşil renk giyinmiş Yeşile döndü. "Siz Leydi Seleste'siniz, yakında Clare Kontesi olacaksınız ve..." Mavi'ye döndü, o da gruptaki en sarışın olandı. "Bu da sizi Bayan Mark Landry yapar." Bir kraliçe kadar zengindi ve söylentiye göre gürültücü, dangalak ve korkunç miktarda parası olmasaydı aristokrasiye asla giremeyecek bir adamla evliydi.

Bayan Landry başını eğdi. "Bana Leydi Seline diyebilirsin."

Wight Kontu'nun beş kızından dördüydü bunlar, adam değerli yakıt depolarını bulma konusunda maharetli bir kömür madencisiydi ve bu yetenek ona ve kızlarına bir unvan almayaya yetmişti. Bu ünlü sosyal statü tırmanıcılarının kadınlarına Londra'nın skandal gazeteleri Tehlikeli Kız Kardeşler ismini takmıştı. Lily hep bu ismin daha az kibar olan diğerinden yani Kirli S'ler isminden daha iyi olduğunu düşünmüştü.

Elbette, dörtlüden üçünün kimlikleri artık ortaya çıktığına göre, Lily dördüncünün kim olduğunu da biliyordu. Bakışları bu fazlasıyla uzun boylu, güzel ve Leydi Sesily Talbot haricinde herhangi birinde tamamen korkunç görünecek, fiziğine oturan kırmızı elbisesi içinde dolgun görünen kadına çevrildi. Onun üzerinde bu elbise muhteşem görünüyordu. Lily'ye kadının yanında korkunç derecede sönük kaldığını hatırlatacak kadar güzeldi.

Bu kadın da çok değil, bir sene önce Derek Hawkins ile anılmıştı.

Aniden, Lily bu kadınların görünüşü ve sözle olmasa da onu kabul edişlerinden rahatsızlık duydu.

"Bizi tanıyorsun," dedi Leydi Sesily, "ve salondaki herkes de seni tanıyor gibi, peki sen kimsin?"

“Sesily,” diye uyardı Leydi Eversley. “Kabalık etme.”

Onlara söylemek istemiyordu. Derek ile geçmişi nedeniyle ondan nefret etmelerini istemiyordu. Kadınların rekabet içinde olduklarını düşündükleri kişilere neler yapabileceklerini duymuştu. Ve bu gruptan oldukça hoşlanmıştı.

Onları tanıdığından değildi elbette. Ama skandal gazetelelerinden öğrendiği kadarıyla onları sevmişti. Ve yelpazeleri arkasına saklanıp onun hakkında fısıldaşmaktansa onunla konuştukları için de sevmişti.

Yelpazeleri yoktu bile.

Lady Eversley ona döndü. “Gerçi, şunu belirtmeliyim ki, evimde olduğunuzdan sizinle tanışmak güzel olurdu,” dedi neşeli bir gülümsemeyle.

“Haklısın, Sophie. Bu benimkine göre çok daha saygılıydı.”

Seleste güldü. “Sanki herhangi birimiz ağırbaşlı olabilmiş gibi.”

Sesily, Lily'nin ellerini tuttu. “Köpeklerden yapılmış bir elbise giyiyor. Ağırbaşlılık umrunda değil belli ki. Ve bize kim olduğunu söylemekten başka şansı yok çünkü onu açık bir şekilde pusuda beklemekte olan etrafımızdaki kurtlardan böylece koruyabiliriz.” Yaklaştı. “Kurtlar köpeklerin peşine düşer.”

“Sanki vahşi hayat hakkında bir fikrin varmış gibi. En son ne zaman Londra dışına çıktın?” Seline kız kardeşine güldü.

Lily onları sevmişti. Bu yüzden artık buna son vermesi gerekti. “Ben Lillian Hargrove’um.”

İsmi duydukları anda bir sessizlik yaşandı ve Lily, Sesily'nin ellerini bırakıp, onu itmesini bekledi. Kadının ellerine daha da sıkı yapışıp, “Uzun zamandır seninle tanışmayı bekliyordum, Tatlı Lily,” demesini hiç beklememişti.

Kafası karıştı ve ardından gelenler de şüphe, sinir bozukluğu ve hayal kırıklığının kakofonik bir karışımıydı ama kalbinde bir parça umut da vardı.

Lillian kızardı. "Beni tanımak mı istiyordunuz?"

Sesily başının yana eğdi. "Elbette seni tanımak istedim. Tüm Londra seni görmek istiyor." Yaklaştı. "Bazıları diğerlerinden daha istekle görmek istiyordur sanırım."

Lily bu kelimeler üzerine gülümsedi.

"Sesily!"

"Yani, ciddi. Ona bak. Söyledikleri kadar güzel."

"Demek istiyor ki, *Hawkins'e rağmen* onu tanımak mı istiyorsun," diye belirtti Seline, belli ki eşinin meşhur patavatsızlığı Bayan Landry'nin de övündüğü bir özelliği idi. Lily'ye döndü. "Sesily Hawkins'i umursamaz."

"Tek umursadığım hayatını hak ettiği acıyı çekerek yaşaması, pis kurbağa," dedi Sesily Lily'ye dönmeden önce. "Şimdi köpekli elbiseyi anlıyorum ama. İlham aldım gerçekten. Gerçi bilmen gerek ki, bu elbise güzelliğini gölgeleyememiş."

Lily konuşmadan, Eversley Markizi lafa girdi. "Sesily'yi boş verin Bayan Hargrove; o aklına geleni söylemeden duramaz."

"Çok kibarsın. Kimsenin böyle dikkatli olmaya vakti yok." Sesily elini havada salladıktan sonra ekledi, "Derek Hawkins bir erkekte kabul edilemeyecek iki özellik barındırıyor: çekilmezlik ve herkes tarafından beğenilme arzusu. Biri olsa belki görmezden gelmeye gönüllü olabilirdim ama ikisi de olunca—" Cümleyi bir hanımefendiye hiç uymayacak tarzda bir ses tonuyla noktaladı.

"Ve para konusunda da berbat," dedi Seleste.

"Britanya'daki en zengin fakir adam," diye katıldı Sesily. "Sanki cebinde delik var. Para geldiği gibi yere dökülüyor."

Lily'ye baktı. "Bu kadar yetenekli olması çok kötü, değil mi? Hepimiz yeteneğiyle kör oluyoruz."

Lily, Sesily Talbot'un açık sözlülüğü karşısında o kadar afallamıştı ki, doğru kelimeleri bulması biraz vakit aldı, ta ki Leydi Eversley —çoğu kişi onu kız kardeşlerin en sessiz ve kibarı olarak bilirdi— onun yerine onları bulana dek. "Sesily, onu şoka soktun," markiz Lily'ye dönmeden önce onu uyardı. "Ona cevap vermene gerek yok. İsterse tamamen münasebetsiz olabilir."

"Amacım münasebetsizlik değildi!"

"Dürüst olmak gerekirse, Sesily öyle olmak istemediğinde de münasebetsizdir," diye belirtti Seline.

Markiz güldü ve Lily'nin ellerini tuttu. "Bu gece bize katılmayı tercih ettiğin için çok mutluyum. King bana dükün evlilik hazırlıklarını burada başlatmak istediğini söylediğinde itiraf etmeliyim ki epey meraklanmıştım." Gözleri Lily'nin şapkasındaki köpek ve tavşana çevrildi. "Şimdi, daha da merakımı cezbettin, özellikle de... *yeteneğinle*."

"Teşekkürler, leydim," dedi Lily, hâlâ kız kardeşler tarafından oldukça şaşkına çevrilmiş vaziyetteydi. "Ama buna hazırlık denemez. Pek öyle değil."

Markiz başını sağa sola salladı. "Bana Sophie de. Sonuçta eşim ve dükün bana *leydim* demen için fazla yakınlar."

Lily'nin gözleri Sophie'nin omzu üzerinden Alec ve markizin sanki sözlerini duymuş gibi birden belirlediği balo salonunun girişine çevrildi. Üstüne uymayan ceket ve pantolonuyla devasa İskoç'u inceledi ve bir şekilde adam hâlâ odadaki herkesten daha güçlü görünüyordu. Lily'nin kalbi hızla çarptı; adamın asla affedilemeyecek tavrına karşı öfkesi yüzündendi kuşkusuz. "O benim düküm değil."

"Ding dong," dedi Sesily omzuna doğru yumuşakça eğilerek, bakışları Alec'in üzerindeydi. "O halde benim olabilir mi? Bir terziye ihtiyacı var ama bu akşamlık görmezden gelebilirim."

Hayır.

Lily bu güzel, dobra kadın ve Alec'in birlikte olmaları fikrine karşı duyduğu ani hoşnutsuzluğun nereden çıktığını bilmiyordu, ama bu fikirden hoşlanmamıştı. Alec'in seçeceği düşes neden umurunda olsundu ki?

Umursamıyordu da.

Hem de hiç.

"Serin İskoç kalesinin kraliçesi olursanız çok şanslı bir durum olur," dedi hoşnutsuzluğu savuşturarak.

Sesily burnunu büzdü. "Düklük ve kale kulağıma fena gelmiyor, ama kim İskoçya'da yaşamak ister ki? Orası ölümüne sıkıcı."

"Bu muhtemelen en iyisi, Ses," diye takıldı Seline. "King'in arkadaşını seninle alakalı ciddi şekilde uyaracağını düşünüyorum."

"Saçmalık," dedi Sesily. "Asıl ben ona karşı uyarılmalıyım —sonuçta herkes İskoç Vahşisinin maceralarını duymuştur." Lily'ye yanaştı. "Tabii kimse bunu yüzüne söyleyemez. Ama dedikleri doğru mu? O fena derecede seksi mi?"

Lily'nin gözleri irileşti. Ne?

Onun hakkında böyle mi diyorlardı?

Ve sonra isim beyrinde yankılandı —*İskoç Vahşisi*— bu lakattan nefret ediyordu. Arkasından fısıldanması fikrinden nefret ediyordu. Onun arkasından herhangi bir şey fısıldanması fikrinden nefret ediyordu.

Londra'dan nefret etmesine şaşmamalıydı; o anda, o da nefret etti.

Alec'e bakmadan edemedi, bakışları uzun bir an kusursuz ağzında sabitlendi ve seksi kelimesi zihninde döndü durdu, sonra ondan hoşlanmadığını hatırladı. "Bilemem," dedi.

“Hmm. Öyle değil, o halde,” Sesily gülümsedi.

“Tanrım, Sesily. Kes şunu,” dedi Seline.

“Bu işlere girmeden bunları bilmek önemli!”

“Ah. Onunla evlenmelisin. Sosyetedeki kibarlar şüphesiz senden kurtuldukları için çok mutlu olacaklardır.

Sesily gözünde bir parıltıyla Lily’ye döndü. “Onları dinleme. Sosyete bana bayılıyor.”

“Zevkler tartışılmaz,” diye dalga geçti Seleste ve tüm grup güldü. Lily de dudaklarının kıvrılmasına mani olamadı — Talbot kız kardeşlerin duyguları ve enerjileri inkâr edilemezdi. Lily’nin kız kardeşlerde olması gerektiğini düşündüğü ne varsa vücut bulmuş haliydiler. Aynı şekilde ailede ve arkadaşlarda da.

Aralarında böyle bir sevgi vardı.

Davetsizce gelen, hiç istemediği bir kıskançlık hissi bastırdı. Lily bu hissi savuşturdu. Kıskanmak istemiyordu. Sımsıkı bağlı gruplarına imrenmek istemiyordu.

Ama kıskandı. Hem de tüm varlığıyla.

Ve bunun nedeni sadece sanki hiç hayatları boyunca utanmamışlar gibi toplum dışlaması karşısında hep beraber korkusuzca durmaları değildi. Kahkahalarını ve onların nasıl neşeyle, sevgiyle, güvenle ve iliklerine kadar sadakat ile çınladıklarını dinledikçe göğsü sıkıştı ve onlardan biri olmayı diledi. Çok çaresiz bir şekilde.

Toplum içinde yüz­süzce dedikodu yapmaları batmamıştı.

“Çok geç, Sesily. Bak onun peşinde kim var,” dedi Seline rahat bir tavırla, bakışları Lily’nin omzunun üstüne sabitlenmişti.

Lily döndü ve güzel bir kadının Alec ile Eversley’ye yaklaştığını gördü. Bu mesafeden bile adamın kaskatı kesildiğini görmüştü. Bakışlarının aşağıya indiğini, sonra yaklaştıkça kadının bedeninin üst kısmına çevrildiğini görmüştü ve kadın fazla

yaklaşmıştı, özellikle de durdukları yer ve tüm sosyetenin onları görebildiği düşünülürse.

“O kim?” Lily kendine mani olamadan soru dudaklarından dökülmüştü bile.

“Lady Rowley,” dedi Sesily geçirir bir tavırla. “Rowley Kontu ile evli, o adam korkunç derecede yakışıklı ve tam bir çapkın. Bir noktada hepimizin peşinden koşmuşluğu var. Boşunaymış ama belli ki, çünkü onda çiçek hastalığı var gibi.”

“Sesily!” dedi Sophie.

“Ah, lütfen. Sanki bu senin de aklına gelmemiş gibi davranma.”

“Yine de, balo salonunda çiçekten konuşmayacağız.”

Yakından geçen bir beyefendi duraksadı, şok içinde onlara baktı ve kız kardeşler kahkahalara boğuldu. Seline elini sallayarak “Sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok, lordum,” dedi, sonra döndü ve “Şimdi de Baron Orwell bizde çiçek olduğunu düşünecek!” dedi.

“Hayır, hayır, Lord Orwell,” dedi Sesily yüksek sesle Lily’nin kızarmasına neden olarak. “Lord Rowley’den bahsediyorduk. Onda çiçek hastalığı olma ihtimalinden haberiniz var mıydı?”

“Kesinlikle yok,” dedi adam burnundan uzaklaşmadan önce.

Hepsi güldü ve Lily dikkati Alec’e çevrilmeden önce bunun keyfini çıkardı, o ise hâlâ Rowley Kontesi’yle konuşuyordu. Sesily onun bakışlarını takip etti ve “Pekâlâ. Görünüşe göre evlilik yeminlerinden kurtulmak isteyen sadece kont değil,” dedi. Lillian ona katılmadan edemedi. Birbirlerine dokunmuyorlardı ama kontes tüm Londra önünde soyunmadan göğüsleri konusunda ancak bu kadar rahat davranabilirdi.

Elbette Lily, Alec’in kimin göğsüne erişiminin olduğunu umursadığından değil.

"O gülümsemeyi mükemmel hale getirmek yıllar alır," dedi Seline hayranlıkla.

Lillian dudaklarını birbirine bastırdı ve bakışlarını çiftten başka yöne çevirdi. "Öyle olmalı."

"Sizce birbirlerini tanıyorlar mı?" diye sordu Seleste. "Yani, onun fena bir av olduğu söyleniyor ama onu o kadınla düşünmüyorum."

Lily de düşünemiyordu. Tabii bunu denemek bile istemezdi.

"Eğer tanımıyorlarsa da, yakında tanıyacaklar," dedi Sesily.

Lily umursamıyordu. Hem de hiç. Omzunu hızlı ve yalandan olduğu belli bir şekilde silkti ve sahneye arkasını döndü. "İstediklerini yapabilirler."

"Oo. Warnick'in bir terziye ihtiyacı olabilir ama ilişkiyi kesme konusunda oldukça iyi," diye anlattı Sesily.

Lily dönüp bakma dürtüsüne karşı çıktı.

"Kadın öfkeli görünüyor," dedi Sophie şaşırmış bir şekilde, sonra da sesini yükselterek ve yeni gelen bir neşeyle "Ve centilmenlerimiz geldi!" diye ekledi.

"Tam bir bela," dedi Eversley Markizi Lily'nin arkasından ve onun da dönmekten başka çaresi kalmadı —tamamen kibar olmak için. Markiz rahat ve neşeli görünüyordu, belli ki mutlu Talbot grubuna beşinci olarak kabul edilmişti. Alec ise solgun ve gerilmiş görünüyordu.

Şüphesiz bir kez daha Lily'nin yanında olduğu içindi.

"Bayan Hargrove'u kötü etkilemeyin, hanımlar," diye takıldı Eversley. "Unutmayın, o Londra'nın balo salonlarında yeni."

"Bunun hayalini bile kurmayız."

"En azından ilk gece için."

"Fakat bir dahaki sefere, kesin," diye yanıtladı Sesily dönüp Alece'ye uzanmadan önce. Lily bu hareketten etkilenmişti, kıvrak

bir el uzanmış ve adama Sesily'nin dokunuşunu kabul etmek-
ten başka çare bırakmamıştı. "Majesteleri," diye hafifçe mırıl-
dandı kadın reverans yaparak. "Söyleyin lütfen..."

Alec o âna ve gruba tekrar döndü. "Evet?"

Sesily siyah kirpikleri ardından baktı ve Lily bile bir anlığına
ona doğru çekildi. "Hayatınızın geri kalanını İskoçya'da geçir-
meye kararlı mısınız?"

"Öyleyim, evet," dedi Alec tereddüt dahi etmeden.

Sesily elini çekti. "Ne yazık." Salonun geri kalanına doğru
döndü. "Flört edecek başka birini bulmalıyım."

"Kimse bununla flört edemezsin demedi," diye belirtti Se-
leste. "Flörtleşmek illa evlilikle sonlanacak diye bir kural yok"

"Hayır," diye iç çekti Sesily, dikkati dağılmış halde balodaki-
leri süzerek. "Ama olsa çok daha eğlenceli olurdu. Ve İskoçya'da
yaşamayacağım. Kusura bakmayın, Majesteleri."

"Bakmadım," dedi Alec. "Özür dilemem gerekir mi?"

"Fena olmazdı," diye cevapladı Sesily.

Alec elini göğsüne koydu. "Bu elbette, benim kaybım."

Sesily gülümsedi. "Yakışıklı, zengin ve zeki üstelik. Çok ya-
zık."

Grup güldü ve Lily de onlara katılmadan edemedi. Alec'in
espritüel tarafını kolayca ortaya çıkardığı için Sesily'ye karşı
hissettiği kıskançlığı görmezden geldi. Lily bu espri anlayışını
sadece kendisi için istiyordu.

Bu düşünceyle kaskatı kesildi. Hayır. Hayır, bu olamazdı.

Ondan hoşlanmak istemiyordu.

Onu ardında bırakıp yeni bir hayata başlamak istiyordu.
Ondan çok uzakta bir hayata.

Orkestra çalmaya başladı ve sanki büyüyle olmuş gibi Clare Kontu ve Mark Landry birden Talbot kız kardeşleri dansa kaldırmak için hiçlikten belirverdiler. Eversley kibar bir şekilde karısı önünde reverans yaptı. "Aşkım?" dedi, kelimeler gizli bir söz verir gibi kısık ve karanlıktı.

Sophie sevimli bir şekilde kızararak eşinin elini tuttu. "Biliyorsun ev sahibesi olarak diğerleriyle de dans etmem gerekecek."

Eversley'nin kaşları çatıldı. "O halde şunu netleştirelim, bir daha hiçbir şeye ev sahipliği yapma niyetinde değilim. Warnick ile dans edebilirsin. Ama o kadar."

Sophie güldü ve kocası onu kalabalığa sürüklerken omzu üzerinden Alec'e seslendi. "Benimle uğraşmak zorunda kalacağınız için üzgünüm, Majesteleri!" dedi.

Sesily yanlarındaydı ve Lily onun varlığı için Tanrıya şükretti, çünkü Alec ile yalnız kalmaya katlanamayacaktı. Ona böyle ihanet ettikten sonra değil. Onun Talbot kız kardeşi dansa kaldırmasını diledi. Ama Sesily ondan önce davrandı. Onlara doğru döndü ve "Dans etmelisiniz," dedi.

"Ben—" diye başladı Lily hızla çarpan kalbiyle ama Alec sözünü kesti.

"Hayır."

Bu net söz kesme üzerine gelen hayal kırıklığını görmezden geldi. Hayal kırıklığına uğramamıştı. Bu adamla hiçbir ilişkisi olsun istemiyordu. Ve onunla kesinlikle dans etmek istemiyordu. Ona dokunması söz konusu bile olamazdı.

Sesily'nin aklında başka şeyler de vardı belli ki. "Bu tartışmaya açık değil. Onun evlilik sezonunun ilk balosu ve giydiği... yani... giydiği şey... Sen onu tanıyan en nüfuzlu adamsın. Bu yüzden onunla dans etmelisin."

“Hiç kimse kim olduğumu bilmiyor,” dedi.

Sesily sırtıttı. “Majesteleri. Siz kral servetine sahip bekâr bir düksünüz. Burada hiç kimsenin sizi tanımadığını düşünmeniz için tam bir ahmak olmanız gerek. Christendom’daki en kötü terziye sahipsiniz ama ahmak değilsiniz, değil mi?”

Lily’nin özellikle bu soruyla alakalı söyleyecekleri vardı, ama sessiz kaldı.

“Ben onun vasisiyim. Bu uygun olmayacaktır.”

Sesily kaşını kaldırdı. “Londra’daki vasilerin yarısı himayetlerindeki kızlarla evlendiler. Bu bir salgın.”

Lily artık sessiz kalamadı. “Bu vasi öyle olmayacak. Ben de öyle olmayacağım.”

Warnick ona bir bakış attı ve “Sizi temin ederim, Leydi Sesily, böyle bir şey olmayacak,” dedi.

Sesily uzun bir süre onları izledikten sonra, “Kesinlikle öyle. Ve yine de, dans etmelisiniz,” diye ekledi.

Bunu duyunca, iri İskoç iç çekti ve Lily’ye doğru uzandı, açıklı ki Sesily Talbot’un sorgulayan bakışlarının koruması altındaki bu kadınla dans etmesinden daha az düşmanca olduğuna inanıyordu. “Yapalım şunu o halde.”

Lily elini geri çekti. “Hayır, teşekkürler.”

Sesily dikkatle ona bakmak için döndü ve sonra, “Hikâyedeki ahmağın *sen* olacağını düşünmemiştim,” dedi.

“Ben ahmak değilim. Sadece onunla dans etmek ilgimi çekmiyor.”

Sesily düke uzun ve baştan aşağı süzen bir bakış attı ve sonra, “Sana sert mi davranıyor?” diye sordu.

“Hayır. Bu gece beni buraya gelmeye zorlamasını saymazsak hayır.”

"Saymam," dedi Sesily yaklaşıp sessizce konuşmadan önce. "Tatlı Lily, seçim hakkın yok. Dükle dans et ve izin ver Londra seni elbisesiz görmeden önce köpekli elbisen içinde güzelce incelesin."

Lily dondu.

Sesily kaşını kaldırdı. "Tablo herkesin dilinde ve bunu biliyorsun. Derek Hawkins'in de bu gece burada olması hiç yardımcı olmuyor, yaşlı, tek ayağı çukurdaki bir dulun kolunda davetsiz olarak geldi sıçan. Şüphesiz onun sevgilisi rolünü oynarsa ona bir servet bırakacağını düşünüyor, pis herif."

Lily, Sesily'nin kullandığı dile şok olmaya vakti olmadan panikledi ve aynı zamanda öfkeleni. Çaresizce Alec'e baktı ama adamın bakışı salonun diğer ucundaki duvara çevrilmişti. Lily boğazındaki iri yumruyu yutkundu. "Gitmek istiyorum."

"Hayır," dedi Alec ve Lily yine ona öfkeleni.

İlk konuşan Sesily oldu. "Beni dinle, Lillian Hargrove. Hawkins'in bir kadına neler yaptırabileceğini en iyi ben bilirim. Eğer bunu zararsız atlatmak istiyorsan, onun kötü adam olduğunu herkese göstermek için elinden geleni yapmalısın. İlk adım kendini Londra'ya sevdirmek olacaktır. Ki bu da dükünle dans etmenle başlayacak."

O benim düküm değil.

Şaşkınlık ve korkuyla dolmuşken şaşırtıcı bir şekilde Lily'nin düşünebildiği bir tek bunlar oldu, o kadar ki Alec'in yumuşakça "Gel," dediğini zorlukla duydu. İkinci kez ona döndüğünde adam ona bakıyordu, elini uzatmıştı ve yoğun bir kahverengi tonunda olan gözleri onun üzerindeydi.

Onun üzerindeydi.

Bu fikre karşı hâlâ dirense de elini onunkine uzattı. Sesily'nin sözleri beyninde yankılansa da, onu dansa ve kendisine doğru çekse de yaptı bunu.

Farklı bir zamanda, farklı bir yerde belki yirmi birinci War-nick Dükü Alec Stuart'ın en üst seviyede bir dansçı olduğunu fark edebilirdi. Sosyeteye dair her şeyden kaçmasını göz önüne alarak, nasıl böyle olduğunu sorabilirdi. Ama sormadı. Başka bir adama, bir zamanlar sevdiğini zannettiği bir adama yönel-mişti tüm dikkati.

Ona yalan söyleyen bir adama.

Güzel sözlerle aklını başından alan bir adama. Ona güven-meye onu ikna eden bir adama. Eylemin sonuçlarını düşünme-den tablosu için poz vermeye ikna eden bir adama. Eğer orta-ya çıkarsa neler olabileceğini bile düşünmeden bunu yapmaya ikna eden bir adama.

Dünya onun öyle bir kadın olduğunu düşünecekti.

Ve Derek, leke bile almayacaktı.

Alkışlanacaktı hatta.

Ve burada.

Alec uzun, sessiz dakikalar boyunca onu dansa giden mer-divenlerden çıkarırken, o da aslanın inine girdiği fikriyle barış-maya çalışıyordu. Muhtemelen onu göreceği gerçeğiyle de. Ve kahrolası bir köpek gibi giyinmişti. Bakışları Alec'in boğazına, kravatı üstündeki uzun çıkıntıya takıldı. Yutkundukça orada hareket eden çıkıntıya.

Burada, aristokrasinin meraklı bakışları altında olmasının nedeni oydu.

Bakışları adamın düz çenesi, dolgun dudakları ve uzun bur-nunda gezinip, gözlerine ulaştı ki onların kendisinden başka herhangi bir yere bakıyor olmasını beklemişti.

Yanılmıştı.

Doğrudan ona bakıyordu ve anlamlı kahverengi bakışları kolaylıkla onunkiyle buluşup, onun da içinde bir farkındalığın oluşmasını sağladı. Hayır. Farkındalık değil.

Öfke.

“Bunu sen yaptın.” Adam sessizliğini koruyunca, suçlamasını sürdürdü. “Beni onunla aynı salona koydun. Tüm Londra’ya, onların eleştiri ve dedikodularına yem ettin beni. Burada olmamın suçlusu sensin. Senin çılgın planın.”

“Geleceğini kurtarmanın tek yolu bu.”

“Hepsinin gözleri önünde skandalımın altını çizerek mi? Daha da vurgulayarak mı?”

“Seni evlendirerek. Listedekilerin hepsi iyi adamlar. Eversley ismi üzerine güvence verdi.”

“Chapin Dükü üç kez mihrapta terk edilmiş. Ve o bir *dük*. Bu onunla alakalı ciddi bir sorun olmadıkça, resmen imkânsız bir şey.”

“Mesela?”

“Bilmiyorum ama üç tane evde kalmış kadın onu böyle kritik bir zamanda bırakmış, belli ki cevabı tartışmaya gerek yok.”

“Pekâlâ, eminim öyledir ama sana onu listeden çıkarabileceğini söylemiştim.”

“En başından listede olmaması gerekirdi.”

İç çekti. “O halde kendi listeni yap.”

“Ben liste falan istemiyorum!” dedi. Ağzından çıkan kelimeler salon için fazla öfkeli ve yüksek olunca yakındaki çiftlerin dikkatlerini onlara yöneltmişti. Sesini alçalttı. “Neden bu kadar umursuyorsun? Sonuçta ben bir utancım, o halde neden bırakmıyorsun gideyim? Neden beni herkesin önünde önce katrana sonra tüye bulayarak rezil olmaya zorluyorsun?”

Alec duraksadı ve o kısa sessizlikte, Lily onun söyleyeceği şeyin her şeyi değiştireceğini fark etti. Çünkü bunun doğru olabileceğini onun gözlerinde görebiliyordu.

Ve sonra söyledi.

"Lily, gelinliğini gördüm."

Dondu, nefesi dışarı çıkmayı reddediyordu. "Ne dedin sen?"

Alec kızın beline ve eline asıldı. "Dansa devam et."

Hareket etmedi, donup kalmıştı ve dediklerini tekrarladı. "Ne dedin sen?"

Alec gözlerini kısarak ona baktı. "Onu buldum," dedi yumuşakça, Lily'nin göğsündeki tahribata bakılırsa olabilecek en yumuşak kurşun yarası gibiydi. "Ve gelecekteki çocukların için olan yığınlarca kıyafeti de. O küçük botları doldurma hayalin, Lillian Hargrove. Ve bu, o hayalleri gerçekleştirmek için tek şansın."

Ağzı açık, inanamaz bir ifadeyle ona baktı. Ondan bir adım uzaklaştı ve elini çekti. "Ne cüretle eşyalarımı karıştırırsın?"

"Gitmiştin. Seni bulmam gerekiyordu," dedi, tekrar yaklaştı, bakışları etrafı geziniyor, dönerken başka çiftlere çarpımalarının önüne geçmeye çalışıyordu.

Sanki bu Lily'nin umrundaymış gibi. Onun eşyalarını karıştırmıştı.

Gelinliği bulmuştu. Çocuk kıyafetlerini de. Asla sevmeyeceği bir koca için titizlikle diktiği şeyler. Asla tanımayacağı çocuklar için. Asla sahip olmayacağı bir hayat için.

Onları bulmuştu —onun en özel sırlarını bulmuştu.

Ve bir şekilde, hissettiği şey öfke değildi. Utançtı.

Elbise, kıyafetler, küçük çoraplar ve botlar —onların hepsi şimdiki Lily'den daha genç ve saf bir kızın hayalleriydi. Hizmetçilerin merdivenleri altında yatıp, şimdikinden daha parlak ve güzel bir geleceği düşlerken karanlıkta fısıldandığını hayal ettiği sözlerdi.

Asla sahip olamayacağı bir gelecek.

Bunlar güzel yalanlardı. Şimdi bunu biliyordu —onları sandıkta bırakmasının bir nedeni vardı.

Ve Alec onları bulmuştı.

Utançla doldu, bu daha önce hissettiği her türlü utançtan daha yakıcıydı. Tablodan haberdar olduğunu söylediği zaman hissettiğinden de yakıcıydı. Nasıl oluyor da basit bir beyaz elbise onu elbisesiz olmaktan bile daha fazla utandırabiliyordu?

“Demek eşyalarımı karıştırdın, tam da...” Duraksadı ve bakışlarını kaçırdı, görmüş olabilecekleri şimdi onu korkutuyordu. Onun hakkında bilme ihtimali olan şeyler de öyle. “... tam da büyük bir İskoç vahşisi gibi. Seni burada istemiyorum. Hayatımda istemiyorum. Kontrol edebileceğin başka bir kadın bul. Bunda çok iyi olduğunu duydum. Ünün senden önce geliyor.”

Alec bu sözler üzerine buz gibi kaskatı kesildi ve Lily aniden korkunç bir şey söylediği hissine kapıldı.

Umursadığından değildi elbette.

Ve sonra Alec konuştu, kısık sesle, karanlık ve kızgın kelimeler çok zor döküldü dudaklarından. “Unuttuğun bir şey var,” dedi. “Himayemde olduğun için sahip oldukların *bana* ait.”

Lily’nin gözleri onunkilerle buluştu. “Seni canavar.”

Dudakları uzun ve ince bir çizgi halini aldı. “Ve sen, Londra’daki en güzel kadın,” dedi, sanki güzel olmak olabileceği en çirkin şeymiş gibi. “İyi bir çift oluyoruz, *Tatlı Lily*.”

Bu lakap onu bitirmişti. Ondan ayrıldı ve salonu terk etti.

9. BÖLÜM

VASİ Mİ? BEKÇİ KÖPEĞİ Mİ?

Hayatı boyunca kimse Alec'i Bayan Lillian Hargrove kadar öfkeliendirmemişti.

Onun saçma elbisesiyle, her adımda etrafında sallanan bronz, altın ve gümüş kumaşlar arasında, başının üstünde hoplayan köpek ve tavşanla yürüyüp gidişini izledi. Öfke, utanç ve hayal kırıklığı ile yandı ve onu Eversley Köşkü'nde bırakıp, İskoçya'ya dönmek için keskin bir arzu hissetti.

Öyle güçlü bir arzuydu ki bu, neredeyse onun peşinden gidecekti.

Kısık bir sesle küfretti. Onun canını yakmıştı. Ona elbiseyi gördüğünü söylememeliydi.

Ona sadece onun için en iyisini istediğini söylemeliydi. Sadece onu korumak istediğini. Onu koruyacağını söylemeliydi, kahretsin. Onu buraya çağıran kahrolası mektup İskoçyaya geldiği andan beri tek yapmak istediğinin bu olduğunu söylemeliydi. O bir canavar değildi sonuçta. Bu görevi kabul etmişti ve yapacaktı.

Ve onunla ne kadar birlikte zaman geçirirse, ona yardımcı olma isteği o kadar artıyordu.

Muhtemelen burada, bu kalabalık balo salonunda, aristokrasinin gözleri önünde olmasalardı bunların hepsini söylerdi. Eğer bu çok dar kıyafetin, kendi fazla iri vücudunun, kıbar ve ince olma konusundaki beceriksizliğinin bu kadar farkında olmasaydı...

Eğer birkaç dakika önce Margaret'in gelişiyle bu kadar gözü kararmış olmasaydı... Leydi Margaret, şimdi Rowley Kontesi'ydi. Şimdi yirmi yıl önce olduğundan daha güzeldi, o zamanlar Peg idi adı, okul arkadaşının ablasıydı ve onu çok fazla istiyordu.

Ona sahip olduğunda sonsuza dek onun olacağına inanmıştı.

Evlen benimle.

Alec loş ışıktaki küfretti, onun eskilerden kalma kahkahası bu gece ona yaklaştığı andaki kahkahasıyla uyuşuyordu, sanki şimdi bile, gösterişli bir İngiliz kontuyla evliyken bile ona sahip gibiydi —aynı istediği gibi. O kadar yaklaşması ona eskiden ne kadar yakın olduklarını anımsatıyordu.

Kalbini elleriyle parçalayarak gidişini anımsatıyordu.

Kadınlar senin gibi adamlara sahip olmayı düşler, sevgilim.

Ama bir geceliğine. Yaşam boyunca değil.

King onu onun da burada olacağı konusunda uyarmamıştı. Alec bunu beklemesi gerektiğini biliyordu. Balo sezonun ilk balolarındandı ve ilk çocuklarının doğumundan sonra Lyne Dük ve Düşesinin düzenliği de ilk baloydu. King ünlü Talbot kız kardeşlerin eniştesi olmasaydı bile tüm Londra meraktan oraya gelirdi.

Ama yine de Peg'in burada olacağını söylemeliydi.

Alec kırık kalbi ve ruhumun kakofonik anılarını bir kenara itti ve sadece Lillian'ın haklı öfkesinin anısını bıraktı.

Bu öfkeyi yönetebilmeliydi. Onu sakinleştirebilmeliydi.

Ve Peg'i gördüğü için yaşadığı şok ve acı olmasa muhtemelen yapardı da. Eğer onu hatırlamamış olsaydı. Lily ona vahşi ve canavar demişti ve o bu sözlerin bir başka güzel dudaktan dökülüşünü hatırladı. Farklı bir zamanda. Farklı bir kadından. Onu yalnız, kusurlu bir halde ortada bırakan bir başka karşılaşmada.

Ardından Lily incinmiş ve dışarı fırlamıştı. *Ünün senden önce geliyor.*

Kahretsin.

Bu, tavrı için bir bahane değildi. Lily'yi korumalıydı —ironik şekilde, bu bir vasi olarak yapması gereken tek şeydi ama yapamadığı tek şey olmuştu.

Belki bu kadar güzel olmasa başarılı olabilirdi. O gri gözler her şeyi görüyor gibi hissettirmeseydi, ona uygunsuz olduğunu söylemeye bu kadar hevesli olmasaydı. Eğer böyle korkunç davranmış olmasaydı. Keşke böyle güçlü, bağımsız ve kendisi için savaşmaya böyle istekli olmasaydı.

Keşke böyle kusursuz olmasaydı, belki onunlayken daha iyi bir adam olabilirdi.

Ona canavar demişti ve öyleydi de. Bir şekilde onu bir canavara çevirmişti. Ya da belki, sadece gerçeği görmüştü ve onu orada, balo salonunun ortasında, aynı bir canavar gibi hissederken bırakmıştı.

Orkestra da etrafındaki çiftler de durdu ve hem ona bakıp hem de onu görmezden gelme konusunda ellerinden geleni yaptılar, müzisyenler sıradaki gösteri için hazırlanırken dağıldılar. Danstan uzaklaşmaları onun da ayrılmasına neden oldu ve dönüp, tek bir hedefe yoğunlaştı —iyi bir içki bulmak.

Alec balo salonunu geçti ve kapı eşiğinden geçerek, belli belirsiz bir dizi salona açıldığını hatırladığı loş aydınlatılmış bir koridora ıktı. Eğer tahmin etmesi gerekirse, yakınlarda bir yerlerde İskoç viskisi depolandığını düşünüyordu.

İçkiyi bulunca da, şüphesiz kadınların salonunda saklanmakta olan Lillian'ı bulmaya gidecekti ve onun uygun bir kıyafet giydiğini, etraflarında çiftler dans ederken balo salonunun ortasında onu öylece bıraktığı için pişman olacağını umuyordu.

Muhtemelen pişman olmayacaktı çünkü kaçması onun suçuydu.

Bu utancı hak etmişti.

Ve o da özrünü hak ediyordu.

Alacaktı da. Listedeki erkeklerden biri olarak alacaktı. Alec onlardan birini bulup, vals yapmaları ya da bir şeyler içmeleri için Lily'ye götürecekti. Salonda bir tur atabilir ya da İngiltere'deki saçma flörtleşme neyi gerektiriyorsa onu yaparlardı.

Ona kur yapan o olsaydı salonda tur attırmazdı.

Onu balo salonunun ötesindeki terasın karanlığına ekerdidi —oradan da balo ışıklarından uzaktaki bahçelere ekerdidi ve orada görebildikleri tek şey tepelerdeki yıldızlar olurdu ve onunla evlenmekten başka bir şey istemeyene dek onu öperdi. Hatırladığı tek kelime *Evet* olana dek öperdi onu.

Sonra onu serin toprağı yatırır, çırılçıplak soyar ve sadece gökyüzünün şahitliğinde onun tadını ıkartırdı.

Bundan sonra da onu İskoçya'ya götürür ve onunla evlenirdi. Derhal.

Ve o ise buna pişman olurdu. Sonsuza dek.

Bu düşünceyle, onun ellerini teninde düşleyerek, onun kumsursuzluğunu lekeleyeceğini düşünerek elleriyle yüzünü sıvazladı, oradan başka her yerde olmayı diliyordu o an.

Tanrım.

Onu evlendirmesi gerekiyordu. Bu onu öldürecekse de, doğru şeyi yapmalı ve onu evlendirmeliydi.

Ama öncelikle bir içkiye ihtiyacı vardı.

Karşısına çıkan ilk kapıyı açtı, karanlık bir odaya girdi ve halo salonundan yayılan ışık biraz odaya girsin diye kapıyı açık bıraktı. Karanlığa karşı gözlerini kırıştırdı, odanın diğer ucundaki bir çeşit çalışma masası olduğunu düşündüğü büfeyi seçti ve onu geceye davet eden içki şişesini gördü.

Ona doğru yönelirken, sessizliğe ve balodan, aristokrasiden, genel olarak Londra'dan bir anlığına uzaklaşabildiğine minnettardı. Hem Eversley Markisi hem de markizin eşi çocukluklarını İskoçya sınırından sadece birkaç mil ötede geçirmişti, bu yüzden Alec sürahideki kehribar rengi içecek her neyse, viski olduğuna emindi.

İki parmak kadar doldurdu ve içkinin tanıdık, zengin aroması tarafından sarmalandı. Tatmin hissiyle doldu. King iyi bir arkadaştı, evi Alec'in viskisiyle doldurmuştu —bu içkiler Stuart arazisinde damıtılıp şişelenmişti. Alec'in Lillian'a bir noktada İskoçya'nın viskisinin en iyisi olduğunu anlatması gerekecekti —bu da İngiltere'nin sahip olamayacağı şeylerden biriydi.

Büfeye yaslandı ve nefesini bıraktı, gölgeler onu gözlerden uzak tuttuğu için mutluydu. İngiltere'de gözlerden uzak olabilmesi o kadar nadir yaşadığı bir şeydi ki, bu an İngiltere'de olabilecek en sıcak ve dostane andı.

Ve sonra o odaya girdi, İngiltere'nin ne kadar kusurlu olduğunu ona tekrar hatırlatan odaya. Onu nasıl yok ettiğini ve genç kadını da yok etmekle tehdit ettiğini hatırlatan odaya.

İskoçya'da, buradan ve buradakilerin yargılayan gözlerinden ve saçma kurallarından uzakta, o da çok daha güvenli ve

mutlu olurdu. Bir anlığına, Lily'yi kendi ülkesinin vahşi doğa-
sında hayal etti. Onu Oban'ın kıyısında görmek isterdi. Forth
Nehrinin ağzındaki kayalıklarda görmek isterdi. Gözün göre-
meyeceği noktalara kadar mor bir alev gibi uzanan süpürge otu
tarlalarında görmek isterdi.

İskoçya ona uyacaktı.

Bu düşünce onu hayallerinden koparıp, o âna döndüren bir
özlem hissine kapılmasına yol açtı.

Hemen bir şey söylemeliydi. Bunu ona kendisi söylemeliydi.
Eğer o hemen odanın diğer tarafındaki pencereye yönelmesey-
di, yapabilirdi de. Ay ışığı mı yoksa arka bahçedeki balo salo-
nundan gelen ışık mı bilmiyordu ama üzerine vuran ışık onu o
kadar gerçek dışı ve güzel göstermişti ki, nefesi göğsüne sıkıştı.

Elini cama kaldırdı, üç uzun, narin parmak pencerede ge-
zinerek aşağı indi; uzun, içli ve odayı hisleriyle dolduran bir
nefes bıraktı —bu his öfkeydi. Hüzün ve çok daha güçlü bir
şeydi. *Özlem.*

Alec'in nefesi sonunda zorla geri döndü çünkü bu his çok
tanıdıktı.

Çünkü o anda, o da özlem duyuyordu.

Bu düşünce onu sarsmıştı. Onun vasisiydi. O da Alec'in hi-
mayesindeydi.

Yetişkin bir kadındı. Teknik olarak koruma altındaydı sadece.

Fark etmezdi. Yine de onun vasisiydi. Yine de koruması al-
tındaydı. Ve bu âna kadar onu koruma konusunda berbat ol-
muş olabilirdi —onun ismini ve hislerini koruyamamış olabi-
lirdi— ama onu kendisinden gayet de koruyabilirdi.

Ve ayrıca, güzel kadınlar umrunda değildi. Onlar kısa za-
man içinde yalana dönüşen güzel sözlerdi.

Bu düşünce o âna dönmesini sağladı ve kendini harekete geçmeye, onunla konuşup, ondan özür dileyip, baştan başlamaya zorladı. Onu rolünü kusursuz oynayacağına ve ona istediği hayatı vereceğine ikna etmeliydi. Ona uygun bir adam ve sevgi dolu bir aile bulacağına. Hak ettiği gibi mutluluk dolu, sıcak bir yuvayla dolu bir gelecek vereceğine, ne dilerse vereceğine ikna etmeliydi.

Ama karanlıkta durduğu yerden konuşmadan, odanın kapısı hafif bir tıkırtıyla kapandı ve ikisini de şaşırtıp, dikkatlerini odaya şimdi giren gölgeye çevirmelerine neden oldu. “Merhaba, Lily.”

Hawkins.

Alec, Lillian ile baş başa görülme riskini aldığı için adamı oracıkta yok etmek konusunda ani bir isteğe kapıldı. Karanlık bir oda ve bekâr bir kadını içeren bir skandalın gerçekleşmesi için bir kez daha kaderle oynuyordu.

Birkaç dakika önce onunla yalnız olduğu dikkatinden kaçmamıştı ama bu farklıydı. Fakat bu durumda çifte standardı çözecek zaman yoktu ve Alec, Hawkins’in hızla Lily’ye yönelmesinden hoşlanmamıştı. Karanlıkta dikleşti, yaklaştı ve adamı lime lime doğramaya hazırды, ama o harekete geçemedi kadın konuştu.

“Derek.” Alec ilk ismi karanlıkta onun dudaklarından yumuşak ve tatlı bir şekilde dökülünce Hawkins’den o an nefret etti. “Neden buradasın?”

“Londra’da sezon başladı. Elbette buradayım,” dedi Hawkins. “Ben her yerdeyim.” Elini havada salladı. “Aynı hava gibi.”

Alec gözlerini devirdi.

“Sesily buraya zengin bir dulla geldiğini söyledi. Parası için.”

Aferin kızım. Küçümseme tam da hissetmesi gereken şeydi.

“Sesily Talbot benim için hiç kimse. Aynı ailesinin kalanı gibi ucuz biri.”

Bu adam pisliğin tekiydi.

"Ailesiyle yeni tanıştım. Oldukça değerli tiplere benziyorlar. Ve muhteşem bir şekilde dürüstler. Diğerlerinden farklı olarak."

"Her parlayan altın değildir, tatlı Lily."

"Bana öyle geliyor ki Sesily altından bile güçlü bir malzemeden yapılmış. Seninle olan kısa münasebeti yüzünden sosyete tarafından sert bir şekilde eleştiriliyor ama yine de bu küçümseme karşısında dimdik durabiliyor. Onun kadar güçlü olabilmeyi dilerdim." Sonra suçlama geldi. "Senin tarafından mahvedilmeyi reddetti."

"Ben seni mahvetmedim," dedi.

"Elbette ettin. Hiç umursamadan hem de." Suçlaması sinirli ya da incinmiş değildi. Alec'in aynı anda hem takdir edip hem de nefret ettiği bir dürüstlikle konuşmuştu. İncinmiş olmalıydı. Ve sinirli de.

Ona karşı.

"Zavallı Tatlı Lily..." dedi Hawkins, ona uzandı ve tek parmağı yanağına dokunup Alec'in inanılmaz şekilde yumuşak olduğunu düşündüğü teninde ilerledi. "Sen... sen benim dehamı yansıtan bir aynaydın."

Lily adamın dokunuşuyla gözlerini yumdu. Ya da belki de kelimeleri yüzündendi. İki şekilde de, Alec onun yüzündeki acıyla karışık özleminden nefret etmişti. O an ve orada Derek Hawkins'i yok etmeye karar verdi. Ona dokunduğu için. Onu incittiği için.

Onu burada, bu karanlık odada paramparça edip bırakacaktı. Eversley Markisi'nin eşinden özür dilemesi gerekecekti tahminince ve yeni bir halı alması gerekecekti ama kesinlikle o da dünyanın bu nefret edilesi yılanbalığı olmadan daha iyi bir yer olduğunu anlayacaktı.

Fakat Alec bir şey yapamadan, Lily konuştu. "Bana kimseye tablodan bahsetmeyeceğine söz vermiştin. Onun sadece ve sadece kendin için olduğunu söylemiştin."

"Ve başta öyleydi, sevgilim."

"Bana böyle seslenme." Lily'nin kelimeleri keskin ve çelik gibiydi.

"Nedenmiş?" dedi Hawkins gülerek. "Ah, Lily. Böyle sıkıcı olma. Sen benim ilham perimdin. Bu rolü yanlış yorumladığın için üzgünüm. Sen sanatımın kanalıydın. Zamansız etkimin gerçekliğini tüm dünyanın görmesini sağlayacak araçtın sen. Bu benim *Meryem Ana ve Çocuk* portrem. Benim insanlığa eserim. Gelecek yüzyıllar boyunca insanlar onu görecektir ve ismimi soluksuz bir saygıyla fısıldayacaklar." Etkiyi arttırmak için durdu, sonra bahsettiği fısıltıyı denedi. "*Derek Hawkins*."

Tam bir çöptü. Eğer Alec adamdan zaten nefret etmiyor olsaydı, şimdi nefret ederdi.

"Peki, *benim* ismime ne olacak?" diye sordu Lillian.

"Görmüyor musun? Sana ne olduğunun önemi yok. Bu sanat için. Tüm zamanlar için. Sen güzellik için kurban edilensin. Doğru için. Sonsuzluk için. Ne yapmamı isterdin, Lily? Onu saklamamı mı?"

"Evet!"

"Bu hangi amaca hizmet edecek?"

"Seni iyi biri yapardı!" diye haykırdı Lily. "Soylu biri yapardı! Benim sev—"

Alec kaskatı kesildi, söylemese de cümlemin kalanını net bir şekilde duymuştu.

Sevdiğim adam yapardı.

"Bu yapabileceğim en soylu eylem, sevgilim."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sessizlik boyunca Alec gerçek anlamda Lily'nin hayal kırıklığını hissetti. Sonunda konuştuğu zaman, küçük ve yumuşak bir sesle, "Beni sevdiğini sanmıştım," dediğinde Alec kalbinin göğsünün içinde patlayacağını düşündü.

"Muhtemelen kendi tarzımda sevdim, tatlım. Ama seninle evlenmem —imkânsızdı. Ben bu çağın en büyük sanatçısıyım. Tüm zamanların en iyisiyim. Ve güzelsin...ama... dediğin gibi... güzelliğin yeteneğim için bir araç olarak var. Tüm dünya yakında yeteneğimin boyutlarını görecek."

Elini kadının yanağına koydu. "Sevgilim, asla seni kendimden uzaklaştırmadım. Benim olduğun için mutluydum. Yine de benim olmanı isterim. O yüzden seni takip edip buraya geldim."

Pislik.

Lily bakışlarını Hawkins'e çevirince Alec kaskatı kesildi. "Hâlâ mı?"

Hawkins yaklaştı ve Alec yakınlıklarına karşı hissettiği öfke kükremesini bastırdı, ta ki kibirli pislik "Hâlâ. Şimdi de," diye fısıldayana dek. Sözlerindeki arzuyu fark etmemenin imkânı yoktu. "Bunu isterdin, değil mi?"

Buraya kadar. Alec ona doğru atıldı.

Fakat önce Lily varmıştı.

Adamın burnunu yumruklamak fazlasıyla iyi hissettirmişti.

Lily bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Bunun sorununu çözmeyeceğini biliyordu. Bunun Derek'i öfkelendirip, muhtemelen onu mahvetmek için daha da istekli olmasına neden olacağını da biliyordu.

Sadece utancını arttıracaktı —hissettikleri için, davranışları için, davranışlarının sonuçları için duyacağı utancı arttıracaktı.

Ama bir kadın ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Ve Derek bir kez daha o utancı, acı, üzüntü ve ona hissettirdiği şüpheyile beraber uyandırınca kendisine mani olamamıştı.

“Ah!” Derek yakışıklı yüzünü ve fazlasıyla düz burnunu kontrol etmek için elini yüzüne götürdü. “Bana vurdun!”

“Hak ettin,” dedi Lily, elini havada sallayıp yanmayı görmezden gelmeye çalıştı. Hayatında ilk kez yumruk atmıştı ve dürüst olması gerekirse bu canını yakmıştı. Düşündüğünden de fazla.

“Seni küçük sürtük! Buna pişman olacaksın!”

“Senin onunla böyle konuştuğun için pişman olacağın kadar değil,” diye kısık bir İskoç aksanı duyuldu karanlıktan.

Lily dönüp, Alec’in iki metreye yakın dev cüssesiyle tek bir hedefe odaklanmış halde kaslı bir öfkeyle odayı geçmekte olduğunu görünce şaşkın bir çığlık attı —adam Lily’nin başladığı işi bitirmeye hazırdı.

Yumruğu onunkinden önemli ölçüde büyüktü ve etkileyici bir güçle doluydu. Kemiğin etle buluştuğunda çıkardığı sesi duymaktan böyle keyif almamalıydı ama itiraf etmeliydi ki bu muhteşemdi.

Aynı Hawkins’in un çuvalı gibi yere yığılması gibi.

Ve Alec’in onu tek kolunun gücüyle kaldırmaya gitmesi ve sonra ikinci kez yumruklaması gibi. Sonra üçüncü kez de.

Dördüncü yumruğu vurmak için geri çekildiğinde ceketi sonunda arkadaki dikişten ikiye ayrıldı. Yırtılma sesiyle, Lily de sesini buldu. “Dur!”

Alec sanki onu bir iple tutuyormuş gibi anında dondu. Omzundan geriye baktı. “Onu istiyor musun?”

Lily başını iki yana salladı, hem soru hem de öfkeyle koyulaşan aksanı onu şaşırtmıştı. “Ne?”

"Onu. İstiyor musun?" diye tekrarladı. "Kocan olmasını istiyor musun?"

"Ne?" Bu kez karşılık veren Derek olmuştu.

Alec dikkatini kurbanına çevirdi. "Sana konuşman için izin vermedim." Tekrar Lily'ye baktı. "Onu istiyorsan, senindir."

Ona inanmıştı. Eğer Bayan Derek Hawkins olmak istediğini söylerse, Alec'in bunu gerçekleştireceğine dair hiçbir şüphesi yoktu. Güneş doğmadan evlenirlerdi. Aylarca istediği adam onun olurdu. Sayamayacağı kadar çok kez onun için ağlayarak uyuduğu adam.

Alec bunu ona verecekti.

Bir hafta öncesi olsa muhtemelen bunu isterdi.

Ama şimdi...

"Hayır," diye fısıldadı.

"Emin misin, küçük hanım?"

"Evet," dedi, daha da kararlı bir şekilde. "Eğer beni *onunla* evlendirmeyi düşünüyorsanız, Majesteleri, beni evlendirme konusuna fena halde kafayı takmışsınız demektir."

"Onunla evlenmeyeceğim!" diye duyurdu Derek. "Beni buna zorlayamazsın!"

Alec ona sert bir bakış yolladı. "Tekrar söylüyorum, söyleyeceklerini duymak ilgimi çekmiyor."

Lily, Derek'in bakışlarıyla buluştu. "Kayıtlara geçsin, o War-nick Dükü olduğu için, kesinlikle benimle evlenmenizi sağlayabilir, *Bay Hawkins*," dedi adamın bir unvana sahip olmamasını vurgulayıp, bunun onu kıskançlıktan çıldırtacağını bilerek, sonra dikkatini Alec'e çevirdi. "Ama Majesteleri *beni* *seninle* evlenmeye zorlayamaz. Aslında kimseyi buna zorlayamaz."

Bir anlığına Alec'in dudaklarının bu sözleri duyunca seğirdiğini gördüğünü düşündü. Kendi hakkını savunmasıyla bu-

nun olduğunu düşündü. Onunla biraz gurur duyuyor olabilir mi diye merak etti.

O kendisiyle epey gurur duyuyordu, dürüst olmak gerekirse.

"Seni evliliğe zorlamayı aklımdan bile geçirmem, Bayan Hargrove," diye yanıtladı.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye karşılık verdi. "Ama şu anki seçenek ilgimi çekmiyor."

"Ve buna şükürler olsun," diye cevapladı Alec.

"Bana sahip olmak senin için büyük şans olurdu," diye çıkıştı Derek.

Alec anında bakışlarını ona çevirdi. "Yine konuşuyor bu." Yumruğunu kaldırdı ve Derek'e bir kez daha vurdu. "Bir daha kine, dişlerini dökeceğim."

Bu tereddütsüz yanıtla genç kadın vücudunda bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Onu anında korumasıyla. Bu fazla hoşuna gitmişti.

Eğer dikkat etmezse, Alec onun için en az Derek'in olduğu kadar tehlikeli olabilirdi.

Daha bile çok.

"Yeter, Majesteleri," dedi Lillian. "Yapacağınızı yaptınız." Alec ayaklandı ve aynı zamanda Derek'i de ayağa dikti. Derek'i hemen bırakmayınca Lily "Onu bırak," dedi.

Son sözünü söylemeden olmazdı. Alec diğer adamı dehşete düşürerek ona doğru eğildi, aptal suratındaki korku çok hoşuna gitmişti. "Sana seni yok edeceğimi söylemiştim, değil mi? Ve bu sen ona daha dokunmadan önceydi. Ona hakaret etmeden önceydi."

Kavrayışını gevşetti ve Derek'i yere bıraktı, o ise kanlı burununu tutarak bir höcek gibi geriye doğru kaçmıştı. "Burnumu kırdın. Ben bir oyuncuyum!"

Alec cebine uzandı ve parmaklarındaki kanı silmek için bir mendil çıkarttı. "Eğer ona tekrar yaklaşırsan, sadece burnunu kırmakla yetinmem. O kahrolası sahneye çıkıp yürüyemeyecek hale getiririm seni. Ve tereddüt bile etmem. Bunu fazlasıyla zevk alarak yaparım."

"Bu bir şeyi değiştirmez," diye çattı Derek. "Dünya tablomu gördüğü an, gerçeği de görecekler." Lily'ye baktı. "Kimse seni gururla almayacak ve bulabileceğin tek dostluk vahşi dükün ve seni sadece —*dostluğun*— için isteyecek bir avuç adam olacak."

Utanç tekrar yüzeye çıktı. Yakan, kızgın ve çaresiz bir utanç. Ve bir şekilde, tüm bunlar içinde tek dilediği Alec'in bunu duymamış olmasaydı.

Onun hakkında daha iyi şeyler düşünmesini diliyordu.

Ama böyle değildi, elbette. Bir saat önce balo salonunun ortasında o da onun için aynısını söylememiş miydi?

İmkânın varken sat.

Benzerliği görmemişti belli ki, zira tekrar Derek'in peşinden gitti ve yakasından tutarak bir zamanlar sevdiği adamı ayakları yerden kesilene dek kaldırdı. Hawkins, Alec'in bileklerini sonuçsuz bir şekilde tutunca Lily'nin gözleri irileşti. "Bana şimdi seni öldürmemem için tek bir geçerli sebep söyle."

Hawkins'den bir itiraz nidası yükseldi.

"Bırak onu," dedi Lily.

"Neden?" Alec ona bakmamıştı.

"Çünkü ben zaten mahvoldum. Vicdanımda onun ölümünün yükü olsa da olmasa da," dedi. "Ve senden bunu istediğim için."

Ona bakmadı, ayın güzel ışığı yakışıklı yüzündeki çukur ve köşeleri aydınlatıyordu. Gördüğü en yakışıklı adamdı, hatta şimdi, yırtık ceketi ve ateş saçan gözleriyle bile öyleydi.

Bilhassa şimdi.

"Çünkü senden bunu istiyorum," diye tekrarladı, bakışları onun üzerindeydi.

Derek'i yere indirdi.

Derek omuzlarını geriye attı, ceket kollarını düzeltti, belli ki yüzü ve kravatının kanla lekелendiğinden habersizdi. Alec yapmıştı bunu.

Lily'nin onuru için.

Daha önce kimse onun onurunu önemsememişti. Bu hoşuna gitmiş miydi, emin değildi.

Elbette hoşuna gitmişti.

Ama şimdi buna vakti yoktu. Bunun yerine, Dereke döndü. "Sabah uyandığında ve güneşi görebildiğinde bunu hatırla. Sana benden esirgediğın bir şeyi verdiğimi hatırla."

"Ben asla senin *hayatını* tehdit edecek bir şey yapmadım."

Lily derin bir nefes aldı. "Sen tam olarak bunu yaptın."

"Lillian," dedi Alec ve Lily uyarıcı manada elini kaldırdı. Onun onaylamamasına karşı. Onun vasisi olabilirdi, ama onu yönetmesine izin vermeyecekti. Etrafında yürüdü ve bir zamanlar sevdiği, bir zamanlar dünyayı önüne sereceğine inandığı adamla yüz yüze geldi.

"Etrafımdakilerin fikirlerini değiştiremem, sosyeteninkileri de öyle. Sen portreyi sergilediğinde bu fikir daha da sağlamlaşacak." Duraksadı. Derin bir nefes aldı. Ve ekledi, "Tüm bu fiyaskoyla alakalı hissettiğim bu utançtan asla kurtulamayacağım." Sonra Alece baktı. Onun haklı olduğunu kabul etti. Onun planı en iyisiydi. "Asla ondan kaçamam."

Adamın güzel gözlerinde anlayış belirdi ve onun ne yapacağını anladıktan sonra gelecek zafer ifadesini bekledi.

Bir adam bulacaktı. Ve evlenecekti.

Çünkü başka seçenek yoktu.

“Dışarı çık, Derek.”

Derek son konuşan olma konusunda ısrarcıydı. “Daha kötü bir adam olsam bu gece o tabloyu sergileyip seni cezalandırırdım. Senin vahşi korumanı cezalandırmak için. Ama ben bundan iyiyim. Dünyanın anlayamayacağı kadar gelişmiş biriyim. Ve böylece sana bu iyiliği bahşedeceğim...” Bilindiği Derek’in hep duraksadığı gibi duraksadı. Hep ona poz verirken yaptığı gibi. Eskiden o duraksamalarda beklerdi çünkü ardından müthiş bir deha geleceğine emin olurdu. Şimdi gerçeği biliyordu — Derek Hawkins’in ağzından çıkan her şey lağım çukurunda bulunabilecek pisliklerden başka bir şey değildi. “Bunu bir hediye olarak kabul et, küçük Lily. Verdiğin... *ilham* için.” Kelimenin dudaklarından dökülüştü pişmanlıktan kusmak istemesine neden olmuştu. “Bu hafta, canavarını ehlileştirmeyi düşünebilirsin.”

Alec durdu, önce kendi eline sonra Dereke baktı. “Seni lime lime etmeme tek engel *onun* sana acımış olması, seni kibirli sinek. Defol.”

Kelimeler güçlkle zapt edilmiş gibiydi ve Hawkins’in kapıya koşmasına yetecek kadar dehşet vericiydi.

Lily, Derek gittikten sonra uzun süre kapıyı izledi, sonunda konuşmaya başladığında Alece bakamadı. “Söyle bana. Eğer çıplak bir adam çizseydi, Londra bu kadar çalkalanır mıydı?” Alec konuşmayınca, Lily soruyu kendisi yanıtladı. “Elbette hayır.”

“Lillian,” diye fısıldadı ve kısa bir an, Lily ona kısa ismini kullanma izni vermediğine pişman oldu. Sonuçta, eğer birinin o ismi kullanması gerekiyorsa, bu onun için tereddüt etmeden dövüşen adam olmalıydı, değil mi?

Derin bir nefes aldı. “İsmim kirlendi, çünkü ben bir kadının ve biz kendimize ait değiliz. Biz dünyaya aitiz. Bedenlerimiz de ruhumuz da.”

"Kimseye ait değilsin. Önemli olan bu. Eğer öyle olsaydın, bu böyle büyük bir skandal olmazdı."

Kaşı havaya kalktı. "Sana aitim, öyle değil mi?"

"Hayır."

Anında gelen cevap Lily'nin dudaklarının seğirmesine yol açtı. "Elbette değilim. Beni asla istemedin."

Beni kimse istemiyor. Anlamı olan bir şekilde en azından.

Kafasını sallama sırası Alec'e gelmişti. "Demek istediğim bu değil."

"Bu daha az gerçek olmasını sağlamaz."

Alec uzun bir süre onu izledi. "Neyin doğru olduğu önemli değil. Sadece senin neye inandığın önemli."

Onun dudaklarından kendi sözleri dökülünce başını salladı. "O halde anlaştık. Suçu birilerine atmakla ilgilenmiyorum, Majesteleri. Sadece bu odadan çıkıp, beni karısı olarak alması için hangi şanslı beyefendiyi etkilemem gerektiğine karar vermekle ilgileniyorum."

Alec tekrar söverken, Lily bunu gidebileceğine yordu ve topukları üzerinde dönüp, Derek'in dakikalar önce çıktığı kapıya yöneldi. Oraya varınca döndü ve Alec'in ay ışığıyla aydınlanmış halde, parçalanmış ceket ve pantolonunun baldır kısmında bir yırtıkla kaya gibi dikilmekte olduğunu gördü. Küçük oturma odasındaki zarif mobilyalar içinde olaylı bir romandan fırlamış gibi duruyordu —kazançlarını yağmalamak için uygun bir eve girmiş bir suçlu gibiydi.

Ve bir şekilde, aynı zamanda oldukça kusursuz görünüyordu.

Ya onu istiyorsa?

Bu düşüncüyü aklından savuşturdu.

"Bu gemiye kaptanlık etmeme izin ver, Alec. Kayalıklara çarpıp derinliklere batırabilirim ama en azından bunu kendim yapmış olurum."

Adam cevap veremedi. Lily arkasını döndü ve kapıyı açarak Rowley Kontesi ile yüz yüze geldi, kadın Lily'nin karanlık odada olduğunu gördüğünde şaşırma benzemiyordu. Aslında Leydi Rowley, sadece hafif bir gülümsemeyle yaklaştı, "Alec içerde mi, tatlım?" diye sordu.

Lily sorudaki samimiyetten rahatsız olmuştu. "Alec?"

Kontes açıkladı. "Vasın."

Lily bu tanım üzerine küçük ve neşesiz bir kahkaha savurdu ve kapıyı daha da açarak, içerdeki Alec'i gözler önüne serdi.

Lady Rowley'nin gözleri av üstündeymiş gibi parladı. "Biliyordum. Az önce eski âşığını sanki yıkıcı bir vahşinin saldırısına uğramış gibi koridordan çıkarken gördüm. Ve onun *benim yıkıcı vahşim* olduğunu biliyordum." Lily bu sözler üzerine kaskatı kesildi. Kontesin kısık sesinden duyduğu bu sözlerden nefret etmişti. İçlerindeki bariz sahiplenmeden nefret etmişti. Ama en çok da, bu aşağılayıcı ve cinsel tabirden nefret etmişti, sanki o bir erkek değil de ehlileştirilmesi gereken bir ayıymış gibi.

"Alec, seni vahşi kahraman," diye mırladı Leydi Rowley. "Seni karanlık bir yerlerde bulmayı umuyordum, tatlım. *Tanışıklığımızı sürdürmek için.*"

Kontesin sözlerinin anlamı açıktı.

Onlar sevgiliydi.

Lily ortaya çıkmaya başlayan hayal kırıklığı sancısını görmezden geldi ve kendine bu hayal kırıklığının tamamen onun sevgili konusunda daha zevkli olacağını düşünmüş olmasından kaynaklandığını söyledi.

Onun bir âşığı olmasıyla alakası yoktu, nokta.

Lily omzundan geriye, Alec'e baktı, adam bakışlarında Lily'nin hiç deneyimlemediği bir yoğunlukla doğrudan Leydi

Rowley'ye bakıyordu. Ve onu saran duyguya mani olamadı. İhanet.

"Tatlım," diye iç çekti kontes. "Haline bak, parçalanmış bir ceketle bile hâlâ çok büyük, geniş ve güçlüsün. Tanrım, seni özledim."

Lily cevabı duymadan kapıyı kapattı. Duymak istemiyordu. Bırakacaktı geceyi dostuyla geçirsin. Bırakacaktı kadın onun yaralı parmakları ve egosunu tedavi etsin. Lily bu odadan çıkmak istiyordu. Bu evden de. Farklı insanlar için farklı anlamlara gelen kuralları olan bu kahrolası dünyadan da.

Ve onsuz çıkmaktan bahsediyordu.

Sonuçta ilk kez yalnız kalmıyordu. Lillian Hargrove'un hayatı yalnız geçmişti. Ve iri bir İskoç'un gelişi bunu değiştirecekti.

Balo salonunun girişine vardığında, içerdeki kakofonik uğultudan neredeyse sağır olacaktı. Orkestra muhteşem bir kadril havası çalıyor olmasına rağmen kimse dans etmiyordu. Bunun yerine, tüm Londra kalabalık gruplar halinde toplanmış, başlarını eğmiş, yelpazelerini sallıyor ve neşeyle fısıldaşıyordu. Bu insanların arasındaki sosyal sınıf farklılığını vurgulamak üzere tertiplenmiş bir etkinlik olmasına karşın, dedikodu herkesi bir araya getiren en büyük şeydi hâlâ.

Lily aptal değildi. Bu konuşmaların konusunu biliyordu. Yakında onun da bu sohbetlerin bir parçası olacağını da biliyordu.

Sesily Talbot yaklaşıp, ellerine yapışıp, kısık ve alçak bir sesle konuşmadan önce bile biliyordu. "Yüce Tanrım! Sen ve Warnick'in Hawkins'i kötü adam yapmanız gerektiğini söylediğimde bile, onu neredeyse öldüresiye dövmenizden bahsetmemiştim!"

"Neredeyse öldüresiye denemez," dedi Lily.

“Şişmiş bir yanak, patlamış bir dudak ve bir dövüşçünün bile içini sızlatacak bir gözle salonu geçti.” Sesily duraksadı. “O görüntüsünden hoşlanmadığımdan değil elbette.”

Lily buna gülümsemeden edemedi. “Eminim öyledir.”

“Bunu ve çok daha fazlasını hak etti,” diyerek ona katıldı Sesily ve ekledi, “Warnick’in ona saldırmasını izlemek heyecanlı mıydı? O muhteşem bir vahşi.”

Lily bu kelimedenden nefret etmeye başlamıştı. “O bir vahşi değil.”

“Elbette hayır,” Sesily hemen kendini düzeltti. “Seni çok önemsiyor, bu açık.”

Sesily’nin sözlerinin ona hissettirdiklerinden hoşlanmadı; kafası karışmıştı ve hasta gibi bir hisse kapıldı. Devam etti, “Herkes Derek’i gördü mü?”

“Muhteşemdi,” dedi Sesily neşeyle.

“Sanırım başka bir skandalın merkezindeyim.”

“Öf.” Sesily bu söylediklerini geçiştirdi. “Bu aynı skandal. Talbot kız kardeşler yanında hiçbir şey. Ama kabul etmeliyim ki, sen bir baloya nasıl girilir biliyorsun.” Sesily, Lily’nin elbisesine baktı. “Ve nasıl giyinileceğini de.”

Lily bunu eğlenceli bulmadı. Aksine, korkunç derecede ezici bulmuştu. Pişmanlıkla doldu ve çaresizce buradan başka her yerde olmayı diledi. “Ne yaptığımı hiç bilmiyorum.”

“Beni dinle,” dedi Sesily sesinde net bir kararlılıkla ve Lily’nin ellerini sıkıca tutup, onu göz göze gelmeye zorlayarak. “Onların kazanmasına izin vermeyeceksin. Asla. Bu dünyada onların, kendine güvenen bir kadını paramparça etmekten daha çok sevdikleri bir şey yok. Ve dünyada onları o kadını paramparça edememekten daha fazla öfkeliendiren bir şey de yok.”

Lily kadına baktı, Londra’nın kalbine ayak basmış bir Amazon gibiydi. Fazla dar, kırmızı elbisesi içinde güzeldi —bu baş-

ka kadınları kıskançlıktan morartacak türde bir elbiseydi. O Lily'nin olmadığı her şeydi. Kendine güvenli. Yerini bilen. Hatta bununla mutlu olan bir kadın.

Lily bunun neye benzeyeceğini merak etti.

Muhtemelen Lily'yi konuşmaya bu kadar istekli yapan şey bu kendine güvendi. Belki de söylememesi gereken bir şeyi söylemesine neden olacak kadar güven vermişti ona. "Derek benden tekrar sevgilisi olmamı istedi."

"Derek bir mal."

Lily güldü, çünkü ya bunu yapacak ya da ağlayacaktı. "Evet, oldukça."

"Kibirli, beyinsiz ve sinir bozucu bir mal."

Lily'nin gözleri bu yaratıcı hakaret karşısında irileşti. "Görünü-şe göre, beni mahvedecek kadar büyük güce sahip olan bir mal."

Sesily tekrar Lily'nin ellerini tuttu, tutuşunun sıcaklığı ve sıklığında rahatlatıcı bir şey vardı. "Biz bunu atlatacağız."

Biz ifadesi Lily'yi şaşırtmıştı. "Biz mi?"

"Elbette," dedi Sesily omuz silkererek. "Arkadaşlar bunu yapar. Birbirlerine bir şeyleri atlatabilmeleri için yardım ederler."

Arkadaşlar.

Hiç arkadaşı olmamıştı. Ama onlar hakkında okumuştı. Başını iki yana salladı. "Bana karşı neden bu kadar nazıksın?"

Bir an Sesily'nin yüzünden bir gölge geçip gitti. "Çünkü herkesin senden nefret etmesi ne demek bilirim. Ve onların başka yollar denediğini de gördüm. Bizim gibi kadınlar birlik olmalı, Tatlı Lily."

Lily daha fazla sormak istedi ama bunu yapmaya vakit yoktu, zira Alec ilerdeki koridorda yırtık ceket, delik pantolonu ve Derek'in kanıyla lekelenmiş eldivenleriyle tekrar belirmek için tam da o ânı seçmişti.

"Vay canına! Bir boksör gibi görünüyor. Ya da daha fenası," dedi Sesily, o yaklaşıp, Lily'nin dirseğini tutarken bakışlarını ona kilitlemişti. "Ah, sosyetenin kadın kısmı bu gece sen olmayı diliyor, Lillian Hargrove."

Lily bunun neden olduğunu çözemezken Alec cinayet işlemeye hazır duruyordu. Sanki çoktan birini öldürmüş gibiydi.

"Gidiyoruz," diye homurdandı Sesily'yi duymazdan gelerek ve Lily o kahverengi gözlerdeki parlayan öfke ve kare çenedeki kasılmaya bakarak, tartışmanın yersiz olduğunu biliyordu.

Sesily, Lily'yi yanağından öpmek için yaklaştı ve bu ânı kullanarak fısıldadı, "Dikkatli ol. Deneyimlerime göre, böyle görünen adamlar iki şeye hazırdır: öpüşmek ya da öldürmek. Ve ikincisine çoktan yeltendi bile."

10. BÖLÜM

SAKİN OL KAVGACI İSKOÇ'UM! GÖNÜLSÜZ DÜK, DEREK'İ YOLA GETİRDİ

Konuşma konusunda kendisine güvenmiyordu.

Özellikle Eversley balo salonunda Londra'nın en kötü haliyle yüzleşmiş haldeyken ve çok da sessiz olmayan toplu bakışlar altında yanarken. Ve Lily'yi salondan çıkarırken duyduğu fısıltılar da bunda etkiliydi. *Gönülsüz Dük... Hawkins'in kanıyla kaplı... Bu kız beladan başka bir şey değil... Zavallı Hawkins...*

Kuşkusuz, Alec bu durumda acımaya layık görülen kişi Hawkins olduğu için de konuşmak konusunda kendine güvenmiyordu.

Sanki Lily sadece yargılanmayı hak ediyormuş gibi.

İskoç Vahşisi.

Bu son ifadeyi duyunca döndü ve gözleri tanıdık bir kadınla yüz yüze geldi. Her şeyi bilen gözlerdi bunlar. Dişlerini gıcırdattı, kelimeler içini, parçalanmış ve üzerlerinde hâlâ Peg'in şekerli kokusu olan kıyafetlerini delip geçti. Göğsünde gezinen ellerin anısı canlandı, sadece ona karşı değil, onu yatak başlıklarında bir çentik olarak gören ve sadece yatağa götürülecek kadar iyi olduğunu ama daha fazlasına yetecek kadar iyi ol-

madığını düşünen tüm İngiliz kadınlara karşı duyduğu nefreti uyandırmıştı.

Bir zafer. Büyük İskoç canavarı onlar için buydu.

Gel ve beni gör, sevgilim, diye fısıldamıştı Peg, maharetli elleri sanki ona aitmiş gibi göğsünde gezinirken. Sanki Alec onu tasmalı bir köpek gibi takip edecekmişçesine. Cebine neredede olacağının yazdığı bir kart koymuş ve ona zevkle geçmişlerini, ondan daha iyi olduğunu düşünerek onu nasıl kullandığını hatırlatmıştı. Ona değersiz hissettirmişti.

Diğerlerinin kaç aynı şekilde düşünmüştü?

Kendisi de aynısını kaç kez geçirmişti aklından?

Buraya ait değildi, güzel, İngiliz ve bütünüyle kusursuz Lillian ile buraya ait değildi.

Alec balo salonundan çıktıkları sırada Lily ile konuşmadı, şok olmuş King'in yanından geçti ve vedalaşmak için durmadı bile. Ve arabanın kapısını sertçe açıp, Lily'yi içeri girmesi için kaldırıırken de konuşmadı.

Lily ise konuşmasa da arabaya kaldırılırken küçük bir şaşkınlık nidasıyla birlikte "Basamakları kendim çıkmayı başarabilirim, Majesteleri," dedi.

Alec yanıt vermedi, bunun yerine onun arkasından arabaya bindi, dikkatsizce çarparak kapıyı kapattı ve tavana iki kez vurarak, arabanın harekete geçmesi için işaret verdi.

Lily'ye yanıt vermedi, çünkü fazlasıyla öfke, mahcubiyet, utanç ve keskin bir değersizlik hissiyle doluydu. Kıyafetinin hali, Hawkins ile kavgası ve Peg'in gelişi arasında kalmışken, bu şehirden artık yılmıştı. Tüm şehri yok etmek, taş üstünde taş bırakmayıp kuzeye, İngiltere'den tüm hücreleriyle nefret eden ataları gibi İskoçya'ya dönmek istiyordu.

Onu da yanında götürecekti. Ganimeti olarak.

Eliyle yüzünü ovaladı ve buradan başka bir yerde olmayı diledi. Sanki hayatı boyunca sanki yaptığı her şey yanlışmış gibi, kendini bu kadar aidiyetsiz hissettiği olmamıştı. Ve bir de gelen her saldırıyı kısa yaşamına tezat bir yetenekle alıp bertaraf eden ve ona sürekli olarak doğru olanı yapmakta tam bir beceriksiz olduğunu hatırlatan Lily vardı.

Bu yüzden kadın konuşmaya başlayınca ve arabayı anılarla doldurunca şaşırın Alec oldu. "Pekâlâ. Sanırım bu geceden sonra en iyi Londra evlerinde iyi karşılanacağız."

Geceye savurmak istediği küfrü bastırarak sessiz kalmayı tercih etti.

O ise, sessizliği seçmedi. "Herhangi birinin Hawkins'in ilham perisi ile evleneceğine gerçekten inanmıyorsun, öyle değil mi?"

Ona kızgın bir ifadeyle baktı. "Kendinden böyle bahsetme."

"İyi. Hawkins'in sevgilisi o zaman."

Bu sözler onu daha da sinir etti. "Öyle miydin? Sevgilisi miydin?"

Bakışları buluştu. "Fark eder mi?"

Ancak seni onurlandırmadıysa. Ancak seni hak etmiyorsa fark eder.

"Biri seninle evlenecek. Listeni yap. Bunu sağlayacağım."

"Alec," dedi ve ses tonu çocuğuna neden bulutlardan krema yapamayacağını açıklayan bir anneninkini andırıyordu. "Hawkins yaralarla doluydu. Sen kanla kaplısın. Eğer dünyada benim başrolünde olduğum önceki skandalı görmezden gelmeye niyetli biri varsa bile, bu kavga her şeyi daha kötü yaptı."

Adam camdan dışarı baktı. "Bu senin evlenmene mani değil."

Lily neşesiz bir kahkaha attı. "Sosyetede pek vakit geçirmedim, Majesteleri. Ama sizi temin ederim, mani olacak."

“O halde servetini iki katına çıkarırız. Ya da üç.”

Lily karanlıkta Alec’in ismini fısıldadı. Alec ses tonundaki pes edişini duydu. Bundan nefret etmişti. “Evlenmek istiyordum,” dedi ve Alec donup kaldı, kelimelerdeki dürüstlük fazlasıyla ilgisini çekmişti. “Bir aile ve gelecek vaadi istiyordum. Ve evet, aşk dolu olmalıydı. Ama eğer karar vermem gerekirse...” Sustu, sonra tekrar fikre döndü, bu kez daha fazla teslimiyetle. “Alec, bunu istemiyorum.”

Sonunda bir konuda fikir birliğine varmışlardı. “Seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Bunu senden asla isteyemem.”

O küçük kahkaha tekrar çınladı arabanın içinde, Alec’in dinlemekte zorlanmasına neden olan bir güvensizlikle doluydu. “Sen benden tam olarak bunu istiyorsun.” Durdu. “Sekiz gün o listedeki bir adamın karar vermesi için yeterli değil. Sekiz gün aşk için yeterli değil.”

“Kahretsin, Lillian, bu nasıl sona erecek?” Sanki adam ona vurmuş kadının başı hızla geriye savruldu, muhtemelen hayal kırıklığı ile öfke ile bunu yapmış sayılırdı. “Diyelim ki sana hakkını verdim ve kaçtın. Nereye gideceksin?”

Lily ağzını açtı. Kapattı. Tekrar açtı. Ve sonunda konuşabilirdi. “Uzağa.”

Onun uzakta olmasını istemiyordu.

“Neresi?”

Durdu. Sonra. “İskoçya senin için ne anlama geliyor?”

“Lillian...” diye başladı.

Başını salladı. “Hayır. Dürüst ol. Neden orayı tercih ediyorsun?”

Alec omuz silkti. “Orası evim.”

“Ve bu ne anlama geliyor?” diye üsteledi.

“Orası—” *Güvenli.* “Rahat.”

“Burası gibi değil yani.”

Vahşi ve davetkâr olan İskoçya ile tüm kuralları ve adabı muaşeretle İngiltere arasındaki fark o kadar büyüktü ki, Alec güldü. “Burada olmayan ne varsa orada. Tamamen farklı.”

Başını salladı. “Ve benim istediğim de bu. Buradan uzakta olmak istiyorum. Bu dünyadan uzakta. Neden sen buna sahip olabiliyorsun da ben olamıyorum?”

Bunu ona vermek istiyordu. Onun da bir süpürgeotu tarlasında dikilip, gökyüzünün açılıp, yağmurun endişelerini yıkmamasının nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyordu.

Ama İskoçya bile geçmişi silemezdi.

“Bu dünyanın seni bulmayacağını mı sanıyorsun? Bir yerlerde zengin bir dul olarak yaşayabileceğini mi sanıyorsun? Paris’e gidip ipek kraliçesi olarak saltanat mı süreceksin? Amerika’ya gidip parayı bir imparatorluk kurmak için mi kullanacaksın? Yapamazsın. Bu dünya senin peşine düşmek için dönecek. Bu onlara olur—”

Bekledi. “Kime?”

“Kaçanlara.”

O da kaçmıştı, değil mi? Ona asla geçmişi hatırlatamayacaklarına yemin etmişti.

Ve bu gece olanlara bak.

Parçalanmış kıyafetlerine, kanla kaplı ellerine bir bak.

Bundan asla kaçamazdı.

Ama eğer o bir eş bulursa, bunu atlatabilirdi.

Bunu atlatacaktı.

“Kalıyorsun. Adamlarla tanışacaksın. Ne olacak göreceğiz.”

Öfkeyle ellerini havada salladı. “Tanrım beni işime karışan vasilerden koru. Peki.”

Sessizlik çöktü ve Alec kendisini hem minnettar hem de fazlasıyla huzursuz hissetti. Neyse ki, uzun sürmedi.

“Sana ceketin uymadığını söylemiştim.”

Bakışları ona çevrildi. “Ne dedin?”

“Ceketin. Onu parçalara ayırdın. Pantolonunu da. Sanki vahşi hayattan doğruca balo salonuna düşmüş gibi görünüyorsun.”

“İskoç Vahşisinden beklenileceği gibi,” dedi Alec.

“Hayır,” dedi Lily hemen, adamı şaşırtarak. “Vahşi görünüyorsun.”

Bu bir yalandı. Alec kanla kaplıydı ve kıyafetleri vücudundan düşüyordu. Eğer vahşi görüldüğü bir zaman varsa, o da şimdiydi. “Nasıl görünüyorum, o halde?”

Ona bir bakış attı. “İltifat mı bekliyorsunuz, Dük?”

“Sadece gerçeği istiyorum.”

Tek omzunu kaldırdı ve Alec’in fazlasıyla hoşuna giden bir şekilde indirdi. Bu beğeni Lily’yi sevebileceğinden değildi. Lily o kadar güzeldi ki, tehlikeden başka bir şey ifade etmiyordu. “Büyük.”

Tanrı biliyordu ya, bu doğruydı. “Fazla büyük.”

“Ceket ve pantolonlar için öyle, evet,” dedi. “ama aşırı büyük değil.”

“İngilere’nin geri kalanı buna katılmayabilir.”

“Ben İngiltere’nin geri kalanı gibi değilim.” Durdu, söyleyeceklerini gözden geçirdi ve ekledi. “Ben bu kadar büyük olmanı epey seviyorum.”

Bu sözler adamın içinde bir heyecan dalgasına yol açtı. Aslında söylemek istediği şey bu değildi. Gecenin karanlığı, arabanın hareketi ve küçük alanın etkisiyle böyle olmuştu.

Ve bunu tekrar tekrar söylemesini istemesinin de önemi yoktu. Lillian Hargrove isteyebileceği biri değildi.

Keşke vücudu da bunlara kulak assaydı.

“Seni temin ederim, İngiltere’nin geri kalanı böyle düşünmüyor,” dedi, koltuğunda kıpırdanıp, daha ne kadar ileri gidebileceklerini düşünerek.

Kız sırttı. “Senin kontesin öyle değil ama.”

Peg. Anlamamış gibi yaptı. “Kontesim?”

“Lady Rowley. O senin çok büyük olduğunu düşünmüyor.”

Peg artık fikrini değiştirmişti oysa. Özellikle de karşısında Warnick Dükü olarak, onun Alec’i bulduğundan daha yüksek statüde biri olarak dikiliyorken. Ama bir zamanlar... Peg ona çok, çok daha az değer vermişti. Onun en çok istediği şey ona ait olmakken hem de.

Alec pencereden dışarı baktı. “O Lord Rowley’nin kontesi, böyle bir şey olamaz.”

“Olur, aslında,” dedi Lily. “Sana nasıl dokunduğunu gördüm. Sana sahip gibiydi. Ve senin ona bakışların da. Sanki...” Sustu.

Alec kendisine konuşmaması gerektiğini söyledi. Sormamalıydı. Ama aralarındaki sessizlikte bir yerlerde, çaresizce anlamak istediği bir şeyler vardı. “Sanki?”

Başını salladı ve pencereden dışarıya baktı. “Sanki sana sahip olunmasını istiyor gibiydin.”

Bunu istemişti. Genç bir oğlanken ona gülümsediği ilk andan, ona tutkunun ne olduğunu gösterdiği andan beri istemişti. Onunla neler yapacağını bilmediği zamanlardan beri. Onun için kendisini ne hale getirebileceğini görmeden önce. Ne istiyorsa yapardı. Yapmıştı da. Sevgi arsız bir köpek yavrusu gibi peşinden gitmişti.

O bazı şeyleri netleştirene dek.

Tatlı Alec, benim gibi kızlar senin gibi erkeklerle evlenmezler.

Ama Lillian Hargrove'a bunlardan bahsetmeyecekti.

"Peg benim kontesim değil."

"Ama sen Peg'in kontusun," dedi Lily, aptal kıyafeti onu kemikli bir köpeğe çevirmiş gibiydi.

Alec iç çekti ve bir süre arabanın penceresinden dışarıyı izledi. "Yıllar önceydi. Bir okul arkadaşımın ablasıydı."

"Ve sen henüz düğün değildin."

Buna küçük bir kahkaha attı. "Hayır. Eğer olsaydım..." Şimdi durma sırası ondaydı.

"Eğer olsaydın?" diye üsteledi Lily, ve Alec ona bakarak, Lily'nin bakışlarının da kendisi üzerine kilitlenmiş olduğunu gördü, bekledi. Hareketsiz ve dimdikti, sanki gelecek cevabı sonsuza dek bekleyebilirmiş gibiydi. Ama cevap gelmiyordu.

Adam başını iki yana salladı.

"Onu istiyor muydun?"

Daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar. Onun temsil ettiği ne varsa istiyordu. Asla vermediği tüm o güzel sözleri bile.

Hepsini istemişti. Tam bir aptal gibi.

Lily uzun bir süre hareket etmedi ve Alec ona ne düşündüğünü sormayı reddederek bunun yerine, "Yani, görüyorsun ya, Lillian, ben istediğin kişiyle olamamanın ne demek olduğunu biliyorum," dedi.

Başını salladı. "Öyle görünüyor."

Aralarına sessizlik çöktü ve Alec karanlıkta onun varlığının, elbisesinin ipek eteklerinin altındaki uzun bacaklarının, bebek tenli, kucağında birleştirmiş olduğu zarif ellerinin daha da farkındaydı.

O eller onu tüketmeye başlamıştı. Onları izledi ve eldiven giymemiş olmasını diledi. Onları çıplak görebilmeyi diledi. Onlara dokunabilmeyi diledi.

Onların ona dokunabilmesini diledi.

Bunu düşününce koltuğunda dikleşti. O dokunulmazdı.

Onun olmadığı için ona dokunamazdı.

Tekrar pencereden dışarıya baktı. Kahrolası köpek evine daha ne kadar vardı? Çok da yakın değildi, belli ki.

Ve sonra yumuşakça, "Beni sevdiğini sanmıştım," dedi Lily.

Bu cümle Alec'i mahvetti, kıskançlık, öfke ve keskin bir arabayı durdurup, Hawkins'i bulup, başladığı işi bitirme arzusuyla doldurdu. Sağ elini uzattı, eklemlerindeki sızı ona verdiği güzel hasarı hatırlattığından hoşuna gitmişti ama bu yetmezdi.

"Onu sevdin mi?" diye sordu Lily'ye. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Cevabı bilmeye hakkı yoktu.

Ve sonra Lily, her bir kelimeyle onu yavaş yavaş yok ederek cevap verdi. "Annem ben çocukken öldü. Babam asla tekrar evlenmedi ve öldüğü zaman, dükün yanında yaşamaya gittim. O çok kibardı. Beni yerleştirdi. Bana odalar ve fazlasıyla cömert bir harçlık verdi." Lily tereddüt etti, doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "İyi bir vasi olmak için büyük acılara göğüs gerdi. Beni evlendirmek istedi, biliyorsun ya. Ölmeden önceydi bu. Ama o bir ailenin yerine geçemedi."

"Peki ya çalışanlar?" diye sordu, onun hakkında ne kadar az şey bildiklerini hatırlayarak.

Gülümsemesi ay ışığında küçük ve hüznü görünüyordu. "Benimle nasıl iletişime geçeceklerini bilmiyorlardı. Ne idüğü belirsiz biriydim. Ne aristokrattım. Ne hizmetçiymdim. Ne ailedendim. Ne de tam olarak bir misafir sayılırdım. Dokunulmazdım. İki yönden de öyleydi, nedense." Duraksadı ve sanki

ürpermiş gibi kendisini kollarıyla sardı. Bakışlarını kaçırdı. "Elbisemi düğmelememe yardım eden bir hizmetçi ya da arabaya binmeme yardım eden eldivenli bir el dışında başka kimse bana dokunmadan aylar geçirirdim."

Alec'in gözleri tekrar ellerine çevrildi ve eldivenlerden daha da nefret etti. "Odan. Merdiven altındaydı."

Tekrar tek omzunu silkti. "İnsanları duymak güzeldi. Merdivenlerden bir aşağı bir yukarı gidişlerini. En azından dünyada başkalarının da var olduğunu hatırlıyordum. En azından onlara fiziksel olarak yakındım. Hayatımda olmasalar da."

"Güldüklerini duyardım... kızların. Hiç bilmediğim saçma bir şeye kıkırdamaları merdivenlerden duyulurdu. Ve onlarla yer değiştirmek için neyim varsa verirdim. Onlarla olmak için. İki dünya arasında kaldığım yerde olmaktansa."

"Lily," dedi Alec, göğsü tüm o yalnız zamanları silme arzusuyla sancıyordu.

Bir daha asla yalnız kalmayacaktı. Bunu sağlayacaktı.

"Bazen... bir daha başka birine dokunabilecek miyim diye merak ederdim. Hiç seviyecek miyim diye." Gözlerinde gerçekle Alece baktı. "O benim seviliyor gibi hissetmemi sağladı."

Lily'nin sözleri onu mahvetmişti, onu kendine çekmekle uzaklara yollamak arasında gidip geliyordu. Ve sonra Lily'den istifade ettiği için Hawkins'i tuzla buz etmek istiyordu. "Peki sen? Onu sevdin mi?"

Tekrar bakışlarını kaçırdı. "Kim bilir?"

Alec bu sözlerden nefret etti. Hislerini inkâr etmemelerinden nefret etti. O biliyordu. Kelimeleri ağzına geri koymak istedi. Koşulsuz bir inkâr. Bunun yerine, "Seni hak etmedi," diyebildi.

Güzel dudaklarının bir tarafı kalktı. "Benim için aşırı iyi şeyler düşünüyorsunuz, Majesteleri. Dünyanın geri kalanı benim onu hak etmediğimi söyleyecektir."

"Dünyanın geri kalanı kahrolabilir."

Araba penceresindeki cama elini uzattı. Oradaki buğuda parmağını gezdirdi. "Ben onu sevdim ama," dedi yumuşak bir sesle ve anılarda kaybolarak.

"Neden?" Bu soruyu sormadan edemedi.

"Cazip bir vaatti. Bazen..." Adam tamamlayacak mı diye merak etti ve kadın o kadar uzun süre sessiz kaldı ki tamamlamayacağını düşündü. Ama sonra, "Bazen o kadar uzun zaman beklersin ki, her şeyi aşk zannedersin."

Göğsü birden, yıkıcı bir şekilde kasıldı. Ona ne yapıyordu böyle?

İleriye uzandı, aralarındaki mesafeyi kapattı ve fısıldadı, "Seni incitmek istemiyorum."

"Bunu biliyorum."

"Hiç gelmemeliydim." Londra'da olmak hiç iyi bir şeye vesile olmamıştı. Özellikle de Londra her şeyi kasıp kavuran bu güzel kadınla birlikte geliyorsa.

"Gelişinle alakalı çok soylu bir şey var. Benim için olması."

Belki bunu söyleme tarzı kulağa neredeyse büyüdü geldiği içindi, sanki bir tür pagan tanrıçası gibi yıldızların altında çırlıçıplak dikiliyor ve onu büyüyle kendine çekiyordu. Belki de karanlık ve o porselen tene vuran gümüş ay ışığıydı yapmaması gerektiğini bilmesine karşın ellerine uzanmasına neden olan. Bunun olabilecek en üst seviyede bir hata olduğunu biliyordu.

Lily tereddütsüz elini teslim etti ve adam avcunu çevirerek, bileğinin iç kısmındaki dört düğmeyi ortaya çıkardı. Eldivenin düğmelerini yavaşça çözdü ve elinden sıyrarak, pürüzsüz, çıplak tenini ortaya çıkardı.

İlk başta, ona sadece bakarak, sanki bir uçurum kenarında, asla dönmeyeceği derin çukura bakıyormuş gibi hissetti. Lily'nin nefesi hızlı, kesik bir ritimdeydi —ya da muhtemelen bu onun nefesiydi, ona dokunduğu için arzu doluydu.

Bir daha başka birine dokunabilecek miyim diye merak ettim.

Kelimelerin sessiz yankılarında Alec Lily'nin elini ağzına götürüp, eldivenini dişleriyle becerikli bir şekilde çekip çıkardı, sonra onu bir kenara attı ve pişman olmaya fırsat bırakmadan çıplak avcunu onunkine kapattı.

Lily'nin nefesi bu dokunuşla, parmaklarının birbiri üzerinde kayışıyla, onun çok daha büyük elinin küçük elini kavrayışıyla kesildi.

Lily'nin teni ipek gibi yumuşacıktı. Tatlı bir şekilde iç çekişle gelen küçük sesi çok sevmişti. Sese dönüp bakmadı. Bunu reddetti çünkü biliyordu ki eğer bakarsa, sonra olacakların önüne geçemeyecekti.

Bunun yerine elini okşadı, avcunu onunki üzerinde gezdirdi, parmakları onun parmaklarının çukur ve vadilerinin izini sürdü ve bunu sadece parmak uçları birbirine değene dek sürdürdü, sonra tekrar elini eline aldı ve parmaklarını sıkıca kenetledi.

"Avuç avuca," diye fısıldadı Lily ve Alec kelimelerdeki güçlkle sezilen alayı fark etti. Daha önceki *Romeo ve Juliet* tartışmalarına bir göndermeydi bu.

Onu bırakmalıydı. İsteddiği buydu.

"Oyunun kayda değer tek sahnesi," demek istememişti.

Ona bakmayı, çok yakında ama yine de müthiş derecede uzakta olduğunu bulmayı istememişti. Kendisini hareket etmeye zorladı. Tekrar arkasına yaslamaya. Onu bırakmaya.

Ve sonra o fısıldadı, “*Bırak dudaklar yapsın ellerin işini.*”

“Kahrolası Shakespeare,” diye küfretti, kavrayışını sıkılaştırarak onu kendisine çekti, hâlâ eldivenli olan diğer eli onu yakalayarak çenesi üzerinde gezindikten sonra uzun parmakları boynuna ve saçlarına dolanarak tokaları dağıttı ve dudaklarını onunkilere bastırarak sanki açlıktan ölüyormuş ve o bir ziyafetmiş gibi onu öptü.

Tadı günah ve erotizm gibiydi ve... Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmesede tadı aynı İskoçya gibiydi, vahşi, özgür ve davetkâr.

Durdu, aralarında ancak kıl payı kadar bir boşluk bırakırcasına geriye çekildi ve gözlerini yumdu. Durmalıydı. Planı bu değildi. Mümkün değildi.

Tadı ev gibiydi.

Sadece bir öpücük daha. Bir kez daha tadacaktı. Hızlıca. Sadece geri dönüp tekrar nefes alana dek onu idare edecek kadar.

“Alec?” diye fısıldadı ve ismine yüklenmiş soru onun felaketi oldu. İtiraz yoktu. Kafa karışıklığı yoktu.

Arzu vardı.

Biliyordu, çünkü o da hissetmişti.

Alec inledi ve onu daha yakına çekerek çıplak elini bıraktı. Lily’yi arabanın karşı tarafına, tadına daha iyi bakabileceği şekilde kendi kucağına çekti. Tek kolunu, araba sarsılıp onu da savurmasın diye korumak için Lily’ye doladı ve dudaklarına dönerek onlarla kibarca, yumuşakça oynadı. Lily bu hisle hızlıca iç çekence bu şansı kullanarak onu uzun, gösterişli bir söz verir gibi ipeksi bir sıcaklıkla tattı.

Kız beklenmedik ve kontrolsüz bir şekilde inleyince Alec demir gibi sertleşti ve o sesi tekrar duymak istedi —Lily’nin aldığı zevkin kanıtıydı o ses. Tutkusunun kanıtıydı.

Lily parmaklarını Alec'in saçlarına doladı ve onu kendisine çekerek dillerinin buluşmasını sağlayıp ikisinin de arabayla birlikte alev almalarına neden olan bir şekilde öpücüğüne karşılık verdi.

Zevkle inleyen Alec, Lily'nin yüzünü iki eliyle kavrayıp onu öperken kendisine yaklaştırdı ve bir hırsız gibi iç çekişlerini çaldı.

Ve o bir hırsızdı. Tereddütsüz onu çalmıştı.

Ya da belki de hırsız olan Lily'ydi.

Birlikte çaldılar.

Birlikte yağmaladılar.

Birlikte talan ettiler.

Ve bu yaşadığı en muhteşem şeydi. Lily'nin elleri yırtık ceketinden içeri girerken Alec de ona yaklaştı, eteğini kaldırarak ellerini ipekle örtülü bacaklarında dolaştırıp onu ata biner gibi kucağına oturttu, yaramaz, gizli ve nasıl istiyorsa o şekilde.

Araba tekrar zıpladı ve kız adamın iki yanına tutunarak bu hareketle dudaklarına doğru hızla nefes aldı. "Alec," diye fısıldadı. "Lütfen." Hayır. Fısıldamadı. Yalvardı. Ve onu nasıl geri çevirebilirdi, özellikle de kucağına inerken. Ona doğru gelirken.

Fena derecede sertleşmişti ve çok dar olan pantolon birden korkunç şekilde rahatsız edici hale gelmişti.

İnleyerek kadının ismini söyledi, onu kendisine çekerken tekrar dudaklarını çaldı, ta ki onun sıcaklığını kendi pantolonu ve onun çoraplarında hissedene dek. Sonra da Lily'nin ellerinden biri göğsünden ve omuzlarından geçip, tekrar saçını kavrayarak onu kendisine çekerek dudaklarının tekrar ve tekrar buluşmasını sağladı. Alec onun için daha da çok yanıp tutuştu.

Boştaki eli Alec'in tek koluna yapıştı, onu hareket ettirdi, yönlendirdi ve korsesinden geçirerek ipeğin güzel ve çıplak

Söylendiği gibi.

Küçük alanda zaman durdu ve Lily'nin elleri onunkileri yönlendirerek, onu sıkıca kendisine bastırdı. "Buraya dokun," dedi.

Alec dokundu ve onun avcunun altında, aradaki kıyafetlere rağmen sertleşmesini hissetti. Lily hüsrarla iç çekti, aynı onun gibi daha fazlasını isteyerek onu kendisine çekti. "Bunu tekrar giymeye niyetin var mı?"

Anlamadı. "Ne?"

"Elbiseyi. Onu seviyor musun?"

Başını iki yana salladı Lily. "Bu elbise berbat."

"O halde bu işi böyle yapalım," diye homurdandı Alec, iri elleri elbisenin yakasını kavradı. Tereddüt etmeden çekti ve korseyi ikiye ayırarak Lily'nin ellerini ve bakışlarını özgür bıraktı.

Lily şaşkınlıkla iç çekti. "Sen—"

Tartışmaya vakti yoktu "Göster bana, Lily."

Ve gösterdi, elini göğsüne koydu. İkisi de temasla gelen ortak zevk ile inlediler, sonra Alec sert göğüs ucunu başparmağı ve işaret parmağını kullanarak onu baştan çıkarmak için çekti, ta ki sonunda kendisine mani olamayana kadar ve sonunda dudaklarını onlara bastırdı. Kız bu dokunuşla haykırdı, parmaklarını adam meme ucunu hafifçe, belli belirsiz emmeye başlayana dek onun saçlarında gezdirdi ve sonra daha fazlasını isteyerek onu kendisine çekti, sessizce daha fazlası için yalvardı.

İstedikini verip, onu hissetmenin tadının keyfini çıkarırken, bir cennet varsa onun bu an olduğuna emindi, tekrar ve tekrar tadını çıkardı, Lily ona yaklaştı, muhteşem sıcaklığıyla sert, kalın ve boşalma ihtiyacı duyan Alec'i sardı. Bu hisle hırladı, çaresizce boşalmak istiyordu ama bir yandan da bunu yapmaya isteksizdi —durması gereken an durma konusunda kendine güvenmiyordu.

Ve sonra ona yaklaştı, dünyanın en muhteşem küçük seslerini çıkardı, zevkle iç çekti, dili ve dudakları çalışırken tutkuyla inledi ve vücuduna asla tutamayacağı sözler verdi.

Onunla olmayacaktı.

Onu kirletmeyecekti.

Lily ondan daha iyisini hak ediyordu.

Başını kaldırıp kadına baktı, gözleri kapalıydı ve üzerinde gidip gelirken yüzündeki istek açıktı, kendisi de bilmediği bir şeyi delice istiyor gibiydi. Ona kolaylıkla verebileceği bir şeyi istiyordu.

Ona vermek istediği bir şeyi.

Elini eteğinin altına soktu, parmak uçlarının dizinin iç kısmına değmesi gözlerini açmasına neden oldu. Ağzı açıldı ve Alec başını sallayarak aklından geçen düşüncelere uydu. “Burası mı?” diye dalga geçti, dizini okşayarak.

Kız başını salladı. “Hayır.”

Elini çorabın dış kısmında gezdirirken kumaştan ve ona dokunmasına mani olmasından nefret etti. Ama bunu, bu reddedişi hak ediyordu. Yaptıkları yüzünden. Onun için yeterince iyi olmadığı için. Bunu hak etmişti, aynı Lily’nin hissettiği hazzı sonuna kadar hak etmiş olması gibi. Bu an. Sadece bir kereliğine. Kendisini önemsemeden Lily’ye verdiği hazzı.

“Burası mı?” diye tekrar sordu Alec, elleri Lily’nin bacağında daha yukarıya çıktı, en gizli bölgesinin başlangıcını belirleyen kısmın yakınlarına kadar gitti, orayı bir sonraki nefesini almaktan bile çok istiyordu.

Başını tekrar salladı ama bu kez, kelime küçük bir nida ile geldi. “Hayır.”

Alec daha derine ilerledi, oradaki yumuşak kıvrımları buldu ve Lily arzuyla kısıp nefesler alırken orayı okşadı ve rengini merak etti —güzel, gizli bir kızıl olmalıydı. “Burası, o halde?”

Lily'nin canına tak etmişti bu oyun, bakışları buluşunca oradaki rahatsızlığı görebildi. Ve konuşunca da, onu resmen şok etti. "Sana göstereyim mi?"

O gerçekten olağanüstüydü.

Anında yanıtladı. "Lütfen."

Ve sonra Lily'nin elleri Alec'in elinin üzerindeydi. Onu kendisine daha da sıkıca bastırıp, kıvrımların ötesine, ipeksi yumuşaklığına götürdü, muhteşem bir şekilde sıcaktı. Kısık ve derin bir sesle İskoçça sövdü Alec.

Lily istediğini alınca tek bir kelime söyledi nefes nefese, bakışlarını cesurca ona dikmişti. "*Burası*."

O an onu öptü, uzun ve şehvetli bir öpücüktü bu ve parmakları arıyor, okşuyor ve ikisi de nefessiz kalana dek sırlarını içinden çıkarıyordu. O üstünde gidip gelirken, elleri elindeyken, onu istediğini her şekilde gösterirken dudaklarını bıraktı ve kapalı gözlerini buldu.

Durdu. Lily'nin gözleri anında açıldı. Öfkeliydi.

Acıtan tutku dalgasıyla beraber eğlenmeden de edemedi Alec. "Bana bak," dedi.

Kadının kaşları kafa karışıklığıyla beraber çatıldı.

"Sana ne istiyorsan vereceğim, mo chridhe. Neye ihtiyacın varsa," diye söz verdi, kelimeler karanlık, alçak ve onun yanından dizginlemeye çalıştığı aksanıyla doluydu. "Sana cenneti göstereceğim. Ama ancak bulduğunu izlememe izin verirsen. Benim ödülüm bu."

Sözler aralarında asılı kaldı, günahkâr ve tutku doluydu ve bir anlığına, Alec son söylediğinden pişman oldu, sanki Lily'nin ona bir borcu varmış gibi konuşmuştu.

Lily'nin ona hiçbir borcu yoktu. Bu andan itibaren, o sadece çağıracaktı ve Alec de koşup gelecekti.

Hiç bu kadar tehlikeli bir kadınla karşılaşmamıştı.

Ama çoktan yumuşak teni, güzel iç çekişleri ve Alec onunla oynayıp ona dokunurken, kıvrımlarını, tümseklerini ve akıl almayacak şekilde içinde olmak istediği o karanlık tüneli test ederken üstündeki muhteşem gözleriyle onun sonu olmuştu bile. Alec ona sürtünürken gözleri birbiriyle buluştu ve Lily'nin bakışları ona daha fazlası için yalvardı.

Kuzey Denizi gibi gri olan o gözleri izledi Alec, bakışlar ona kilitlenmişti ve nefesi hızlandıkça, eli bileğini kavradıkça ve tutkuyla soludukça o bakışlara iyice hapsoldü, ta ki ismini söyleyene ve ikisi de odaklarını kaybedip, birbirlerine yaklaşıp, Lily defalarca kez inleyene ve Alec onu lekeleyene dek.

Onu karanlığa çekene dek.

Ona güneşi gösterene dek.

Lily'nin gözleri tekrar açıldığında, anında onunkileri buldu, elleri saçlarına gitti, dudaklarını onunkilere bastırdı, dilini onu çırılçıplak bırakıp, tamamen yok eden bir öpücük için ağzına soktu, onu zevke çağırdı, sert, sıcak ve neredeyse dayanılmazdı.

Adam dudaklarını onunkilerden çekerek nefes almak için çabaladı, sanki gelmemiş gibi hâlâ sert ve kalındı, Lily'yi çırılçıplak soymak ve pantolonunu açıp ona sahip olmak istiyordu. Burada. Şimdi.

Sonsuza dek.

Lily'nin elleri eteğine gidince acaba sesli mi düşündü diye merak etti. Kadının parmakları pantolonunun fermuarı üstünde gezindi, hafifçe —çok fazla hafifçe— dokundu ve onu durdurma gücünü bulabilmesi biraz vaktini aldı.

Sonunda "Ah, Tanrım..." diye fısıldadı kadın.

Ve adam bu kelimelerdeki hayranlıktan nefret etti.

Kadınlar senin gibi erkekleri düşler, tatlım.

Ama sadece bir geceliğine. Hayat boyu değil.

"Hayır." Dudaklarını hemen geri çekti ve sanki onu yakan sıcak çelikmiş gibi bıraktı Lily'yi.

Lily'nin gözleri kafa karışıklığıyla irileşmişti. "Ama..."

"Hayır." Onu kucağından kaldırdı ve koltuğunda geri yaslanmasını sağladı, bunlar o kadar hızlı oldu ki, Lily'nin neler olduğunu anlaması birkaç saniye aldı.

İkisi de hızla nefes alıyordu ve uzun bir süre adam ondan gözlerini alamadı, korsesi lime lime olmuştu, bacakları çarpık, onun kollarında bulduğu zevkten zayıf düşmüştü. Zayıf düştüğünü biliyordu çünkü o da aynı durumdaydı. Ve acı çekiyordu.

Çok yakındı. Ona sahip olabilirdi.

Ona izin verirdi.

Koltuğunda geriye yaslandı ve bakışlarını başka yöne çevirmeye çabaladı. Camdan dışarı bakmaya çabaladı. Yere bakmaya çabaladı. Ondan başka her yere bakmaya çalıştı. Ama yapamadı, çünkü o gördüğü en güzel şeydi.

Ve sonra bir hata yaparak elini dudaklarına götürdü, orada kalan ona ait hissi silmek istedi ve kokusunun bir vaat gibi üzerinde olduğunu unutmuştu. Ve tutku katlamayacağı kadar yoğundu. Onun tadına baktı, parmaklarını iştahla emerek onun zevkini çıkardı.

Lily onu izlerken gözleri adeta alev aldı ve orada gerçeği gördü. Onun olabilirdi. Ona izin verirdi.

Tanrım, onu istiyordu.

Şimdi bile, saçındaki dağılmış tokalarıyla, bedenini saran bukleleriyle ve bu gece daha erken saatlerde başının tepesinde duran köpek ve tavşan şimdi sol kulağından sarkarken bile güzeldi.

Sanki ele geçirilmiş gibi duruyordu.

İskoç Vahşisi tarafından.

Bu kadın evlilik, çocuk ve aşk istiyordu ve bunlar Alec'in ona verebileceği şeyler değildi. Bunlar ondan isteyeceği şeyler de değildi. O Lily için çok büyük, çok İskoç ve çok vahşiydi.

Evliliğe uygun değildi.

Lily'nin hak ettiği türde bir adam değildi.

Ne yapmıştı böyle?

Ondan uzaklaşması gerekiyordu.

Arabanın tavanına hafifçe vurarak hemen durmasını sağladı.

O parçalanmış ceketini omuzlarından sıyrıp çıkarırken Lily'nin güzel gri gözlerinde karmaşa belirdi —kadının parçalanmış kıyafetlerini örtmek için cekete ihtiyacı olacaktı. “Ne yapıyorsun?” Camdan dışarı baktı. “Neredeyiz?”

“Fark etmez,” dedi ceketini koltukta onun yanına attı ve daha araba tam olarak durmadan kapıyı açtı.

“Alec,” dedi Lily ve adam isminin o dudaklardan dökülüşünü duyunca canının yandığını hissetti.

Arabadan aşağı atlayan Alec döndü, “Bana Burns’ün şiirinin başlığını sormadın,” dedi.

Lily durumu netleştirmek ister gibi kafasını salladı, tuhaf konu değişimi onu gafil avlamıştı. “Şiir sevmem.”

Öfkelenmişti.

Aynı onun gibi.

“*Aşkla Öpüştük ve Sonra Ayrıldık*.” O cevap veremeden, ekledi. “Üzgünüm, Lily. Her şey için.”

Ve arabanın kapısını kapattı.

11. BÖLÜM

KADINLAR! İLTİFATA LAYIK ELBİSEYLE KORKUYLA YÜZLEŞİYOR

Lily o sabah köpekli bir elbise giymemişti.

Seçecek birkaç köpekli günlük elbise olmasına rağmen, Lily düşündü ki o gün için başka bir utanç sebebine ihtiyacı yoktu. Aksine, iltifata oldukça layık bir elbise giymişti —misafir gelince giyilecek tarzda yeşil ipek bir elbiseydi, ama ziyaretçiler Berkeley Meydanı 45 numarada pek görülmezdi ve bu yüzden nadiren bu elbiseyi giymişti.

Buraya kaçtığı zaman —buraya sevgiyle Köpek Evi adını vermişti— bir anlık hevesle elbiseyi yanına almıştı. Şimdi ise, bu güzel kıyafeti hatırladığı için minnettardı.

Sonuçta, bir kadın her gün yakışıklı bir adam tarafından bir arabada öpülmezdi. Öpücükten de fazlası. Çok daha fazlası.

Yanakları kızardı. Bunun tekrar olmasını istiyor değildi elbette.

Yalancı.

Doğruydı. Sadece bir insanın onu öpen kişinin yanında uygun giyinmesi gerektiğini düşünmüştü. Öpüştüğü kişi. Sonuçta o da karşılık vermişti.

Öpücükten de fazlası.

Nedense, daha önce de öpülmüş olmasına karşın —daha önce öpmüş olmasına karşın— Warnick Dükü Alec Stuart'ı öpmek, daha önce yaşadığı hiçbir deneyime benzemiyordu.

Bu yüzden güzel bir elbise giydi ve bunun ona o sabah Alec'le yüzleşme cesareti vermesini diledi. Köpek Evi'nin kahvaltı salonuna girdi ve kendisine bir tabak hazırlarken hızla atan kalbiyle masada iki tabak olduğunu fark etti, ki bu da Alec'in henüz kahvaltı etmediği anlamına geliyordu.

Köpek biçimindeki maşayla tabağına sosis ve büyük dilim bir tost koydu, masanın diğer ucuna giderek oturdu ve bir erkekle dün geceki gibi bir deneyim yaşayan kadının o erkekle buluşurken göstermesi gereken türde bir rahatlık ve çabasız zarafet göstermeye çalıştı.

Ki dün geceki gibi bir şeyin tekrarlanmasını istemiyordu.

Tanrım. Olağanüstüydü. Ve sonra adam kaçmıştı. Tabağa diktığı gözleri kısıldı. Bir korkak gibi. Ona dokunduktan sonra, onun da kendisi kadar umutsuz olduğunu görmüştü.

Üzgünüm, Lily. Her şey için.

Ne saçmalık ama. Sanki o eylemin bir parçası değilmiş gibi. Sanki o da istememiş gibi.

Kesinlikle istemişti. Sadece tekrar olmasını istemiyordu.

Kesinlikle.

Yalancı.

Sinir bozan ve tekrarlayan bu düşünce karşısında dudaklarını bastırarak ince bir çizgi halini almalarına neden oldu. İsteme mevzusuna gelmişken, bunu adam da istemişti ya da Shakespeare'e sövünce ve onu alev alması için arabanın karşı tarafına çekip, ona asla bulmayı bile hayal etmediği bir zevki tattırınca öyle görünmüştü. Ve durmaması için yalvarmasına neden olmuştu.

Shakespeare'e sövmesine gerek yoktu. Ama dürüst olmak gerekirse, bu oldukça şahaneydi.

Neyse ki yalvarma yoluna gitmemişti, çünkü eğer o durunca durmaması için yalvarırsa zaten utandığından bile daha çok utanırdı. Bu arada tüm bunlar olduktan sonra adam gitmişti.

İskoç korkağı.

Bu utanç verici bir felaketti.

Bu yüzden elbiseyi giymişti.

Fark etmezdi. Lily'nin düşünecek başka mevzuları vardı. Kaslı, yakışıklı İskoçyalı ile alakası olmayan mevzular. Şimdiki durumunda çok daha önem arz eden mevzular. Geleceğine daha çok etki edecek mevzular.

Mesela koca bulmak gibi.

Angus ve Hardy bu düşünceyi sonlandırarak, tüylü bedenleriyle kapıyı iterek girdiler ve Lily'nin kalbinin hızla çarpmaya başlamasına neden oldular. Çünkü köpekler buradaysa, efendileri de pek uzakta olmamalıydı.

Angus hemen büfedekileri koklamaya başlarken, Hardy onu selamlamaya geldi ve ona gülümsemeden önce ön patilerine doğru başını eğdi. Lily uzanarak parmaklarını büyük köpeğin fırça gibi tüyleri üzerinde gezdirirken kulağının arkasını kaşımak için duraksadı. Köpek başını eğdi, dili ağzının yanından sarkmıştı ve mutlulukla iç çekti.

Lily gülümsemeden edemedi.

Bu koca canavar bir kedicikten başka bir şey değildi. Kibar bir canavardı.

"Dikkatli olmazsan şımaracaksın, Hardy."

İskoç aksanı kapı tarafından duyuldu, sabah olduğu için hırıltılıydı ve Lily'nin kalbinin hızla çarpmasına neden olmuştu. Alec'in bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırınca tek buldu-

ğu onun çoktan büfeye yönelip, kafasını eğmiş olduğuydu ve etek yine dizlerine dökülmüştü. Konuşmuş olmasaydı, muhtemelen onu görmediğini düşünecekti.

Fakat Alec'in bakmaması, Lily'nin ona bakmasını kolaylaştırmıştı ve Lily de tam olarak bunu yaparak, onu daha önce ekose ile gördüğü zamankinden fazla bir dikkatle tartanını inceledi —o zaman bakmaya çok utanmıştı.

Böyle saçma bir şey için, ekose fazlasıyla iltifat sayılırdı. Fakat, doğruyu söylemek gerekirse, Lily bir un çuvalının bile Alec üzerinde iyi duracağını düşünüyordu.

Adamın fazlasıyla güzel bacakları vardı.

O zamana dek erkek bacakları üzerinde pek düşünmüş olduğundan değil. Alec'e kadar. Şimdi ne zaman onu bu ekose içinde görse, erkek bacakları üzerine gereğinden fazla kafa yoruyordu.

Bu korkunç derecede uygunsuzdu.

Lily yutkundu, ağzı birden fazlasıyla kurumuştu, ama tamamen normal bir sabah yaşanıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Bir önceki gece yaşattığı tutku dolu anlar dilinin tutulmasına neden olmamış gibi.

O tutku dolu anları sakın düşünme.

"O uslu bir çocuk. Şımartılmayı hak ediyor."

Alec homurdandı, tabağına bir çatal dolusu jambon ve yanına birkaç pişmiş domates koydu. Lily faydasız bir şekilde onun bir şeyler söylemesini bekledi.

Lily yemeğini çatalıyla itip tabağındakilerle yakından ilgliymiş gibi davranırken, adam alacaklarını alıp masaya geldi ve en uçtaki sandalyeye oturdu.

Ondan olabildiğince uzağa.

Gerçi bu, o gelecek diye konulmuş bir sandalyeydi ama yine de daha yakına oturabilirdi.

Hiçlikten bir uşak belirdi —belli ki Köpek Evi hızlı ve becerikli insanlarla doluydu— ve gelen adam Alec'in bardağını dumanı tüten çayla doldurdu.

Alec “Teşekkürler,” deyince zavallı hizmetkâr ne diyeceğini bilemedi.

Lily üniformalı adama düğ onunla konuştuğu için minnettar olması gerektiğini söylemek istedi çünkü belli ki o konuşulmaya layık değildi. Dün gecedен sonra bile.

Onu arabada aklını kaybetmiş halde bıraktıktan sonra bile.

Bu hiç iyi değildi. Bunu düşünmekten kaçamayacaktı. Aslında, ne zaman ona baksa, onun elini kendi üstünde hissediyordu, elleri sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kaldırıyordu. Kollarını etrafında hissediyordu. Dudaklarını dudaklarında. Dilini. *Parmaklarını* hissediyordu.

Odanın ısısı birden rahatsız edici şekilde yükselmişti.

Alec ise oldukça rahat görünüyordu, masanın başındaki devasa tahta sandalyeye rahatça kuruldu. Yemek yediği tabaklar bir tilki avı sahnesiyle işlenmişti, masadaki gümüşlerse köpek resimleriyle süslenmişti, bunlara rağmen Alec köşkün lordu gibi duruyordu. Aslında, açlıktan ölmek üzereymiş gibi yiyordu, iştahı bu kadar açık haldeyken Lily'nin orada olmasından etkilenmemişti.

Diğer taraftan Lily, sanki odaya çöken ağır sessizlikte kusakmış gibi hissediyordu.

Onun iştahsızlığını sezen Hardy iç çekti, başını kucağına koyup üzgün gözlerle ona baktı, sanki orada olduğunu ve yardım etmeye hazır olduğunu Lily'ye hatırlatıyordu. Lily ona bir parça sos verdi.

Angus efendisinin sağında durduğu yerden bunu fark etti ve anında Lily'nin karşısına gidip yalanmaya başladı. Lily onun için de bir parça et buldu.

“Artık seni asla yalnız bırakmayacaklar.” Başını kaldıran Lily, Alec'in konuşurken ona değil kendi yemeğine baktığını gördü.

Lily artık sinirlerinin bozulduğunu hissetmeye başlamıştı. “En azından köpekler varlığımın farkında.”

Alec yemeği ağzına götürürken yarıda durdu ve Lily konuştuğu için kendisiyle gurur duydu. Adam ona haktı, kahverengi gözleri kristal bardaktaki viski gibi parlıyordu. “Bu ne anlama geliyor?”

“Sadece onların efendileri günaydın diyecek yüzü kendisinde bulamadı.”

Çatalını masaya koydu ve odanın sonundaki duvarın içine gömülmeye çalışıyor gibi duran üç hizmetçiye döndü. “Bizi yalnız bırakın.”

Tereddüt bile etmeyip çıkarken kapıyı odada yankılanıp, Lily'nin kalbinin ağzına gelmesine neden olan sessiz bir tıkırtıyla kapattılar.

Onu tekrar öpecek miydi? Daha fazlasını yapacak mıydı?

Bunun için fazlasıyla erkendi, öyle değil mi?

Alec'in odayı aşp, onu sandalyesinden çekip, iri, güzel ellerini yüzüne koyduğunu ve dudaklarını dudaklarına aldığını hayal etti, ona dün akşam gösterdiklerini bir kez daha gösterdiğini —sevişmenin vahşi, özgür, çılgın ve lezzetli olabileceğini gösterdiğini hayal etti.

Bunu yapmasını istediğinden değil. İstemiyordu.

Sessizlikte uzun bir an onu izledi, sonra, “Günaydın, Lillian,” dedi. Bu kelimelerde alaycı ya da küçümseyen bir şey yoktu. Sadece hasit, medeni bir selamlamaydı.

Yalnız bununla alakalı bir şey Lily'ye tamamen medeniyetsiz hissettirmişti. Ve alındığını hissetti. "Güzel. Çok zor değildi, öyle değil mi?"

"Hayır. Özür dilerim. Tekrar."

Tekrar.

Üzgünüm, Lily. Her şey için.

"Ne için?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne..." Sustu.

"Düzgün bir günaydını geçiştirdiğin için mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Çatalını bir domatese sapladı ve içinden akan suyla eğlendi. Eğer insan üzerine uzun süre düşünürse, korkunçtu ve dehşet vericiydi ve Lily kendini giderek daha da fazla bu ruh haline uygun hissediyordu.

"Diğer şeyler mi?" Sormamalıydı. Bunu biliyordu. Ama yine de buna karşı duramamıştı.

Alec cevap verirken tereddüt etmedi. "Bu felaketlerle dolu oyunda kendi rolüm için."

"Hangi rol o?" Onun üzerinde bu baskıyı kurabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Lily'ye baktı ve anında ne yapmaya çalıştığını anladı. Etkileyici bir şekilde geri çekilmedi. "Başına daha fazla skandal sarıldığım için."

"Sen ona saldırmadan çok önce bir skandalım vardı zaten. Derek ve ben arkadaşlığımızı pek gizlemiyorduk. Listeye sen de eklendin sadece, yani dedikodu sayfaları bana *lakaplar* taktı, Tanrı aşkına."

"Ben de mi eklendim?"

Elini salladı. "Derek ile çıktığımda Tatlı Lily ama Hyde Park, Oxford Sokağı ya da başka bir yerde görüldüğümde Yalnız Lily—"

Sözünü kesti. "Bunlarla benim ne alakam var?"

"Zavallı Evlatlık Lily."

Alec kısık sesle mırıldandı, gözleri öfkeyle yanıyordu. "Bilmiyordum—"

"Var olduğumu bilmiyordun. Biliyorum. Buna bu kadar kafayı takmana gerek yok, gerçekten."

"Yani, kafayı takıyorum," diye homurdandı Alec. "Hawkins'den çok. Dün akşamkinden de çok. Senin endişelenmen gerekenden de çok."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Pardon?"

Uçuruma ne kadar yaklaştığını fark etmemiştir. Bunun yerine, sözlerini sanki çocuğa açıklar gibi açıkladı. "Senin yaşında bir kadının ihtiyaç duyduğu gibi başında bir anne, koruyucu ya da ona benzer biri olmadığını biliyorum, Lillian, ama eminim sen de biliyorsundur ki, eğer Hawkins ile yalnız başına vakit geçirdiysen, ismin kurban edilecekti."

Lily uzun bir süre onu izledi. "Yani bu benim hatam."

Alec duraksadı. "Elbette değil."

Duraksama tek duyduğuydu. "Öyle ama. Buna zorlanmadım. Bana ilaç verilmedi. Çıplak poz verdim. Sevdiğimi zannettiğim bir adama. Beni sevdiğini zannettiğim bir adama." Her bir kelime onu daha da sinirlendiriyordu. "Onun içindi. *Sadece*. Senin için değil. Onlar için değil. Tüm zamanlar için değil. Ama yaptım, Alec. Ve şimdi suçlusu benim."

"Hayır," diyerek haykırdı Alec. "Hawkins'in suçu bu, kahretsin. Eğer senden böyle faydalanmasaydı— eğer *ben*—"

Konuşmasını engellemek için elini kaldırdı. “Böylece buraya vardık. Anlıyorum. Bir kereliğine kendi kaderimi öngörmem beklenecek kadar sorumluluk sahibi ve kurban olacak kadar ahmağım.” Duraksadı. “Sanırım kendini dün akşam da senin kurbanın olduğuma inandırdın?”

Neredeyse iki metre boyunda ve yüz otuz kilo ağırlığındaki Warnick Dükü’nün kızardığını görmekten daha fazla tatmin edici çok az şey vardı. Ama kızardı gerçekten, onun kahvaltı sofrasında normal bir şekilde bir önceki gece olanlardan bahsetmesi adamın yanaklarının al al olmasına neden olmuştu. Belli ki konuşmadan rahatsız olmuştu.

Lily umursamadığını fark etti. “Utanmaya gerek yok, Majesteleri. Özür dilenecek bir şey de yok.”

“Özür dilenecek çok şey var,” dedi Alec yüksek sesle ve aceleyle, öfkeyle aksanı belirginleşmişti. Sanki yalnız olduklarına emin olmak ister gibi kapıya bir bakış attıktan sonra sesini alçalttı. Aksan azaldı. “Bu bir hataydı. Hepsi bir hataydı.”

Duyduğu kelimeler Lily’yi acıtmıştı, sanki bu sabah uyanıp, tamamen iğrenç bir şey yaptığını keşfetmiş gibi kelimelere yüklediği mahkûmiyet acıtmıştı. Keskin bir şekilde hem de.

Lily bundan nefret etti. Yerinde dikleşti ve elinden geldiğince İngiliz leydisini oynadı, aristokratlara özel gerçek bir umursamazlık takındı ve dişleri arasından yalan söyledi. “Ne dramatik. Bundan bahsetmeye bile değmez.”

Alec dondu kaldı. “Bahsetmeye değmez derken ne demek istiyorsun?”

Elbette bahsetmeye değerdı. Sonsuza dek, tekrar ve tekrar hatırlanmaya değerdı. Eğer yeteneği olsa, kalan günlerinde her gece tekrar okuyabilmek için tüm olanları kâğıda dökerdi.

Derek’leyken, hiç orada olduğunu umursuyormuş gibi hissetmemişti. Hep sanki onu kendisini görmeye zorluyormuş

gibi hissettirmişti. Ama Alec... Alec ona sanki güneşmiş gibi hissettiriyordu, sıcak ve parlak bir şekilde evrenin merkezinde. Onun evreninin.

En azından, o böyle hissettirdiği için ondan özür dileyene dek böyle hissetmişti.

Özelliklerinden bahsetti. "Ben tamamen deneyimsiz değilim."

Alec o kadar hızla kalktı ki sandalyesi geriye doğru savrulup gürültüyle yere düştü ve köpeklerin odada koşturmaya başlamasına neden oldu. Bunu fark etmişe benzemiyordu. "Başka bir vasi olsa sana bu deneyimi yaşatan adamı zorla kahrolası mihraba sürüklerdi."

İyi. Alec de en az onun kadar öfkeliydi. "Bakire misiniz, Majesteleri?"

Gözleri biraz daha irileşse, yuvalarından fırlarlardı. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

Bu devasa, kibirli adamı öfkелendirdiği için neşeyle haykırma dürtüsüne karşı direndi. "Evlenmediğin için, nasıl kimse sana bu deneyimi yaşatan kadını zorla kahrolası mihraba sürüklememiş merak ettim."

Gözlerini kıstı. "Böyle kaba saba konuşmamalısın. Bir kadına yakışmıyor"

"Ah. Erkekler ve kadınlara göre farklılık gösteren bir kural daha. Yine de," diye ekledi, çay bardağını dudaklarına götürerek. "Evlilik teklifini kibarca reddediyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Neyimi?"

"Yani, dün gece deneyimime katkıda bulundun ve bu mantıkla, bu bir evlilikle sonlanmalı, değil mi?"

Uzun bir an orada dikildi, onu sanki gezgin bir sirkte, parmaklıklar ardında bir hayvanmış gibi izledi. Sonunda konuştu,

"Lily, senin için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Yaptığım her şey —hepsi— seni korumak içindi. Korkunç bir iş çıkardığımın farkındayım. Dün gece arabada olanlar olmamalıydı." Duraksadı. "Ben senin *vasinim*, Tanrı aşkına."

Lily yanıt vermedi. Diyecek ne vardı ki? Ona hayatında olan her şeyden daha canlı, daha değerli, daha tutkulu hissettiren olaydan pişmanlık duyuyordu. Ve maalesef, pişmanlığı onun da pişman olmasına neden oluyordu.

Kahvaltı odasına gelip, evlilik teklifi etmesini beklediğinden değildi. Sonuçta resmi olarak eylemi tamamlamış da değillerdi.

Ama bu kadar canını yakmasını beklememişti.

Ona sırtını dönerek, kahvaltı odasının diğer ucundaki pencerelere yöneldi. Derin bir nefes aldı, o tanıdık sızıyı görmezden gelmeye çalıştı —çok sık hissettiği bir sızı. Ne zaman ezilip geçilse gelen o sızı.

Saçmalıyordu. Saçmalamaktan *nefret* ediyordu. Ve nedense artık tek yapabildiği bu gibiydi.

Hardy öfkesini sezmişti adeta; ona yaklaştı ve büyük, sıcak vücudunu bacağına yasladı. Büyük köpeğin varlığıyla alakalı çok rahatlatıcı bir şeyler vardı ve o da anında elini başına koyup, camdan dışarı, Köpek Evi'nin bahçelerine bakarken yumuşak kulaklarını okşadı.

Uzun bir süre sonra, "Dışarda köpek şeklinde bir çalı var," dedi.

Cevap verdiğinde Alec'in sesi pek eğleniyor gibi duyulmuyordu, "Bundan azını beklemezdim."

"Benim hatam değildi," dedi yumuşakça.

"Elbette değildi." Ve bir anlığına, bunu gerçekten kast ettiğine inandı.

"Derek'in de değil, ama. Pek sayılmaz."

“O kısımda aynı düşünmüyoruz.”

Başını salladı ama dönüp adama bakmadı. “Kurallar, kadınlar ve erkekler için birbirinden çok farklı. Kiminle görüldüğüm neden dünyanın umrunda olsun ki? Bir erkekle baş başa kalmam neden önemli olsun? Bu onların üstüne vazife olmamalı. Sadece bu kadar. Özel olmalı bunlar.”

Kadının sözlerini kafasında tartarken uzun bir sessizlik oldu ve cevap verdiğinde, hiç olmadığı kadar yakındı. Hemen omzunun üstündeydi. “Bu işler böyle yürümüyor.”

Adil değildi. Lily çok uzun süre yalnızdı ve ne türde olursa olsun yakınlık ona umut veriyordu. Derek’leyken ismini bile düşünmemişti. Birinin yakınlığına o kadar muhtaçtı.

Aynı dün akşam Alec ile arabadayken ismini düşünmediği gibi. Ama bu kez muhtaç hissettiği şey birinin yakınlığı değildi.

Muhtaç olduğu oydu.

“Bu şekilde yürümeli,” dedi, hisli kahverengi gözleri tam olarak nasıl hissettiğini anlıyormuş gibi bakan köpeğe baktı.

“Böyle olmalı,” dedi.

Bu bir hataydı.

Alec’in sözleri. Pişmanlık doluydu. Gözlerini yumdu.

Hata ne berbat bir kelimeydi.

Omuzlarını geriye atıp Alec’e bakmak için döndü; onun yakışıklı, keskin hatlı yüzünü ve viski rengiyle parlayan kahverengi gözlerini görmezden gelme kararı kesindi. Bunların hiçbirine dikkat etmeyecekti. Ne geniş omuzlarına ne kaşları üstüne rastgele buklelerle dökülen saçlarına ne de dudaklarına...

Dudaklarına kesinlikle bakmayacaktı. Ona yeterince zarar vermişlerdi.

Keder ve öfke onu delip geçti, izin verirse utanç hissi de aynısını yapacaktı. Ama izin vermeyecekti. Tekrar olmazdı. Başka

bir adamla daha olmazdı. Birden ilkinden çok daha önemliymiş gibi hissettiren bir adamla olmazdı.

Bu hisleri savuşturdu ve odayı sadece tek bir hisle terk edecekti.

Kararlılık.

Utanmayacaktı. Bugün değil. Warnick Dükü de baştan çıkarıcılığı da cehenneme gidebilirdi. Eğer biriyle flört etmesini istiyorsa, edecekti. Tablonun sergilenmesine yedi gün kalmıştı ve bu sürede âşık olmayacaktı.

Olamazdı.

Başını salladı, plana uydu ve her şeyi göze aldı. “Stanhope Kontu,” dedi, saçma listedeki ilk ismi seçerek. “Seçtiğim o.”

Bir insanın istediğini elde ettikten sonra onu ilk başta neden istediğini sorgulama noktasına gelme hızı dikkat çekiciydi.

Alec kahvaltı odasına girdiğinde Lily ile yüzleşmeye korkmuştu; onu en kötü şekilde çapkınlık yapmakla suçlamayı veya Londra’dan göndermeyi ya da onunla evlenmesi konusunda ısrar etmeyi planladığı kesindi.

Açıkçası ilkinin yapabileceğinden emin değildi. Özellikle bir gece önce kollarında tüm güzelliği, kusursuzluğu ve cazibesiyle dağılmışken.

Ve onunla kesinlikle evlenmeyecekti. Onun gibi sadece cinsel tatmin konusunda iyi olan birinden çok daha iyi bir adamı hak ediyordu. Warnick Dükü unvanını elde edene dek muhteşem İngiliz gülleri tarafından bir bakışa dahi güçlkle layık görülen vahşi bir canavardan iyisini hak ediyordu. Ve kesinlikle birlikte ikinci bir geceye değmeyecek Warnick Dükü’nden daha iyisini.

O fazla kabaydı. Fazla yontulmamış...

Lily ondan kat kat iyisine layıktı. Dün gece bunu kanıtlamış ve adamın planına daha da sarılmasına neden olmuştu. Onu evlendirecekti. Ve bu olunca, İskoçya'ya dönecekti. Ve bir daha asla geri gelmeyecekti.

Odaya girdi, bu çok açık kuralları anlatmaya hazırdı. Fakat onu bu kadar güzel, gördüğü en güzel yeşil ipek kıyafet içinde, Hardy'nin dev başını sanki onu bebeklikten beri yetiştirmiş gibi okşarken bulmayı beklemiyordu.

Köpekleri sevmesinin önemi olmamalıydı.

 nemi yoktu.

 nemli olan onu evlendirmekti.

Ve bu yüzden kabul edip, seçimini söylediğinde rahatlamış olması gerekiyordu, ama o an onu esir alan rahatlama hissi değildi. Bu çok daha tehlikeli bir şeydi. Bilmese bunun kıskançlığı epey andırdığını söyleyebilirdi.

Yine de onu cevapladı, açıklamasından etkilenmemiş gibi davranıyordu. "Stanhope. Onu tanıyor musun?"

"Londra'daki tüm bekâr kadınlar onu tanır."

Lily'nin bunu söyleyiş tarzından hoşlanmamıştı, sanki adamdan bir tür  d lm ş gibi bahsediyordu. "Onu tanımıyorum."

Alec'e küçük bir gülümseme yolladı. " nciler&K rkler'i okumuyorsun."

Alec bu kadın dergisini duymuş olduğu için bile gururluydu. "Yetişkin bir adam olduğum için okumuyorum."

"O tam bir Kapılacak Lord," dedi Lily, sanki bu bir anlam ifade ediyormuş gibi.

Alec bilgisizliğini gizleyemedi. "Bu ne anlama geliyor ki?"

İç çekti ve cevap verdiğinde, sanki onun şaşırtıcı bilgisizliği karşısında rahatsız olmuş gibiydi. "Lord Stanhope, ben skandal gazetelerini okumaya başladığımdan beri Londra'nın Kapılacak Lordlar listesinin zirvesinde."

"Kısa zaman sonra neden skandal gazeteleri okuduğun mevzusuna döneceğiz," dedi Alec. "Ama neden Stanhope'un bu kadar" —bu aptalca kelimeyi söyleme zorunluluğundan dolayı yüzünü buruşturdu— "*kapılası* olduğuyla başlayalım."

Parmaklarıyla Stanhope'un iyi yönlerini saymaya başladı. "Yakışıklı, çekici, unvanı var ve bekâr."

Alec kadınların bu özellikleri sevdiği sonucunu çıkardı. "Zengin değil mi?"

Lily'nin kusursuz kaşlarından biri havalandı. "Orada ben devreye giriyorum. Senin de iyi bildiğin gibi. Beni evlendirmenin anahtarı bu değil mi?"

Alec bu sözlerden rahatsız oldu. "Onun sadece zenginlik aradığını sanmıyorum," dedi kendisine mani olamadan. Kadın aptal değildi. Ona soracaktı—

"Başka ne var ki?"

Cevaplamamalıydı. Ama onun orada, ayağının dibinde ona hayranlıkla bakan Hardy ile duruşunda onu bunu söylemeye iten bir şeyler vardı. "Güzelliğin var."

Kaşları sessiz bir soruyla kalktı.

Bu gerçektir. Kızıl saçları, yeşil gözleri, kalplerin en kusursuzu gibi şekillenmiş yüzü ve en iyi şekilde gelişmiş vücuduyla, Alec'in gördüğü en güzel kadındır.

Bir önceki geceye kadar umutsuzca fark etmemeye çalıştığı bir vücut, dün gece ona yaslanınca fark etmekten başka çaresi kalmamıştı. Hafızasına kazımdan başka da.

Bütünüyle olağanüstüydü.

Ve bütünüyle ona ait değildi.

"Artık tüm dünya tabloyu bildiğine göre en iyi ihtimalle bozuk güzellik denebilir buna."

"Bu saçmalık," dedi Alec, boğazı aşırı derecede kurumuştı. Öksürerek çay almaya gitti. İştahla içti. "Tablo senin kusursuz olduğun gerçeğini değiştirmez."

"Ve nedense bunu siz söyleyince, Majesteleri, kulağa hiç iltifat gibi gelmiyor."

"Çünkü zaten iltifat değil." Homurdandığını biliyordu, ama kendisine engel olamadı. Daha önce yere düşürdüğü sandalyeyi kaldırdı.

Deneyimden bahsettiği zaman düşürdüğü sandalye.

Mobilyayı düzeltirken, bu deneyimin tam olarak ne olabileceğiyle ilgili görüntüler üşüştü kafasına. Bu görüntüleri hemen onun Lily'ye ne tür bir deneyim yaşatabileceğinin görüntüleri takip etti.

Ve orası tehlikeliydi.

"Güzellik bela da getirir," diye ekledi, ondan çok kendisine hatırlatır gibi.

Lillian Hargrove beladan başka bir şey değildi. En fenasıydı hem de. Erkeklerle, ikisi de zevkten zayıf düşene dek arabada şuursuzca öpüşmek gibi aptalca şeyler yaptıran türde bir bela.

Bu düşünceyi zihninden savuşturup çayını içmekle meşgul oldu. Bir daha zevkten zayıf düşmek yoktu. Onunla olmayacaktı. Hiç olmayacaktı.

Kafasını kapı çerçevelerine geçirip birilerinin burnunu dağıtırken ceketini parçalayan bir İskoç ayısından fersah fersah iyi bir adamı hak ediyordu. Bu kadar kaba olmayan bir adamı hak ediyordu. Bir prens gibi kibar birini.

Onun zıttını.

Kapılacak Lord'un —artık o da her neyse— tam olarak böyle bir adam olduğunu sanıyordu. Ve eğer Stanhope uygun çıkarsa, buna mutlu olacaktı. Gerçekten de Kapılacak Lord tam olarak Lily'nin ihtiyacı olardı. Evlilik haberleri çıktığında ona layık görülecek türde bir adamdı. Tabloyu gölgede bırakacak bir adam.

Çıplak Lily'yi gölgede bırakabilecek bir şey varsa eğer.

Alec bundan şüpheliydi. Güzelliği göz önüne alınırsa.

“Muhtemelen İskoç havası kafanızı karıştırmış, Majesteleri. Çoğu kişi güzelliğin bir nimet olduğunu söyler.”

“Ben çoğu kişiye benzemem. Daha iyisini bilirim. Ve seninki gibi bir güzellik nimet olamaz.”

Ağız açıldı. Kapandı. Tekrar açıldı. “Hayatımda hiçbir iltifatta bu kadar aşağılandığımı hatırlamıyorum.”

İyi. Eğer onun tarafından aşağılanıyorsa, ondan kurtulacak demektir. “Korkma, küçük hanım. İyi yönlerini parlatıp seni evlendireceğiz.”

“İyi yönlerim.”

Aynen öyle.”

“Ki bu da güzellik oluyor.” Ona doğru geldi. Alec kahvaltı masasını aralarında tutmak için harekete geçti, Lily onun sinir olduğunu hissetti ve dün geceki sağ yumruğunu hatırladı. “Ve de servet.”

“Doğru.” En azından bu kısmı anlamıştı.

“Peki beynim?”

Alec duraksadı, anında bunun tehlikeli bir soru olduğunu fark etti. “Beynin iyi.”

“Kendini süslü iltifatlarda bulunmak zorunda hissetme.”

İç geçen Alec bakışlarını sinirli bir şekilde tavana dikti. “Demek istediğim beyninin gereksiz olduğu.”

Gözlerini kırptırdı.

Belli ki bu yanıltıcı cevaptı. “Yani, *ben* açık bir şekilde beyninin bu plan için gerekli olduğunu düşünüyorum.”

“Ah, iyi, şahane,” dedi Lily. Alec kelimelerdeki alaycılığı kaçırmadı. “Ama *sen* İskoç’sun.”

“Görüyorum ki yakalıyorsun.”

Gözlerini kıstı. “Belki sadece beni saat dokuzdan üçe kadar misafirler için merdivenlere dikmeli ve beni iyice incelemelerini sağlamalısın?”

Onu kızdırmıştı. Ki bu iyiydi. Kızgın Lily öpüşmeye gelmezdi. Onu gıcık etmeye devam etti. “Teoride böyle bir plana karşı olmasam da, bunun uygun olmayabileceğinin farkındayım.”

“Olmayabileceğinin mi?”

“Kesinlikle olmaz.” Başını salladı. “Stanhope’a haber göndermeliyim. Yarın buluşacaksınız.”

Lily’nin gözleri irileşti. “Yarın mı?”

“Oyalanacak vakit yok. Onu kapmak için yedi günün var.”

Sana dayanabilmek için yedi günüm var. Alec bu düşünceyle dişlerini sıktı.

“Ya müsait olmazsa?”

“Bu olmayacak.”

Kızıl kaşlarından birini kaldırdı. “Unvandan hoşlanmayabilirsiniz, Dük, ama onunla gelen üstünlük kibrinde kesinlikle ustalaştınız.”

Sinirlendi. “Kahrolası adamı sen seçtin. Onu senin için getiren de benim, değil mi?”

Alec çileden çıkmış bir canavar gibi hissedene dek ortama sessizlik hâkimdi. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı. Özür dilemek için.

Lily onu durdurdu. "Peki o halde, onu getir."

"Lily," dedi, birden sabahın ellerinden kayıp gittiği hissine kapılarak.

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. "Bana Lily demen konusunda ne demiştin?"

Bu isim onun için değildi. Bunu çok net belirtmişti.

"Lillian," diye denedi tekrar. "Dün gece... ben... olanlar—" Lily onu adeta kekeleyen bir geri zekâlıya çevirmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bir nefes aldı. "Bunu vahşiliğime verelim."

"Kendinden böyle bahsetmeyi bırak. Sen bir vahşi değilsin."

"Bir ceket parçaladım." *Ve daha fazlasını da.* Onun korse-sini de.

Korseyi düşünmeyecekti.

"Daha iyi bir terziye ihtiyacın var."

Fazlasıyla sinir bozucuydu. "Bu beni daha az canavar yapmaz."

Lily adama cevap vermeyeceğini düşündürecek kadar sessiz kaldı. Bunun yerine, hayal edebileceği en kötü şeyi söyledi. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?"

Tekrar hareket ederek, masanın çevresini dolaştı ve o da mesafeyi koruyarak onu takip etti. "Kendinden böyle bahsetmeyi. Bir canavar. Bir vahşi diye."

İskoç Vahşisi.

Duraksadı. "Sen de benden böyle bahsettin, öyle değil mi?"

"Sinirle yapmış olabilirim. Ama sen bunu gerçek anlamda kullanıyorsun."

Çünkü bu hep içinde olacak. Ve asla senin için yeterince iyi olmayacağım.

“Sizin kadın dergilerinizde benden nasıl bahsediyorlar?”

“Her türlü şekilde. Gönülsüz Dük, Kuzey İskoçya Şeytanı—”

“Kuzey İskoçya’da değilim. Artık değil.”

“Affedin, Majesteleri, ama kimse gerçeği önemsiyor gibi durmuyor.”

Bu kadarını biliyordu ve buna minnettardı. Gerçeğin ne olduğunu tartışmak niyetinde değildi. “Yine de,” dedi, “bir daha asla olmayacak.” Ona bu yemini ederse belki bunu istemeyi de bırakırdı.

Uzun bir an sonrası başını salladı ve “Bir refakatçiye ihtiyacım olacak,” dedi.

“Hayır. Onlar sadece araya girer.”

“Onların olayı da bu. Araya girip işlerin uygun bir şekilde yürümesini sağlamak.”

“Uygunluğu düşünecek vakit yok.”

Hardy havladı; köpekler kahvaltı masası etrafında atılan turların artık bir tür oyun olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Lily köpeği duymazdan geldi. “O halde neden refakatçi için endişelenelim? İsmim pek de iyi durumda değil zaten.”

Çünkü o her erkeğin hayallerini süslüyordu. Ve bir refakatçi gerekliydi. İyi göremeyen ve duymayan titrek bir yaşlı kadın değil. Onun hem durumun önemini ve zaman konusunda hassas doğasını anlayacak, hem de —gerekirse— çok ileri giden bir adamı yere indirebilecek bir refakatçiye ihtiyacı vardı.

Alec bu kadar kısa zamanda Londra’da kavgacı bir refakatçi bulmanın zor olacağını tahmin etti.

Ama ideal bir çözüm vardı. Gecenin köründe onu bir kadın olarak değil, himayesi altındaki kişi olarak düşünmeye zorladığında aklına bir fikir gelmişti. Bunun başarısından oldukça gurur duyuyordu. “Endişelenmiyorum.”

Durdu, adama inanamaz bir ifadeyle baktı. “Değilsin.”

“Hem de hiç.” Topukları üzerinde geriye doğru yaylandı ve kollarını göğsünde bağladı. “Senin için çok iyi bir refakatçim var.”

O kızıl kaş tekrar havalandı, saçların arasında kaybolacak gibiydi. “Peki, kim o?”

Gülümsedi. Şimdi elindeydi. “Ben.”

Kadın güldü, sesi hafif, tatlı ve cezbediciydi. “Cidden.”

“Oldukça ciddiylim.”

Kaşlarını çattı ve adam burnunun üstündeki ikiz çizgileri rahatlatma dürtüsüne karşı direndi. “Sen refakatçi olacak biri değilsin.”

“Saçmalık. Ben olabilecek en iyi refakatçiyim.” Duraksadı, sebepleri parmaklarıyla saymaya başladı. “Senin başarılı bir şekilde eş bulabilmeni istemeye hakkım var çünkü böylece Londra’dan gidebilecek ve bir daha geri—”

“Eğer bana gidebilmem için gereken parayı verirsen bunu şu an yapabilirsin.”

Cümleyi duymazdan geldi ve devam etti. “Tüm İngiliz erkeklerinden nefret etmeye meyilliyim, yani yaşlı bir evde kalmış kadından çok daha tetikte olacağım.”

Kaşını kaldırdı. “Siz de yaşlı ve bekârsınız, Majesteleri. Kime yaşlı ve evde kalmış dediğime dikkat ederdim sizin yerinizde olsam.”

Sataşmayı görmezden geldi. “Ve bir erkek olarak, tehlike arz eden durumları daha iyi öngörebilirim.”

Lily dudaklarını birbirine bastırdı ve uzun bir süre sessiz kaldı —özellikle de başını sallayınca Alec'in onu bu argümanlarla kazandığını düşünmesine neden olacak kadar uzun bir süreydi bu. "Her şeyi kusursuz bir şekilde planlamışsın gibi duruyor."

"Planladım, evet."

Bunu yapmak için erken kalkmıştı, Lily'yi en kısa zamanda evlendirmeye kararlıydı. O birini seçer seçmez alacağı parayla alakalı kâğıtları imzalayıp İskoçya'ya dönme niyetindeydi.

Ve onu unutma.

"Planınla alakalı tek bir sorun var."

"Nedir o?" Planla alakalı bir sorun yoktu. Planı her açıdan değerlendirmişti.

"Tehlike arz eden durumlarla alakalı."

Bu tabirin dudaklarından dökülmesinden hoşlanmamıştı. Ya da belki de, bu tabirin dudaklarından dökülüştü fazla hoşuna gitmişti.

Konu dışı.

Planla alakalı bir sorun yoktu.

"Görüyorsunuz ya, Majesteleri, Londra'ya vardığınızdan beri, kendimi tam olarak tek bir tehlikeli durum içinde buldum." Dimdik durdu ve ona soğuk, gri bir bakış attı. "Dün gece. Sizinle."

Görünüşe göre planla alakalı bir sorun vardı.

12. BÖLÜM

BİR DÜKÜN KAYBI BİR BAŞKA KONTUN KAZANCI

Bir sonraki gün öğleden sonra, tanımadığı bir adamla Hyde Park'ta bir yürüyüş için giyinip Köpek Evi'nden çıktığı zaman, Lily basit bir araç bekliyordu. Siyah. Şu anda kaldığı yer düşünülürse muhtemelen köpek kabartmalarıyla süslenmiş olacaktı. Ama bulduğu şey, Lily'nin gördüğü tüm araçlardan farklı küçük bir arabaydı.

Genç adamların Londra sokaklarında gururla sürdüğü şık, iki kişilik arabalardan değildi. Kadınların Hyde Park'ta öğleden sonralarını geçirirken kullandıkları süslü parlak arabalardan da değildi.

Eşsizdi ve bunun tek sebebi Angus ve Hardy'nin oturma kısmının ortasında mükemmel küçük köpek gardiyanlar olarak oturuyor olmaları değildi. Araba devasa ve yüksek koltukluydu, neredeyse omzuna varan muhteşem siyah tekerlekleri vardı, tüm araç güneş ışığında parıl parıl parlıyordu, hatta şehrin taş sokaklarının pisliğinden bir şekilde kaçınabilmiş gibi duran tekerlekler bile parlıyordu.

Sanki araç ve köpekler yetmezmiş gibi, atlar da göze çarpıyordu. O kadar siyahlardı ki, güneşte neredeyse mavi renkte ışıltıyorlardı ve mükemmel bir şekilde uyumlulardı —tam olarak aynı boyda ve endeydiler. Nefesini kesmişlerdi.

Ve tüm bunlar sürücü aracın yan tarafından uzun boyu, geniş ve tartan giymiş bedeniyle ortaya çıkana dek olanlardı; onun aşırı derecede zengin duruşu ve bronzlaşmış bacakları, geniş omuzları ve her şeyi görüyor gibi duran gözleri ve dudakları...

Hayır. Dudak yok.

Bugün dudakları düşünmeyecekti.

Özellikle de Warnick Dükü'ne ait dudakları.

Köpek Evi'nin merdivenlerini inerken çenesini arabaya doğru kaldırdı. "Bu çok güzel."

Adam gülümsedi ve arabaya hayranlıkla bakmak için döndü. "Öyle, değil mi?"

Başını sallayarak gülümsemesine eşlik etmekten kendini alamadı. "Böyle bir şeyi hiç görmemiştim."

"Bunun nedeni böylesinin olmaması," dedi Alec. "Bu özel yapım."

Kaşları çatıldı. "Özel yapım bir araban mı var? Neden ki? İskoç köylerini gezip kendini sergileyecek kadar vaktin var mı?"

Adam bu soru üzerine güldü, mevsime uymayan hava gibi sıcaktı sesi. "Yarışmak için yapıldı. Oldukça hafif, kusursuz bir dengesi var, mermi kadar hızlı. Neredeyse yenilmez."

Onun son hız sokaklarda gidip, kendini tehlikeye soktuğu hayali sorun değildi ama hissettiği endişeyi görmezden geldi. Onun olmadığına göre onun için endişelenmesine de gerek yoktu sonuçta. "Sen mi tasarladın?"

"Aslında Eversley tasarladı."

Bir kez daha aklı karıştı. "Yani markiye mi ait?"

"Hayır. Benimle değiş tokuş yaptı."

"Ne karşılığında?" Bununla neyin eşdeğer olabileceğini hayal edemedi.

"Kullanılmış bir eyer karşılığında."

Lily'nin ağzı açık kaldı. "Bunu neden yaptı ki?"

Sırıttı ve topukları üzerinde yaylandı. "Çünkü aptal adam âşık oldu."

Lily başını salladı. "Anlamıyorum."

"Ben de öyle, ama teklifi geri çevirecek değildim." Elini ona uzattı. "Gidelim mi?"

Tereddüt etmedi ve elinden tutup onu oturduğu tüm koltuklardan daha yüksek olan koltuğa yönlendirmesine izin verdi; koltuğu Hardy'nin yanındaydı ve köpek anında okşanmak için başını kucağına koydu. Lily mutlulukla uydu.

Alec de tırmanarak Angus'un yanına oturdu. "Sosis ve sevgiyle köpeğimi mahvedeceksin."

"Saçma," dedi Lily. "Ona mücevherli taçlar takıyor değilim."

Alec bu şakaya o kadar hızlıca güldü ki, eğer ona bakıyor olmasa Lily bunu kaçırırdı. Ama neyse ki bakıyordu. Güzel bir gülümsemesi vardı. Bunu özel bir nedenden fark ettiğinden değildi. Bu basit bir gerçektir sadece. Gökyüzünün mavi olması ya da köpeklerin kuyruğu olması gibi.

Araç harekete geçip, geçirdiği en sakın yolculuğu başlatınca bu saçma düşüncelerinden sıyrıldı; araba tekerleklerin hareketiyle neredeyse hiç sallanmıyordu.

Muhteşem bir araçtı. "Bunlardan bir tane isterdim."

"Sana bir tane alırım. Düğün hediyesi olarak."

Aklında hep onu evlendirme ve başkasının sorunu haline getirme hedefi vardı. "Eğer bir düğün hediyesiyse, benim olmayacak. Onun bir—"

Alec dönüp Lily'ye baktı. "Bir ne?"

Lily başını salladı. "Onun bir doğum günü hediyesi olmasını isterim diyecektim."

"Para yeterli olmayacak mı?" dedi Alec, kuru bir sesle.

"Parayı zaten alacağım. Ama bir hediye'nin hep hoş olacağını düşünmüşümdür."

"Hep öyle mi düşündün?" Ona baktı. "Hiç doğum günü hediyesi almadın mı?"

Bakışlarını kaçırdı, adamın gözleri üzerindeyken cevap vermeye pek istekli değildi. Çok fazla şey görüyordu. "Çocukken aldım. Oyuncaktı. Ama bir keresinde babam..." Duraksadı, sonra başını salladı. "Onlar çocuklar için, sanırım, hediyeler yani. Sen en son ne zaman hediye aldın?"

"Son doğum günümde."

Gözlerini kırptırdı.

"Catherine bana bir kedi yavrusu verdi. En az kendim kadar kibirli bir şeyi hak ettiğimi düşünmüş."

Lily güldü. "Ve?"

"Kahrolası şeye Aristophanes adını verdi. Elbette kibirli."

"Ve onu çok seviyor musun?"

"Ona katlanıyorum," dedi ama dudaklarının küçük, sevgi dolu bir gülümsemeye kıvrıldığını fark etti. "Yastığım tüyleyle dolu. Ve olmayacak zamanlarda miyavlıyor."

"Olmayacak derken?"

"Ben yataktayken."

Lily kızardı, bahsettiği zamanları hayal etti. "Eminim yatakta yanında olanlar için hoş olmuyordur."

Bir an bile duraksamadı. "Bu iki canavar kediyi kovalarken uyanmak zorunda kalmadıysan yaşamamışsın demektir."

Lily güldü, Hardy'nin sevimli, yumuşak kafasını okşadı. "Saçmalık. Kusursuz prensler olduklarına eminim."

Alec bakmadan köpekleri sertçe okşamak için uzandı, önce Angus'a sonra —eli Hardy'nin kafasındaki Lily'nin eline değdi ve bir kalp atışı süresince bu farkındalıkla ürpermesine neden oldu, sonra hemen geri çekti.

"Affedersin," dedi. Alec boğazını temizleyene dek uzun bir süre sessizce gittiler, Lily onun tekrar kendisine dokunmasını dilemişti. "Bu öğleden sonranın hedeflerini konuşmalıyız." Ona baktı. "Hedefler mi?"

"Aynen."

Devam etmesini bekledi. Etmeyince de, "Hedefin tablo sergilenmeden önce beni baş göz etmek olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyle."

Bakışlarını kaçırarak, bu sözlerle gelen hoşnutsuzluğu bertaraf etti. Alelacele evlendirilmek istemiyordu. Hayali böyle değildi. Hayali tutku, aşk ve parka doğru yapılan bir yürüyüşten daha güçlü bir şeylerdi. Kalabalık bir salonda buluşan gözler. Yeterli sayıda insanın olduğu bir odada buluşan gözler yeterliydi onun için. Göz göze gelmek. Nokta.

Oysa Lily bunun yerine bir koyun gibi sergilenecekti.

Ve sırf tüm şehir onu çırlıçıplak görmeden önce bir adamı onunla evlenmeye ikna etmek için olacaktı bunlar.

Bu gerçekten aşağılayıcıydı.

Ve sonra, "Çekici olman önemli," dedi Alec.

Lily onun yüzüne bakmak için döndü. "Çekici olmak mı?"

Başını salladı, arada Hyde Park'a doğru giden geniş caddede hızlandı. "Bazı önerilerim var."

"Nasıl çekici olacağım konusunda mı?"

“Evet.”

Bu gerçek olamazdı. “Bu öneriler... Bir refakatçi olarak mı öneriyorsun onları?”

“Bir erkek olarak.”

Daha önce aşağılayıcı falan değildi. Şimdi aşağılanmış hissediyordu. Belki bu çarpıcı arabayı ters çevirirdi. Belki onun alışılmadık hızı Thames Nehri'ne uçmasına neden olur ve çamura gömülürdü.

Keşke Thames'e daha yakın olsalardı. Şansına küstü. “Devam et.”

“Erkekler kendilerinden bahsetmeyi sever,” dedi Alec.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Sanırım biliyorsun, Hawkins ile arkadaşlığını düşünürsek,” diye önerdi, rüzgâr sesini boğuyordu.

“Hiç arkadaş olmadık,” diye çattı.

“Buna da şaşırmam,” diye belirtti. “Birinin onun arkadaşlığını isteyeceğini hayal etmek zor.”

Derek Hawkins'in arkadaşlığından da fazlasını istemişti ama bu başka meseleydi. Uzun bir süre ona baktı ve “Sen böyle yapmaz mısın?” dedi.

“Elbette yapmam. O adamın benimle aynı havayı solumasını bile istemem. Bir daha asla.”

“Demek istediğim, sen kendinden bahsetmekten hoşlanmaz mısın?”

Kendine vahşi demek haricinde. Ya da canavar. Ne olmuştu da buna inanmıştı ki? Neden kendisini kaba buluyordu? Eğer Lily onun hakkında düşünmek için kendisine izin verirse, o tam bir zarafet timsaliydi. Kasları, gücü ve diğer tüm özellikleri öteki yetişkin erkeklerin kıskançlık sebebi olmalıydı. Ve öpücükleri de—

Hayır.

Şükürler olsun ki, durdurulamayan ve tehlikeli düşüncelerine son vermişti. “Ben İskoçyalıyım,” dedi, sanki bu her şeyin açıklamasıymış gibi.

“İskoçyalı,” diye tekrarladı.

“Biz İngilizlere göre daha az kibirliyiz.”

“Dünyadaki her konuda İskoçlardan daha kötü olan İngilizler.”

Tek omzunu silkti. “Buna kibir denmez. Bu gerçek. Demek istediğim, ona soru sor. Kendisi hakkında. Ve zırvalamasına izin ver.”

Lily gözlerini kırpıstırdı. “Zırvalamak. Ne romantik.”

Sırıttı ama devam etti. “Ona İngiliz erkeklerinin sevdiği şeylerle alakalı sorular sor. Atlar. Şapkalar. Şemsiyeler gibi.”

Tek kaşı havaya kalktı. “Şemsiyeler.”

“Unvanı olan İngiliz erkekleri hava konusunda fazlasıyla endişeli gibi görünüyor.”

“İskoçya’da yağmur yağmaz mı?”

“Yağar, küçük hanım. Ama biz yetişkin adamlarız ve ıslandık diye ağlamayız.”

“Ah, hayır. Senin bununla eğleneceğini hayal ediyorum,” dedi Lily alaycı bir tavırla. “Islak bir yün tartandan daha güzel kokan bir şey olabilir mi?”

Kaşını kaldırdı. “İkinci öneri. Fikirlerine katılmaya dikkat et.”

“Seninleyken mi?” diye karşılık verdi.

“Aslına bakarsan, uzun vadede bu işe yarardı ama Stanhope’den bahsediyordum. Erkekler uyumlu kadınlardan hoşlanır.”

“Yumuşak başlı.”

"Aynen." Alec onun hemen kapmasından memnun gibi görünüyordu.

"Yani, ben elsanevi bir çıplak portre için poz vermiş biriyim. Bu uyumlu olmak değilse ne öyledir?"

Ona bir bakış attı. "Ben portre konusunu açmazdım."

"Küçük kadın beynimi tüm bu kurallarla dolduruyorsunuz, Majesteleri."

Alec iç geçirdi. "Evlenmek istiyor musun istemiyor musun?"

"Ah, evet," diye karşılık verdi Lily. "Bana zırvalayacak bir kocanın hayalini kuruyorum."

İç çekti. "Bilerek anlamazdan geliyorsun."

"Bilerek olduğuna emin misin? Ne de olsa beynimi evde bırakmam için beni teşvik ediyorsun, öyle değil mi?"

"Bu da beni son öneriye getiriyor."

"Bir beyinsiz gibi görünmek için elimden geleni yapmak mı?" Adamın dudakları seğirdi. Eğlenmişti. "Bu konuşmayı eğlenceli bulmak hoş olmalı, Majesteleri. Lütfen devam edin ve bana en parlak önerinizle gelin."

"En iyi özelliklerini öne çıkar."

Lily ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu kadar kapılası biriye, güçlü rakiplerin var demektir."

Hyde Park'a doğru döndüler, Rotten Row tam önlerindedi. Araba durmak için yavaşladı ve iyi giyimli bir adam onları birkaç metre öteden fark etti. Sıcak bir selamlayla gülümseyince Lily onun Frederick, Lord Stanhope olduğunu anladı ve adam tam olarak *İnciler & Kürkler*'de anlatıldığı gibiydi. Uzun boylu, sarı saçlı, çekici gülümsemesi ve nazik gözleriyle yakışıklıydı.

"Pekâlâ. O kesinlikle Kapılacak Lord," dedi.

Eğer Lily onun hakkında heyecanlansaydı, öğleden sonra müthiş bir şekilde başlamış olabilirdi. Ama bunun yerine, o bir İskoçyalı'dan flörtleşme tavsiyeleri alınıştı. En güçlü özellikleriyle ilgili.

Pek iyi bir güne işaret etmemişti bunlar.

“Eğer böyle tiplerden hoşlanıyorsan.”

Ona döndü. “Yakışıklı, unvanı var ve bekâr? Haklısın. Bu tuhaf bir tercih.”

Alec homurdandı ve Lily bu siniri bozuk sesi, küçük kavgalarını kazanmış olduğuna yordu. Lord Stanhope yaklaşırken, Alec'e bakmak için döndü ve hâlâ dizginleri tutan deri kaplı büyük ellerine baktı. “Sanırım hangi iyi özelliğimin en çok vurgulanması gerektiğiyle alakalı bir önerin de olacak?”

“Hayır,” dedi Alec.

Lily şaşkınlığını gizleyemedi. “Hayır mı?”

Alec kafasını iki yana salladı. “Neyi istiyorsan onu kullan.” Koltuğundan yere zıpladı. Lily inmesine yardım etmek için arabanın çevresinde tur atışını izledi.

Belini kavradığında, dokunuş heyecan verici bir şekilde içini yaktı geçti. Yumuşak ve sadece onun duyabileceği bir şekilde konuşunca bu his daha da alevlendi. “Tüm özelliklerin en iyisi.”

Alec, Stanhope Kontu'ndan anında nefret etmişti.

Parasız olmasına rağmen kadınların onu neden *beğendiği* açıktı, elbette. Lily gün boyunca birden fazla kez onun iyi özelliklerini saymıştı, öyle değil mi? Yakışıklı, unvan sahibi ve bekâr.

Çekici de aynı zamanda. Gösterişli adam tek elindeki gümüş saplı baston, üstünde kusursuzca dikilmiş takımı ve bir şekil-

de kırıkmamış pantolon ve ceketi ile sallanarak gelip, eğilerek Lily'nin elini tutup, kusursuz bir İngiliz yatılı okul ses tonuyla, "Bayan Hargrove, bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," dediği andan itibaren bu belli olmuştu.

Fazla çekiciydi.

Ve sonra pislik herif onu öptü.

Aslında, onun eldivenle kaplı ellerini öpmüştü —ki saçma olsa da, birinin bir gün evlenme ihtimali olan bir kadını bu şekilde karşılamasını Alec tamamen uygun bulabilirdi. Bulabilirdi, elbette, eğer adamın fazla yakışıklı yüzünü dudaklarını ait olmadıkları yerlere koyduğu için gövdesinden ayırma isteğiyle meşgul olmasaydı.

Bunun yerine, Alec atlarla meşgul oldu ve Lily'nin yanaklarındaki pembeleşmeyi görmezden gelerek, onu saniyeler önce yere indirirken nasıl hissettirdiğini unutmak için elinden geleni yaptı.

"Bu büyük bir şeref, Lord Stanhope," dedi, sesi canlı ve sevimliydi. "Alışılmadık koşulları bir yana bırakırsak."

Alec, Stanhope'a baktı, kaba herif doğrudan kızın gözlerinin içine bakıyordu. "Alışılmadık?" diye sordu Kont.

"Hiç karşılaşmadık," dedi Lily.

"Sizi Eversley Balosu'nda gördüm, fakat siz ayrılmadan önce tanışma fırsatını yakalayamadım," dedi Stanhope, fazla yaklaşıp. "Sosyete feci şekilde şaşıracak."

Alec neredeyse hırladı. Adamın eğlenceli olduğunu düşünüyor olamazdı. O fazla... *İngilizdi.*

"Sizi görmedim," dedi.

"Yani, sizi kalabalıkta seçmek zor değildi."

Güldü. "Giydiklerimi düşününce, size inanırım."

Kont da ona eşlik ederek güldü, neşeli gürleyen bir kahkahaydı bu ve Alec bir şeyleri yumruklamak istedi. "Tuhaf mı giyinmiştiniz? Fark etmemişim."

Genişçe gülümseyerek Alec'in kalbinin hızla göğsünü dövmesine neden oldu. "Şahane bir yalancısınız, lordum."

Bu bir hataydı.

Bu aptal aristokrattan hoşlanmıştı. Ve Alec bahse vardı ki adam da ondan hoşlanmıştı, bakışları Stanhope'un Lily'nin elini sanki ona sahipmiş gibi tutuşuna çevrildi.

Alec bundan hoşlanmamıştı.

Kimse ona sahip değildi. O kendisine sahipti, kahretsın.

"Mesafeni koru, Stanhope," diye homurdandı.

Alec konuştuğu anda Angus ve Hardy kontu tam olarak incelemek için arabadan indiler. Züppe Stanhope köpekleri karşılamak için eğilirken eli bıraktı. "Ne muhteşem köpekler."

Önce Hardy Lily'ye tutulmuş, şimdi de Angus bu tavuskusundan hoşlanmıştı. İngiltere köpeklerini mahvediyordu. Bu belki de bir an önce Lily'yi evlendirip, İskoçya'ya dönmesi için en güçlü nedendi.

Ama o bu adamla evlenmeyecekti, orası kesindi.

"Angus. Yeter," diye emretti Alec atları bağladığı yerden.

Angus itiraz içeren bir şekilde homurdanarak durdu ve kont ayaklandı. Alec onun tam olarak ayaklanmadan önce köpeğin kulağının arkasını son bir kez kaşıdığını gördü. Belki de adam *o kadar da* kötü değildi.

"Warnick," dedi Stanhope, geniş, dostça bir gülümsemeyle. "Seni Londra'da görmeye alışık değiliz, hele ki burada. Bu kalabalık saatte." Gözleri Alec'in tartanının eteğine çevrildi ve neşeyle gülümsedi. "Bugün için giyinmişsin bakıyorum."

Alec siyah kaşlarını kaldırdı. "Ceket giyiyorum, öyle değil mi?"

Lily, Stanhope'un omzu üzerinden gülümsedi ve Alec onu gülümsetmesiyle gelen keyifli hissi görmezden geldi. Rotten Row'daki biriyle tanışacak olması şerefine onun için bir ceket giymişti —Rotten yani Çürük, evet. Ama ekoseyi de çıkarmamıştı. Prensip olarak. Kendisine buraya ait olmadığını hatırlatmak için.

Onunla birlikte.

Fakat bunu Alece hatırlatma konusunda Lily de iyi iş çıkar-
dı. "İskoç'u İskoçya'dan alabilirsin."

Stanhope bu sözler üzerine salakça gülümsedi. "Ama İskoçya'yı İskoç'tan alamazsın, anlıyorum."

Şimdiden birbirlerinin saçma cümlelerini tamamlamaya başlamışlardı.

Alec hırladı ve arkasını döndü.

Kont saçmalamaya devam ediyordu. "Londra'daki kadınların ilgisini çeken *ceket* olamaz."

"Kadınların ilgisini çekmek konusunda endişelenmesi gereken sensin," dedi Alec omzu üzerinden. "Bunun için buradasın."

Aralarına huzursuz bir sessizlik çöktü. Rüzgârın ağaçları hışırdatmasından ve ilerdeki yoldan gelen konuşma seslerinden başka bir şey duyulmuyordu; yol uzak olduğundan sesler ancak alçak bir uğultu olarak geliyordu.

Ya da belki de bu alçak uğultu onun kulaklarının içindeydi.

Bunu söylememeliydi. Tüm bu öğleden sonranın Lily ve Stanhope'u bir araya getirmek için tertiplendiğini vurgulamalıydı.

Tüm bunlar Alec tarafından tertiplenmişti.

Dönünce Lily'nin yanaklarının kızardığı ve bakışlarını kont ile arasındaki yere diktiğini gördü. Alec ona gidip, kabalığı için özür dilemek istedi. Her şey için. Görünüşe göre bu günlerde tek yaptığı Lillian Hargrove'dan özür dilemektir. Kahrolası bir vahşi olduğu için.

Fakat özür dileme şansı olmadı çünkü Stanhope etkileyici bir hızla onu kurtarmak için atladı, sanki Alec hiç konuşmamış gibi kolunu uzattı. "Yolu benimle yürürseniz büyük şeref duyururum, Bayan Hargrove."

Lily'nin bakışları yukarı kalktı ve konta gülümsedi. "Bu çok hoşuma gider."

Alec'in kalbi sinir bozukluğu, düş kırıklığı ve ne olduğunu bulmakla ilgilenmediği bir hisle daha hızla çarpmaya başladı. Bunun yerine, dikkatini şimdi yanındaki yerde oturmakta olan ve ona kibirli köpek yargılamasıyla dolu bakışlar atan Angus ve Hardy'ye yöneltti.

Köpeklerle somurttu.

Stanhope açık ve boş arabaya baktı. "Bize eşlik edecek bir refakatçi var mı?"

Alec kollarını göğsünde birleştirdi. "Evet, burada."

Stanhope Lily'ye baktı.

Kadın elini kontun uzattığı koluna koydu ve Alec'e arkasını döndü. "Refakatçimin durumu da bir şekilde alışılmadık."

Stanhope durumu sakinlikle karşıladı ve köpeklerle baktı. "Etkileyici bir topluluk." Eğildi ve fısıldadı, "Hiç korkma. Hayvanlarla aram oldukça iyidir."

Bir canavar şakası. Ne komik. Bu pislik, kafasının kendisine servis edilmesini hak ediyordu.

Kadın güldü. "Umarım öyledir, lordum."

Flört mü ediyordu? Bu bir flörtleşme miydi?

Alec'in umrunda değildi.

Tozlu Rotten Row'a yöneldiler; Alec, Lily ve Londra'nın geri kalanının buradan "doğa" diye bahsettiğini tahmin ediyordu. Elbette, burada doğayı andıran en ufak bir şey yoktu. İnsan doluydu, güzel elbiseler giymiş kadın kümeleri ve etraflarında hızlı seyahat edebilmelerini sağlayan araçlar vardı —arabalarda çiftler ve at tepesinde erkekler. Belli ki buranın gözde olduğu bir saatti; insanlarla dolu patikada neredeyse yürüyecek yer kalmamıştı.

Böyle durumlarda refakatçilerin çifti mesafelerini koruyarak takip etmeleri gerektiğini biliyordu, ama böyle yaparsa, onların izini kaybedebilirdi. Stanhope kendisinden bahsetmeye öyle kaptırabilirdi ki, birileri Lily'yi kapıp götürebilirdi. Ya da daha fenası, Stanhope onu kapıp götürebilirdi.

Başına her şey gelebilirdi.

Alec'in yakınlarında olması en iyisiydi. Angus ve Hardy belli ki buna katılıyordu çünkü önden gidip, çiftin yanında yürüyorlardı.

"Hep böyle kalabalık mıdır?" diye sordu Lily konta, sesi Alec'i sarmıştı ve Alec onu cevaplamamak için dilini ısırıldı.

"Hep değil," diye yanıtladı kont. "Tahminimce bugün popüler olmasının iki nedeni var. Ya güzel havadan..."

Durdu ve ona bakana kadar Lily'ye gülümsedi. "Ya da sizin burada olacağınızı duydukları için."

Lily bu tatlı sözlere kanmayacak kadar akıllıydı.

Güzel, pembe başlığından Lily'nin yüzünü göremiyordu ama o başını eğip, bakışlarını kaçırmadan önce parlayan beyaz dişlerini görmüştü.

Hoşuna gitmişti.

Tanrım. "Kızı utandırma, Stanhope."

Lily hızla başını kaldırdı ve omzu üzerinden hafifçe irileşmiş gözlerle ona baktı. Şüphesiz ne kadar yakın olduğuna bakıyordu. Kızarmıştı, yanakları sanki sadece on beş dakikadır değil de tüm öğleden sonra güneş altındaymış gibi kırmızıydı.

Kaşlarını kaldırıp onun konuşmasını bekledi.

O ise Stanhope'a döndü. "Övgü konusunda uzmansınız."

Alec hızla burnundan nefes verdi. Elbette övgü konusunda uzmandı. O gösterişçi bir İngiliz'di. Kadınları etkileyip büyülemek için eğitilmişti.

Stanhope eldivenli ellerinden birini onun kolunu tutan elinin üzerine koydu. "Elimden geleni yapıyorum, elbette, ama bu kadar tatlı birini övmek oldukça kolay."

Burundan verilen nefes homurdanmaya dönüştü.

"Söyleyin bana, lordum, sıklıkla Row'da yürür müsünüz?"

"Evet. Oldukça severim." Başını eğip ona baktı, kahverengi gözlerinde ışıklar çakıyordu. "Özellikle de bana böyle biri eşlik ederken."

Alec güldü ve Lily omzu üzerinden ona bir bakış attıktan sonra hızını arttırdı, şüphesiz ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Kont kolaylıkla yeni hıza uyum sağladı, Alec de öyle. Bir durak-sama sonrası, Lily, "Sanırım onlara eşlik etmenizi isteyen kişi sayısı oldukça fazladır," dedi.

Bu küçük yaramaz flört ediyordu.

"Düşündüğünüz kadar çok değil, korkarım," dedi Kont. "Maalesef yaş aldıkça bana olan ilgi azalıyor."

Kadın gülerek başını salladı. "Alçak gönüllülüğe gerek yok, lordum. Eminim Londra'daki kadınlar hâlâ evliliğe uygun olduğunuz için minnettardır."

Adam gülümsedi. "Ya siz, Bayan Hargrove? Bunun için siz de minnettar mısınız?"

Öyle olmasa iyi olur, diye kükremek istedi Alec. İngiliz adama dair onun minnettar olmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Ve kesinlikle onu çekecek hiçbir şey de yoktu.

Kesinlikle evlenmeyi düşünmesine neden olacak özellikleri de yoktu.

“Eşlik ettiğiniz için minnettarım,” dedi ve Alec’in nefesi ona iki gece önce arabadaki konuşmalarını hatırlatan bu sözlerle kesildi.

Bir daha başka birine dokunabilecek miyim diye merak ederdim.

O korkularını, şüphelerini ve Hawkins ile olma sebeplerini anlatmıştı. Alec hayatında birine dokunmayı hiç o an olduğu kadar istememişti. Ve sonra dokundu, ona neden dokunmaması gerektiğinden başka bir şey düşünemeyene dek onu öptü ve sevdi. Neden daha iyi bir erkeği hak ettiğini düşünene dek.

İyi bir adam. Kabalığı, cüssesi ve geçmişiyle ona sorun çıkarmayacak zarif ve kibar bir adam. Onunla olduğundan çok daha uyumlu olacağı bir adam.

Kahrolası Kont Stanhope gibi bir adamı hak ediyordu.

Kahrolası Kont Stanhope’un ona uygun olduğunu varsayarsak. O birine uygun mu, bilmiyorlardı. Sonuçta, otuz yedisinde ve bekârdı. Eğer bu bir soruna işaret değilse, Alec neye işaret olduğunu bilmiyordu.

Yol hafifçe döndü ve öğleden sonra güneşi gölgesini Lily ve Stanhope’un üstüne düşürdü. “Neden evlenmedin, Stanhope?”

Lily hızlı bir soluk çekti ve Alec’e döndü. “Bunu öylece soramazsın!”

“Nedenmiş?”

Bir balık gibi ağzı açılıp kapandı. “Çünkü bu yapılmaz!”

“Neyin yapılıp yapılamayacağını nereden biliyorsun?” diye sordu. “Hiç evlilik görüşmen olmadı.”

Öfkeyle gökyüzüne baktı. “Çünkü tüm evren bunun sorulmayacağını bilir.” Tekrar konta döndü. “Özür dilerim, lordum. *Refakatçim*” —kelimeyi omzundan arkaya doğru pis bir bakış atarak, öfkeyle söyledi— “*İskoçyalı* da.”

Stanhope Lily’den Alece sonra tekrar Lily’ye baktı, sarı kaşlarından biri sanki sormak istediği çok şey varmış gibi havaya kalktı ama onları içinde tuttu. Sonunda, kıkırdadı. “Özür dilemeye gerek yok. Dük sadece Londra’nın yarısının sormaya cesaret etmek istediği bir soru sordu. Sanırım çoğu kişiyle aynı sebepten evlenmedim.” Duraksadı, sonra ekledi. “Ben pek de iyi bir aday değilim.”

“Ya da kahrolası bir hergelesin,” diye homurdandı Alec kısık bir sesle ve Lily bir an durdu. Kontun kolunu bırakarak, ona sıktığı dişleriyle gülümsedi ve “Bize izin verir misiniz, lordum?” dedi.

Stanhope’un kaşları kalktı. “Elbette.”

“Kime izin verecek?” diye sordu Alec.

“Bize,” dedi Lily. “Sen. Ve ben.”

“Ben?” dedi, elini göğsüne bastırarak. Ne yapmıştı ki?

Ona pis bir bakış attı. “Sen.”

Bununla beraber iki adama arkasını döndü ve yolun sonundaki kalabalığa doğru ilerledi.

Alec, Stanhope’a baktı, o ise sanki bu öğleden sonra fazlasıyla eğleniyormuş gibi ona gülümsüyordu. Yumruğunu kontun suratına indirme dürtüsüne direnerek, Lily’yi takip etti.

O yolda yürüyen atlar arasındaki yoldan hızla yürüyüp, Row’un ucundaki çimenliğe ulaşınca ona yetişti. Dönüp, öfkeli gri gözlerle ona bakınca kalbinin hoplayışını görmezden geldi. Dokunacağı kadar yakındı ve sadece bunu yapmak istediğini fark etti.

Ki bu da hiçbir refakatçiye uyan bir hareket değildi.

Bir adım geriledi.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu.

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Söylenmelerini ve homurdanmalarını duymadığınızı mı sanıyorsunuz? Ve bir de uygunsuz soruların var?”

Ellerini genişçe açtı. “Ben sadece işimi yapıyorum.”

“Hangi işi, tam olarak? Yürümeye çalışan bir bebekle dalga geçmek mi?” Onlara katılan köpekleri işaret etti. “Hardy senden daha doğru davranıyor.”

Adam köpeğe baktı, ismini duyunca dili sarkmıştı ve sanki Lily’nin dediğini kanıtlamak ister gibi güneşte parlayan birkaç santimlik bir salya ağzından sarkıyordu. Ona göre onu bu av köpeği ile karşılaştırmak hiç de adil değildi.

“Bir refakatçi olarak işim. Onun dürüst olmasını sağlamaya çalışıyorum.”

Buna suratını buruşturdu. “Eğer amaç beni evlendirmekse, Majesteleri, dürüstlük ihtiyacımız olan son şey.”

Omzunun üzerinden geriye bakınca adam da onun bakışlarını izledi ve Lord Stanhope’un şimdi Row’daki kalabalığın merkezinde, bir arabanın tepesinde oturan bir çift ile gülerek ve keyifle sohbet ettiğini gördü.

Evlilik için kusursuz bir aday gibi görünüyordu.

Devam etti, “Sen, hiç şüphe yok ki, refakatçilerin uzun, saygıdeğer tarihleri boyunca gelmiş en kötü refakatçisin. Dünyadaki tüm evde kalmış kadınlar şimdi dantel şapkalarını havada sallayarak buna katılıyor.”

Onun haklı olduğunu biliyordu ama *bunu* kabul etmeye hiç niyeti yoktu. “Sanırım refakatçilerin davranışları üzerine uzmanlığın var.”

“Korkutucu davranmamaları gerektiğini biliyorum,” diye çattı ona Lily.

“Ben korkutmuyorum.”

“İki metre boyun var. Tek yaptığın bu.”

“Ne yapmamı isterdin? Minik talibinin boyutuna küçülme-mi mi?”

Gözlerini devirdi. “Londra’daki çoğu erkekten daha uzun!”

Alec sırttı. “Benden değil.”

“Yani, elbette değil. Sen resmen ayakları olan bir ağaçsın.” İç çekti. “Korkutma. Makul bir mesafeden takip et.”

“Peki ya uygunsuz davranırsa?”

Ellerini iki yana açtı. “Çıglık atsam duyacak mesafede on bin insan var. Sence uygunsuz davranır mı? Delirmişsin. Ama-cımızın beni evlendirmek olduğunu sanıyordum.”

“Abartmana gerek yok. On bin değil. Ama hedef bu.”

“Pekâlâ o halde, sen kendi işin için endişelen. Skandal bacaklarından gözlerini alamayan bir dolu kadından birini seç.”

Sözler onu afallattı. “Anlamadım?”

Lily sinirle derin bir nefes verdi, ellerini beline koydu ve Row’a doğru baktı. “Hepsi bacaklarına bakıyor. Ki tahmin ediyorum bu hoşuna gidiyordur yoksa saygın bir kıyafet giyerdin.”

Onun bakışını takip etmek için durdu ve anında bakışlarını ondan kaçırın birkaç kadın fark etti. “Bu gayet saygın bir kıyafet.”

“İskoçya’da,” dedi. “İngiltere’de dizlerimizi göstermeyiz.”

“Saçmalık.”

Ellerini eteğini tutmak için indirdi. “Ah.” Elbiseyi kaldırarak gibi yaptı. “O halde ben de kendiminkini gösterebilirim?”

Kaşları çatıldı. “Yapmazsın.”

“Neden olmasın? Onlar şüphesiz en iyi özelliklerimden. Londra’nın kalanı çok yakında zaten göreceksin ve Lord Stanhope da kesinlikle bundan hoşlanacaktır.”

Buna şüphesi yoktu. Aslında, dizlerin bahsi bile Alec’in *kendi* dizleri üzerine çöküp, onun eteğini kaldırıp, onları derinlemesine incelemeyi istemesine neden olmuştu.

Eğer Lily’nin dizlerini görürse Stanhope’u oracıkta öldürdü.

Bu düşünceyi savuşturdu. “Ne yapmamı istiyorsun, Lillian?”

“Pantolon giy.”

“Neden?” Sırıtarak yakınlarda ona bakmıyormuş gibi yapan bir grup kadına küçük bir gösteri sergiledi. Kadınlar kızardı, kıkırdadı ve bakışlarını çevirdiler, Lily tiksintiyle homurdandı. Alec kaşını kaldırdı. “Kıskandın mı, küçük hanım?”

Sanki ona ciddi bir fiziksel hasar vermek istiyor gibi baktı. “Neden kıskanayım? O ağzı açık bakan kadınlardan biriyle gidersen başıma daha az bela olursun.” İlerdeki kalabalığa doğru elini salladı. “Tüm Londra seçmeniz için burada, Majesteleri. Hepsi sizin.”

Seni seçiyorum.

Hayır. Hayır, bunu düşünmemiştir.

Tepeden ona baktı. “Buraya seçmek için gelen sensin, Lillian.”

“Eğer İskoç bir gölgem olmasaydı çok daha seçilesi olurum.” Duraksadı ve ekledi, “Stanhope’a dönüyorum.”

Her bir zerresi bu fikre karşı çıktı. “İyi.”

“Beni takip etmeni istemiyorum.”

“Seni takip etmekten daha iyi işlerim var.”

Başını salladı. “Şahane. Güle güle o halde.”

Alec de başını salladı ve her saniye daha da sinirlendi. "Görüşürüz."

Ve Lily arkasını dönüp giderken şık pembe muslin kıyafeti onunla alay ediyor, etekler üzerindeki ışık oyunları ona onların sakladığı tüm pembe şeyleri hatırlatıyordu. Bilekler, baldırlar, bacaklar ve...

Dizler.

İskoçça küfretti ve o Row'a yaklaşırken bilerek gözlerini ondan kaçırdı. Onu izleme dürtüsüne karşı direndi. Onu takip etme ve onu koruma dürtüsüne de.

İşe yaradı, ta ki Alec onun gittiği yönden gelen "Hey!" sesini duyana dek.

Genç bir binici tarafından yönetilen devasa bir at gördü dönünce. Binici belli ki gergin canavarın kontrolünü kaybetmişti ve şimdi panik ve korku içinde doğrudan Lily'ye doğru gidiyordu.

Alec anında var gücüyle koşmaya başladı.

13. BÖLÜM

YOKLUĞU İSKOÇ'UN DAHA DA BAĞLANMASINA YOL AÇTI

Christendom'da insanı en çok çileden çıkartacak adamdı o.

Bir an, onunla sevişiyordu, sonrasında başka bir adamı etkilemek için en iyi özelliklerini parlatmasını öneriyordu ve ondan sonra da, o adamı —oldukça iyi bir aday olan o adamı— delirtmek için elinden geleni ardına koymuyordu.

Lily'nin evlenmesini istiyor muydu? İstemiyor muydu?

Peki, Lily ne istiyordu?

Bakışlarını patikada kümelenmiş insanlara çevirdi ve gözleri on metre kadar ötede duran Lord Stanhope ile buluştu. Bakınca gerçekten kusursuzdu. Unvanı vardı, çekiciydi, yakışıklıydı, kibardı ve —daha da iyisi— onunla zaman geçirmekten hoşlanıyor gibiydi.

Ondan iyi bir koca olabilirdi.

Keşke bu fikir onda heves uyandırsaydı.

Eğer Warnick Dükü kendisinden başka bir erkeği düşünmesini bu kadar imkânsız kılmasaydı bunu yapabilirdi, Lily emindi. Bu noktada onunla alakalı pek olumlu düşüncelere sahip olduğundan değildi elbette. Aslında epey olumsuz fikirlere sahipti.

Sanki bunu kendisine kanıtlamak ister gibi, kafasında bu fikirleri tek tek gözden geçirmeye başladı.

Öncelikle, çok iriydi. Modern adamların tarih öncesi avcılar boyutunda olmaları için bir sebep yoktu.

İkinci olarak, anladığı kadarıyla, adamda kendisine uyan bir tane bile pantolon yoktu. Ne tür bir adamın pantolonu olmazdı ki?

Üçüncüsü, sadece köpeklerle sosyalleşebiliyor gibi görünüyordu. Kabul etmeliydi ki sevimli köpeklerdi, ama yine de köpeklerdi. Onun bir insanla öfke ya da kan dökmeye sonlanmayan uzun bir konuşma yaptığına henüz şahit olmamıştı.

Onun haricinde.

Onunlayken, bazen görkemli araba gezilerini etkileyici zevklerle doldurabiliyorlardı.

Başını iki yana salladı, yeşil çimenlere bastı ve Row'a girdi. *Sadece olumsuz düşünceler.*

Dördüncüsü—

"Hey!" Sağ tarafından yüksek ve bir şekilde paniklemiş bir çığlık duydu ve bakmak için dönünce, sadece ona doğru gelen öfkeli, kestane rengi atı gördü. Dondu, birden korkunç bir şekilde hareket edemez oldu. Gözlerini yumdu ve dümdüz edilmeyi bekledi.

Ve sonra o şey üstündeydi, onu arkaya savurdu, ciğerlerinden nefesini kesti, koro halindeki kadın çığlıkları, erkek çığlıkları ve birkaç heyecanlı köpek havlamasına eşlik eden İskoç dilinde küfürler duydu.

Hayır. Durun.

Ezilmemişti.

Ve İskoçça küfreden at değildi.

Gözlerini açınca Alec'in kendisine doğru eğilmekte olduğunu ve o nefes almaya çalışırken bakışlarının yüzünde gezindiğini gördü.

"Lillian," dedi ve kız sesindeki rahatlamayı duydu. "Nefes al."

Denedi. Başaramadı. Başını salladı.

"Lillian."

Nefes alamıyordu.

"Lillian." Onu oturttu.

Nefes alamıyordu. *Nefes alamıyordu.*

"LILY." Ona baktı, birkaç santimetre ötesindeki kahverengi gözleriyle buluştu. "Nefes alacaksın. Ciğerlerindeki hava darbeyle boşaldı." O nefes almak için ağzını açarken, ellerini kollarında ve sırtında gezdirdi. Başarısız olmuştu. "Sakin ol." Sıcak ellerini yüzüne koydu. Elindeki bir kristalmiş gibi avuçladı. Başparmakları yanaklarını okşadı. "Beni dinle." Kadın başını salladı. "Şimdi. Nefes al."

Sanki buna Alec izin vermiş gibi hava geri geldi.

Kesik ve derin nefeslerle yutkundu Lily ve Alec başını sallayarak onu yönlendirdi. "Güzel, küçük hanım. Tekrar." Bir rahatlama dalgasıyla beraber davetsiz gözyaşları geldi. Onu sıkıca kendisine çekti ve o da Alec konuşurken onun ceketinin yakasına yapıştı. "Tekrar. *Nefes al, mc chridhe.*"

Uzun dakikalar boyunca, sadece ikisi varmış gibiydi, Rotten Row'da yerde oturuyorlardı ve Londra'nın tamamı yok olmuştu. Ona sıkıca yapıştı, derin nefeslerle kokusunu içine çekti, temiz kıyafet ve tütün kokusu ona güç ve rahatlık veriyordu. Ve sonra Londra uğultulu gürültüsüyle döndü. Lily bakışlarını kaldırarak onlara bakan etten bir duvar gördü, nefesini geri kazanmaya çalışırken onları izliyorlardı. Delici gözler denizi

onun utançla kızarıp, Alec'in ceketini bırakmasına neden oldu. "Ben—" Bir nefes daha aldı. "Ben—" Böyle bir durumda insan ne derdi, bilmiyordu. Bu yüzden, ilk aklına geleni söyledi. "Merhaba."

Kimse hareket etmedi.

Kalabalıkta belirip, yanına gelen Lord Stanhope haricinde hiç kimse. "Bayan Hargrove! Yaralandınız mı?"

Başını iki yana salladı. "Gururum haricinde hayır."

Gülümsedi ve toprak olmuş şapkasını yerden kaldırmadan önce uzanarak saçından bir yaprak ayıkladı. "Saçmalık. Herkesin başına gelebilirdi. O at kontrolünü tamamen yitirmişti."

"Lily!" Sese doğru bakınca öndeki birkaç kadının itirazlarına aldırmadan kalabalığı iterek ilerleyen Sesily, Seline ve Se-leste Talbot'u gördü. "Tanrım, Lily!" İpekler içindeki üçlü te reddüt dahi etmeden yere çökerek etrafını sardı. "Ölebilirdin!"

Sesily fazlasıyla dramatikti.

"Ölmedim, neyse ki," dedi Lily. "Dük tam zamanında yetiştiği için şanslıydım." Alec'in bakışlarıyla buluşmak için döndü, içten içe hâlâ orada olduğundan emin olmak istiyordu.

Fakat orada değildi.

Bakışlarını kaldırarak Row'a baktı ve tanıdık, kırmızı ekoseyi aradı. Rahatlatan uzun boyunu. Güçlü elleri ve keskin İskoç çenesini.

Görünürde yoktu. Aslında, orada bir şekilde bulunduğu tek kanıtı arkasında nöbette oturan Angus ve Hardy idi, sanki efendileri onları orada bırakmış gibiydi.

Onun yanında bırakmış gibi.

Seni takip etmekten daha iyi işlerim var.

Bu anıyla göğsü sıkıştı ve tekrar nefes almak için çabaladı.

“Gitti,” dedi, yumuşak bir sesle.

“Cehennemden kaçan bir yarasa gibi hızla uzaklaştı,” dedi Sesily ve kalabalıktan gülme sesleri duyuldu. Onlarla yüzleşmek için döndü. “Ah, lütfen. *Cehennem* kelimesini bile kullanamıyor muyuz? Orası bir yer değil mi? Hyde Park ya da Knightsbridge dememde sakınca yok ama...”

“Cockington,” diye araya girdi Seline, topluluktan bir dizi şaşkın nidanın duyulmasına neden olarak.

Lily gülmesini öksürükle örttü.

Lord Stanhope ayağa kalkmasına yardım etmek için eğildi ve konuştuğunda, sesindeki eğlenmiş tınıyı duyabiliyordu. “Pekâlâ. Bu kalabalığı hızla dağıtacaktır.”

Gülümsedi. “Öyle bir yer var mı ki?”

Dudakları seğirdi. “Devoshire’da.”

“Peki, o halde,” dedi anlamış bir edayla. “Haklı denebilir.”

“Görünüşe göre Talbot kız kardeşlerin yakınlarda olması dikkati başka yöne çevirme konusunda çok etkili.”

“Bunu unutmasanız iyi olur, Lord Stanhope,” dedi Sesily. “Bizim yakınıınızda olmamızı falan istemezseniz.”

“Acı üstüne acı, kazan üstüne kazan,” dedi Seleste. “Shakespeare, Macbeth’den.”

Lily ve Stanhope birbirlerine baktılar.

“Acı üstüne acı, kan üstüne kan,” diye düzeltti Seline.

“Öyle mi?” Lily’ye döndü.

Lily başını evet der gibi salladı.

Seleste, Stanhope’a baktı. “Yani, bu pek mantıklı gelmedi. Kazan, öyle değil mi? Sonuçta cadılar var?”

Stanhope başını salladı. “Var evet.”

“Kazan olması gerekmez mi?”

“O bir sonraki satırda,” dedi Lily.

Seline gözlerini devirdi. “Bu cidden çok saçma.”

“Sadece soruyorum,” dedi Seleste.

Stanhope’un kahkahasıyla birlikte gözleri de güldü. “İki şekilde de, leydim, yolunuza çıkmayı düşünmezdim.”

“Tamam, o halde. Hedefime ulaştım.”

Lily güldü ama ses hemen öksürüğe dönüştü.

“Tanrı aşkına, Seleste. Lily neredeyse ölüyordu,” dedi Sesily. “Onu güldürüp durma.”

Stanhope kolunu uzattı. “Arabam çok uzakta değil, Bayan Hargrove. Size memnuniyetle eve kadar eşlik ederim.” Diğer kadınlara baktı. “Belki hanımlar da bize katılmak ister?”

Üçlü kabul etmekte tereddüt dahi etmedi.

“Şahane,” dedi adam, Lily’ye dönerek. “İzin verin önce sizi çimenliğe oturtayım, sonra gidip arabayı alacağım,” dedi.

Lily onu toprak yoldan yürütmesine izin verdi, Hardy ve Angus da onları sessizce takip ediyor, onu dikkatle izliyor, onun bu öğleden sonrayla alakalı karmaşık hislerini seziyor gibi görünüyorlardı. Çimenlik alana vardıklarında, köpeklerin büyük, yakışıklı kafalarını okşadı ve etraftaki herkes duysun diye bilerek sesini yükselterek konuştu. “Lordum, yürüdükçe daha iyi hissediyorum—”

En azından, Alec’in nereye gittiğini merak etmesi dışında giderek daha iyi hissediyordu.

Onu yalnız bıraktığına inanmakta zorlanıyordu. Evet, tartışıp anlaştıktan —bu en iyisiydi, değil mi?— sonra olmuştu ve onun olası izdivacı konusunda ayrı durmaları çok daha iyiydi.

Ama neredeyse ezilmişti. Ciddi bir şekilde yaralanabilirdi.

Onu kurtarmak için oradaydı.

Ve sonra onu yalnız bırakmıştı. Stanhope ile. Gitmemiş olan Stanhope ile. Stanhope kalmıştı, aynen düzgün bir adamın yapacağı gibi. Ve Lily de aynı şekilde kalacaktı.

Yeşillikte bir tepciği işaret etti, orada büyük bir ağaç kütüğü duruyordu. "Belki biraz oturabiliriz." Refakatçilerine bakmak için döndü. "Ve konuşabiliriz?"

Kısa zaman sonra kütüğe oturmuştu ve refakatçileri çevresini sanki onu korumak ister gibi sararken sıcak Mayıs güneşi onu ısıtıyordu. Hardy yaklaşıp, başını kucağına koyarken Angus ayaklarının dibine yerleşti.

Durumun tuhaflığını fark ederek, Lily kontu onlara eşlik etmeye zorladığı için suçlu hissetti ve gitmesi için izin verdi. "Lordum, gerçekten çok kibardınız. Ama kibarlığınızı kullanmak istemiyorum. Eminim arkadaşlarım beni eve kadar götürmekten memnuniyet duyacaktır."

Stanhope ona gülümsedi. "Saçmalık. Bu kesinlikle aylardır geçirdiğim en heyecan verici gün ve devam etmesini diliyorum. Parlamento toplantılarının nasıl ölümüne sıkıcı olduğunu bilemezsiniz."

"Bir dakika," dedi Seleste.

"Siz—" diye ekledi Seline.

"*Flört mü ediyorsunuz?*" diyerek cümleyi tamamladı Sesily.

Lily kızarıırken Stanhope gülümsedi. "Aslına bakılırsa, Bayan Hargrove ile birkaç saat önce tanıştık. Sadece Row'da geziniyorduk."

"Ah!" dedi kız kardeşler aynı anda, sonra parkta yürüyüşün çok daha önemli bir şeyin öncüsü olduğu konusunda fikir birliklerini belli edecek şekilde bakiştılar.

"Peki, bölmek istemeyiz," dedi Seleste.

Kız kardeşleri çoktan harekete geçmişti. "Hayır!" dedi Seline. "Bu önemli bir şeye benziyor."

Üçlünün varlığının hem bir şekilde insana fazlasıyla iyi, hem de korkunç derecede utandırıcı hissettirmesi şaşırtıcıydı.

Ve Sesily konuşurken mavi gözleri Lily'ye döndüğünde, Lily onun istemediği kadar çok şey bildiğini anladı. "Warnick'in burada ne işi vardı o halde?"

Kahramanlık yapıyordu.

Lily düşünceyi savuşturdu. "Refakatçi olabileceğini düşündü."

"Berbat bir iş çıkarmış," deyiverdi Seline. "Seni bir çukurda bıraktı!"

Onu bırakmıştı.

"Orası tam olarak bir çukur değildi," diye vurguladı kont, ciddi bakışları Lily'nin üzerindeydi.

"Olabilirdi de," dedi.

"Her neyse," dedi Sesily. "Refakatçi rolünü *biz* oynayacağız."

Ah, Tanrım. "Çok nazıksınız, ama—"

"Bu şahane bir fikir, öyle değil mi?"

Stanhope'a baktı, o da tüm olanları kavramaya çalışıyor gibiydi ama Lily'ye öyle geliyordu ki, eğer ondan saygın bir lord ile daha felaket bir ilk buluşma hayal etmesi istenseydi de, bunu hayal edemezdi.

Daha da felaketi eğer onunla evlenmek ilgisini çekiyor olsaydı bu yaşanırdı. Ama çekmiyordu. İyi bir adam olmadığından değil. Her konuda iyiydi. Aslında, ona çok keyifli hissettirmişti.

Keyif almak asıl hedef değil miydi? Bir evliliğin kibarlık ve iyi espri anlayışı üzerine kurulması gerekmez miydi ve eğer eşi-

niz yakışıklıysa da çok daha iyiydi, değil mi? Fakat tek sorun şuydu ki, insanın kocasının yakışıklılığını çekici bulması gerekmez miydi? Arzu edilesi bulması. Birinin onun kare çenesi, dağınık saçları ve güzel dizlerini görmezden gelmekte sıkıntı yaşaması gerekirdi.

Özellikle dizler değil.

Mesela, dizler.

Belli bir çift diz umrunda değildi.

Özellikle de onu Rotten Row'daki aristokrat kurtların arasında bırakan bir çift diz.

Fakat yalnızlık Lily'nin alışık olmadığı bir şey değildi. Ve çoğu kişiye kıyasla bu konuda daha rahattı. Gereğinden uzun süren bir durumda gerçeği söylemekten çekinmeyecek kadar rahattı. Bir eli Hardy'nin kulaklarını okşarken, dikkatini tekrar konta çevirdi ve şüphesiz ikisinin de hissettiği şeyle alakalı konuşmaya karar verdi. "Lordum, bu başarılı bir gün olmuş gibi davranmanıza gerek yok. Kibarlığınızı takdir ediyorum, ama sizin daha çok keyif alacağınız sayısız faaliyet olduğuna emin-ken sizi tutmak istemem."

Dürüstlüğü karşısında tüm grup sessiz kaldı, ta ki Lord Stanhope başını sallayıp, "Birbirimize uymadığınızı düşünüyorsunuz," diyene kadar.

"Başınıza daha az bela açan bir kadını hak ediyorsunuz."

Gülümsedi. "Bence belalı biri tam da ihtiyacım olan kişi olabilir."

Başını hayır anlamında salladı Lily. "Benim gibi bir baş belası değil."

Adam uzun bir süre onu izledikten sonra, "Zannettiğin kadar baş belası olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Neşeden yoksun bir kahkaha attı. "Aksine, lordum. Tam da düşündüğünüz gibi bir belayım."

Sözler bir şekilde özgürleştiriciydi, belki de tablo yakında sergileneyeceği içindi —bu rezil gerçek sonunda onu mahvedecekti. Bunu kabullenmekle alakalı çok güç veren ve rahatlatan bir şey vardı. Madem ortaya çıkacaktı, konuşmamak neye yarardı, değil mi? Bu onun gerçeği idi, değil mi? Paylaşmak da ona kalmıştı.

Yakışıklı yüzüne baktı ve açıkladı. "Tablo."

Arkadaşları taş kesildi ve itirafını takip eden tek ses yirmi metre kadar öteden, Row'dan gelen alçak konuşma sesleriydi. Sessizliğin fısıltılardan daha kötü olduğunu düşündü. Sessizlik çok yalnızdı.

Daha fazla yalnız kalmak istemiyordu. Gözyaşları akmakla tehdit ederken, kendisini derin nefesler alarak dökülmelerine engel olmaya zorladı.

Ağlamayacaktı.

İnsanların karşısında olmazdı. Yalnızken ne kadar acı çektiğini kimse görmeyecekti. Ondan ne kadar korktuğunu da.

Tam ayağa kalkacakken, kont çömeldi, Angus'u okşayarak bir gösteri yaptı ama Lily birden onun doğrudan gözlerine bakabilmek için eğildiği izlenimine kapıldı. "Bu senin üstüne vazife değil, biliyorsun. Sosyetenin işi."

Bu fazlasıyla dürüst ve tamamen konu dışı sözlere güldü. "Sosyetenin size katılacağını sanmıyorum, lordum. Aslında, bunun üstlerine vazife olduğunu söyleyeceklerini düşünüyorum. Bugün olanlarını düşünürsek, sizin üzerinize vazife olduğunu da düşünecekler aynı zamanda."

Ağzının bir tarafı küçük, bilmiş bir gülümsemeyle kalktı. "Neredeyse kırk yaşındayım, Bayan Hargrove ve zengin bir kadın avındayım. Hata nedir bilirim."

Ona inanmıştı, ama yine de, "Sizin kendi hatanızla yaşamınız daha kolay olmalı, *Lord Stanhope*," dedi. Unvanı hafifçe vurgulayarak mesajı vermeye çalıştı.

Başını bir tarafa eğdi. "Muhtemelen sosyete için. Ama aynı sizin gibi aynada kendimle yüzleşmeliyim."

Uzun bir an onu izledi, sonra, "Benimle flört etmemelisiniz, lordum," dedi.

Talbot kız kardeşlerden biri şaşkın bir nida savururken, Stanhope kaşını kaldırdı. "Peki ya bunu istiyorsam?"

Lily başını hayır anlamında salladı. "Londra resmen bekâr ve iyi huylu mirasçı kaynıyor. Böyle büyük bir skandalı kabul etmek için fazla kibarsınız."

Uzun bir an bekledi ve "Çok mu kibar? Ya da çok mu İngiliz?" dedi.

"Size dedim!" diye patladı Sesily, yüzünde bir zafer gülümsemesiyle kız kardeşlerine dönerek, sonra konta döndü. "Siz de anladınız demek!"

Lord Stanhope ayaklandı ve Sesily'ye geniş bir gülümseme yolladı. "Bunu görmemek için kör olmak gerek."

İçinden bir tedirginlik dalgası geçerken, Hardy'nin büyük, gri başını okşamaya devam ediyor ve yanındakilere teker teker bakıyordu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Onu kurtardığında suratındaki ifadeyi gördünüz mü?" Seleste iç çekerek araya girdi. "Daha önce herhangi birini bu kadar hislerine kapılmış aklını kaçırmış halde gördüğümü sanmıyorum."

Seline sıırıttı. "O kadar dikkatim dağıldı ki eteğinin altına ne giydiğine bakmayı unuttum."

Sesily kız kardeşini işaret etti. "Of, lanet olsun. Ben de unuttum." Lord Stanhope öksürdü. "Özür dilerim, lordum. Ama merak işte anlarsınız."

Stanhope'un kaşları havalandı. "Haliyle."

Lily, Alec'in endişesiyle alakalı hikâyeyle çarpılmıştı. Kaşları çatıldı. "Ne saçma. Beni bıraktı. Sizinle hem de." Duraksadı. "Alınmayın lütfen."

"Alınmadık," dedi dörtlü koro halinde.

Nefes al, mo chridhe. Kelimeleri anlamamıştı ama içerdikleri endişeyi, hatta vaadi duymuştu. Yanında olduğunu. Onunla ilgileneceğini. Yalnız olmadığını.

Ve sonra onu bırakmıştı.

"Beni bırakmasını umursadığımdan değil," dedi Lily, bunun altını çizmesi gerekiyormuş gibi hissetmişti.

"Elbette öyle," dedi Stanhope ve ona öyle geldi ki adam kibar konuşmuş olsa da, ona inanmamıştı.

Sesily daha az kibar olmaya karar verdi ve Lily'ye inanamaz bir bakış yolladı. "Lütfen. Warnick ortadan kaybolduğunda, elinden şekeri alınmış bir çocuk kadar yıkılmış görünüyordun."

Lily bunu duyunca ayağa fırladı, anlamsızca sinir olmuştu. "Saçmalık," diye tekrarladı. "Beni umursamıyor bile. İskoçya'daki hayatına dönebilmek için evlenmemi istiyor sadece. Kiminle olduğu bile umurunda değil." Konta döndü. "Alınmayın, lordum."

Stanhope sırtıttı. "Alınmadım."

Lily başını salladı. "Lanet plana sadece o lanet tablo yüzünden evet dedim. Sergilenecek ve sonum gelecek ve Alec evlenmem gerektiğini düşündüğü için bana paramı vermeyecek. Evlenmek istediğimi düşündüğü için."

"İstiyor musun?" diye sordu Sesily. "Evlenmek istiyor musun?"

Evet. Ama başkasıyla.

"Hayır. Bu şekilde değil." Konta baktı. "Yine, alınmayın, lordum."

Stanhope gülümsedi, fazlasıyla eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Yine, alınmadım."

Bu öğleden sonra belli ki Lily'nin kilidini çözmüştü ve düşüncelerini sesli dillendirmekten kendini alamıyordu. "Önemli olan, iyi bir adamı rezillikle bitecek bir evliliğe mahkûm etmek ya da..." Duraksadı. "Ya da..."

Durdu ama zihni tam gaz çalışıyordu.

"Ya da?" diye bastırdı Sesily.

Çözüm netleşmişti.

Sesily'ye, sonra Stanhope'a baktı. "Gitmem gerek."

O akşam Lily, Köpek Evi'ndeki akşam yemeğine katılmadı.

Alec vaktinde gidip masanın başındaki yerini almış ve yarım saate dönen dakikalar boyunca beklemişti. Zaman geçtikçe, kendisini mutlaka gelecek olan yüzleşmeye hazırlamıştı —onu tehlike ânının hemen sonrasında, tüm Londra izlerken, Hyde Park'ın göbeğinde bırakmasının açıklaması. Ne düşündüğünün açıklaması.

Doğrusu, Hyde Park'a kontrol edemediği bir atla dalan embesili kovalamaktan başka bir şey düşünmüyordu. Alec, Lily'nin hayatta olduğuna, nefes aldığına ve iyi olacağına emin olduktan sonra, en yakın ata yönelmiş, kibirli bir aristokrati indirmiş ve tek kelime bile etmeden, atın kaçtığı yöne gidip attan indirdiği baronu arkasından öfkeyle söverken bırakmıştı.

Bu, olanlar hakkında daha iyi hissetmesini sağlamamıştı; atın ona doğru yöneldiğini, tam hız koştuğunu görünce kalbi ağzına gelmişti ve çaresizce ona ulaşmaya çalışıp, zamanında ulaşamamaktan çok korkmuştu. Sonra onu kollarına almıştı ve nerede oldukları ya da kimin izlediği önemini yitirmişti; tek umursadığı onun güvende olmasıydı.

Tekrar nefes almaya çalışırken gözlerinde gördüğü panikten nefret etmişti, onu kovalamak istemiş ve sonra buna sebep olan adama ciddi hasar vermek istemişti.

Biniciye yetişti —okulu yeni bitirmiş gibi duran ve yeteneksiz olduğu kadar korkak da olan genç bir adamdı, hatta daha Alec ona gelip onu daha da korkutmadan önce bile korkmuş görünüyordu. Lily'yi bulmak için döndüğünde, gitmişti, Talbot hanımları ile eve döndüğü söylenmişti bir hışım Köpek Evi'nin kapısından girdiğinde. İki köpekle beraber dönmüştü.

Angus onu karşılamak için oradaydı ama Hardy, o dört bacaklı hain, belli ki Lily ile baş başaydı.

Alec akşam yemeğinde kayıp ev arkadaşlarıyla tekrar buluşacağını tahmin etmişti, ama otuz dakika kırk beş dakikaya, sonra da bir saate döndüğünde bir kez daha fark etti ki Lillian Hargrove onu yemekte yalnız bırakmıştı.

Onunla konuşmak istiyorsa, gidip onu bulması gerekti.

Ayrıca, işlerine koşan köpeğini almak için de onu bulması gerekiyordu.

Yemek odasından Angus ile çıkınca, neredeyse yaşlı, meraklı hizmetçinin üstünden geçiyordu.

“Majesteleri!” diye duyurdu, sanki arkadaki koridorda dolaşmıyormuş gibi, şüphesiz onun tek başına, yemek odasında ne yaptığını merak ediyordu.

Kibarlık için sabrı yoktu. “O nerede?”

Bayan Thrushwill'in gözleri irileşti. “Majesteleri?”

Gözlerini tavana dikerek sabır diledi Alec. “Bayan Hargrove. Nerede?”

“Akşam daha erken bir saatte yemeğini tepside istemişti. Sınırım rahatsız.”

Yaralanmış mıydı?

Düşündüğünden fazla yaralanmış olması mümkündü. Bir yerlerini kırmış olabilirdi. Ya da onu yere çekerken başını çarpmış olabilirdi. Hizmetçiye doğru, tepeden bakacak kadar yaklaşıp dek büyük bir adım attı. “Doktor çağırıldı mı?”

Hizmetçi başını salladı. “Hayır, lordum.”

Kahretsın.

Ona doğru yönelmişti bile. “Kahrolası bir doktor çağırın.”

Yatak odalarının olduğu üst kata yöneldi ve hemen büyük odaları geçerek, misafirlerin kullanması için ayrılan küçük odalara doğru yürüdü. Hardy bir köşeden belirip, küçük bir havlamayla durana dek birkaç kapıyı açmıştı.

Alec köpeğe baktı. “O nerede?”

Hardy sanki anlamış gibi arkasını döndü ve bir kez daha köşede kayboldu. Alec takip edince, köpeği dikkatle dikilmiş halde, maun bir kapının önünde kuyruğunu sallar ve küçük, aceleci sesler çıkarırken buldu.

“Aferin oğlum.” Alec onu dalgınlıkla okşadı. “Seninle daha sonra görüşeceğiz. Sadakatini başkalarına yöneltmeni konuşacağız.”

Ama önce, elini kapı koluna koydu ve çevirdi.

İçeride oda zifiri karanlıktı.

“Lily?” dedi, hızla yatağa yönelerek, kalbi hızla çarpıyordu. Erkendi ve o çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Belli ki yaralanmıştı.

Ya da daha kötüsü.

Tekrar karanlıkta ismini söyledi, endişeyle dolmuştu. “Lily.”

Cevap yok. Yatakta hareket yok.

El yordamıyla masada yakacak bir şey aradı ve bir kibrit buldu, alevlenince küçük kutuyu elinden bırakarak yatağa döndü.

Lily orada değildi.

Yatak örtüleri de yoktu.

Bu esnada açık pencereyi ve pencere eşiğinden geçip, yerden meşe yatağın ayaklarına kadar giden yatak örtülerini fark etti.

Kaçmıştı.

Geceye karışmıştı.

Tabii eğer kendisini öldürmeden üç katlı binadan inebildiyse. Pencereye koştu ve ilerdeki koyu yeşil bahçeye sarktı, aşağıda onun çarpık bedenini görme konusunda hiç de azımsanmayacak bir korku hissederek aşağıya baktı.

Tek bulduğu rüzgârda sallanan yatak örtüleriydi.

Küfrederek bahçenin kalanını inceledi ve onu gecenin köründe Köpek Evi'nden Tanrı bilir nereye ve Tanrı bilir kiminle kaçtığını değil de askeri hareketler çalıştığını görmeyi umdu.

Fikir duraksamasına neden oldu.

Stanhope'un arkadaşlığından çok hoşlandığı için ona gitmeye karar vermiş olabilir miydi?

Onunla kaçmış olabilir miydi?

Çok saçmaydı, elbette. Alec onun evlenmesini istiyordu. Bunu onaylamayacak değildi. Ama yine de, o ve kusursuz aristokratın geceye karışıp yapabilecekleri fazlasıyla fena şeylerin görüntülerinin beynine üşümesine mani olamadı.

Eğer Stanhope onu öperse, Alec onun dişlerini sökecekti.

Ve tam o esnada onu gördü.

Sırtını gördü, karanlıkta seçmek zordu, sanki tüm hayatı boyunca kaya tırmanışı yapmış gibi bahçe duvarını ölçüp biçerken gördü.

Erkek kıyafetleri giymişti.

“Nereye gidiyor?” diye karanlığa, sessizliğe ve köpeklerle sordu.

Üçü de yanıtlamadı, Alec onun el yapımı halatının dayanıklılığını test edip, tereddüt etmeden gecenin içinde onun peşine düştüğünde bile yanıt vermediler.

Üç dakikada şaşırtıcı şekilde sağlam yapılmış halatla indi, bahçeyi geçti ve duvarı tırmandı. Onu gözden kaçırmayacak kadar çabuk davranabilmişti; arka sokaklardan birine yönelirken saçını bir erkek şapkasına sıkıştırmıştı ve pantolonu olması beklenenden fazla şeyi gözler önüne seriyordu.

Neredeyse yakalamıştı.

Ama tam yolun diğer ucunda belirdiğinde, on metre kadar ötede bir arabanın kapısının sert bir sesle kapandığına şahit oldu. Onu saniyelerle kaçırmıştı.

Döndü ve kendisi de bir araba durdurarak, arabanın arkasına geçmek yerine sürücünün yanına geçti.

“Hey, kim olduğunuz umrumda değil, bayım. Arabanın içine geçin.”

Alec duymazdan geldi. “O arabayı takip et.”

Sürücü tecrübesiz değildi neyse ki ve tereddüt etmeden dizginleri ele alırken, “Takip etmek iki katına patlar,” dedi.

“Üç katını öderim. Ama sakın onları gözden kaçırma.”

Onu kaybetmeyecekti. Bu onu öldürse de onu güvende tutacaktı.

Sürücü yenilenen bir coşkuyla devam etti ve Mayfair’den, güney ve doğudan geçerken daralan ve engebesi artan sokaklarda Lily’nin arabasını takip etti.

Nereye gidiyordu böyle?

Stanhope’un saygın bir ismi ve Mayfair’de eski bir köşkü vardı. Ayrıca bir beyefendiydi. Lily’yi bu yola tek başına sürüklemiş olmasına imkân yoktu.

Belki de yalnız değildi.

Belki de arabanın içinde onunlaydı ve Tanrı bilir ne yapıyorlardı.

Alec de biliyordu. Onun nasıl hissettirdiğini. Tadını. Onunla iki gece önce kendi arabasında geçirdiği her ânı hatırlıyordu.

Eğer Stanhope böyle bir şey yapıyorsa, onu öldürecekti.

Bu düşünceyle sesli biçimde homurdandı, bunu düşünmeye hakkı olmadığını biliyordu.

Bu araba fazla yavaştı. "Dizginleri bana ver."

Sürücü ona bir bakış attı. "Hayır, bayım."

"Sana istediğinin beş katını veririm."

"Sürmenize izin vermiyorum, lordum."

"Elli sterlin." Dizginler gevşedi. Atlar yavaşladı. Delilik tehdit etti. "Sürmemeye izin verirsen sana elli sterlin vereceğim."

Bu başka bir araba almaya yetecek bir paraydı. Bundan daha güzel bir araba almaya yeterdi.

"Kimi takip ediyoruz?" diye sordu sürücü şok içinde.

Alec dizginleri ele aldı ve güçlü bir "Deh!" sesiyle hareketlendiler, atlar güç, yetenek ve tutku sahibi bir adam tarafından yönetildiklerini anlamış gibiydi.

Sokakları aşarken tekerlekler çakıl taşları üzerinde takırdıyor, rüzgâr Alec'in yüzünü serinleterek, günler önce Londra'ya vardığından beri içinde gezinen —büyüyen— öfkeyi sakınleştireyordu. Yarışmak istiyordu. Kendi arabası ve birebir aynı olan atlarını ve gece yarısı hem korkutucu hem özgürleştirici hem de sadece ona ait olan İskoçya'nın vahşi yollarını istiyordu.

Bunun yerine, Londra'nın dar virajları vardı elinde ve güvende tutmayı her şeyden çok istediği bir kadını takip ediyordu.

Londra'dan nefret ediyordu.

"Kimi takip ediyoruz?" Sürücü tekerleklerin takırtısı üzerinden bağırdı, oturağına sıkıca yapışmıştı.

Alec tekrar dizginleri şaklattı. "Önemli biri değil."

"Affedersiniz, bayım," diye sordu adam gülerek, "ama elli pamel önemsiz biri için olamaz."

Alec sözleri duymazdan geldi. Elbette önemliydi.

Yavaşça her şeyi oluyordu.

Araba Soho'ya girdi; birden dükkânların önü ışıklarla parlamaya başlamış, fahişeler ve müşterileri sokaklara dağılmış, barlar ve kumarhaneler yoldan geçenleri çağırıyordu.

"Nereye gidiyor bu böyle?" dedi atları yavaşlatırken, öfkesi bir kez daha yüzeye çıkmaya başlamıştı.

"Söylemeliyim ki Covent Garden gibi duruyor, bayım."

Ve böylece, ne yaptığını anladı.

Peşinden gittiği Stanhope değildi. Hawkins'di.

Derek bana sevildiğimi hissettirdi.

Hikâyesinin, o kibirli pisliğin onu güzel sözleriyle nasıl kandırdığının hikâyesi öfkesinin uyanmasına neden oldu. Öfkeyi korku takip etti, o da ikinci ve belki de daha kötü bir anıyla birlikte gelmişti. Hawkins'in onu dostu olarak alma teklifi. Alec'in Eversley Köşkü'ndeki loş odada kibirli pislige eğilip, omzunun üzerinden gözleri irileşmiş Lily'ye bakarak ona bu adamı istiyor mu diye sorduğu âni.

Hayır.

Bu kelimeyi söylemişti ama Alec ona inanmamıştı. İçindeki şüpheyi duymuştu. Emin olmadığını düşünmüş, ondan tekrarlamasını istemişti.

Onu buna zorlamıştı.

Söylemişti ama muhtemelen tam olarak onu kast etmemiştir. Belli ki onu istiyordu. Yoksa neden burada olsundu ki—

“Durdular, lordum.”

Dizginleri çekti, bakışları kırk elli metre ötede, Bow Sokağı arkasındaki ne idüğü belirsiz sıra evlerin önünde duran arabaya odaklanmıştı. Arabanın kapısı açıldı ve Lily saçma kıyafetleriyle indi — üstünden dökülen pantolon ve gömlek belli ki ondan çok daha iri bir adamın dolabından alınmıştı— şapkayı gözlerine çekmiş, saçlarını içine tıktırmıştı.

Sürücüye bir kuruşluk fırlattı ve araba harekete geçerek, yeni bir müşteri arayışında hızla gözden kayboldu. Ondan beklemesini istememiştir. Ki bu da uzun süre kalmayı düşündüğüne işaret etti.

Evde yokluğunun fark edileceğini düşünmemiş miydi?

Ev.

Kelime onu huzursuz etti. Kahrolası Köpek Evi onun evi falan değildi. Kesinlikle İskoçya’daki evi gibi hissettirmiyordu. Ve nedense, Lily’nin orayı evi gibi hissetmesini istiyordu. Orada güvende hissetmesini istiyordu. Orada kendisi için iyi bir şeyler olduğuna inanmasını istiyordu.

Bir şeyler, kahrolası bir görüntü o binanın içinde her ne dolaşıyorsa ondan iyiydi.

Sürücüye yüklü miktarda para uzattı. “Kalanı dönünce vereceğim. Beni bekle.”

Sürücü tereddüt etmedi, oturakta arkasına yaslandı ve şapkasını ucundan tutarak gözlerine indirdi. “Evet, bayım.”

Alec saniyeler içinde gölgelerin içindeydi, ona doğru harekete geçtiğinde, o kapının dışında duraksamış ve cebinden bir şey çıkarmıştı. Bir anahtar? Bu sessiz, karanlık ve Alec’in içerde ne olduğundan emin olmasına neden olacak kadar Hawkins

Tiyatrosuna yakın olan bu yerin anahtarı vardı onda. İçerde kim olduğundan da emindi.

İçeri girdi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Alec yaklaşınca kapının kilidi bir klik sesiyle kapanmış, karanlığa doğru sövmesine neden olmuştu.

İçeriye zor kullanarak girmesi gerekecekti.

14. BÖLÜM

BİR RESİM BİNLERCE EVLATLIĞA BEDEL

Kendine fazlasıyla değer veren ama aslında pek de değerli biri olmayan Derek Hawkins, zamanının çoğunu sosyetenin gözü önünde geçiriyor ve aristokratları kendisinin gerçekten değerli olduğuna ikna etmeye çalışıyordu; bunun aksi bir yalandı.

Dolayısıyla akşamları asla evde olmazdı.

Şüphesiz, o özel akşamda da kulüpte veya yemekteydi, ya da her biri bir anlığına dahi olsa Derek Hawkins'in ilgisini çekmeye muhtaç, aptal aptal sırttan bir grup kadına aşırı kibrini sergilemekle meşguldü.

Lily o muhtaçlık hissini anlamadığından değildi elbette.

Sonuçta o da, sonunda mahvolacak kadar uzun süre onun parlaklığıyla kör olmuştu.

Lily'nin eğer o dünyanın onu ve dehasını anlaması konusunda bu kadar takıntısı olmasaydı, adamın sonunda onu mahvetmeyeceğine emindi. Kesinlikle daha şimdiden ünlenen tablosundaki kadını, tüm dünyanın gözü önünde tereddüt etmeden ifşa etmezdi.

Onun rızası olmadan yapmazdı.

Ama kimse Derek Hawkins için, onu onurlu davranmaya sevk edecek kadar önemli olmamıştı. Aslında Lily bunun için minnettardı bile, çünkü onun evde olmadığını bildiği zamanlarda davetsiz olarak evine girmek konusunda hiçbir rahatsızlık duymuyordu.

Eğer onu burada istemiyorsa, anahtarı geri istemeliydi, öyle değil mi?

Kapıyı arkasından dikkatle kilitleyip döndü ve gideceği yere hızla ulaşabilmek için merdivenleri tırmanmaya hazırlandı, aynı zamanda aşçılık da yapan hizmetçiden ve valelik yapan uşaktan kaçınması gerekecekti.

Evi böyle karanlık ve ürkütücü derecede sessiz bulmayı ummuyordu ama. Yol boyunca yakılmış şamdanlar, yolunu gösterecek loş bir ışık olacağını ummuştı ama hiçbir şey yoktu. Kapının yanındaki masada bir mum buldu ve onu yakmak için aranmaya başladı.

Bunu halledince hemen işine dönmeliydi; ama hiç ışık ve ses olmaması onu meraklandırdı. Derek'in ilham perisi rolünü oynadığı zamanlarda kullandığı, süslü ve yaldızlı mobilyalarla dolu olan ön salona yöneldi.

Şimdi boştu.

Bunu görünce evin iç kısımlarına, genelde hep bir ateşin yanmakta olduğu mutfığa yöneldi. İki yaşlı hizmetçi, sıcak olan odadan pek uzakta durmazlardı. Bu gece ise hiçbir yerde yoktular. Şömine yanmıyordu. Ayrıca büyük lavabonun yanında bir yığın tabak vardı ve bu beklenmedik bir şeydi.

Burada biri yaşıyordu. Yalnız.

Evin ön kısmına dönerek, diğer odalara göz attı; hepsinin içi boştu. Orada burada sandalyeler vardı ama hiçbir oda birilerini ağırlayacak durumda değildi. Kalbi ağzına gelerek merdivenlere yöneldi. Artık burada yaşamıyor olması mümkün müydü?

Bu düşünce onun hızla ve sinir bozukluğuyla ilerlemesine neden oldu.

Ya burada değilse?

Adamın yatak odasının kapısını açtı ve parfümünün tatlı kokusunun burnuna çarpmasıyla anında rahatladı. Burada yaşıyordu. Ki bu da tablonun burada olduğu anlamına geliyordu. Odayı geçti, elini bitişikteki en değerli alana açılan kapıya koydu; o odaya Deha Odası derdi. Kapıyı açmayı denedi, kilitli olduğunu görene dek.

Elbette.

Lily mumu yatak ve stüdyonun kapısı arasındaki alçak masaya koydu ve anahtarı aramak için çekmecelerden birini açtı. Burada olmalıydı. Buraya kadar geldiyse burada olmalıydı.

Bu esnada sesi duydu, ötedeki odadan gelen yumuşak ve neredeyse duyulmayan bir ses. Orada biri vardı.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiyken, Lily sağa sola dönerek umutsuzca bir çıkış aradı. Evin üçüncü katındaydı, bu yüzden camdan kaçmak gibi bir seçeneği yoktu. Odanın diğer tarafında devasa bir dolap vardı, tahminine göre iki kişiyi alacak kadar büyüktü ama bir saklanma yeri olabilmesi için ötedeki koridorlara çıkan kapıya fazla yakındı.

Ses tekrar geldi ve bakışları kapıya yöneldi, kapı kolunun döndüğünü duyduğuna emindi.

Derek buradaydı.

Saniyeler içinde yatağın altına girdi ve erkek kıyafetleri giymiş olduğu için şükretti. O çemberli eteklerle buraya asla sığamazdı.

Kapı açılırken nefesini tuttu ve gözlerini sımsıkı yumarak kımıldama dürtüsüne karşı koymak için tüm enerjisini kullandı. Kafasını çevirmemek ve kaçmamak için de.

Kapı kapandı ve şimdi ikisi aynı odadaydı.

Ancak o zaman yanan mumu orada bıraktığını fark etti. Derek anında oraya birinin gelmiş olduğunu anlayacaktı. Orada şimdi birinin olduğunu anlayacaktı.

Bu korkunç bir hataydı.

Odada gezinen sessiz ve sert ayak sesleri duyuldu.

Elbise dolabının kapısı hızla açıldı. Kapandı.

Lily umutsuzca, sessiz olmaya gayret ederek nefes almaya çalıştı.

Adam yavaşça yatağın ayakucuna doğru yürüdü, mumun yandığı masanın yanından geçerken siyah botları göründü. Işığın yeri değişti ve Lily göremese de, onun mumu kaldırdığını anladı.

Ve sonra üstündeki yatak sallandı. Çok hafifti. Botlar hareket edince gözleri irileşti. Ve sonra çıplak bir bacak gördü.

Onu bir diz takip etti, ve bir tartan.

Mum ise bronzlaşmış, büyük bir el tarafından tutuluyordu.

Ve sonunda Alec'in yüzü.

Şaşkınlıkla çılgılık attı, onun kim olduğunu anlamasıyla, karşısındakinin Derek olduğunu düşündüğü andan bile daha hızlı atmaya başladı kalbi. "Burada ne arıyorsun?"

"İki seçeneğin var," dedi, sesi alçak ve aksanlıydı. "Ya oradan çıkarsın ya da gelip seni yakalarım."

Lily gözlerini kıstı. "Şimdi mi bana eşlik etmeyi seçtin?"

Alec'in ifadesi de onunki gibiydi. "Bu ne anlama geliyor?"

Beni bıraktın, demek istedi. Yalnız. Seni isterken. Bunun yerine başka şeyler demeyi seçti. "Sen çekilene dek çıkamam, Dük." Adam kaşını kaldırdı ama çekildi, Lily de onu takip ederek dışarı çıktı ve ayaklandı, şimdiden kavga halindeydi. "Burada ne arıyorsun?"

“Senin yakalanmadığından veya öldürülmediğinden emin olmaya çalışıyorum.”

“Öldürölmek,” dedi. “Kimse beni öldürmeyecek.”

“Camdan düşebilirdin—hem çarşaftan nasıl halat yapabildin ki?”

“Sesily öğretti.”

Alec tavana baktı. “Elbette o öğretti. Skandallar skandallara öncölük ediyor.”

“O benim arkadaşım,” dedi. “Ve düşmedim. Gördüğün gibi, hayattayım.”

“Dikkate değeri,” diye yanıtladı. “Buraya bir arabayla geldin, giydiklerin...” Duraksadı ve gözlerinde öfkeli bakışlar belirdi. “Her neyse artık.”

Lily eğilerek üstüne oturmayan pantolona, fazla büyük gelen gömleğe ve cekete baktı. “Bunlar erkek kıyafeti!”

“Çok saçma görünüyorsun! Aklı başında hiç kimse erkek olduğuna inanmaz. En fazla senin büyüklerin kıyafetleriyle oynayan haylaz bir çocuk olduğunu düşünürler.”

“Sürücü fark etmişe benzemiyordu.”

“Sürücü senin takip edildiğini de fark etmedi, bu yüzden gözlem yeteneğini pek övmezdim ben olsam.”

Kaşları çatıldı. “Bir kadın nereye giderse öylece takip edemezsin, biliyorsun. Neredeyse korkudan ölecektim.”

“Bir adamın evine gizlice girip, yatağının altına saklandın!” dedi. “Ya ben değil de o olsaydı?”

“O değildi!” diye fısıldadı, siniri bozuk bir şekilde. “Sensin! Ve burada olmamalısın!”

“Ah, ama sen buraya aitsin öyle mi?”

“Senden daha fazla!”

“Unutmuşum,” dedi. “sende kahrolası anahtar var! Sanırım burası da Hawkins’in yatak odası?”

“Bu senin üstüne vazife değil,” diye yanıtladı, “ama hiç anahtarı geri istemedi.”

“Bu kesinlikle onu kullanmanın bahanesi olamaz,” diye patladı Alec. “Orada yatmış onu mu bekliyorsun? Onu baştan çıkarıp tekrar seninle olmasını sağlamayı mı planlıyordun?”

Korkunç biriydi.

Lily gözlerini kısıtı. “Nasıl bildin,” diye yanıtladı, sesindeki alaycılığı saklamakta zorlanarak. “Bu benim özel baştan çıkarma yöntemim; üstüme uymayan erkek kıyafetleri giyip, beni rezil ettiği için en ufak bir vicdan azabı hissetmeyen adamların yatakları altına saklanmak.”

Kaşları kalktı. “Kadın aklını anlıyormuş gibi davranmıyacağım.”

Lily mumu elinden kaptı. “Git buradan. Burada istenmiyorsun.”

“Ve sen isteniyor musun?”

“Benim yapacak işlerim var. Çok sürmez.”

Alec duraksadı, bir süre onu izledikten sonra gözlerini kısarak, “Neden buradasın?” diye sordu.

“Fark eder mi?”

“Eğer onu hala seviyorsan eder.”

Bu sözcükler Lily’nin nutkunun tutulmasına neden oldu. “Onu sevmek mi?”

Şimdi, tüm olanların ardından iki ay sonra bunu düşünmek bile imkânsız görünüyordu. Tabloyu ve sergiyi de düşününce.

Alec.

Alec kalbine girdiğinden değil. Kesinlikle hayır.

Yalancı.

Bu düşünce üzerine boğazını temizledi. "Neden fikrinizi söylemiyorsunuz, Majesteleri?"

Bu hitap şeklini duyunca Alec yüzünü ekşitti. "Onu seviyor musun? Hâlâ?"

"Hayır," dedi, sesindeki şaşkınlığı gizleyemeyerek. "Elbette hayır. Onun düşündüğüm kişiyle alakası yok. Özellikle de şimdi. Özellikle de şimdi ben—" Özellikle de şimdi onu seninle kıyaslayabilirken.

Alec somurtmaya devam etti. "O halde neden buradasın?"

Lily bir iç çekti ve onun üzerinden Derek'in stüdyosunun kapısına baktı. "Eğer bilmen gerekiyorsa, buraya işleri ele almaya geldim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Şöyle ki, artık kurtuluşun gelip beni bulmasını beklemekten sıkıldığım anlamına geliyor. Korumalarım, koca adaylarım ve sayamayacağım kadar çok güzel vaatte bulunan erkekler oldu. Ve ben o sözlere inanmaktan yoruldum. Şimdi kendi sözümü verme zamanı. Kendime."

Alec hareket etmedi. "Ve o söz nedir?"

"Kendimi kurtarma sözü." Lily kapıyı işaret etti. "Orası stüdyosu. İki ay önce, tabloyu orada yapmıştı."

Hızla nefes aldı Alec. "Ve?"

"Ve söz konusu tablonun başkarakteri olarak, bana ait olanı almak niyetindeyim."

Sözcükler ikisinin arasında asılı kalmış gibi uzun bir sessizlik oldu, sonra Alec başını salladı. "Yapalım o halde."

Lily başını salladı. "Sana daha şimdi bir kurtarıcıya ihtiyacım olmadığını söyledim. Bu kez ben kendimi kurtaracağım."

Alec stüdyonun kapısına doğru döndü. “Seni duydum. Ama ben buradayım ve bu kapı kilitli.”

“Sen korkup saklanmama sebep olmadan önce bir anahtar arıyordum,” diye söylendi.

Alec tekrar ona baktı. “Bu arada yatağın altı saklanmak için berbat bir yer. Ya uyumaya geliyor olsaydı? Tüm gece orada sıkışıp kalacaktın.”

Lily kaşını kaldırdı. “Sadece sen bir yatağın altına sığamayacağın için kıskanıyorsun.”

Bu sinir bozucu hakaretle birlikte Alec’in yüzünde bir gülümseme belirdi ve Lily onu güldürdüğü için içine yayılan sıcaklıktan nefret etti.

Onu güldürmek umurunda değildi.

Her neyse, Alec döndü. Sanki kilit sadece oraya yapıştırılmış bir kâğıtmış gibi, sert bir şekilde asılarak kapıyı pervazından söktü ve harap olan kapıya bakarken Lily’nin içindeki sıcaklık yerini şoka bıraktı. “Söyleyin bana Majesteleri, İskoçya’daki evlerin kapısı var mı?”

Alec hiç tereddüt etmeden “Nadiren,” diye cevap verdi.

Onu komik bulmamalıydı. “Şimdi Derek buraya gelmiş olduğumuzu anlayacak.”

“Tablo gidince fark etmeyeceğini mi düşünüyordun?” dedi Alec, sanki bu kadar basitmiş gibi.

Lily’ye öyle geliyordu ki muhtemelen bu kadar kolay olacaktı. Odaya girecek, tabloyu alacak ve Derek dönünce bunu birinin yaptığını anlayacaktı. Ama şunu fark etti ki; parçalanmış tahta Alec’in burada olduğunun kanıtıydı. Onu evden buraya kadar takip etmiş, güvenliğini sağlamak için içeri kadar gelmişti ve akşam için planını duyar duymaz, onu bundan vazgeçmeye zorlamamıştı. Bunun yerine yardım teklif etmişti. Kendi yöntemiyle.

Başarıya giden son engel olan kapıyı da aradan kaldırarak.

Bir şekilde, devasa, korkutucu ve hayli zor bir adam olsa da, olağanüstü şekilde kibardı.

Alec kapıyı yana koydu ve yatağın yanındaki masadan mumu alıp stüdyonun karanlığına doğru kaldırdı.

Ki bu da mumun içeride bulacağını ışıdayarak hatırlatmasına neden olmuştu.

“Bekle!” diye haykırdı Lily, karanlıkta onu geçip ışığın ve arkadaki tabloların arasında durarak. “Hayır.” Elini uzattı. “Bana ver.”

Alec’in onun delirdiğini düşündüğü açıktı. “Buna vaktimiz yok, Lillian.”

Lily başını salladı. “Sen girmiyorsun.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü onu görmene izin vermeyeceğim.”

“Neyi?” Ona bir bakış attı. “Ha.”

“Aynen,” dedi Lily. “Ha.”

“Bakmayacağım,” dedi, uzanıp onun arkasını odaya dönmesini sağlayarak.

“Haklısın,” diye yanıtladı Lily, kendisini durmaya zorlayarak. Yerinde durdu. “Bakmayacaksın. Çünkü görmeyeceksin.”

Tavana baktı. “Lillian. Buna vaktimiz yok.”

Lily mumu aldı. “O halde mumu bana ver.”

“Al. Şu kahrolası şeyi bul da gidelim.”

“Önce, bakmayacağına söz ver.”

“Saçmalıyorsun.”

“Bu doğru olabilir. Ama burada korumam gereken bir isim var.”

“Ben seni korumaya çalışıyorum! En başından beri!” diye çıkıştı Alec.

“Ve bunu skandal olabilecek her şeyden gözlerini kaçırmaya söz vererek sonlandırabilirsin.”

“Bu bir *tablo*, Lillian. Görülmesi için yapıldı.”

Hayal kırıklığı ve nefret ettiği utancın yanı sıra, içinde bir hüznün hissetti Lily. Yanılmıyordu. Onun görülmemesini nasıl ummuştu? Ama bir şekilde, onun görebileceği düşüncesi... her şeyi değiştirmişti. “Görülmesini beklememiştin.”

Alec uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda onun yüzünü “İyi,” derken görebilmek için, Lily daha fazla ışık olmasını dilerdi.

“Söz mü?”

“Söz.”

“Devamı?”

Alec iç geçirdi. “Bakmayacağıma söz veriyorum.”

“Arkanı dön.”

“Lillian.”

Lily duruşunu bozmadı. “Korumam olmak mı istiyorsun? Koru. Kapıyı izle.”

Bir süre tereddüt ettikten sonra, Alec öfkeyle uzun uzun soluk verdi ve ona arkasını döndü. “Sadece şu kahrolası şeyi al.”

Lily başını sallayıp “Şahane,” dedi ve aramaya başlamak için döndü.

Sadece bir sorun vardı: Lily mumu kaldırıp çok iyi bildiği o odaya tuttuğu zaman fark etti ki; burası da boştu.

Her şey gitmişti. Duvarlara sıralanmış tablolar, günlerce üstünde poz verdiği alçak kanepeler, güneş ışığı odaya vurup havadaki toz zerreciklerini gösterirken Derek’in coşkuyla, titizlikle çalıştığı resim sehpası. Hepsi gitmişti.

Şaşırmaması gerektiğini düşündü. Sonuçta Derek Hawkins ile alakalı her şey gelip geçiciydi, sanki o sadece başkaları da varken var oluyormuş gibi.

Belki bu tablo için de geçerliydi.

Belki o da sadece tüm Londra ona bakarken var olacaktı.

Yüksek sesle panik dolu bir kahkaha savurdu. Alec döndü. “Ne?” Bu esnada odayı fark etti. “Her şey nerede?”

Lily başını iki yana salladı. “Gitmiş.”

“Nereye gitmiş?”

Lily ona döndü. “Bilmiyorum. Buradaydı.” Camların gün boyunca parlak güney güneşini aldığı duvarı işaret etti. “Tablo tam buradaydı.”

Alec kaşlarını çattı. “Burada mı poz verdin?”

Onun sorusunu duymazdan gelerek, söylediklerini yinelemeyi tercih etti Lily. “Her şey nerede?” Kıkırdadı, sesi yüksek, rahatsız edici ve panik yüklüydü. “Nereye gitti?”

Alec ona doğru geldi. “Lily,” dedi sessizce, “onu bulacağız. Onu saklamamış olabileceği çok az yer var.”

“Yüzlerce yer var,” dedi. “Binlerce.” Hayal kırıklığı büyüyerek göğsünü sıkıştırdı. “Burası bir İskoç kalesi değil, Alec. Burası *Londra*.” Duraksadı. Ona baktı. “Kadere inanır mısınız?”

“Hayır.”

Küçük ve kederli bir gülümseme oluştu yüzünde Lily’nin. “Ben inanırım. Bu tek şansımdı. Kendimi kurtarma şansım. Belki de... Belki rezil olmak benim kaderimde var.”

“Hayır.”

Cevap vermedi, odaya dönerek boş duvarlara fısıldadı, “Onu bulmak istiyorum.”

Üç haftadır ilk kez, bir günlüğüne, hayatını tekrar eline alabileceğine inanmıştı. Bunu atlatabileceğine inanmıştı.

Alec'e baktı. "Kaçmama izin vermen için sana yalvardım. Bunu kendi bildiğim şekilde bitirmeme izin vermen için. Ve sonra sen bana umut verdin ve ben cevabın bu olduğunu düşündüm."

"Öyle zaten," dedi o da, bakışı kendinden emin ve gurura benzer bir hisle doluydu. "Akıllı kız. Öyle. Onu bulacağız. Londra'da her neredeyse. Kaçmak çözüm değil. Çözüm bu."

Ve Tanrı onu korusun ama Lily ona neredeyse inanmıştı. Sanki sadece isteyecek ve istediği olacakmış gibi duran kendinden emin tavrına inanacaktı.

Ona *neredeyse* inanmıştı. "Burada olacağını düşünmüştüm."

"Benim olsaydı, onu burada tutardım." Cevap tereddütsüz gelmişti.

Başını kaldırıp Alec'e baktı ve gözleri, mumun altın ışığında viski renginde parlayan gözleriyle buluştu. "Bu ne demek?"

Alec bakışlarını kaçırdı, sanki söylememesi gereken bir şeyi söylerken yakalanmış gibiydi. "Yani yakınımda tutardım."

"Eğer bu miras için tek şansınsa yani."

"Hayır," dedi Alec yumuşakça. "Demek istediğim bu değil."

Bu sözcüklerin havayı yoğunlaştırmasıyla Lily'nin nefesi kesildi. "Ne o halde?"

Şimdi ona çok yakındı, dokunacak kadar yakındı ve Lily iki gece önce, arabada olanların keskin hatırasıyla tükendi. Ona dokunmasının. Alec'in ona dokunmasının hatırasıyla.

Bunu yapmamalıydı.

Burada olmaz. Hiçbir yerde olmaz.

Ve yine de, elini kaldırıp onun göğsüne koyarken titrediğini gördü ve omzuna giden tartan kumaşının altında güçlü bir şekilde ve hızla atan kalbini hissetti. Zaman durdu. İkisi de solgun elin kırmızı ekose üzerinde durduğu o yere baktı.

Çok güçlüydü.

Çok sıcaktı.

Lily başını kaldırıncı Alec'in ona baktığını gördü, onu bekliyordu. Sessiz, güçlü ve sabırlıydı, sanki tüm amacı bu gibiydi. Onu beklemek. Onunla olmak.

Onun olmak.

Dudakları bu düşünceyle aralandı ve karanlık ve sessizlik birbirine geçerken Alec'in dikkati bu harekete yöneldi.

Lily çenesini kaldırdı, kendisini adama sundu. O da başını eğdi ve aralarındaki mesafeyi kapattı. *Evet. Lütfen.*

Onun için her şeyini verirdi.

Gözleri kapandı.

"Lily," diye fısıldadı Alec, bu yıkım ve tutku dolu sözcük dudaklarının üzerinde nefesten bir öpücük gibiydi.

Evet.

Ve sonra onu bıraktı. Boğazını temizledi. "O gelmeden gitmemiz gerek."

Böylece bitmişti ve oda onun hızla çıkışıyla dönmeye başlamıştı.

Lily parmaklarını dudaklarına bastırdı ve oradaki acıyı dindirebilmeyi diledi—isteği de. Adam onu öpmek istemişti. Bunu görmüştü.

Neden yapmamıştı?

Derek yüzünden mi? Geçmiş yüzünden mi? Burada ne yaptığını hatırladığından mı?

Burada neye dönüştüğünü hatırladığından mı?

Sert ve acı verici bir pişmanlıkla Lily kaskatı kesildi, bundan nefret ediyordu. Her şeyden nefret ediyordu. Onu bu ana, bir zamanlar her şeyini bir adamın önüne serdiği odada bir diğeri isteyecek noktaya getiren her dakikadan nefret ediyordu.

Başka seçeneği olmadığı için, yatak odasına giden Alec'i takip etti, onun gibi, yaşananlardan etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. "Ya gittiyse? Tabloyu alıp kaçtıysa?"

Alec köşedeki devasa dolabın kapılarını sertçe açtı ve ipek, saten, yün ve pamuklu bir kıyafeti dağı ortaya çıktı—akla gelebilecek her renk vardı. "Tahminimce gitmemiş."

Lily başını salladı ve ona yaklaştı. "Derek asla kıyafetlerini arkada bırakmaz."

Ona baktı. "O bir züppe, malum."

"Biliyorum," dedi, altın rengi iplerle süslenmiş turkuaz renkli bir yeleğe uzandı. "Ama züppeler oldukça zorlayıcı olabilir."

Alec'in göğsünden alçak sesli bir hırıltı yükseldi ve bunu açık bir homurdanma izledi. "Zorlayıcı ile zahmete değer aynı şey değil."

Lily'nin parlak mavi kumaş üzerindeki parmakları durdu. "İskoç erkekleri ikincisi oluyor, sanırım?" Daha sonra, neden o an bu sözlerin uygun olduğunu düşündüğünü merak edecekti. Bu sözler nereden gelmişti böyle?

Ama o anda, karanlıkta dikilirken, geçmişiyse geleceğinin hayal kırıklığı, öfke ve lanetlenme ile birbirine girdiği o anda, bu umurunda değildi.

Adam ona baktı, evin sessizliği aralarında kakofonik bir hal almıştı. Boğazını temizledi ve Lily oradaki öfke tınısını duydu. "Onun olduğundan daha zahmete değer."

Aynı zamanda daha zorlayıcı.

Gardırop kapılarını örttü ve dönerek, arkasını dolaba yaslayıp önünde dikilen Alec'e baktı. "Beni neden bıraktın?"

Alec'in kaşları çatıldı. "Buradayım."

Beni burada da bıraktın.

Başını salladı Lily. "Bu öğleden sonra. Stanhope'la."

"Benden seni bırakmamı istedin."

Öyle mi yapmıştı? Galiba öyleydi. Ama sonra—başını hayır der gibi salladı. "Ama sen beni bırakmadın. Beni kurtardın. Ve sonra beni bıraktın."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve onun ne düşündüğünü öğrenmek için Lily her şeyini verirdi. Sonunda, "İyi durumdaydın. Ve Stanhope da oradaydı." dedi.

Beklediği buydu—hızlı, baştan savma bir cevap. Ama doğru değildi. Ve bunu biliyordu. Başını iki yana salladı. "Ama beni neden bıraktın?"

"Çünkü..." Alec sustu ve sessizlik aralarında sonsuzluk gibi uzadı, sonra ekledi, "Çünkü sen onun gibi birini hak ediyorsun."

"Onun gibi birini istemiyorum." dedi.

"Neden ki? Stanhope diğer erkeklerin yanında tam bir prens."

"O çok kibar," dedi Lily.

"Bu bir sorun mu?" dedi Alec öfkeyle. "Kibar, yakışıklı, unvanı var ve çekici. Kutsal üç özellik."

Lily gülümsedi. "Dört özellik saydın."

Alec gözlerini kıstı. "Senin sorunun ne, Lily? Onu alabilirsin. Tabloyu biliyor ve bunu umursamıyor. Aslında, seninle keyifli vakit geçiriyor gibi görünüyordu sadece."

Frederick'i, Lord Stanhope'u istemesi gerekirdi. Dizleri üzerine çökmeli ve yıldızlara adam onunla olmaya gönüllü olduğu için teşekkür etmeliydi. Ve yine de... etmemişti.

Diğerini istemekle fazlasıyla meşguldü. İmkânsız da olsa.

Ona bunu söyleyebileceğinden değil. “Birbirimizi iki saattir tanıyorduk. Beni istemesi mümkün değil.”

“Aklı başında her erkek seni iki dakika geçmiş olsa da ister.”

Lily gözlerini kırpmıştırdı.

Alec ağzını kapattı.

“Ne dedin sen?”

“Hiçbir şey. Gitmeliyiz.”

“Ben bir skandalım.”

“Sen iyi türde bir skandalsın,” diye homurdandı Alec odanın kapısına yönelirken.

En azından Lily onun böyle söylediğini düşünmüştü. “Seni duyamadım.”

“Sen kötü türde bir skandalsın,” dedi, daha yüksek sesle.

Söylediği bu değildi. Lily gülümsemesine mani olamadı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Sen bir erkeğin sahip olmak isteyeceği türde bir skandalsın.”

Lily ağzı açık ona baktı. Hayatında hiç bu kadar romantik bir şey duymamıştı. Ve kesinlikle bunun bu devasa, sinirli İskoç’un ağzından çıkacağını beklemeydi.

“Ne kadar kibarsın,” dedi.

“Bu kibarlık falan değil,” dedi.

“Öyle, ama,” dedi Lily. “Derek beni hiç istemiyordu. Ve bu daha ben skandal olmadan önceydi.”

“Hawkins aptalın tekiydi,” dedi, bu daha çok bir nida gibiydi. Sonra odanın kapalı kapısı önünde durdu, tek eli maun üzerinde duruyordu.

Lily o ele takılıp kaldı. O eldeki çıkıntılara ve çukurlara takıldı. İlk eklemin bir santim altındaki, kahverengi teni üzerinde bembeyaz duran yara izine takıldı. “Eline ne oldu?”

Alec hareket etmedi. "Kırık bir şişenin sivri ucuna denk geldi."

"Nasıl?"

"Babam sinirli bir sarhoştı."

Lily irkildi, ona yaklaşmak istedi. Bunun yerine, "Üzgünüm." dedi.

Yine de Alec ona bakmadı. "Üzülme. Bunu yaptıktan sonraki gün oradan ayrıldım."

"Seninle ilgilenecek kimse olmadığı için üzgünüm."

Tahta üzerindeki parmakları esnedi—bu onun dediklerini duyduğuna dair tek işaretti. "Gitsek iyi olur."

"Birinin beni isteyeceğini düşünüyor musun?" diye sordu Lily o ele, bunu yapmaması gerektiğini bilerek. Sorunun isteklerini fazla açık ettiğini bilerek.

Alec alnını kapıya yasladı ve kısık, hırıltılı İskoç aksanından İngiliz aksanına geçti. "Evet, Lillian. Bence seni biri isteyecek."

"Sen—" Kendisine mani oldu.

Ona soramazdı.

Bu fıkirden ne kadar hoşlansa da olmazdı.

"Bana sorma," diye fısıldadı, sesi acı çekmesine neden oldu.

İmkânsızdı. Onu seviyor olamazdı. Hiç onu seviyor gibi görünmüyordu. Onu beladan başka bir şey olarak görmüyor gibiydi.

Öyle değil miydi?

Buna dayanamazdı. "Sen? Beni istiyor musun?"

Alec bu kez İskoç dilinde küfretmedi. Hızlı ve fena bir İngilizce ile sövdü.

"Cevap verme," dedi Lily hemen, hem isteyebileceğinden korkuyor hem de umutsuzca istemesini diliyordu.

Alec başını kapıda yasladığı yerden kaldırmadı. "Ben seni korumak için buradayım. Seni korumak için buradayım." Bunu

bir dua gibi, kendi kendine söylemişti. Tanrı için. Onun için değil. "Seni korumak için buradayım."

"Cevap verme," diye tekrarladı Lily, içindeki yoğun tutkunun sancısını görmezden gelerek. Sadece o an bunu çok istemişti. Oldukça umutsuz şekilde.

Çünkü Alec onu isterse, bir zamanlar hayalini kurduğu hayat için bir şansı olabilirdi. Hayal ettiğinden çok daha soylu bir adamla.

Seni korumak için buradayım.

Ve belki de hayatının çoğunu yalnız geçirdiği içindi ama biri tarafından korunma fikri, onun iyiliğini isteyen ve onun da iyiliğini istediği biriyle olma fikri yaşadığı en baştan çıkarıcı şeydi.

Ama onu bırakmıştı sonuçta. Sanki birbirleri için hiçbir şey ifade etmiyorlarmış gibi basıp gitmişti.

Ve belki etmiyorlardı da.

Başkaları için ne ifade ettiğini anlamakta hiç iyi olmamıştı. Ya da onların kendisi için ne ifade ettiği konusunda da.

Bir kez başını salladı, tüm bu konuşmayı umutsuzca arkasında bırakmak istiyordu. "Anlıyorum. Cevabın hayır. Hiç sormamalıydım."

Uzun bir an boyunca, Alec'in cevap verebileceğini düşündü. Kafasını çevirip, ona bakacağını düşündü.

Beni istediğini söyle bana, demek istedi. Bana bunun... bizim... olabileceğimizi söyle.

Söylemedi. Bunun yerine, uzun, ağır bir nefes verdi Alec ve Lily'i hipnotize eden eli yumruk halini aldı. Onu kapıya bastırdı, eklemleri bembeyaz oldu, kollarındaki kaslar gerildi. Ve sonra konuştu.

"Hayır," dedi. "Sormamalıydın."

Kapıyı öyle bir güçle açtı ki, eğer stüdyo kapısı gibi kilitli olsaydı menteşelerinden sökülürdü.

Ve karanlığa karıştı.

15. BÖLÜM

GÖNÜLSÜZ DÜK KEDERLİ KIZI TERK ETTİ

Alec bir madalyayı hak ediyordu.

Hayır dediği için. Ona dönüp, onu alıp, elleri yaşadığı istekle titremeyi bırakana dek onunla sevişmediği için. Ona o karanlıkta, Derek Hawkins'in yatak odasının zemininde sahip olmadığı için.

Beni istiyor musun?

İskoçya'nın dağlarının sisi istediği gibi istiyordu onu.

Ama eğer istediğini alıp, Lily'nin hak ettiğini alma ihtimalini yok ederse kahrolsundu. Ona layık bir adamla bir hayat ihtimalini. Onun tabloyu çalma planları olduğunu keşfetmeden önce düşünmüştü bunu ama ona yardım etmeye, portreyi bulmaya ve gün yüzüne çıkmadan onu yok etmeye karar verdiği an, mahkûmiyeti daha da perçinlenmişti.

Onu bulacaktı.

Ve onu koruyacaktı, kahretsин.

Seni korumak için buradayım.

Onu terk etme, ona dönmeme gücünü nasıl bulmuştu. Nefesinde duymuştu —gerçeği— ona teslim olacağını duymuştu. Bunu istediğini duymuştu. Onu yine istediğini. Daha fazlasını istediğini duymuştu.

Daha fazlası. İstemenin ne demek olduğunu bildiğini sanırdı. Özlemin ne demek olduğunu. Sonra Lillian Hargrove ile tanıştı ve gerçeğin farkına vardı—arzuladığı her şeyin onun yanında önemini yitirdiğini fark etti. Bunun için yapmayacağı şey yoktu. Onun bir kez daha tadına bakmak için yapmayacağı şey yoktu.

Ve ona layık değildi.

Ve o boş evde, bir zamanlar başka bir erkek için soyunduğu o boş odada dikilirken, her şeyini vermeye hazırdı. Her şeyi yapmaya. Ve direndi.

Onu korumak için. Ona hayatta istediği gibi bir şans daha vermek için.

Çünkü şimdi, sadece uygun bir evlilikten fazlası için şansı vardı. Şimdi, eğer tabloyu bulabilirlerse, onu çalabilirlerse, yine Londra'nın gözünde rezil olmuş olacaktı belki ama dünyanın gözünde rezil olmaktan kurtulacaktı.

Akıllı kız.

Bunu o düşünmeliydi. Eğer onun güzelliği onu böyle kör etmemiş olsaydı düşünürdü de. Gücüyle de kör olmuştu. Onunla alakalı her şey kör etmişti onu. Ama onu korumakla fazla meşguldü. Londra'dan. Geleceğinden. Geçmişinden.

Kendinden.

Evet. Kahrolası bir madalyayı hak ediyordu.

Oradan ayrıldıklarında, ağır ağır yağmur yağmaya başlamıştı ve onun için en iyisini yapmaya devam ederek, onun güvenliği için, onu arabaya oturttu ve kendisi sürücünün yanına geçti.

Ya da kendi güvenliği için.

Eğer arabada baş başa kalsalardı, yanında oturuyor olsaydı ne yapardı emin değildi. Onunla aynı alanı paylaşırken. Onun-

la aynı havayı solurken. Bir şekilde süpürgeotu ve İskoçya'nın dağlarının kokusunu andıran kokusunu içine çekerken.

Araba köşeden dönerken yağmur yüzüne çarpıyordu; Grosvenor Meydanı'na gidecekler, orada duvarların ayırdığı, köpeklerle süslü yataklarına yatacaklardı ve o da uyuyor gibi yapıp ona gitmek için yanıp tutuşacaktı. Onu çırılçıplak soymak ve elleri, dudakları ve diliyle ona tapınmak için—

Bu düşünceyle, onun tadını hatırlayarak serin mayıs yağmurlarında homurdandı. Vücudunun çıkıntı ve kıvrımlarını hatırladı ve en gizli yerlerinin dilinde nasıl hissettireceğini hayal etti.

“Sorun mu var, lordum?”

Elbette sorun vardı.

Lily'yi şiddetli bir yoğunlukla istiyordu. Ve onu istemeye hakkı yoktu.

“Arabayı burada durdur,” dedi, cebinden sürücüyeye vereceği parayı çıkararak. “Neredeyiz?”

“Hanover Meydanı.”

“Buradan yürüyeceğim.”

“Bayım. Yağmur yağıyor.”

Sanki o fark etmemiş gibi. “Yolcuyu Grosvenor Meydanına götür.”

Parmakları ceketinin cebinde bir parça ipeğe dokundu ve onu cüzdanıyla birlikte çıkardı. Arabanın fenerinden gelen titrek ışıkta ona baktı. *Kontes Rowley*. Peg'in kartviziti. Bilinmeyen valesi bunu yırtık ceketten bu cekete aktarmış olmalıydı.

Sürücüyeye yüklü miktarda bir ödeme yaptı, onun yağcı övgülerini dinledi ve içerdeki kapı açılırken aşağı indi.

Seni görmeme izin verme, dedi içinden. Ona bir kez daha direnebileceğine emin değildi. Ve aynı zamanda da, *Seni görmeme izin ver*.

“Alec?” İsminin onun dudaklarından duymak yağmurda bir hediye gibiydi.

“Kapıyı ört,” dedi, bakmayı reddederek. Kendisine bu konuda güvenmiyordu.

Bir duraksama. Sonra, “Yağmur yağıyor. İçerde gitmelisin.”

Onun yanında. Ona dokunarak. Bu sözlerle gelen öfke dalgasının önüne geçemedi. Onun yakınında olmamalıydı. Tek bir görevi vardı. Onu korumak. Ve şu an onun dünyasındaki en tehlikeli şey oydu.

“Araba seni eve götürecektir.”

“Peki sen? Sen nasıl döneceksin eve?” Yumuşak soru onu mahvetmekle tehdit ediyordu. Paylaştıkları bir ev fikri. Bunun imkânsızlığı.

“Yürüyeceğim.”

“Alec—” diye başladı, sonra kendisini durdurdu. “Lütfen.”

Bu sözcükle —kollarındayken pek çok kez fısıldadığı, pek çok kez söz verdiği ve ona verebileceğinden fazlasını istediği sözcük— elleri tekrar titremeye başladı, aynı Hawkins’in evinde olduğu gibi. Onları sıktı ve arzusunu savuşturdu.

Onu istemediği bir an gelecek miydi?

“Kapıyı kapat, Lily.” Adam sürücüyü bakınca buna uymaktan başka çaresi kalmamıştı. “Sür.”

Araba anında harekete geçti.

Londra’dan nefret ederken elini yüzünde gezdirdi. Buradan başka neresi olursa orada olmak istiyordu.

İngiltere sonun olacak.

Elini çekerek, karta baktı. İsmi altındaki adrese. Hanover Meydanı.

Beni görmeye gel, diye fısıldamıştı Peg kartı ceketinin cebine iştirirken.

Daha önce, Lily ona kadere inanıp inanmadığını sormuştu ve dürüstçe yanıtlamıştı. Onu buraya, Hanover Meydanına, elinde Peg'in kartıyla kader getirmemişti. Fazla yetenekli bir vale ve fazla öfkeli bir kız yapmıştı bunu. Ve arabanın karanlığa karışmasını izlerken, yağmur tarafından maskelenen atların ayak sesi ve tekerleklerin tıkırtısını dinlerken, onu Hanover Meydanı 12 numaranın kapısına götüren de kader değildi.

Beni görmeye gel.

Kendi utancıydı.

Pek beklemeden bir hizmetçi girişe, onu içeriye götürmeye gelmiş ve Alec'i arkadaki merdivenden daha kapı açılmadan tanıdığı bir odaya götürmüştü.

Peg'in yatak odası.

Ve o, içerde, şöminenin orada dikiliyor, sarı saçları ışıktaki altın renginde parlıyordu—giydiği ipek gecelik de aynı renkteydi; dekolteliydi ve çok eskiden tapındığı, tapınacağı ilk ve son şey olduğunu düşündüğü kıvrımlarını sarıyordu; o zamanlar sonsuza dek ona tapınmasını isterdi.

“Geleceğini biliyordum,” diye fısıldadı, alçak sesle ve gizlice, sanki hizmetçi orada değilmiş gibi. Ve sonra kız yok oldu, kapıyı arkasından yumuşak bir klik sesiyle kapatarak koridorda kayboldu.

“Ben bilmiyordum,” dedi.

Gülümsedi, o yirmi yıl önceden kalma manidar gülümseme—asla tutmayacağı sözler veren gülümseme. “Dayanılmazlığımı hafife aldın. Ve eteğini giymişsin, seni şahane şey.” Yatağa doğru gitti, yastıklara uzandı, sadece çalışılmış olabilecek bir rahatlıkla yerleşti.

Ve öyleydi. Sonuçta kadın da, onu daha önce bu pozisyonda görmüştü. Farklı bir yerde, farklı bir dünyada, genç, tecrübesiz ve onun güzelliğine deliriyorken. Onun kusursuzluğuna.

Ve bu gece olacağından farklı sonlanmıştı o zaman.

Çünkü o zaman, onun temsil ettiklerine sahip olmaya daha muhtaçtı. Asla sahip olamayacağı bir gelecek. Onun dünyası tarafından kabul görme. İngiltere tarafından kabul görmeye daha muhtaçtı.

Şimdi bunların hiçbirini istemiyordu. Şimdi, tek istediği Lilydi.

Ve buraya onun kendisine uygun olmadığını hatırlatmaya gelmişti. Ona ne zaman dokunsa, onu geçmişiyile lekelediğini hatırlatmaya. Ve utancını hatırlatmaya.

“Buraya senin için gelmedim,” dedi soğuk bir tavırla.

İnce sarı kaş havaya kalktı. “Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Kadın iç geçirdi ve arkasına yaslandı, bu açıklamadan etkilenmemiş gibiydi. “O halde vaktimi harcıyorsun, tatlım. Neden buradasın?”

Nedendi gerçekten? Bu andan ne çıkarmayı umuyordu? Peg ona ne zaman istediğini vermişti ki?

Kadın onun cevap vermesini beklemeden konuştu, “Eğer oynamaya gelmediysen, eve küçük skandalına dönmelisin.”

Dikkatini ona çevirdi Alec. “Bu ne anlama geliyor?”

“Sadece Eversley Balosunda o kız için her şeyi yapabileceğini kanıtladın. Hatta olay çıkardın. Ve senin bu konuda dersini yıllar önce aldığını biliyorum.” Duraksadı, sonra, “İtiraf edeyim, ailesi ve parası olmayan Alec Stuart’ın kral kadar zengin bir dük olacağını bilsem, tatlı teklifini tekrar düşünebilirdim.” dedi.

Hepsi aynısını yapardı. Ve onun daha farklı bir hayatı olurdu. Onun gururunu hiçe sayıp, sadece eğlenilecek biri olduğunu düşünen uzun bir kadın listesi olmazdı hayatında.

Peg soğuk ve çirkin gülümseme yolladı. Herhalde kendisinin güzel olduğunu düşünüyordu—aynı bir zamanlar onun düşündüğü gibi. Şimdi ise, güzelliğin ne olabileceğini biliyordu. Nasıl güç, gurur, amaç ve İskoç denizi gibi gözlerle geleceğini biliyordu.

Kadın tekrar konuştu. “Seninkinin aldığım en iyi teklif olduğunu duyman yardımcı olur mu? Hâlâ hatırlıyorum. *Tam senin yanında olacağım. Kalan günlerimizi mutlu geçireceğiz.*” diyerek cık cıkladı. “Genç, tecrübesiz ve kadınlar ve dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen biriydin.”

Bir an sonra, tekrar on beşinde, aptal bir çocuğa dönüşmüştü. “Kadınlar konusunda dersimi yıllar önce aldım.” Hak ettiği ve hak etmediği kadınlar olmuştu. Ve elbette, her şeyden çok istediği kadın ikinci kategorideydi.

Peg düşüncenin altını çizdi. “Ve kadınlar da seninle alakalı derslerini aldılar, değil mi?”

İşte bu. Buraya bunun için gelmişti. Durumunun hatırlatıcısıydı bu. Asla sahip olamayacağı hayatın. Ve yine de, direndi. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Peg’in ağzının bir ucu alaycı, manidar bir tebessümle kıvrıldı. “İddiasına varım ki onun bildiğinden fazlasını biliyorum.” Duraksadı. “Ya da çoktan İskoç Vahşisini sürdürdü mü?”

Kendisine mani olamadan gözlerini kısıtı; bu sözlerle gelen utanç ve öfkeyi inkâr edemezdi. Peg’in sözlerinin gerçekliğini inkâr edemezdi.

Peg’in dudakları kusursuz bir şekilde büzüldü. “Ah, sevgilim, hala eskisi kadar tatlısın. Kızı önemsiyorsun.”

“Hayır,” dedi.

Yalancı.

Peg yine cık cıkladı, sonra yataktan kalktı, ona doğru ilerledi; altın rengi ipek ikinci bir deri gibi vücudunda kayıyordu. "Unutma, Alec Stuart, sevdiğin ilk kadın bendim."

"Ben seni asla sevmedim," dedi, o yaklaşırken hareket etmeyi, ona uzanıp, serin elini yüzüne koyup, Lily'nin hâlâ orada gezinen anısını silerken geri çekilmeyi reddetti.

Galiba bunu hak etmişti.

"O zaman böyle dememiştin," dedi sessizce.

"Tatlı yüzlü İskoçyalı Alec, gördüğüm kimseye benzemeyecek şekilde bir ev kadar büyük. *Hissettiğim* hiçbir şeye benzemeyecek şekilde." Kendini ona bastırdı ve adam onu itme dürtüsüne direndi, bu dersi istiyordu. Kim olduğunun hatırlatılmasını istiyordu. Ne olduğunun. Kadın sesini alçaltarak bir fısıltıya dönüştürdü, eli eteğin kenarına gitti, parmakları bacağında hafifçe gezindi ve irkilmesine neden oldu. "Bırak kız istediğini alsın, tatlım. Bırak hissetsin. Onun ilki olmayacaksın, ama o da senin için öyle değil. Düşün bunu. Sen çok uygunsun."

Onun bunu söyleme şekline duyduğu öfkeyi kükreyerek çıkarmak istedi, sanki o Lily'ye yakınmış gibi. Ve sonra Peg ekledi, "Ve onun seninle işi bitince, bana geri gel. Bir kez daha yapmak hoşuma gider."

"Asla."

Yaklaştı. "Muhteşem performansımı sana hatırlatsam bile mi?"

"Bunu böyle tanımlaman tuhaf, zira ben tekrarlanması için bir istek duymuyorum."

Peg'in eli hızla ve öfkeyle havalandı ve bu ses sessiz odada bir alarm etkisi yaptı. Adam darbenin etkisini azaltmak için elini kaldırmaktansa, bu hissin tadını çıkardı. Verdiği mesajın. Hatırlattıklarının.

"Kendini bir şey sanma, Alec Stuart. Şimdi Gönülsüz Dük olabilirsin," dedi, "ama benim iyiliğimle var olduğun bir zaman vardı. Dünyanın gerçeği bilmesini istemezsin."

"Dünyanın gerçeği bilmesi umurumda bile değil," dedi. "Unutma, Lady Rowley—benim sırlarım senin de sırların. Arkadaşlarına söylemeyi de ihmal etme. Hiçbir kadın kirli çamaşırlarının ortaya çıkmasını istemez."

Kaşlarını çattı. "Sen bir kirli çamaşırsın."

Onu kıstırmıştı. "Bir noktada, geçmişimiz ortaya serilmeliydi, değil mi?"

Uzun bir sessizlik sonrası kadın konuştu. "Benim ya da senin sırların fark etmez, Tatlı Lily'nin seninle ilgili gerçeği öğrenmesini istemezsin. Senin yerinde olsam dilimi tutardım."

Peg yanıliyordu. Eğer Lily gerçeği öğrenirse minnettar olurdu. Bu onu istemesini kolaylaştırırdı çünkü artık onunla olmanın imkânsız olduğunu bilirdi.

Yine de gelmemeliydi. Evden çıkınca, neden Peg'e geldiğini, neden kartının onu çağırmasına izin verdiğini merak etti. Şimdi, gerçeği biliyordu.

Onu istiyordu. Hatırlattığı şeyi istiyordu.

Lily'nin kusursuzluğunun ona göre olmadığını kanıtıydı bu.

İki şeyi çözmüş olarak evden ayrıldı: İlki, Lily'nin bulabilecekleri en iyi adam ile mutlu olacağıydı ve ikincisi de, bu adam asla o olmayacaktı.

Son on beş dakikadır Bond Sokağı'ndaki Madam Hebert'in terzi dükkânındaki kurdele kutusuna bakıyor olmasına karşın, Lily içerdeki tek bir rengi bile adlandıramamıştı. Alec'i son

görmesinin üzerinden geçen üç gün boyunca tekrar ve tekrar kendisini hatırlatan uyarıyla fazla meşguldü.

Ona kendisini istiyor mu diye sormamalıydı.

Koruyucu eylemler, baştan çıkarıcı öpücükler... Düşüncele-
rine girmesine izin vermemesi gerektiğini bilmeli ve bir umut
parçasıyla zihnine kök salan bu sinsi düşünceye kapılmamalıy-
dı. O umut kalbine de girmişti.

Ve yine de, katıksız bir embesil gibi, ona sormuştu.

Beni istiyor musun?

Bu anıyla yanakları kızardı. Bunun utanç haricinde bir şeyle
sonlanabileceğini nasıl hayal edebilmişti? Onun sanki onu in-
citmek istemiyor gibi cevap vermekte zorlandığını görmüştü.
Ona gerçeği söylemekte zorlandığını.

Buna rağmen, ona söylemişti. Çünkü diğer erkeklerden
daha soyluydu. Daha iyi ve daha soylu. *Hayır demişti.* Daha iyi,
daha soylu ve ona uygun değildi. O, onu umutsuzca istese de
değildi.

Ve sonra sanki ona gerçeği söylemesi yetmezmiş gibi, orta-
dan kaybolmuştu.

Üç gece önce onun gelmesini beklemiş, sonunda onu kaçı-
mayı istemediği için beklediği Köpek Evinin kabul salonunda
uykuya dalmıştı. Dönmemişti. Bir sonraki gün de keza. Ya da
ondan sonraki gün.

Köpekleri bile almıştı ki bu da ona göre dönmeye niyeti olma-
dığının göstergesiydi, her ne kadar böyle olmamasını dilese de.

Bu yüzden bu sabah Lily işleri ele almış ve destek çağırmıştı.

“Refakatçi görevini devraldığımız için mutlu değil misin?”
Kurdele kutusundan bakışlarını kaldırdınca karşısında kocaman
bir gülümsemeyle duran Lady Sesily Talbot’u buldu. “Tüm bu
çabamız ve adanmışlığımızla peri nineler gibiyiz.”

Köşede, Seleste ve Seline bazılarının fazla ciddi bazılarının da abartı bulacağı tokalar ve aksesuarların önündeydi. Yığındaki bir şeye bakarak kıkırdadılar ve Lily kafaya takacak bu kadar az şeyinin olması nasıl bir şeydir diye merak etti. Lily onları izlerken keskin bir kıskançlık hissinin saplandığını hissetti ve hayatının nasıl farklı olabileceğini hayal etti. Eğer babası ölmeseydi. Sonraki dükler de, küçük oyuncak askerler gibi birbirlerinin ardı sıra ölmeseydi. Belki Michaelmas'ta yalnız kalmazdı. Asla Derek ile tanışmazdı. Belki asla tablo için poz vermezdi.

Asla Alec ile tanışmazdı.

Bu düşünceyle sert bir nefes çekti ve anında bunu reddetti. Alec ile tanışmayı hiçbir şeye değişmezdi. Onu kendisinden uzaklaştırmış olsa da. Onu bir daha asla göremeyecek olsa bile.

“Sevgili Lily,” dedi Sesily düşüncelerinin arasına girip, memnuniyetle karşılanarak. “Neden burada olduğumuzu bize söylemek ister misin?”

Onu buldum.

Yarın Hawkins'in gösterisini izleyeceğiz.

Stanhope ile.

Sana bir elbise gerek. Köpekli olmaz.

İmzasız mektup o sabah, Bond Sokağı'ndaki terzi dükkânının yol tarifi ile birlikte o sabah ulaşmıştı. İmzaya gerek yoktu. Ve yine de bunu dilemişti, bir tür kişisel bilgi istemişti. Neyi seçerdi? Alec? Adı ve soyadının ilk harfleri? Unvanı?

Sonuncuyu seçmezdi, orası kesin.

Of. Kendisinden iğreniyordu. Onlara eşlik etmesi için başka bir adamı daha çağırmıştı. Eğer bu onun hayallerinin saçmalı-

ğının işareti değilse, ne öyleydi bilmiyordu. Sesily'ye bakarak neşelenmeye çalıştı. "Bana bir elbise lazım."

Sesily kaşını kaldırdı. "Peki, nedir en sevdiği köpek yavrusunu kaybetmiş bir çocuk gibi durmanın nedeni?"

Başını hayır anlamında salladı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Arkadaş olduğumuz için, sabırlı olacak ve bana söylemeni bekleyeceğim."

Arkadaş. Sesily'nin hemencecik kullandığı o beklenmedik kelime, sanki arkadaşlık onun için doğal ve dürüst olması gereken bir şeymiş gibi. Sanki Lily için de böyleymiş gibi.

Lily'nin göğsündeki ağrı daha ısrarcı bir hal aldı.

"Hanımlar." Madam Hebert, pek çoklarıncı Londra'daki en iyi terzi olarak bilinen kadın —skandal gazeteler, onun savaş zamanı Josephine davasından kurtarıldığını iddia ediyordu— yakındaki perdelerin arasından çıktı. "En sevdiğim kız kardeşleri tekrar görmek bir zevk—" Lily'ye baktı. "Non! Sadece kız kardeşler değil! Üçlü ve yeni bir yüz." Yaklaştı, elini Lily'nin çenesine koyarak önce sola sonra sağa çevirdi. "Sen dükkânıma gelen en güzel kadın olabilirsin."

Bu bir iltifattı ama daha çok bir gerçekmiş gibi söylenmişti. Lily gözlerini kırptırdı. "Teşekkürler?"

"Bu Lillian Hargrove." dedi Sesily araya girerek. "Warnick Dükü'nün vesayetindeki kız."

Kusursuz bir siyah kaş havaya kalktı, bu terzinin söyleneni duyduğunu gösteren tek işaret.

"Ya da sadece Lily," diye yanıtladı Lily.

Terzi başını salladı. "Warnick için buradasın."

Eğer isteyerek olacaksa. Düşünceyi savuşturdu. "Hayır."

“Başkası için,” diye araya girdi Selest neşeyle. “Kont Stanhope için.”

Fakat onun için değildi. Hiç değil.

Madam Hebert bakışlarını Lily’den çevirmedi. “Eversley balosunda bir köpek elbisesi giydiğini duydum.”

“Öyle mi?”

Fransız kadın gözlerini kıstı. “Bu doğru mu?”

“Bir şey kanıtlamaya çalışıyordum,” dedi Lily, birden balo gecesi olduğundan bile fazla utanarak.

“Stanhope’a mı?”

Omuzlarını dikleştirdi. “Warnick’e.”

Terzi söylenenleri düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Ve sonra, “*Oui*. Seni giydireceğim.”

“Ah, harika!” Üç kız kardeş heyecanla el çırpı. “Kesinlikle her şeye ihtiyacı olacak.”

“Her şeye değil,” diye düzeltti Lily, “Sadece bir elbise—”

Madam Hebert çoktan harekete geçmişti, sanki Lily’nin takip edeceğini biliyor gibi perdeleri geçerek ilerliyordu. Ve takip etti de, Talbot kız kardeşler onu neredeyse taşıyarak götürdü. “Öyle herkesi giydirmez,” diye fısıldadı Seline. “O çok önemli biri.”

“Özel biriyse, skandal birinden uzak durur diye düşünüyor insan,” diye fısıltıyla karşılık verdi Lily. “Sence beni duymuş mudur?” Elbise dükkânının atölye ve deneme odalarının bulunduğu kısmına geldiler, burada uzaktaki duvar sırasınca dizilmiş dikiş dikmekte olan birkaç terzi, yanlarında, platform üstünde kapıya arkası dönük halde, ayaklarının dibinde canlı mor renkte ipekten elbisenin ucunu iğneleyen genç biri olan bir kadın duruyordu.

“Asla skandallardan kaçmam,” diye yanıtladı Hebert, sanki en başından beri konuşmanın bir parçasıymış gibi. “Göze çar-

panlar skandallardır. Ve ben kıyafetlerimin göze çarpmasını isterim.” Lily ile yüzleşmek için dönerek yakındaki bir platformu işaret etti. “Skandal olmadan önce olsaydı senden kaçınırdım, Tatlı Lily. Yalnız Lily olduğun zamanlarda olsaydı.”

“Heberte bayılıyorum.” Sesily yakındaki bir şezlonga oturdu ve sözlerini yaşlı kadına tekrarladı. “Onun *her şeye* ihtiyacı olacak.”

Terzi başını yana eğerek, uzun bir süre Lily’yi inceledikten sonra, “*Oui.*” dedi.

“*Non,*” dedi Lily. “Sadece tiyatro için bir elbiseye ihtiyacım var.”

“Valerie,” Hebert çoktan dönmüş, yakındaki daha genç bir kadını çağırıyordu. “Bana mavileri getir.” Döndü ve, “Sana uyacak ve yarın akşama kadar sadece birkaç küçük düzeltme gerektirecek pek çok elbisem var. Ama düküne söylediğim gibi, çeyizin kalanı vaktinde gelmeli.”

“O benim düküm de—” diye inkâra başlayacaktı ki Fransız kadının cümlesinin tamamını idrak etti. “Çeyiz mi?”

“En sevdiğim kelimelerden.” diye iç çekti Seline yakınlarındaki bir kanepede birlikte oturduğu kız kardeşlerinin yanından. “Evliliğin en güzel yanı.”

“Yani, ikinci en güzel yanı,” dedi Seleste kuru bir sesle ve kız kardeşlerinin kıkırdamasına yol açtı.

“Lily o kısmı öğrenecek,” diye yanıtladı Seline. “Ve Stanhope ile olunca—ne zevk ama.”

“O feci derecede yakışıklı,” diye katıldı Seleste.

Sesily ise sessiz kaldı ve Lily’yi dikkatle ve fazlasıyla bilen gözlerle izledi.

“Stanhope Kontu benimle evlenmeyecek,” dedi Lily, Valerie’nin elindeki bir yığın kıyafeti didikleyip, sonunda içlerinden

çarpıcı gök mavisi bir elbiseyi çıkaran terziye döndü. Görmesi için elbiseyi kaldırıncı, Lily'nin zengin renk karşısında neredeyse nefesi kesildi. "Bu çok güzel," dedi, ona uzanmaya engel olamayarak.

Madam Hebert başıyla onayladı. "Oui. Ve sen de içinde çok güzel görüneceksin." Elbiseyi Lily'nin eline verdi ve bir giyinme odasını işaret etti. Lily söyleneni yaptı ve dakikalar içinde üstüne şok edici bir şekilde neredeyse kusursuz oturan elbiseyi giymiş halde döndü.

"Ah, Tanrım," diye iç çekti Seleste.

"İşte bu," dedi Seline.

Sesili kocaman bir gülümseme yolladı. "Ona neyin çarptığını bilemeyecek."

Kısa bir an, bu sözler Alec'in görüntüsünü aklına getirdi; gözleri ince bir çizgi halini almış, aynı Eversley balosundan eve dönerken arabada olduğu gibi ellerini ona uzatıyordu. Tekrar onun ilgisini çekmek için ne yapacaktı? Ona dokunmasını sağlamak için? Ve öpmesini?

Kalan zamanı boyunca bu elbiseyi giyerdi.

Ve sonra bunun Alec için olmadığını hatırladı. Başka bir erkek içindi. Tavlaması gereken biri için. Üç gün içinde.

Terzi boştaki platformu işaret etti, çalışanları bal arıları gibi üşüşerek, hemen etrafında çırpınmaya başladı ve Fransızca emirler savurarak sanki bileğine takılmış bir iğne yastığı ile doğmuş gibi müthiş bir hızla her yerine iğneler takmaya başladılar. Lily ne konuşulduğunu anlayacak kadar Fransızca bilmiyordu, bu yüzden onlar hareket halindeyken sabit kalıp, sadece gözlerinin yakındaki kanepede oturan Talbot kız kardeşler, mağazadaki diğer kişiler, terziler, köşedeki hesap tutuyor gibi duran kadın ve belli ki deneme işini bitirmiş ve o an, giyinme kabininden çıkmakta olan kadın arasında gezinmesine izin verdi.

Lily'nin gözleri irileşti.

Kontes Rowley'nin bakışları yere uzanan mavi elbise üzerinde gezindi, kesimini, kumaşın dökülüşünü, elbise boyunu inceledikten sonra gözleri tekrar yukarı çıkarak Lily'nin gözleriyle buluştu ve onlarda manidar ve rahatsız eden bir ışıltı vardı. Konuştuğu zaman da, üzerinde ancak kraliçelerde olacak türden bir sakinlik vardı.

“Buna bayılacak.”

Bu ifadeyle oda sessizliğe büründü, tek ses kanepede hafifçe yerlerinde dikleşen üçlüden geldi.

Lily konuşmadı. Konuşmaya çok korkuyordu.

Kontes aynı şekilde hissetmiyordu. “O hep mavi rengi sevmiştir.”

Yemi yutmayacaktı.

“Teşekkürler,” dedi, bilerek kontesin değerlendirmesini çevirerek. “Ben de maviyi çok severim.”

Sarı bir kaş havaya kalktı. “Biliyor musun, üç akşam önce beni görmeye geldi.”

“O kimden—” diye başladı Seleste.

“O onunla mı—” diye araya girdi Seline.

Sesily elini kaldırdı, sanki Lily'yi bu durumdan kurtarabilecek gibi ayağa kalkarken onları susturdu.

Sanki herhangi biri bu durumdan Lily'yi kurtarabilirmiş gibi.

Üç akşam önce, Alec'e onu istiyor mu diye sormuştu. Üç akşam önce, hayır demişti.

“Size inanmıyorum,” dedi.

Bu bir yalandı. Ona inanmıştı. Üç akşam önce, bu kadına, bu havalı, sakin ve *hiçbir şeyden etkilenmeyen* kadına gitmiş-

ti. Lily'nin tam tersi olarak. Tamamen aristokrat ve Londra'nın mükemmelliği ile dolu. Ve onun geçmişi olan kadın.

Ve Lily eve dönüp, onu beklemişti.

Ve o gelmemişti.

Kontes yalanı gördü. Gülümsedi ve ona yaklaşıp, sanki bu yer ve bu an için yaratılmış gibi onun her bir santimini inceledi. Her erkeğin isteyebileceği türde bir kadın gibi duruyordu. Skandalı olmayan.

Utancı olmayan.

Kontes dudaklarında manidar küçük bir tebessümle yaklaşıp, Lily kıskançlığın darbesini hissetti. "Bana geldi, çünkü senin ona göre olmadığını hatırlatılmasına ihtiyacı vardı."

Sözler bir yumruk kadar sert geldi ve fena bir şekilde acıttı.

Lily bunu göstermeyi reddetti.

Dikleşti, güçlü durmaya çalıştı. "Eğer sana geldiyse, Peg, o halde seni temin ederim ki ona göre değilim."

Talbot kızlarından birinin "Aferin sana," dediğini duyar gibi oldu.

Kontesin yüzünde öfkeyle karışık bir şaşkınlık ifadesi belirdi, oradaydı, sonra hemen giderek yerini soğuk maskeye bıraktı. "Zavallı Tatlı Lily. Görmüyor musun? Alec hayat boyu birlikte olmak için uygun değil, onu bir geceliğine kullanmak en iyisidir."

Tam olarak anlamadığı halde, sözler gereken etkiyi yaptı ve Lily'nin tek yapabildiği terziye dönmek oldu. "İşiniz bitti mi, Madam?"

"Pek sayılmaz," dedi Fransız kadın eteğin ucuyla uğraştığı yerden. "Ama kontesinki bitti." Lady Rowley cevap hakkı almadan terzi parmaklarını şaklattı ve birkaç genç kadın onu ön odaya götürmek için geldiler.

Seline ve Seleste koltuktaki yerlerinden tuttıkları nefesi aynı anda bırakırken, Sesily öne atıldı. “O kadın bir cadaloz.” Yaklaştı. “Onu çok iyi idare ettin. Ona asıl ismiyle seslenmeden özellikle etkilendim.”

Alec’in kullandığı isim.

Tanrı bilir ne kadar zamandır onun için kullandığı isim.

Ona gitmişti. Ve Lily’yi terk etmişti.

“Ben...” dedi ve diyecek bir şey bulamayarak sustu. Bakışlarını eğip, ellerine bakarak titrediklerini gördü. Bakışlarını kaldırıp, Sesily’ye baktı. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Sesily onun bakışlarıyla buluştu ve ellerini alıp sıkıca tutarak, sabit durmalarını sağladı. “Güçlü kalacaksın. Ve asla, asla titrediğini görmesine izin vermeyeceksin.”

“Katılıyorum,” dedi Seleste, Seline ile birlikte onlara katılarak. “O adamın da görmesine izin verme.”

Lily başını iki yana salladı. “Kimden bahsettiğini bilmiyorum.”

Sesily uygun kelimeler karşısında gülümsedi. “Elbette bilmiyorsun. Ama bilseydin...” Duraksadı. “Yani kimden bahsettiğimizi bilseydin, yani... bilseydin... Sanırım onu diğerine tercih ederdin?”

Gözyaşları akmakla tehdit etti ve Lily tavana bakarak, onların gitmesini diledi. Buradan gitmeyi diledi. Madam Hebert Lily’nin ayakları dibindeki yerinden doğrulup, kumaş dolu bir dolaba gitmek için odayı geçerken, Lily kendisine Alec’in bir seçenek olmadığını hatırlattı. O asla bir seçenek olmamıştı. Ve üç gece önce, bunu fazlasıyla netleştirmişti.

Arkadaşına baktı. “Beni istemiyor.”

“Saçmalık,” dedi Sesily.

Lily onaylamayarak başını salladı. “Bu doğru. Beni evde yalnız bıraktı. Onu üç gündür görmedim. Belli ki beni başkasının

kollarında rahatlamak için bırak..." Devamı edemedi ve kolunu dükkânın ön kısmındaki odaya doğru salladı. Uzun bir an sonra, yumuşak ve kederli bir sesle ekledi, "Evet. Evet elbette, onu seçiyorum."

İlk kez bunu sesli itiraf etmişti ve sözcükler aynı anda hem korkutucu hem de kalp kırıcıydı. Onu istiyordu. Hem de hiçbir şeyi istemediği kadar. "Ama o beni istemiyor."

"Ah, Lily," dedi Sesily, platforma tırmanıp, kollarını ona dolayarak. Lily hep arkadaşların sarılmasının insana daha iyi hissettirdiğini duymuştu, ama bu öyle değildi. Bu daha kötü hissetmesine yol açtı. Bu kendisini diğer kadına bırakıp, ağlamak, sızlanmak ve tüm kederini, tüm umutsuzluğunu Sesily'nin ayaklarına sermek istemesine neden oldu.

Ama bir şekilde, bu isteğe rağmen, gerçeği keşfetti.

Bu ona yalnız olmadığını da hissettiriyordu.

"Bir kız kardeşimiz daha var, biliyor muydun?" dedi Sesily ve Lily'nin konu değişimini yakalaması biraz zaman aldı. "Seraphina."

Lily başını salladı. "Haven Düşesi." Kirli S'lerin beşincisi, bir dükü evliliğe zorlamakla ünlenip, birkaç ay önce Londra'dan gitmişti.

Sesily'nin yüzünden bir gölge geçti. "Sera dükünü kazanmadı. En sonunda olmadı."

Bazen aşk imkânsızdı. Lily bunu anlamıştı.

Ancak şimdi ona yeni bir amaçla bakan Talbot kız kardeşleri anlamamış gibiydi. "Ama *senin* dükün. Sen onu alacaksın. Sana yardım edeceğiz."

Mümkün değildi elbette ama muhteşem bir hayaldi.

Lily kucaklaşmadan ayrıldı, gözyaşlarını savuşturarak Seles-te ve Seline'in de onlara katıldığını gördü. Yalnız olmadığını. Tek değil, dört kişi olduklarını.

Beş.

Talbot kız kardeşlerin arkasında Londra'nın en saygıdeğer kadın terzisi olan Fransız kadın dikiliyor, elinde bir kumaşla onu keskin ve anlamlı bakışlarla izliyordu. "Eğer onu seçersen," kolunu uzattı ve kumaşı gösterdi. "Onu bul. Ve bunu giy."

Uzatılanı alırken Lily'nin gözleri irileşti, bu hareket arkadaşlarından gelen heyecan dolu iç çekmelerle noktalandı. Kumaşı ellerinde tutarken, tekrar, o tek ve reddedilemez gerçeği kabul etti. "Onu istiyorum."

"O halde senindir," diye yanıtladı Sesily, kelimeler histen yoksun ve anlamlıydı. "Açıkçası, eğer bu onu kazanmanı sağlamazsa, o adam imkânsız demektir."

16. BÖLÜM

TARTAN: BAŞTAN ÇIKARAN KIYAFET Mİ? YOKSA KORKUNÇ BİR MODA MI?

Alec bunun mümkün olduğunu düşünmemişti, ama bir zamanlar yaşlı Dokuz Numara ve karısına ait olan Kensington konağı Köpek Evinden bile betardı.

Belli ki, dokuz numaralı kadın biriktirmeyi seviyordu. Her şeyi.

Regent Sokağı'ndaki terk edilmiş konakta geçirdiği üç gün içinde —Settlesworth North Country'de gerçekleşen ve trajik bir şekilde Dük ve Düşesin ölümüne yol açan bir tekne kazasından bahsetmişti—Alec minyatür havyanlar, porselen heykellerle dolup taşan raflar ve tıka basa çay setleriyle dolu cam kapılı dolaplarla şaşkına dönmüştü. Ona öyle geliyordu ki bu özel evdeki hizmetçi sayısı azaltıldığında, birkaç hizmetçi sadece gereksiz objelerden oluşan bu çılgın koleksiyonun tozunu almaları için tutulmuştu.

Ayrıca, gecenin körü eve girip, Angus tarafından karşılandığında ve köpeğin çılgınca sallanan kuyruğu çini zillerle dolu alçak bir sehpayı teğet geçtiğinde anlamıştı ki başka bir evi seçmiş olmalıydı. Burası ne dört ayaklı, ne de iki ayaklı canavarlara uygun bir yer değildi.

Köpeğe bir selam vermek için çömeldi, "İyi akşamlar, dostum." Angus okşaması için başını eğdi ve Alec'in dokunuşuyla keyifle iç çekti. "En azından, birbirimize sahibiz." Başını kaldırarak girişi gözleriyle aradı. "Hardy nerede?"

İkinci köpeğin kayıp olması onu pek şaşırtmamıştı—Hardy son üç günü iç geçirerek ve evde amaçsızca gezinerek geçirmişti, sanki kaybettiği aşkının hasretini çekiyordu.

Sanki onu tanıdığı bir haftada her bir zerresine varlığını kazınmamış gibi, bir de köpeklerini harap etmişti.

O gece Köpek Evine onun geleceğini tehdit etmeyeceği yeni bir ev bulma kararıyla dönmek yapmış olduğu en zor şeydi. Oradan mesafesini koruyarak onu da koruyabilirdi.

Girdiğinde onu kabul odasında uyurken bulmuştu, köpekler de yakındaki şöminenin yanındaydı.

Tartanı üzerinde Peg'in kokusu kalmış olmasa, ondan ayrılmayı başaramayabilirdi. Ama başardı. Ve elinde bunun kanıtı olarak üzgün bir köpek vardı.

İç geçirerek ayaklandı ve onun için hazırlanan yatak odasına giden ortadaki merdivene yöneldi, Angus da karanlıkta onu takip ediyordu. Hardy hayatta kalacaktı. İskoçya'ya dönünce normal hayatını sürdürecekti ve her zamanki karakterine dönecekti.

Alec kendisi de aynısını yapabilmeyi umuyordu.

Zaman kısalmış ve İskoçya bir hayal gibi uzakta belirmişti. Orada Lily'nin hiç anısı yoktu. Güzelliğinin. Gülüşünün. Gücünün. Onu olabilecek her şekilde—

Sevme arzusunun.

Bu sinsi ve sarsılmaz düşünceyle başını iki yana salladı. Onu sevmiyordu. Onu sevmeyecekti.

Onu sevemezdi.

Sadece üç gün boyunca ondan uzak durması gerekiyordu.

Üç gün.

Tabloyu bulup, yok etmek için üç günleri vardı. Lily'ye hak ettiği hayatı vermek için. Hayatını ona geri verecekti. Ve sonsuz gelecek ihtimallerinden birini seçip, hayatını ölçülemeyecek kadar güçlü, güzel ve şahane bir şekilde geçirecekti.

Onsuz.

Gününü West ve King ile tablonun sergi öncesi tutulacağı en olası yeri düşünerek geçirdi. Hawkins'in tüm sosyetenin gözü önünde sahneye çıkacağı ve Alec'in tiyatronun arka odalarını arayacağı bir sonraki günle alakalı planlar yaptı.

Ve bunu yaparken, onu korurken, Lily sahnenin çok yüksek bir locasında oturup, Stanhope'a âşık olacaktı.

Bu düşünceyle dişlerini gıcırdattı.

Onun için en iyisi buydu. Bu şekilde her şeyi atlatacaktı— dedikoduları, söylentileri, gerçeği. Kont belli ki ondan hoşlanıyordu ve geçmişini geride bırakmaya hazırdı. Paranın da etkisi vardı, elbette. Ama fena biri değilmiş gibi duruyordu.

Lily'nin hak ettiği biriydi. Bir gün onun sevgisine layık olabilecek biri.

Alec'ten farklı olarak.

Sertçe nefesini bıraktı, figürler ve biriktirilmiş işe yaramaz çer çöple dolu uzun rafları görmezden gelerek ve uyumak için yanıp tutuşarak kibarca kral dairesi olarak bahsedilen odasına giden koridora döndü. Kendisine duyduğu nefret ve kalkıp Lily'ye gitmek için hissettiği neredeyse dayanılmaz tutku tarafından tükenmeden geçireceği bir geceye hasretti. Onu kollarına kendini bırakıp, geçmiş yok olana ve ellerinde sadece gelecek kalana dek onunla sevişme arzusuyla geçmeyecek bir geceye.

Ve her yerde sadece o vardı.

Başını salladı, odasına açılan kapı koluna uzandı; elinde olmadığını bilse de umutsuzca onu düşüncelerinden uzak tutmak istiyordu. Odaya girip, soyunup, yatağa girdiğinde onun elleri, ağzı ve zihninin anısıyla sertleşeceğini bilse de.

Alnını büyük maun kapıya yasladı, utanç ve tutku onu istila edip tüketerek, geri dönmeyi, Grosvenor Meydanı'na gitmeyi ve onu almayı istemesine neden oluyordu. Ona sahip olmayı. Onun tadını çıkarmayı istemesine neden oluyordu, sonuçları kahrolsun.

Nefesini sakinleştirdi, elleri sabitti.

Üç gün. Ondan üç gün daha uzak durabilirdi.

Kapıyı açtı ve şimdiden odanın karmaşık dekoru ve uydu-ruk karyolasıyla küçük, kısa ayaklı yatağından nefret etmişti. İçerde, mum ışığı sıcak ve altın rengiyle yere vurmuştu. Hardy kafasını yatağın ayağında yattığı yerden kaldırdı, kuyruğu ağır yatak örtüsüne çarpıyordu.

Ama Alec köpeğe bakmıyordu.

Lily'ye bakıyordu, yatağın ortasında, altın rengi mum ışığı ile aydınlanmış şekilde uyumakta olan Lily'ye.

Üzerinde sadece bir tartan olan Lily'ye.

Daha iyi bir adam olsa onu orada bırakmıştı. Kapıyı kapatmış ve başka bir yatak bulmuştu. Başka bir ev. Başka bir ülke.

Daha iyi bir adamın onu görüp görebileceği en büyük tehlike olan kendisinden koruyacak gücü olurdu. Kesinlikle ona sahip olacak ve bırakmayacak olan adam... Acınası bir biçimde hiçbir şekilde ona layık olmasa da.

O daha iyi bir adam değildi.

Kapı kolundaki elini sıktı. İyi olmaya çalıştı. Olmak istemişti. Ama şimdi, burada, onun su katılmamış kusursuzluğuna şahit olurken, buna artık gücü kalmamıştı.

Onun için yanıp tutuşuyordu. Onu istiyordu. Onu diliyordu.

Sadece o olmuştu.

Ve o anda, olduğu, olacağı her şey onundu. Ve bu gece, muhtemelen kendisini onun da ona ait olduğuna inandıracaktı.

Hardy'ye baktı, koridoru işaret etti. "Dışarı."

Köpek anında emre uydu.

Alec kapıyı kapattı, çoktan ona doğru yönelmişti. Yatağın yanında durdu, uyurken onu izledi, açık renk çarşafın üzerinde kızıl bir ateş gibi duran saçlarına baktı. Yatak çok küçük değildi. Onun için en uygun büyüklükteydi—çardaktaki bir peri kraliçesi gibi görünüyordu. Hareket etti ve çıplak bir omuz kırmızı tartanın sıyrılmasıyla ortaya çıktı—pembeydi, kusursuzdu ve onu çağırıyordu. Kendisine engel olamadı. İnledi.

Kız bu sesle gözlerini açarak anında onunkileri buldu, sanki evren onları bir iple bağlıyor gibiydi. Beklendiği gibi orada olmasına, yatağının yanında o boyutta bir adam bulmasına şaşırmadı. Aksine, yumuşak ve uykulu bir gülümseme yolladı ve Alec feci bir zevkle ısındı. "Evdesin."

Onu beklemişti.

"Beni nasıl buldun?"

Gülümseme genişledi. "Settlesworth'e erişimi olan bir tek siz değilsiniz, Majesteleri." Birkaç adım ötedeki, üzerinde hayvanların çay partisini sergileyen porselenler olan masaya baktı. "Bunun senin beğeneceğin türde bir estetik olacağını düşünmezdim, ama."

Onu bu kadar istiyor olmasa, gülerdi. Eğer onun varlığıyla bu kadar dağılmış olmasa. "Neden buradasın, Lily?"

Gözlerini kırptırdı ve adam o bakışlarda gördüğü kuşku yüzünden kendisinden nefret etti. "Ben—" Durdu. Derin bir

nefes aldı. Yenilenen bir kararlılıkla onun gözlerine baktı. "Senin için geldim."

Dizleri zayıfladı ama ona gitme dürtüsüne karşı direndi. Ona dokunma. Tutkusuna boyun eğme dürtüsüne karşı. Bir şekilde. Bunun yerine, "Annem İngilizdi." dedi.

Bir duraksama. Sonra, "Benimki de öyle."

Esprili yanıtı duymazdan geldi, kızın gözleri parlıyor ve bu şimdi onu daha da fazla istemesine neden oluyordu. Onu hayal edebileceğinden daha fazla baştan çıkarıyordu. "O çok güzeldi. Babam onun için deliriyormuş. Rivayete göre."

"Rivayete göre mi?"

"Ben geldiğimde ikisi de birbirini umursamıyordu. İskoçya'da —dağlarda—yaşıyorlardı ve babam aile imalathanesini işletiyordu. Annem onun zengin ve toprak sahibi olduğunu düşünmüş ve öyleymiş de, ama iş —onunla gelen mülkler— başkası tarafından yürütülmüyordu. Nesillerdir Stuartlar tarafından yürütülüyordu. O mahsul toplayan, koyunları budayan, çatı yapan, ahır süpüren bir adamdı. Ve annem bundan nefret ediyordu."

O anlatırken kadın yatakta oturdu, Stuart'ın ekosesi bedenini sarmış, kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü ve adam onu gözleriyle içme dürtüsüne karşı direniyordu. Hikâyeye odaklandı—bir zamanlar ibretlik olup, artık bugüne işaret eden hikâyeye. "O İskoçya'ya uygun değil derdi babam. O çok mükemmeldi. Bir kamış gibi ince, ama bükülmez. Soğuğa, neme, vahşiliğe gelemezdi. Güneye, sınırın orada ailenin sahip olduğu başka bir mülke taşındık. Ve babam İngiltere'ye yakın olmanın onu değiştireceğini düşündü. Onu bir zamanlar sevdiği kıza dönüştürecekti."

"Bu işler böyle olmaz." Kız ekoseyi göğsüne bastırırken, kumaş küçük gölge oyunları ile adamı baştan çıkartıyordu.

“Bana bir keresinde aşkın güçlü bir vaat olduğunu söylemiş-tin.” Ve öyleydi de. “Babam bunu ilk elden öğrendi. Aynı benim gibi.”

Gözleri irileşti ve adam orada gördüğü hüzünden nefret etti. “Ne oldu?”

“Bizi terk etti.”

Lily'nin dudakları küçük, sessiz bir solukla aralandı. “Ne zaman?”

Ona dokunmayı nefes almaktan bile fazla istiyordu, ama bu hikâye, bu olacıklara ışık tutan hikâyenin anlatılması lazımdı. “Düşününce, bizi gerçekten terk etmeden çok önce kalbinde terk etmişti. Mutlu olduğu tek bir zamanı hatırlamıyorum.”

Ondan bakışlarını kaçırmadı. “Seninleyken bile mi?”

“Özellikle benimleyken. Ben tam bir İskoçtum. Fazla iri. Fazla kaba. Tarladan gelirdim ve başını hayal kırıklığı içinde sallayarak, benden çok kendi kendine konuşurdu, *Seninle alakalı uyumlu olan hiçbir şey yok.*”

Kaşları çatıldı. “Bu ne anlama geliyor? Nereye uymaktan bahsediyor?”

“Buraya,” diye fısıldadı, sözleri anıların etkisiyle sertti. “O gün parkta. Bana çocukluğundan beri doğum günü hediyesi almadığını söylemiştin ya?” Kız sessiz bir soruyla başını yana eğdi. “Sanırım olası senaryolardan en iyisi seninkiydi. Anne-min doğum günümü bildiğinden bile şüpheliyim.”

Hatırlamak için ne saçma bir şey. O otuz dört yaşında, yetişkin bir adamdı ve sanki bir önemi varmış gibi çocukluk doğum günlerini düşünüyordu. Boğazını temizledi. Sakinleşmeye çalıştı. “Sonunda kaçtı. Aylardır hastaydı —tükenmişti— ve bunun sebebinin İskoçya olduğuna kendisini ikna etmişti. Onu öldürdüğüne ikna etmişti.” Bakışlarını kaçırdı. “Çoğunlukla

aslında sebebin ben olduğumu mu düşünüyor diye merak ederim.”

“Öyle düşünmüyordu,” dedi Lily ve adam ona bakmadan edemedi. Onun gri gözlerine baktı ve içlerindeki kendinden emin ifadeyi gördü. “Sen değildin.”

Ve kısa bir an boyunca, eğer o zamanlar, tüm dünyası üstüne yıkıldığında Lily yanında olsaydı nasıl biri olurdu diye merak etti.

Onu kurtarabilirdi. Onu sevebilirdi.

Ona kırmızı saçlı ve kusursuz, onun diktiği küçük kıyafetleri giyen bir dizi güzel küçük kız doğurabilir ve kalbini onarabilirdi.

Bunun yerine... “İngiltere’ye dönmesi üzerinden iki hafta geçmeden öldü.”

Lily ismini fısıldayarak ona ulaşmaya çalıştı ama o dokunuşundan kaçtı, o dokunursa ne olacağı konusunda kendisine güvenmiyordu. “Onu sen öldürmedin.”

“Biliyorum,” dedi. “Ama kurtarmadım da.”

Başını hayır der gibi salladı. “Herkesi kurtaramazsın.”

“Yeterince büyüdüğümde, ben de kaçtım. İngiltere’ye. Okul için. Babam—” Durdu.

“Ne oldu ona?” diye sordu, bakışı adamın eline, orada ona her gün babasının varlığını hatırlatan yara izine çevrilerek.

Ve sonra onu izlemeye başladı. Herhangi bir kadının olabileceğinden çok daha güzeldi. “Okuldayken bize mitleri öğrettiler.” Kaşları kafa karışıklığıyla, güzel bir şekilde çatıldı, ama adam ona karşılık vermesi için zaman vermedi. “Onları Yunancadan çevirmemiz gerekiyordu ve sınıftaki tüm oğlanlar bu projeden nefret etti. King projeden kaçmak için elinden geleni yaptı. Bir kereden fazla bana onun ödevini de yapmam için para vermişti.”

Gülümsedi, yan döndü ve yün cildine değerken ekosenin üstünden sıyrılmasına neden oldu. “Sen çalışmalarından kaçmaya çalışmadın mı?”

“Benim öyle bir lüksüm yoktu.”

Başını salladı. “Henüz bir düğ değildin.”

İskoç Vahşisi.

Başını olumsuz anlamda salladı ve kumaşın bel oyuğuna ve göğüs kıvrımına yapışmasını izledi. “Selene’i biliyor musun?”

Küçük ve tatlı bir gülümseme yolladı. “Ay tanrıçası.”

Başını evet der gibi salladı. “Aynı zamanda güneş ve şafağın kız kardeşi, Titanların kızı ve akıl almayacak kadar güzeldir. Skandal çocuktur—değişkendir ve huzur bozar. İsterse gel git yaratır, cenneti aydınlatır ve dünyanın çirkin yerlerini örter. Güneş her gün gelir, gün batımı da öyle, ama ay mutluluk gibidir. Kasti ve istikrarsız. O gecenin kraliçesidir.”

Lily onu can kulağıyla dinlerken, adamın parmakları ona dokunmak için kaşınıyordu, ama yine de ondan uzak durdu.

“Bir gece gökyüzünde hareket ederken, ışığı uyuyan bir çobana değer.”

“Endymion,” dedi Lily dalgın bir fısıltıyla.

Alec başını salladı. “Çoban gördüğü en güzel şeydir—huzurlu ve iyi yani istediği her şey. Selene birbirlerine uygun olmadıklarını açıkça bilse de ona anında âşık olur. Onunla her gün bir arada olamaz. Tüm gün de. Onunla olan vakti kısıtlıdır. Kısa ömürlüdür.”

Bu esnada kadın doğrulup oturdu ve kıyafeti bedenine yaşıttırarak tüm güzel ve gizli yerlerini örttü—onun görmek için her şeyini vereceği yerler. “Alec—” dedi, sanki miti durdurabilmiş, hikâyenin gidişatını değiştirebilirmiş gibi.

“Çoban uyandığında onun tepesinde dikiliyordur ve onun dayanılmaz güzelliğine şahit olup, o da ona anında âşık olur. Ama onsuz olmaya bir gün bile olsa dayanamaz. Bir an bile olsa. Bir nefes bile olsa. Ve bu yüzden tanrılara ona sonsuz uykuyu vermeleri için yakarır, böylece onsuz yaşamamanın ne demek olduğunu asla bilmeyecektir.” Alec tek elini sonunda kaldırdı, kızın omzuna düşen kızıl buklelerden birini alıp kaldırdı, saçın parmaklarından kaymasını izledi, onu ipekten bir vaatle baştan çıkarıyor, bu muhteşem şeyi bileklerine dolayıp, sonsuza dek onun mahkûmu olarak kalmayı istemesine yol açıyordu.

“Bu ondan bir parça almak demekse en ufak parçasını almaya bile razıdır,” dedi.

Dudakları hafifçe nefes almasıyla aralandı ve Alec onu öpmek için yanıp tutuştu. “Sonra ne olur?”

“Zeus ona istediğini verir. Endymion sonsuza dek uyur, yaşlanmadan ve ölmeden. Ve o ona her gece gelerek tüm güzelliğiyle onu yukardan izler.”

“Hayır,” dedi, gri gözleri birden parlayarak. “Hiçbir araya gelemezler mi?”

Alec’in eli onun yanağına gitti, başparmağı gözlerinden süzülen bir damla yaşı, o muhteşem cilde zarar vermesine izin vermeden sildi. “Sonsuza dek birlikteydiler,” diye yanıtladı, kelimeler özlemden dolayı kısık ve boğuk çıkıyordu. “Sonsuza dek rüya görür... Hep ellerinde ayı tutar.”

Sessizlik aralarında uzarken bakışları buluştu, Alec ona vermeye çalıştığı dersi kendisi de alabilmeyi diledi. Aşkın her zaman mutluluk demek olmadığı. Çoğu zaman hüznün demek olduğu dersini.

Ve sonra Lily elini onunkine doğru kaldırarak avcunu yanağına bastırdı. “Ayı kollarımda tutmak istemiyorum, Alec,” diye fısıldadı, grin gözleri sabitti. “Seni tutmak istiyorum.”

Ekoseyi bıraktı ve kumaş belinde toplanınca onun karşısında çıplak kalıp, altın rengi mum ışığında tüm kusursuzluğunu gözler önüne serdi. Alec kumaşı takip etti, yatağın yanında dizleri üzerine çöktü, tutku yüzünden ayakta duramaz olmuştu. Başını eğerek onun ismini fısıldadı, onun tapınağında bir kurbandı.

Kadın ona zarafetle dokundu, parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Alec," diye fısıldadı. "Lütfen. Lütfen beni seç."

Sanki başka bir şeyi seçebilirmiş gibi.

Başını kaldırdı, ona uzandı, onu ellerine alarak sabit bir şekilde tuttu. "Emin ol, Lily," diye fısıldadı. "Beni istediğinden emin ol. Ben kaba ve yontulmamışım ve asla sana layık olmayacağım. Ama isteğini geri çevirme gücüm de yok."

Konuşmadan önce bir an gözleri irileşti, sözleri güneş kadar sıcak ve açıktı, "Ben çocuk değilim. Kendimi biliyorum. Düşüncelerimin sonuçlarını biliyorum. Eylemlerimin de. Kendimi biliyorum. Ne geleceğini biliyorum. Bunu istiyorum, Alec." Eğer sözcükler onu harap etmeseydi de, sonraki hareketi ederdi—ona yaklaşmıştı ve şimdi dudakları onunkilerden bir nefes uzaklığındaydı.

"Gerçekleştireceğim o halde."

Ve onundu. Bir geceliğine. Sonsuza dek.

17. BÖLÜM

GÖNÜLSÜZ DÜK TUTKUSUNUN ESİRİ OLDU!

Onu sanki havaymış gibi öptü.

Sanki hayatı boyunca istediği tek şeymiş gibi. Sanki Lily baştan çıkaran bir şeymiş, bir günahmış ve Alec de kendisine mani olamıyormuş gibi.

Ve Lily de Alec'in öpüşünden zevk alıyordu, elleri saçlarında dolaşıyor, sonra omuzlarına ve devasa kollarına iniyor, onun daha da yakınında olması için yanıp tutuşuyordu. Onunla yatakta olmak için. Ona bunu söylemek ve daha yakınına gelmesini sağlayacak şekilde yalvarmak için geri çekildi ama onun zaten kendisini izliyor olduğunu fark etti, kahverengi gözleri neredeyse siyahtı artık, kadının mutlulukla karşılık verdiği öpücük dudaklarını yakıyordu.

"Alec," diye fısıldadı Lily.

"Ne olursa," dedi. "Seninim."

Benim.

Ne kadar zaman bunu istemişti? Ne kadar uzun zaman bunun için yanıp tutuşmuştu? Kaç gece böyle birinin —akıl almayacak kadar güçlü, kibar, kahraman birinin— onu bulmasını dileyerek uykuları kaçmıştı? Ona sahip olmasını dileyerek?

Onu sevmesini dileyerek?

Bu düşünceyle gözlerini yumdu, çok fazla şey istediğini biliyordu. Onu sevmeyebilirdi. Ama bu gece, burada olduğu sürece, onunla olduğu sürece, o Alec'i sevecekti. Ve bu yeterli olabilirdi. "Benim misin?" diye fısıldadı.

Alec onu dikkatle izledi, bakışları yüzünde sanki onu aklına kazımaya çalışıyormuş gibi gezindi. Lily de aynısını yaptı, onun güçlü, dayanılmaz güzelliğini aklına kazıyarak sözlerinin doğru olmasını diledi. Sonsuza dek. "Seninim," diye fısıldadı Alec.

Başını hayır der gibi salladı. "Ama senin renklerini giymiş olan benim."

Adamın bakışları aşağıya, onun çıplak göğüslerine, belindeki kumaşa çevrildi. Ona uzandı, parmakları üzerinde belli belirsiz dolaştıktan sonra ona baktı ve kaşlarını çattı. "Bu benim ekosem değil. Bu Stuart tartanı, ama fazla yumuşak."

Lily başını salladı. "Bu kaşmir. Terzi bu sabah çıkmadan önce verdi bunu bana..." Duraksadı, terzi hakkında düşünmek istemiyordu. Orada olma sebebini düşünmek istemiyordu. Ti-yatro için bir kıyafet almaya gitmişti. Çeyiz için gitmişti.

Oraya gelen diğer kadını düşünmek istemiyordu. Onun kadını.

Fakat Alec bunları düşünmesine izin vermeyecekti. Güzel kahverengi gözleri onu yakaladı. "Bunun beni mahvedeceğini biliyordun."

Lily gülümsedi. "Öyle olacağını umdum."

Omzuna bir öpücük kondurdu. "Burası," diye fısıldadı tenine. "Odaya girdiğimde gördüğüm burasıydı. Bu omuz, ekosemin altında çıplak ve kusursuz. Ve sen..." Dudakları aşağı indi, köprücük kemiğine, oradan da göğüsleri arasındaki çukura. "Sen... bir İskoç kraliçesi olacak kadar güzelsin."

Göğsünün ucunu ağzına aldı ve sertleşip, ona istediği her şeyi vermesi için yalvarana dek onunla oynadı; kadın direnmesi gerektiğini bilse de vücudu Alec'in devam etmesi için yalvarıyordu. Utanması gerektiğini biliyordu. Ama Alec ile, hiçbir şey utandırmıyordu onu. Hiçbir şey yanlış hissettirmiyordu. Sanki bu an amacıymış gibi hissediyordu. O kaderiydi. Bu hisle hafif bir çığlık attı ve Alec dişinin hafif dokunuşuyla derisine zarar vermekten korkarak nazikleşti. Başını kaldırdı. "Böyle mi seviyorsun, *mo chridhe*?"

Lily onun omuzlarını okşadı, elleri yukarıya çıkararak yüzünü avuçlarına aldı ve öpmek için Alec'in başını yana eğdi. Dudaklarına doğru fısıldadı, "Nasil vermek istiyorsan öyle seviyorum."

Adam öpüşmenin kontrolünü eline aldı, dilini derinlere itti ve onunkini tuttu. Onu damgaladı. Bundan sonra onu düşünmeden başka birini öpmesini imkânsız kıldı. Bu ânı düşünmeden. Bu geceyi...

Onu uzun, yavaş dokunuşlarla öperek, zihnini yumuşak, günahkâr bir zevkle uyuşturdu, öyle ki onun kucağındaki tartandan kurtulduğunu fark etmedi bile. Ve sonra parmakları okşamaya başlayarak, uzun, yavaş dokunuşlarla derine inince kadın fark etti. Açık bir şekilde.

Dokunuşuyla kıvrandı ve zevkle iç çekti.

"Nane tadı var ağzında," dedi uzun ve yavaş hareketlerle dudaklarını yaladıktan sonra. "Bu nasıl oldu?"

"Sesily," diye iç çekti ve adamın parmakları onunla oynayıp, onu baştan çıkarıp, az sonra olacaklara dair vaatlerde bulunurken düşüncelerini toplamaya çalıştı.

Alec kaşını kaldırdı, bakışları eğlendiğini gösteriyordu. "Başka bir Talbot numarası mı?"

"Tadımın iyi olmasını istedim," dedi, yanaklarına bir kızarıklık yayılırken.

Adam parmaklarını derinlere kaydırırken ona uzun bir süre boyunca baktı ve kadın bir kez daha iç geçirdi, sonra bir kez daha ve adam parmaklarını çekerek birkaç gün önce arabada yaptığı gibi elini ağzına götürdü. Kız onun parmaklarını ağzının derinine itmesini, onun sırlarını tatmasını izlerken güneş gibi parlıyordu ve bu görüntü arzuyla dolmasına neden oluyordu. "Tadın muhteşem. Naneye gerek yok." Tekrar yaklaştı ve çenesinden başlayarak kulaklarına doğru ilerledi. "Seni yemek istiyorum."

Bu sözler üstüne yanakları kızaran Lily, parmakları eylemine devam ederek derinlere girerek dönüp, sonra tekrar oradan çıkıp, tembel hareketlerle göğüslerinden birinin ucunda yavaş ve ıslak dairelerle dönerken utançtan yok olabiliyordu. "Seni yemeli miyim, küçük hanım?"

O cevap veremedi, tekrar harekete geçti, bedenine doğru kaydı ve o zevkle iç çekip onu kendisine yaklaştırıp, daha fazlası için yanıp tutuşurken öpmeye devam etti. Bu eylemi diğer göğsünde de tekrarlayarak, Lily'nin, adını koyamadığı bir şeye karşı duyduğu istek ve arzuyla kıvranmasına neden oldu.

Lily, Alec'in yüzünü kendi yüzünün hizasına kaldırdı. "Alec," diye fısıldadı, gıcırdayan yatakta kıvranarak. "Lütfen. Bana gel."

Alec başını hayır der gibi salladı. "Seni tatma işim bitmedi, aşkım."

Aşkım.

Bu sevgi sözcüğü onun tekrar kıvranması için yeterliydi ve adam ona yaklaşıp bacaklarını yatağın ucuna doğru çekince daha da çok kıvranarak gözlerini yumdu. Bacaklarını genişçe açtı. "Uzan," dedi Alec, kelimeler sert, derin ve fenaydı.

Gözlerini kırptırdı. "Sen yoksa...?"

"Tadına bakacağım," dedi, devasa elleri bacaklarından yukarıya, iç kısımlardaki yumuşak deriye doğru süzüldü ve par-

makları daha yukarılara çıkıp, sonunda üst bacaklarının arasına çıkarak günahkâr vaatlerde bulununca kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Adam ona uzun bir süre baktı, ta ki bakışların ateşiyle gözlerini yumana dek.

Sonunda, bacaklardan birine bir öpücük kondurdu. “Burası muhteşem —gerçi buna şaşmamam gerek. Kaygan ve ıslaksın ve benim için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?”

“Bilmem,” dedi Lily, birden adamın yapacaklarından, ona hissettireceklerinden korkarak.

Alec buna karşılık homurdandı. “Öylesin. Sen dokunduğum en kusursuz varlıksın.” Bacağındaki yumuşak deriye bir öpücük daha kondurdu. “Vücudunla beni onurlandırırıyorsun.”

Kendisine mani olamayarak ona doğru kalktı Lily, dokunuşunun arzusuyla yanıyordu. “Senin,” diye fısıldadı. “Her şeyim senin. Seninim.”

Alec bu sözler üzerine inledi. Lily’nin bacağını beklenmedik bir anda muhteşem bir şekilde omzuna kaldırdı. “Yanlış anladın, aşkım. Sana sahip olan ben değilim, sensin.” Sıcaklığını saklayan kıvrımlara bir öpücük kondurdu. “Dudaklarının tadı İskoçya gibi,” diye fısıldadı onun en derinine. “Ama buranın tadı, cennet gibi.”

Ve sonra onu o muhteşem, gizli yerinden öptü. Lily şaşkınlık ve zevkle soluyarak ona söyleneni yaptı, Alec onun tadını çıkarırken arkasına uzandı. Onun ismini söyledi iç çekerek, elleri başına gitti ve parmaklarını saçlarına doladı. “Alec,” diye fısıldadı. “Seninim. Sonsuza dek.”

Kelimeler Alec’in kilidini çözmüştü. Vahşi, çaresiz, feci ve şahane bir hale bürünmesine neden olmuştu. Derinlerden bir hırıltı geldi, bu titreşim Lily’nin de en derinine giderek onun da vahşi bir hale bürünmesine neden oldu. Aynı onun gibi yanıp tutuşuyordu. Parmakları Alec’in siyah buklelerine yapıştı

ve onu kendisine çekip, ona doğru hareket etmekte tereddüt etmedi.

Alec'in elleri Lily'nin altına giderek onu kaldırdı ve bir ziyafetmiş gibi tuttu; onu öptükçe, tüm sırlarını buldukça, ona arzuladığı her şeyi verdikçe Lily inledi. "Seninim," diye fısıldadı tekrar ve sonunda, onu giderek daha yükseğe taşıırken, adam ondan bu sözü vahşi ve yüksek sesli bir çığlıkla aldı.

Bu sesle başını kaldırdı Alec ve onu orada muhteşem bir şeyin kıyısında bıraktı.

"Durdun."

Alec uzun bir süre hareket etmedi, sonra öne uzandı ve onun koyu renk kıvrımlarına yumuşakça üflledi. Kadın kıvrandı. Ona seslendi.

"Nasıl kanıtlamalıyım?" dedi adam tembelce, bakışları onunkilerin en derinindeydi.

"Senin olduğumu."

Buna vakti yoktu. "Alec. Lütfen."

Onun en derinini uzun, şehvetli ve günahkâr bir şekilde öptü ve o inleyince geniş, güzel bir tebessümle, "Senin olduğumu, *mo chridhe*. Nasıl kanıtlamalıyım?" dedi. Kısık, derinden ve ona değerken ıslak bir kahkaha savurdu. "Tamam. Bana tüm vücudunu mum ışığında pembeye boyayanın hangi düşünce olduğunu söyle."

"Biliyorsun," diye iç çekti, neredeyse sızlanarak çıkmıştı kelime ağzından.

"Biliyorum," dedi, sanki dünyadaki tüm vakit onlarınmış gibi. "Ama bana emretmeni istiyorum, aşkım. Tanrıçam olmanı istiyorum. Ve ben de hizmetkârın olacağım. Güzelliğini bilmeni istiyorum. Gururunu. Kusursuzluğunu. Onu kutsamak istiyorum. Her bir parçamla."

Kelimeleri onu ateşe verdi.

Çılgınca olmaları önemli değildi.

Bir kez daha ağzının ona dokunması için can atarak ona baktı. "O halde yap bunu."

Sorarcasına kaşını kaldırdı. "Söyle." Onu bir kez daha öperek yay gibi gerilmesine yol açtı. "Beni onurlandır, Alec."

Kelimeler, içinde bir zevk dalgasına neden oldu. "Beni onurlandır, Alec."

"Bana tapın, Alec."

Gözlerini yumdu. "Bana tapın, Alec."

"Beni öp, Alec."

"Beni öp, Alec."

Ve bunu yaptı, onu çılgına çevirdi, yavaş, zevk veren dokunuşlarla onunla sevişti ve kadının elleri onu kendisine bir ziyafetmiş gibi çekti. Dudaklarını onunkilere bastırarak, ayini sürdürdü ve bir kez daha kendisini o uç noktada bulana dek tekrar ve tekrar yaptı; bu kez Alec durmadı, o çırpınışlarla zirveye gelince bile durmadı, elleri, ağzı ve dili onun zevk âleminde hissettiği tek şeydi.

Ve ona tutunarak, ondan aldığı emirlere inleyerek bir yenisini daha ekledi. "Beni sev, Alec."

Beni sev.

Ve sevdi. O anda, tekrarlanmayacak olsa da, onu sevdi. Bunu biliyordu.

Zirveden inince, adama uzandı ve daha fazlası için, ona dair her şey için yanıp tutuşarak onu kendisine çekti. Alec de ona geldi, üstüne, daha önceden çok küçük gelse de şimdi ona dokunabilecek kadar yakın olduğu için mükemmel boyuttaymış gibi görünen yatağa tırmandı ve hareketiyle yatak gıcırdarken onu arkasına yatırarak uzandı, çenesinden kulağına doğru sıcak, şahane öpücükler kondurdu.

Kadının eli adamın eteğinin ucuna uzanarak, orada, yün kumaşın altındaki sıcak, kashı deriyi buldu. Onun uzun, kashı hacaklarını okşayarak giderek daha da yukarıya çıktı elleri sıcak ve çıplak teniyle buluştu. Şaşkınlığını gizleyemedi. "Altına hiçbir şey giymemişsin."

Adam başını kaldırarak onun bakışlarıyla buluştu. "Hayır."

"Sesily bunu merak ediyordu."

Onu tutkuyla öptü. "Sesily bunu keşfetmek için kendine bir İskoç bulabilir. Benim sahibim var."

Onundu.

Kelimeler onu cesaretlendirdi ve çıplak teni ön kısma kadar elleriyle takip ederek onun için gerilen yeri buldu, sert, sıcak ve—

Kadının dokunuşuyla gelen zevkle soludu Alec. "Lily."

"Sen olağanüstüsün," diye fısıldadı Lily.

"Ben çok iriyim. Bir canavarım."

Onu uzun ve şehvetli bir şekilde okşadı. "Sen fazla muhteşemsin. Tam bir erkeksin."

Alec gözlerini yumdu ve alnını onunkine bastırdı. "Teşekkürler."

Kelimelerde bir şey vardı. Hoşuna gitmeyen bir acı. İstemediği bir şüphe. "Alec?"

Adam başını hayır der gibi salladı. "Durma. Tanrım, Lily. Durma."

Durmadı, onu tekrar ve tekrar okşayarak büyüklüğün ve gücünün tadını çıkardı. "Konuşmak istediğim küçük bir mesele var."

Alec güldü. "Küçük kelimesi elin oradayken biraz sinir bozucu, küçük hanım."

Onu uzun uzadıya ve sevgiyle okşadı, ta ki Alec zevkten inleyene ve bu sesle onun da benzer hislere kapılmasına yol açana dek. “Bunu sevdim,” diye fısıldadı.

“Seni temin ederim ki benim sevdiğimin yarısı kadar bile değil.” Durdu, onu öperek bir anlığına düşüncelerini dağıttı. “Konuşmak istediğin neydi?”

Hatırlamakta güçlük çekti. “Hâlâ kıyafetlerin üstünde.”

Ona baktı. “Ve?”

Şimdi öpme, okşama, nefes kesip, akıl bulandırma sırası ondaydı. Ve sonunda fısıldadı “Ve ben senin... kıyafetsiz olmanı istiyorum.”

Alec gözlerini yumdu. “Bence ben çıkarmasam—”

“Benim misin?” diye fısıldadı Lily. “Gerçekten?”

Alec’in gözleri açıldı. “Sonsuza dek.”

Bu kelime onun içini açtı. İçeriye ışık girdi. “O halde kanıtla, Alec. Beni onurlandır. Bana tapın. Beni öp.” Bu kez, sonuncuda durdu.

O ise durmadı. “Beni sev,” diye fısıldadı.

Ve Lily gerçeği söyledi. “Seviyorum.”

Adam tekrar gözlerini yumdu ve Lily sanki kelimeler bir hediye densesse bir lanetmiş gibi yüzünden geçen acıyı gördü. İçinde derinlere şüphe düştü. “Üzgünüm,” diye fısıldadı, kendi korkularıyla adamın ona bakmasını sağlayarak. “Gerçeği gizleyemem. Seni seviyorum.”

Adam cevap vermeyip harekete geçti, ona tam olarak istediği şeyi verdi. Ayağa kalktı, kıyafetlerinden kurtulup şahaneliğini gözler önüne serdi; geniş ve sert göğsünü, karnındaki sıkı ve şişkin kasları, kasıklarının hemen üstündeki çarpıcı ve Alec’in de Lily’yi en az Lily’nin onu istediği kadar istediğini belli eden yere doğru giden oyuğu...

Alec Lily'ye ulaşırken yatak ağırlığı altında gıcırdadı, kadının bacakları ona doğru gelirken açıldı ve adam onun üstünde, ağırlığını kollarıyla destekleyerek ve cüssesiyle onu koruyarak durdu. "Asla bunun için özür dileme. Bunun kıymetini bileceğim. Sonsuza dek. Sen buna layık olmadığımı anladığın zaman bile."

Lily'nin kaşları çatıldı ama ondan bunu açıklamasını istemedi çünkü adam onu öpüyor, okşuyor, yönlendiriyor ve *koruyordu*. Muhteşem bir hareketle içine girdi ve kusursuz bir ritimle hareket ederken onun iç çekip, derince soluyup, ona tutunmasına neden oldu. Alec de onun her tepkisini izliyor, onu en çok arzuladığı yerleri buluyor, ona istediğı her şeyi veriyordu ve sonunda ritmini bulunca, onun içinde gidip geldi, kasıklarını ona bastırıp yuvarlayarak Lily'yi gittikçe daha yükseğe taşıdı, ta ki onun ismini haykırıp, ona yapışıp, asla kullanmaması gereken kelimelerle ona yalvarana dek.

Daha sert. Daha hızlı. Daha derine.

Ve istediğini sorgusuz sualsiz verdi ona Alec. Acımadan.

"Bacaklarını aç, Lily," diye fısıldadı, kadının dudakları kulağındaydı ve diliyle orayı okşuyor, onun arzudan çıldırmasına neden oluyordu. Söyleneni yaptı ve Alec onu arzuyla kısılmış gözlerle izledi. "Benden gözlerini kaçırma, aşkım."

"Asla," diye fısıldadı Lily. "Asla kaçırmayacağım."

"Sana ihtiyacım var," diye yanıtladı Alec. "Buna ihtiyacım var. Bu olmadan nasıl yaşarım bilmiyorum."

"Asla. Asla böyle yaşamak zorunda kalmayacaksın," diye fısıldadı Lily. "Seni seviyorum."

Onu tekrar öptü ve Lily anladı ki, onun kalbinden daha fazlasını çalmıştı. Nefesinden fazlasını. Adam onun utancını da çalmıştı.

Onundu. Ve bunu fark edince kendini buldu. Gücünü buldu.

Ve bu muhteşemdi.

Birlikte zevke ulaştılar, sert ve hızlı bir şekilde ve sonunda oradalardı, sanki cennet kapılarını açıp üstlerine serilmiş, zevk içlerine işlemişti. Dudaklarında birbirlerinin ismiyle, yeryüzü altlarında parçalanıyor gibiydi.

Hayır. Yer değil.

Yataktı.

İnce bacaklardan biri ikisinin ağırlığı altında, zevklerinin gücü altında ve olan her şeyin altında kırılarak, ikisinin kaymasına neden oldu ve Lily küçük bir çığlık patlatırken, Alec düşmenin etkisini azaltmaya çalışarak sertçe yere inip onu tuttu ve derin bir hırıltı savurdu.

Lily durumu anlayana dek bir süre geçti —bir an bu yatakta hayatının en muhteşem deneyimini yaşıyorken, sonrasında yatak odasının yerinde, Alec'in göğsünde uzanırken bulmuştu kendini.

Tam olayı kavırıyorken bir çatırtı geldi ve Alec küfrederek, anında ikisini çevirdi ve onu yere koyup, vücudunu üstlerine güçlü bir çatırtıyla düşen yatağın tentesinden onu korudu. Büyük bir tahta parçası omzuna çarparak, yakındaki bir masayı devirdi ve üstündeki porselen sincap ve çay bardaklarını şangırtıyla yere düşürdü.

Çarpıcı bir şekilde, köpekler tam da o an havlamaya başladılar.

Lily gülmeye başladı. Hayatı boyunca bu dağınık odada, bu felaketin tam ortasında dururken olduğu kadar mutlu olmamıştı hiç; burada sonunda, en sonunda tamamlanmış hissetmişti. Çıplak, üşümüş ve yerdeydi... sevdiği adamın koruyucu kollarındaydı. Utanmış ya da kullanılmış hissetmiyordu.

Uzun zamandır ilk kez, yalnız değildi.

Rahatlama, neşe ve kapıldığı hisler kahkahalarının dakika-larca sürmesine neden oldu, ta ki Alec üstünden kalkıp, tente-yi düştüğü yerden kaldırıp oturana ve Lily bu neşesinde yalnız olduğunu fark edene dek. Alec'in, onun aksine, taş gibi bir ifa-deyle durduğunu fark edene dek.

Hemen gülmeyi bırakarak oturdu. "Alec?"

"Bu bir hataydı."

Buz gibi bir korku içinde gezindi ama bunu umursamamak için elinden geleni yaptı. Başka bir şeymiş gibi davrandı. "Yani, eğer daha dayanıklı mobilyalar olsa daha iyi olurdu ama eğer böyle güzel bir—"

"Yataktan bahsetmiyorum."

Yanlış anlamış gibi davranmadı. Başını hayır der gibi salladı. "Hata değildi."

Olamazdı. Böyle muhteşem, böyle doğru hissettiren bir şey hata olamazdı.

O bir hata olamazdı.

Ama Lily...

Alec dönüp geniş, kaslı sırtını ona çevirirken kuşku fısıldadı. Ona "Seni temin ederim, bir hataydı," derken dönüp bakmamıştı bile.

Orada bir Yunan tanrısı gibi tüm görkemi ve kaslarıyla dikildi ve Lily anlattığı hikâyeyi hatırlayarak, sonunda neden Endymion'un aşkını bir anlığına dahi olsa kaybetmek yerine, onun olduğu bitmeyen rüyaları tercih ettiğini anladı. Eğer im-kân verilirse, Lily sonsuza dek uyurdu, eğer bu onu bir kez daha tatmak demekse.

"Evlenmek zorunda kalacağız."

Kelimeler o kadar yumuşak geldi ki, Lily neredeyse duymayacaktı. Ya da, daha doğrusu neredeyse onları söylediğine inanmayacaktı. Bundan daha fazla duymak istediği bir şey olmamıştı. Ve yine de, onu kahrettiler; barındırdıkları his —o keskin ve açık pişmanlık— inkâr edilemezdi.

Zorunda kalacağız.

Sanki bu bir zorunlulukmuş gibi. Sanki bunu istemiyormuş gibi. Elbette istemezdi.

O herkesin gözünde bir skandaldı. Ve Alec ise, bir düktü.

Önceden üstünde olan tartana uzanarak onu düşmüş tente-nin altından çekip çıkardı. Üstüne sardı ve bunun onu gerçekten korumasını diledi.

Alec küfretti, bakışları tartanda ve sevişirken yıktıkları yataкта gezindi. “Ne yaptım ben?” diye fısıldadı.

Lily bu utanç veren, acıtan sözlerle ayaklandı, bunların onu yıkmasını reddetti.

“Benimle evlenmene gerek yok,” dedi, sakinleşmeye çalışarak. Serinkanlı olmayı deniyordu. Kelimeler onu zayıf düşürse de Alec’e güçlü olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Alec kaşlarını çattı, yüzünün köşeleri gölgeler içinde keskindi ve onun kapısını kırdığından beri ilk kez, kadın onun içindeki vahşi ve öfkeli canavarı gördü. Alec yanıtladı ama sanki o hiç konuşmamış gibiydi. “Evleneceğiz. Tek çözüm bu.”

Bu ânı hayal etmişti hep. Alec’in ona evlenme teklifi edişini. Ama o hayallerde bunu tutkuyla yapıyordu. Aşkla yapıyordu. Asla görev bilinciyle değil. Ve kesinlikle asla pişmanlıkla değil.

Warnick Dükü, Alec Stuart ile evlenmek Lily’nin en büyük arzusu olabilirdi... ama bu şekilde istemiyordu.

Ona neyi varsa vermişti, aşkını vermişti. Ve bu ona yetmemişti. Bu yüzden ona verebileceği tek şeyi de verdi.

Özgürlüğünü.

“Unutmayın, Majesteleri, beni evliliğe zorlayamazsınız.”

Kadın vasilik anlaşmasının en önemli maddesini hatırlatırken Alec'in gözleri onu anlayarak irileşti. “Lily,” dedi, sesinde uyarıcı bir tonla.

O ise kapıya döndü, daha fazla onunla bakışmak istemiyordu. “Benden pişmanlık duyan bir adamla evlenmeyeceğim. Daha iyisini hak etmiyor olabilirim, ama kendime en azından bunu borçluyum.”

Onun cevap vermesini beklemiyordu. Ve kesinlikle böyle bir öfkeyle cevaplamasını da beklemiyordu. “Kahretsin, Lily,” diye köpürdü, derin, kısık ve aksanlı bir tonla. Ona dönerek karşısında geniş, çıplak göğsünün kaslarını buldu; zapt etmeye çalıştığı öfkeyle neredeyse yırtılacaklardı. “Pişmanlık duyanın ben olacağımı mı düşünüyorsun? Utanacak olan ben miyim?”

“Evet, öyle düşünüyorum,” dedi, sözleri kafa karışıklığını yansıtıyordu. “Elbette öyle olacak. Tatlı Lily ile evlenmek mi? Rezil olmuş Bayan İlham Perisi? Bir düğün için daha kötü bir seçenek olabilir mi?”

Alec ona doğru geldi ve birden durup, kollarını muhteşem genişlikteki göğsü önünde birleştirmeseydi onu kollarına alacağını düşünecekti. “Lily,” dedi, artık öfke içermeyen bir tonda. Şimdi yorgundu. Vazgeçmişti. “Seni temin ederim. Senin hakkında bir an bile pişmanlık duymam. Sen ise... paylaştığımız her andan pişmanlık duyacaksın.”

İmkânsız.

“Asla pişman olmayacağım.” Durdu. “Alec. Sana dedim— Seni seviyorum.”

Ona sırtını döndü ve ceketine uzandı. “Seni eve bırakacağım.”

Benim evim burası. Evim sen neredeysen orası.

Gözyaşları akmakla tehdit etti ve konuşmamak için direndi. Sadece tek bir soru sordu. “Neden?”

Bir anlığına, onun cevap verebileceğini düşündü, boğazı hareket ediyordu ve bakışları odadaki tek şeydi o an. Cevap vermesini diledi. Üstüne çöreklenen iblisleri anlatmasını istedi. Konuştuğunda, bu bir cevap değil, bir duyuruydu.

“Ben değil. Başka biri. Sana layık biri.” Ve sonra da söyledi, “Tabloyu bulacağız. Ve seni özgür bırakacağız.”

18. BÖLÜM

GERÇEKTEN BÜYÜK OLAY: İSKOÇ VAHŞİSİ İSKOÇ OYUNUNDA AJANLIK PEŞİNDE

İngiltere sonun olacak.

Alec bu sözleri çocukken defalarca duymuştu. Yüzlerce kez. Ne zaman babasına onu annesinin peşinden İngiltere'ye yollaması için yalvarsa duymuştu. Onu onurlandırmak için. Sevdiği yeri bulmak için —İskoç sınırlarının ona sunduğundan çok daha fazlasını vaat eden o dünyayı bulmak için.

İngiltere sonun olacak, derdi yaşlı adam. Aynı benim sonum olduğu gibi.

Ve şimdi doğruydu.

Babası gibi, o da layık olmadığı bir İngiliz kadını sevmişti. Babasından farklı olarak, onu hayal kırıklığı ile dolu bir gelecekte kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды.

Seni seviyorum.

Bu sözleri ona asla söyletmemeliydi. Duyduklarının hoşuna gitmesine asla izin vermemeliydi.

Ama şimdi bile, kelimeler içine işliyor ve özlemle yanmasına neden oluyordu. Bu olacak her şeyi çok daha zor hale getirecekti —eğer isterse onunla kalacağını bilmek. Lily'le olmak için kendisini alçaltacağını bilmek her şeyi zorlaştırıyordu.

Onu bu hayattan korumak için tek yolu vardı. Genç kadına hayalini kurduğu hayatı vermek için tek bir şansı vardı. Ve bu yüzden, gazete patronu Bay Duncan West ve eşi efsanevi aristokrat Bayan Duncan West'e ait olan Hawkins Tiyatrosunun en büyük locasında tek başına duruyor, gösterinin başlamasını bekliyordu. Görünürde üstüne oturan bir ceket ve pantolon giymişti, ama yine de sanki kıyafetler onu yavaşça ve tüm akşam boyunca boğacakmış gibi hissediyordu.

"Korkunç görünüyorsun," dedi King perdeden çıkıp, locaya girerek. Kolunda çekici karısı vardı.

Alec, markizin eline doğru eğildi ve sonra dikleşerek, "Leydim, bu kadar patavatsız bir eşi böyle bir sabır ve dayanma gücüyle idare etmeniz beni hep büyülüyor." dedi.

Sophie bu sözler üzerine güldü. "Tahmin edeceğiniz gibi, oldukça zorlayıcı bir iş, Majesteleri." Duraksadı. "Pek önemli değil çünkü ben hiç de korkunç göründüğünüzü düşünmüyorum. Oldukça çarpıcı görünüyorsunuz."

"Benim kadar değil ama doğru mu?" diye araya girdi kocası.

King, onu kendisine çekip şakağına bir öpücük koyarak yanaklarının kızarmasına neden olurken dahi gözlerini devirmeyi ihmal etmedi. "Zavallı Eversley Markisi. Hep etrafındakilerin iftirasına uğruyor."

King'in bir şefkat gösteri olarak sevgi dolu öpücüğünü karısının çıplak omuzlarına taşıması, şüphesiz tiyatronun dört bir yanından opera dürbünleri ile onlara bakan kadınları şok etmişti. "Feci şekilde incindim, aşkım. Bu gece ilerleyen saatlerde beni iyileştirmek için bir şeyler yapman gerekecek." Alec, markizin bu dokunuşla hızla soluk alışını duymazdan geldi, ardından King ona döndü ve "Gerçekten de çarpıcısın, Warnick. Görüyorum tarzime gitmişsin." dedi.

"Gittim," dedi, bilerek çifte arkasını dönüp, gözlerini salon da dolaştırarak.

"Tiyatro için mi?" diye sordu King, Alec'in tehlikenin yaklaştığını anlamasına neden olacak kadar masum bir edayla. "Ya da tamamen başka bir şey için mi?"

"King," diye uyardı eşi nazikçe.

"Mantıklı bir soru. Güzel kızlar ve onların sessiz vasileriyle alakalı bir şeyler duydum."

Alec ona bir bakış attı. "Neden onun için giyineyim?"

"Doğru, neden," diye sordu King. Alec arkadaşının yüzündeki kibirli gülümsemeyi silme dürtüsüne karşı koydu.

"Amaç onu başka biriyle evlendirmek."

Tam olarak öyle değildi artık. Lily'nin evlenmesini istemiyordu. Onun özgür olmasını istiyordu. Önünde seçeneklerle dolu bir dünyası olmasını istiyordu. Ona istediği geleceği vermek istiyordu —nasıl bir gelecek istiyorsa.

Seni seviyorum.

Onun haricinde ne istiyorsa.

"Bahsettiğin amacı anlıyorum," dedi King. "Sadece çıkış noktasını anlamıyorum."

Alec arkadaşına bakarak gözlerini kıstı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece kızı başka birini ayartmaya zorlamayı anlamıyorum. Çok yakınında bir olasılık varken hem de."

"King," dedi Sophie tekrar.

King karısına döndü. "Ona bir bak. Okula gittiğimiz zamanlardan beri, Alec Stuart'ı üstüne düzgünce oturan bir İngiliz ta-

kımıyla görmemiştim. Kimin için giyindiği belli, öyleyse neden onunla evle..." devam edemedi ve Alec de dişlerini sıktı.

Hayır. Anlama.

King'in bakışlarında anlayış belirdi. "Onunla evlenmeyeceksin."

"Evet."

Acıma duygusu anlayışın yerini aldı ve Alec, King'in bas-kısından kurtulmak için balkondan atlayıp gitmeyi düşündü. Sadece ikisinin duyduğu yumuşak sözlerinden kaçmak için. "Alec," dedi. "Okul uzun zaman önceydi."

"Bunu biliyorum," diye yanıtladı Alec kısaca.

"Öyle mi gerçekten?" dedi ve duraksadı King. "Sen farklı bir adamsın. Bir adamsın, nokta. Seni isteyecek. Her şeyini. Sen onun şansı—"

Alec hareketlenerek arkadaşının sözlerini ağzına tıktı. "Sakin. Sakın böyle bir senaryoda onun şanslı taraf olacağını söyleme."

King'in gözleri irileşti ve sesi yükseldi. "Sen bir *düksün*. O ise skandal bir kız—"

Alec'in gözleri kısıldı. "Ona bir kez daha skandal dersin..."

Arkadaşı sessiz kalacak kadar akıllıydı.

"Bana *dük* demek fazla olur. Sırada *on yedinci* kişiydim. Bu bir komedi senaryosu gibi. Ve Lily'nin o kadar altındayım ki bu gülünç." Bakışlarını kaçırды. "Hem fark etmez. Onun geleceği ben değilim."

Lily'nin mahvolmasına mani olmak için bir şansı vardı. Alec olmadan yaşamasına imkân sağlamak için. İsteddiği şekilde hayatta kalmasını sağlamak için. Pişman olmaması için. Bu şansı kullanmak niyetindeydi.

Ve onu kendisinin asla olamayacağı iyi bir adama emanet edecekti.

Çoğu durumda, en soylu eylemin onunla evlenmek olacağını biliyordu. Ama bu durumda, soylu olacak davranış, Lily'ye mutlu olacağı bir yer yaratmak ve daha iyi bir adam bulmaktı. Arkasında onun gibi bir utancı olmayan bir adam.

Önceki akşam korkunç bir hataydı.

Lily'ye dayanma gücünü kendisinde bulamadığı için suçluluk hissiyle yanıyordu. Onu vücudu ve geçmişiyle tekrar mahvettiği için. Ve tutkusuyla da.

Suçluluk. Pişmanlık değil.

Ona dokunduğu için asla pişman olmayacaktı.

Ve bu da cezası olacaktı.

Neredeyse çıplak haldeki Lily'nin görüntüsü geldi gözlerinin önüne, onun kabalığıyla kuşanmış haldeydi. Kırık yatak, parçalanmış tente, yerdeki kırık porselen figürler içinde o kursuzluğun vücut bulmuş hali gibi duruyordu. Yıkıntılar içinde bir tanrıça.

Elleriyle sebep olduğu yıkıntı.

Dokunuşuyla.

Bu kesin farkındalık içinde, ona gerçeği söylemeden edememişti.

Bundan pişman olacaksın.

Ama Alec'in ona yaptıkları için pişman olmayacaktı. Bundan emindi. Ve bu gece, bu yüzden burada, bu fazlasıyla rahatsız takımın içinde, Londra'nın kalanının gelmesini bekliyordu, böylece suçunu işleyebilecekti.

Ve sevdiği kadına hak ettiği yaşamı verecekti.

Perde hareketlendi ve West içeri girdi, asil karısı koluna girmişti ve ikisi kraliyet ailesinden gibi görünüyorlardı. Ve onlar bu yeni çağdalar, gazetelerin sizi yüceltip, mahvedebildiği ve yerin aristokratların ayaklarına göre hareket ettiği çağda. Bir-

kaç yıl içinde, kadınlar haberler yanlarında durduğu müddetçe Lily'ninki gibi skandalları atlatabilecekti. Dünya onun haklılığını görecekti, genç kadının şahane olduğunu ve sadece onların hayranlığını hak ettiğini görecektlerdi.

Şimdi öyle değildi ama.

Şimdi, gazetelerden çok West'e ihtiyacı vardı.

Diğer adam ile bakışları buluştu ve Alec'in yanına gelince bu formalitelerle uğraşmamak adına locanın diğer tarafından selamlama olarak başını salladı, karısı sıkıca koluna girmişti. Kadının varlığı Alec'in de aynısını yapmasını imkânsız kılıyordu. Eğildi ve onu sıradan biriyle evlenmiş olmasına rağmen taşıdığı unvan ile selamladı. "Leydi Georgiana."

Kadın geniş ve güzel bir tebessüm yolladı. "Majesteleri," dedi, elini onunkine düşesleri utandıracak bir reveransla uzatarak. "Unvanımı kullanmıyorum. Ben Bayan West'im." Eşine döndü. "Böyle olmaktan da anlatılmaz bir onur duyuyorum."

Sözlerdeki sevgiyi duymamak imkânsızdı ve Alec kendisini uzun zamandır ilk kez, buradaki hisse inanırken buldu; etrafı bu hissin kısa ömürlü olduğu söylenmesine rağmen onu bulmuş çiftlerle sarılmıştı.

Muhtemelen loca Lily'yi de kutsayacaktır. Ona bir zamanlar hayalini kurduğu aşkı getirecektir.

Bu düşünce canını yaktı ama buna rağmen kendisini onu tamamlamaya zorlamıştı. Boğazındaki yumruyu görmezden gelerek, West'e döndü. "Sende olduğunu söyle."

West ceketinin cebine uzanıp, bir deste kâğıt çıkardı. "Bunu sorman benim gibi en yüksek kalibreden biri için hakarettir. Seni düelloya çağırmalıyım."

"Ben palayı seçerdim. Ve karşılaşacağın şey hiç hoşuna gitmezdi," dedi Alec, kâğıdı alarak.

“Tanrım,” dedi West. “İskoçlar gerçekten de tarih öncesinde kalmış insanlar.”

“Pala fikrinden epey hoşlandım ben,” dedi Bayan West, kuru bir sesle. “Seni elinde bir pala ile görmek isterdim, kocacığım.”

Adam eşine döndü, sesi alçak ve karanlıktı. “Bunu ayarlayabiliriz.”

Alec gözlerini devirdi ve Londra’nın tamamının izlediğini umursamadan belgeyi açtı. Kâğıdı cebine koymadan önce uzun bir süre haritaya baktı ve hafızasına kazıdı. “Nasıl ele geçirdiğini sormayacağım. Ama bunun için minnettarım.”

West’in bakışları karısına odaklandı bir süre. “Şahane bağlantılarım var. Benim uzanamayacağım yerlere uzanan bağlantılar.” Dikkatini tekrar Alece yöneltti. “Bilmen gereken bir şey daha var. Hawkins, Covent Garden’daki evinden çıkarılmış. Eğer dedikodular doğruysa, burada kalıyor.”

Alec bir kez başını salladı. “Evin içinde eşya olmamasına bakılırsa, buna şaşmadım.”

West’in altın rengi kaşlarından biri kalktı. “Peki, sen boş olduğunu nereden biliyorsun?”

“Benim ulaşamayacağım bağlantılara inanır mıydın?”

“Hayır.” Duraksadı. “Ama eğer bağlantılara güveniyorsan, sana bu gece onu çalamazsan yarın tabloyu satın almanı önerceklerdir.”

Gazetecinin dürüst sözleriyle alarma geçen Alec’in bakışları Kraliyet Akademisinin Seçim Kurulu’nda olduğunu bildiği West’in eşine çevrildi. Kadın başını eğdi. “Bildiğim kadarıyla, burada Robin Hood rolünü oynuyorsunuz, Majesteleri. Eğer istediğimi yaptırabilseydim, Bayan Hargrove rezil edildiği anda tablo sergide yasaklanırdı.”

Alec tekrar eğildi. "Leydim." West'e döndü ve ekledi, "Teşekkürler."

İkisinin ortak desteğiyle, tabloyu almak için ne gerekirse yapmaya hazırdı. Şimdi, tek kalan Hawkins'in sahneye çıkmasıydı, böylece adamı mahvedecek ve Lily'nin geleceğini kazıyacaktı.

Sanki düşünceleriyle Lily'yi çağırmış gibi, onu Berkeley Meydanı'ndan alan Lord Stanhope'un kolunda locaya geldi; bir gece önce, hem Alec'in akıllı yanını hem de on dokuz numaralı dük ve düşesin evini harap ettikten sonra Alec kadını oraya bırakmıştı.

Lily kalmasına izin vermesi için ona yalvarmıştı ve Alec onu reddetmiş, kadının öfkesinin onu tamamen baştan çıkaran o çok tehlikeli diğer duygusunu tüketmesini dilemişti.

Dürüst olmak gerekirse, bu özel senaryoyu yönettiği için kendisiyle oldukça gurur duyuyordu. Zira onu göndermek muhtemelen hayatı boyunca yapmış olduğu en zor şeydi.

Arkalarından Leydi Sesily Talbot geldi —kız kardeşi ve eniştesinin hemen orada olmaları göz önünde bulundurulursa şahane bir refakatçiydi. Eğer insan Sesily Talbot'un Lily'yi evin üçüncü katından kaçmaya ikna ettiği ve ayrıca bir erkeğin eteği altında ne olduğunu merak ettiği gerçeğini görmezden gelirse tabii.

Kadının keşfinden inanılmaz zevk aldığından değil elbette.

Boğazını temizledi, ayakları üzerinde kıpırdandı ve eteğinin sakladığı kıvrımlarına özlem duydu.

Hayır. Sesily uygun olan en iyi seçenektir zira Lily'nin refakatçisi olmak için ortalıkta pek seçenek yoktu ve Hyde Park'ta dersini almıştı.

İçeriye girerken Lily konta gülüyordu ve henüz tam görünür olmamasına karşın, Alec anında bu sese, onun ışıldayan

gözlerine, adama sunduğu o geniş, açık gülümsemeye çekildi. Önceki akşamın anıları aklına üşüştü; Lily tereddüt etmeden, nefes alır gibi özgürce ve dürüstçe gülerken onu kollarında tuttuğunu keskin bir şekilde hatırladı.

Alec'in elleri yanında yumruk biçimini aldı, kusursuz kontu yere indirmek için karıncalanıyorlardı.

Bir an sonra Lily ona bakıyordu ve şimdi yere serilen oydu. Anında gülmeyi bıraktı ve gözlerinden geçen hisleri gizleyemedi. Alec onları anında çözdü: Hayal kırıklığı. İhanet. Öfke. Ve arkasında bir de utanç.

Onun utanacak neyi vardı ki?

Bunu yapmak için keskin bir arzu duysa da ona sormadı.

Stanhope locadakileri selamlamak için onu bıraktı ve Leydi Sesily elini Lily'nin omzuna koyarak, dikkatini çekti. Ona yaklaşınc da bir şeyler fısıldadı, Lily bu sözleri duyunca dikleşti ve sakinleşti. Alec bir daha Sesily Talbot'u hor görmeye kalkacak her erkeği yok etme konusunda bir köşeye not düştü, çünkü kadın Lily'ye şahane bir şekilde göz kulak oluyordu.

O bunu yapmak için fazla zayıfken.

Eversley Markizi ile Bayan West, Lily'yi selamlamak için eşlerinin yanından ayrıldılar ve Alec minnettarlıkla dolduğunu hissetti, iki aristokrat kadın, Lily'nin ismi için güçlerini birleştirerek tamamını ona veriyorlardı. Onların desteğiyle, Alec'in o tabloyu bulup yok etmesinden sonra dönecek dedikoduları atlatacaktı.

Kadınlar çekilerek yolu açtı ve Lily'ye locanın ön kısmına oturmasını işaret ettiler, tüm Londra'nın gözü önüne, cesur, gururlu ve Hawkins'in tiyatrosunda görülüyor olmaktan korkmadan. Alec de bu esnada onu ilk kez tam olarak, tepeden tırnağa görmüş oldu. Ne giydiğini gördü.

Birden locadaki hava tükenmişti.

Elbise gördüğü en çarpıcı mavi renkteydi, ipekti ve üstüne mükemmel bir şekilde oturuyordu, boyun kısmının düşük olması, odadaki her erkeğin gözlerini bağlayıp, orada görünen tene vahşi, uzun öpücükler kondurmayı istemesine neden olmuştu. Ama Alec'i mahveden elbise değildi. Lily'nin beline sıkıca bağladığı kuşaktı; geniş, kırmızı bir şerit halinde yere uzanıyordu.

Onun ekosesiydi bu. Yine.

Bu onu etkilememeliydi. Sonuçta, bir gece önce onu tartanın içinde, yalnız ve çıplak bir halde yatağında görmemiş miydi? Bu gördüğü şeyler içinde en dayanılmazı olmamış mıydı? Sabrını ve soylu duruşunu parçalara ayırması en muhtemel görüntü o değil miydi?

Peki, nasıl oluyor da şu an gördüğü ondan bile beterdi?

Bir önceki gece bir hediye gibiydi. Bu gece ise bir savaş ilan gibi. Bir istila gibi. Bir sahipleniş gibi. Sanki Londra'daki herkesin önünde dikilmiş ve İskoçya'yı kendisinin ilan etmişti.

Alec'i kendisinin ilan etmişti.

Ve onun buna dayanması bekleniyordu.

Lily yaklaşıncı, Alec kendisini balkonun ucuna kadar gelene dek geri çekilirken buldu ve kadın alçak ve duygusuz bir tonda konuştu. "Dikkat edin, Majesteleri, yoksa aşağıdaki koltukların tepesine düşeceksiniz."

Genç kadın bir kraliçe gibi görünürken onunla yüzleşme ihtimaliyle karşılaştırdınca, bu görüntü pek de fena gelmemişti gözüne. "Benim tartanımı giymişsin."

Lily bir kaşını kaldırdı. "Bu seninki mi? Fark etmemişim."

Kahretsin.

Bu yalan üzerine onu kendisine çekmek ve şüursuzca öpmek istedi. Bunun yerine, gözlerini kıstı ve sesini alçaltarak bir fısıltı haline gelmesini sağladı. “Nasıl bir oyun oynuyorsun, Lily?”

Başını yana eğdi ve o da sesini alçalttı. “Sadece senin ısrarla oynadığın oyunu oynuyorum. İkimiz de gerçekler konusunda pek iyi değiliz, öyle değil mi?”

İronik bir şekilde, Alec de ona katılarak yanıtladı. “Hayır, değiliz.”

Lily başını salladı ve dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Aradığın şey?”

“Burada olduğu söylendi.”

“Peki, sen maceracı kahraman rolünü oynarken benim ne yapmam gerekecek?”

Bunun gerçek olmasını diledi. Ama bu rol ona uygun değildi. “Kahraman değil,” dedi. “Vasi.”

“Ah, evet. Benim kahramanım başkası olmalı.”

Hayır. Asla.

Işıkların loşlaşması ile cevap vermekten kurtuldu, tiyatrodaki görevliler mumları söndürerek, gösterinin başladığını işaret ettiler. Bununla birlikte Stanhope gelerek, elini Lily’nin dirseğine koydu ve Alec’in cinayet işlemek istemesine neden oldu. “Oturalım mı, Bayan Hargrove?”

Eğer bir düğün bir kontu öldürürse, aristokrasideki hiyerarşi devreye girer miydi? Fark eder miydi? Lily’nin üzerinde Stuart ekosesi varken ona dokunan başka bir erkeği yok etmek Newgate Hapishanesine gitmeye değerdi.

Stanhope şanslıydı ki, Sesily Alec’e yaklaştı. “Majesteleri, görünüşe göre bana kaldınız zira etrafımızı çifte kumrular sardı.”

Alec’in sesini bulması biraz zaman aldı. “Bu benim için bir zevk, leydim.”

Sesily kaşını kaldırdı. “Orası kesin.”

Oturdular ve genç kadın ona doğru yaklaştı. “Kurtların gözü onun üzerinde, Warnick. Bunu olduğundan daha zor hale getirmemenizi öneririm.”

“Ne demek istediğinizi bilmiyorum.”

“Bence ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz. Onlar sahneyi izlemiyor. Onu izliyorlar.”

Lily’nin başının arkasına, saçlarındaki dalgalara, boyun hatlarına o kadar odaklanmıştı ki Leydi Sesily’ye bakmadı. İsyan halindeki hislerini sakinleştirmek için bir nefes aldı ama bunun yerine onun kokusu burnuna doldu —İskoçya ve delilik anlamına gelen o koku.

Umutsuzca Lily’den başka birilerine bakmak için tiyatroda göz gezdirdi ve tüm dünyanın onları izlediğini fark etti —opera dürbünleri onların locasına çevrilmişti. Bir zamanlar Derek’in ilham perisi, şimdiyse gururu kırılmış dostu olan Tatlı Lily’ye, etrafını şampiyonların sarmış olması işe yaramamıştı —ki Alec görevinde başarılı olamazsa onlar da yeterli gelmeyecekti.

“Rolünü biliyor,” dedi Sesily sessizce, Alec’in dikkatini tekrar önlerinde oturan konta çevirmesine neden olarak. Loca kapanıp, perde açılırken Stanhope eğilerek Lily’nin kulağına fısıldadı ve onu güldürdü.

Hâkim ve jüri karşısında onun kurtarıcısı rolünü üstleniyordu.

Alec’in oynamak için her şeyi yapabileceği o rol.

“Ben yapamam—” Kelimeler davetsiz, istenmedik bir şekilde geldi ve sözleri ona daha fazla ihanet etmeden durdu.

Maalesef, Sesily Talbot her şeyi görmüştü. “O halde burada olmamalısınız,” diye fısıldadı. “Eğer istediği adam olamayacaksanız, o halde oyun alanından çekilmeniz adil olacaktır.”

Adamın elleri bacaklarının üzerinde yumruk oldu. "Haddinizi aşıyorsunuz, Leydi Sesily."

"Bu ilk kez yaptığım bir şey değil," dedi. "Ama size, öyle olduğunuz ortadayken bir korkak olduğunuzu söylemezsem ne tür bir arkadaş olurum?"

Eğer bu kadın erkek olsaydı, onu düelloya çağırırdı.

Ama o bir kadındı. Ve bu yüzden haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Aşağılarda bir yerde, Hawkins sahneye çıktı ve tiyatro salonu alkışlarla inledi. Pislik herif bu övgü karşısında eğildikten sonra ilk repliğiyle başladı. "*Bundan kötü, bundan iyi bir gün yaşamadım.*"

Alec bir mermi gibi locadan fırladı.

Onu yine bırakmıştı.

Bir zamanlar âşık olduğunu düşündüğü adam tüm Londra'yı muhteşem performansı ile büyülerken, görmeyen gözlerle sahneye baktı. Bunları fark ediyor değildi. O öfkeden kudurmakla meşguldü.

Onu ne cüretle tekrar bırakırdı? Ona nasıl dün geceki gibi hissettirip, aşkını itiraf etmesini sağlayıp, üstüne onunla sevişip, sonra nasıl onu bu gece buraya, başka bir adamın kollarında olsun diye davet ederdi?

Ve sonra onu nasıl bırakırdı?

Seni seviyorum. Kaç kez söylemişti bunu? Alec kaç kez ondan bunu söylemesini istemişti?

Ve sonra pişmanlık ve utanç dolu o sözleri söylemişti; adam onu istenmeyen bir paket gibi Berkeley Meydanındaki evin merdivenlerine bıraktığından beri beyninde yankılanan sözler.

Tabloyu bulacağız ve seni özgürlüğüne kavuşturacağız.

Ve bu gece, Lily'yi başka bir adama bırakmıştı. Çok daha iyi bir adama. Tüm Londra önünde yanında otururken çok daha kibar olan bir adama. Onu mahvedenler karşısında otururken yanında olan bir adama.

Ve bir şekilde, çok daha azdı bu adam.

Alec neden onu kendisine istemiyordu ki?

Dün gece ona güzel sözler vermişti —güçlü sözleriyle onu nefessiz bırakmış, tutku ve arzu vaatleri vermişti. Onunla sanki o dünyadaki tek kadın, kendisi de tek erkekmiş gibi sevişmişti. Ve sonra onu reddetmişti. Lily'den pişmanlık duymuştu.

Neden?

Ve daha da kötüsü, neden Lily hâlâ onu aynı şekilde istiyordu?

Aşk, nefret dolu ve korkunç bir şeydi ve bir şekilde bu kahrolası tiyatronun karanlığında daha da fenaydı. Burası ona utançtan başka bir şey getirmemiş bir yerdi ama utanç —utanç eğer yanında Alec olursa memnuniyetle üstüne giyeceği bir şeydi.

Ama ona sahip olamazdı. Alec ona seçenek sunsa da, genç kadını istediği tek seçenekten mahrum etmişti.

Ve teklifin kalan kısmını alacaktı. *Özgürlüğü.*

Ayağa kalkarak, locanın arka tarafına döndü. Sesily'nin alayan gözleri onunkilerle buluştu ve tek kaşını kaldırdı. Lily durmadı, kimin gördüğünü umursamadan kör gözlerle locada ilerledi. Nereye gittiğini kimin bildiğini umursamadı.

Sadece Alec'i bulup, ondan tam olarak ne kadar nefret ettiğini söylemekle ilgileniyordu. Kalın perdeleri iterek geçti ve arkadaki parlak bir şekilde aydınlatılmış ve kimsenin olmadığı koridora çıktı —herkes şüphesiz Derek'i izliyordu, en az onun kadar nefret uyandıran ve zorlu insanlar.

Alec'den hiç iz yoktu, bu da çoktan tiyatronun arka odalarına gidip, tabloyu aramaya başladığı anlamına geliyordu. Kalbi onun tabloyu görmesi düşüncesiyle hızla attı. Bir şekilde, Alec'in tabloyu bulması, ona dokunması ve sahip çıkması fikri tüm Londra'nın onu görmesi fikrinden de kötüydü.

Arka merdivene yöneldi; burası sahnenin kanadına doğru dönen tek merdivendi, tabloyu bulduğunda orada olmaya kararlıydı. Ona Alec'den önce sahip olacaktı.

"Bayan Hargrove." Kelimeler onu durdurdu ve arkasını dönerek Batı locasının girişinde duran Lord Stanhope'u gördü.

"Lordum—" diye başladı söze, ne diyeceğini bilemeyerek.

Adam onun yerine kelimeleri bularak ona yaklaştı. "Dikkat edin."

Sesily de koridora geldi, Stanhope ona omzu üzerinden bakarken geride bekledi. "Beni boş verin, lordum. Bu oyunda, yeteksiz refakatçi rolündeyim. Beni gözlük takması gereken ve çok kötü duyan biri olarak hayal edin."

Lily arkadaşına gülümsemeden edemedi.

Stanhope tekrar yaklaştı, adamın da gülümsemesi neredeyse kör ediciydi. "Böyle arkadaşlarınız olduğu için şanslısınız, Bayan Hargrove."

"Öyleyim, lordum." Duraksadı, sonra ekledi, "Bu benim için de yeni bir deneyim. Aynı yanımda duran böyle kibar bir beyefendinin olması gibi."

"Bence uzun süre tanısanız beni kibar bulmazdınız."

Bu kadar kusursuz bir adamdan gelen bu sözleri düşündü. "Yanılıyorsunuz," dedi. "Unutuyorsunuz ki ben kaba adamlardan payımı aldım. Ve siz onlardan değilsiniz. İyi biri olduğunuzla bahse girerdim."

"Mirasçı kovalamak pek de soylu bir davranış sayılmaz."

“Gelecekte size daha layık kadınların peşine düşmenizi dilerim, lordum.”

Stanhope tek omzunu silkti, bir tutam saç kaşının üstüne düşerek onun uğraşmadan çekici görünmesine neden oldu. “Bu fena derecede sıkıcı olur, öyle düşünmüyor musunuz? Diğer adam rolünü oynamaktan keyif alıyorum.”

“Siz diğer adam olmamalısınız, biliyorsunuz. Siz esas adam olmalısınız.”

“Peki, siz de beni ister miydiniz Bayan Hargrove? Esas erkek olarak?”

Onunla birlikte olmak onun şansı olurdu. Ama yine de, “Hayır, lordum. Size skandalımın yükünü taşıtmazdım.”

“Ya ben taşıyacaksam? Buna dayanacaksam?”

Gülümsedi. “O halde kesinlikle bunu hak etmiyorsunuz.”

“Bunun skandalla alakası yok, değil mi? Bunun esas erkekle alakası var.”

Bu nazik sözler üzerine gözyaşları akmakla tehdit etti. “Öyle. Korkarım ki kötü bir seçim yaptım.”

Alec de bunu düşünmüştü. Bir sebepten dolayı onunla olmayacaktı.

Bundan pişman olacaksın. Benden pişman olacaksın.

O en iyi adamdı. Keşke bunu görebilseydi.

“Teşekkürler, lordum.” Ve sonra gitti, skandalına giden merdivenleri aceleyle indi. Ve izin verirse, sahip olacağı adama gitti.

19. BÖLÜM

WARNICK SANATI

Orada değildi.

Alec, Derek Hawkins'ın ofisinin ortasında dikildi ve ufak bir daire çizdi; öfke ve hayal kırıklığı ile kuduruyordu.

Tablo orada değildi.

Covent Garden'daki boş stüdyonun içindeki diğer her şey buradaydı; Britanya Müzesi'ndeki okutmanların heyecanla bağır-malarına neden olacak sanat eserleri ve altı tane tuval duvarları süslüyordu. Görünüşe göre, üst sınıf bir pislik olmanın yanı sıra, Hawkins aynı zamanda, üst sınıf bir yetenektir de. Bu da Lily'nin portresinin söylendiği kadar güzel olduğu anlamına geliyordu.

Rivayete göre.

Zira burada değildi.

Sırada ne vardı? Onu nasıl kurtaracaktı?

Vakit yoktu. Tabloyu bulmak için iki günü vardı. O dünyaya sergilenmeden ve Lily onunla evlenmek zorunda kalmadan sadece iki günü vardı. Ve orada değildi, kahretsin.

Mumu en yakındaki tuvale tutup, tüm tiyatroyu ateşe verme dürtüsüne karşı direndi. Hawkins bunu hak etmişti. Onu tehdit ettiği için. Onu kullandığı için. Ona dokunduğu için.

Alec karanlıkta uzun ve fena bir küfür savurdu.

"Bu ne anlama geliyor?" dedi biri koridordan.

Kapının açıldığını duymamıştı. Lily'ye bakmak için döndü, elindeki mum, o içeri girip, kapıyı arkasından kapatırken yüzünde altın rengi titrek ışıkların dans etmesine neden oluyordu. "Yukarda olmalısın."

Genç kadın yaklaşıırken, Alec geriledi ve pantolonu armut çizimine değince durmak zorunda kaldı. Lily ise, durmadı.

Neden durmamıştı?

"Üst katta," dedi Lily. "Stanhope ile."

"Evet."

"Burada olmak yerine. Seninle olmak yerine."

"Evet." Bunu göremiyor muydu?

"Sen, beni kurtarmak için her şeyi riske ederken?"

Neden anlamıyordu? Eğer bu onu güvende tutacaksa, sahip olduğu her şeyi, olduğu her şeyi verirdi. "Evet."

Aralarına uzun bir sessizlik çöktü. Sahneden gelen bastırılmış bağırımlar nedense odanın daha küçük görünmesine neden oluyordu. Daha yakın görünmesine. Alec bundan kaçmak için duvara tırmanmak istedi. Ondan kaçmak istedi.

Ve bir şekilde, genç kadın muazzam bir sakinlik içindeydi. "Burada değil, değil mi?"

Adam nefesini bıraktı. "Hayır."

"Seni küfrederken duyunca bu kadarını anladım." Nasıl bu kadar sakindi? "O halde sonum yaklaşıyor." Lily sırtı ve kapının ötesindeki tiyatroyu işaret etti. "Birnam Wood gibi."

"Sana Shakespeare hakkında ne demiştin?" diye çattı Alec.

Genç kadın gülümsedi. "Son duyduğumda, ona epey kallavi küfürler ediyordun."

“Bu bir İskoç olarak hakkım.” Genç kadına bakmamaya çalıştı. Şimdi çok yakınındaydı, kokusunu alacak kadar yakın. Dokunacak kadar. Onun için yanıp tutuşacak kadar. Ve yalnızlardı.

Bir günah gibi ismini fısıldadı. “Alec?”

Adam yutkundu. “Evet?”

“Bu ettiğin küfür ne anlama geliyor?”

Alec başını salladı. “Çevirisi yok.”

Daha sonra bakışlarını kaldırıp, Lily’nin mum ışığında gümüş görünen gri gözleriyle buluşmadan önce uzun bir süre bekledi. “Peki, *mo chridhe* ne demek?”

Alec yine başını salladı. “Çevirisi yok.”

Lily’nin ağzının tek tarafı küçük, anlamlı bir tebessümle kıvrıldı. “Küfürden daha mı iyi daha mı kötü?”

Lily onu öldürüyordu. Adam soylu davranmaya çalışıyordu, onu korumaya çalışıyordu. Ve—

“Beni neden istemiyorsun, Alec?”

Onu varlığının her zerresi ile istiyordu. Bunu nasıl göremezdi? Gözlerini yumdu. “Lily. Şimdi vakti değil.”

“Bundan daha uygun vakit mi olur?” diye sordu. “Yıkımının arifesindeyiz, bundan daha iyi zaman mı var?”

“Tabloyu bulmak için yarın var—”

“Onu bulamayacağız. Kehanet böyle değildi.”

“Kahrolası tiyatro oyunundan konumuzla alakası varmış gibi bahsedip durma. Sonunda herkes ölüyor.”

“Herkes değil. Külden bir dizi kral çıkıyor.” Duraksadı, sonra sessizce ekledi. “İskoç olanlar.”

“Lanetliler. İskoçya’da şu an kral yok.”

“Yok mu?”

Elini onu ateşe veren öfkeyle saçından geçirdi. “Dışarı çık, Lily. Bir günümüz daha var ve Londra’yı baş aşağı çevirmem gerekse de kahrolası tabloyu bulacağım. Stanhope’a git. Ve senin mutluluğun olabilir mi bir bak.”

“Olmayacak,” dedi Lily.

“Bunu bilemezsin.”

“Biliyorum, ama,” dedi. “Ben başkasını bu kadar severken o beni nasıl mutlu edebilir ki?”

Alec kapıya doğru döndü. “Neyden bahsettiğini bilmiyorsun sen.”

Yakalanmadan buradan çıkmaz zorundaydılar. Ve nefes alması gerekti —Lily perileri andıran güzelliğiyle odadaki tüm havayı çalmıştı. Ve şimdi onu duyunca —İskoçların ötedeki lanetli kralı gibi çılgın olduğunu düşünüyordu.

Lily konuştuğunda kapıya ulaşmıştı, “Bir korkak olduğunu biliyorum.”

Alec bu sözlerle geriye bakarak onun hâlâ odanın ortasında durduğu yerden hareket etmediğini gördü. Lily’nin etrafı onu rezil eden adamın çalışmalarıyla doluydu ve Boadicea gibi dimdik, güçlü ve gururlu görünüyordu.

Muhteşemdi.

Konuşmadan döndü ve kadın ona bir mızrak daha attı. “Sana olan arzumdan titrediğimi biliyorum.”

Alec başını eğerek, kapıya yasladı.

Tiyatro sahnesi sessizleşti, sanki tüm Londra onun söyledikleri duyulsun diye susmuştu. Ve sonra, sessiz ve özlem dolu bir şekilde konuştu, “O gece senin de titrediğini biliyorum.”

Bu sözler Alec’i yıktı. Düşünmeden harekete geçti ve Lily kollarındaydı, genç kadın da ona sarılmıştı. Dudakları birleşmişti ve ağzının içinde sanki aldığı en büyük hediye oymuş gibi

iç geçirdi. Onu öperek dudaklarındaki tadın ve sanki bu anı, onu bir ömür boyu beklemiş gibi anında onun karşısında yu muşamasının tadını çıkardı.

Aynı Lily'nin de onu beklediği gibi.

Genç kadını kaldırdı, odanın diğer ucundaki masaya taşıyıp oturttu ve yüzünü ellerinin arasına alarak, dudaklarını birleştirdi. Böylece onu tekrar ve tekrar tadacak, dudaklarının yumuşaklığında kaybolurken sanki ziyafetten yemek çalan bir dilenci gibi, ağzının içinde ufak ufak bıraktığı iniltileri aklına kazıyacaktı.

İkisi de soluk soluğa kalana dek onu öptü. Sonra dudaklarını ve ellerini Lily'nin üstünden çekerek yukarı kaldırdı, ikisinin arasında büyük ve zayıf bir şekilde duruyordu elleri. "Hâlâ titriyorum, Lily."

Bakışları onun ellerine çevrilip, titrediklerini görünce gözlerine karanlık ve yıkılmış bir ifade yerleşti. Ellerinden birini aldı, dudaklarına götürdü ve her parmak ucunu tek tek öptü. Sonra avcunu çevirdi; tam ortasına sıcak ve ıslak bir öpücük kondurdu.

Ve adamın dili dışarı çıkıp, orada bir daire çizerek işaretleyince inledi ve onu tekrar aldı, derinden ve yavaşça yaladı, ta ki Lily kıvranıp, daha fazlası için iç çekene dek. Öpücüğü bitirdi, dudakları yanaklarına, oradan kulak memesine gitti ve orada fısıldadı, "Hep titreyeceğim. Seni arzulamadığım tek bir an dahi olmayacak. Seni varlığımın her zerresiyle istemediğim bir an olmayacak."

"O halde al beni," dedi, sıcak nefesini kulağında hissederek. "Al beni. Bana sahip ol. Seninim." Kelimeler içinde gürledi, neredeyse arzudan sağır olacaktı.

Ama Alec onu hak etmiyordu.

Bir adım geriledi. Onu bıraktı. “Bu oyunun kahramanı ben değilim, Lily. Daha iyi birini seçmelisin. Sana daha layık birini. Tüm olayın amacı bu.”

Bir kalp atışı. Sonraki an intikam peşindeki bir kraliçe gibi kendine geldi ve Alec’i dengesini kaybetmesine yetecek bir güçle ittirdi. “Seni seçtim ben, seni aptal.”

İyi. Eğer sinirliyse, onu rahat bırakabilirdi.

“Ben bir seçenek değilim,” dedi Alec.

“Dün, benimle evlenmeyi önermiştin,” diye yanıtladı genç kadın.

Ve bunu yapardı da. Hâlâ yapardı. Ancak... “Ben yeterli değilim.”

Çıkardığı sinir bozukluğu ve öfke dolu ses neredeyse bir çığlıktı. “Sen bir *düksün*, Alec. Ben ise bir toprak sahibinin tüm Londra’nın gözü önünde rezil olmuş yetim kızıyım.”

“Olmuş değil. Henüz olmadın.”

“Orada değildin. Seni temin ederim, bitti sayılır.”

“Tablo ortaya çıkana dek bitmeyecek. Ve çıkmayacak. Ben bunu engellediğim sürece olmayacak.”

Lily başını salladı ve kollarını açarak odayı işaret etti. “Bunu durduramazsın! Bu savaşı kazanacak. Hyde Park’ta yanıma gelip, beni ilgisinin aşk olduğuna ikna ettiği an kazandı.” Küçük, neşeden yoksun bir kahkaha savurdu. “İronik olan ise, şimdi de benzer bir ağa takılmam.”

Alec dondu. “Bu aynı şey değil.”

Ona bir bakış attı. “Haklısın. Aynı değil. Derek benim asla kendimden utanmama neden olmamıştı.”

Ne diyordu böyle? “Tüm bunlar, her bir parçası, seni utançtan korumak için. Seni pişman olmaktan korumak için.”

“Sana daha kaç kez pişman olmadığımı söylemem gerek?”

Alec çileden çıktı. “Kahretsin, Lily! Sadece bildiklerime güvenemez misin? Yukarda bahsettiğin kahramanın ben olmadığımı? Hak ettiğin gibi seninle evlenip, seni koruyup, seni sevmek istemediğimi mi sanıyorsun? Önünde diz çöküp, benimle olman için yalvarmak için geçmişimi silmeyi ve benim olmayan bu düklüğü kabul etmeyi istemediğimi mi sanıyorsun? Ki seni düşes yapabileyim diye? O çocukları istemiyor muyum sanıyorsun? Senin küçük işleme elbiseler giymelerini planladığın o çocukları? O saçma kırmızı botları giyebilecek çocukları istemiyor muyum sanıyorsun?”

Lily’nin gözleri irileşti ama bu Alec’in umurunda değildi. Hâlâ öfkeliydi. “Seni evlendikten sonra yatağımıza götürüp, ikimiz de artık titremeyene dek seninle sevişmeyi istemiyor muyum sanıyorsun? İkimiz de zevkten hareket edemeyecek hale gelene dek? Seni sevmediğimi mi sanıyorsun? Bunu nasıl anlamazsın? *Seni aklının alamayacağı kadar çok seviyorum.* Galiba seni Berkeley Meydanı’ndaki evde kapıyı yüzüme çarptığın andan beri seviyorum. *Ama ben hak ettiğin adam değilim.*”

Alec durdu, benliği nefretle dolarken hızla, öfkeyle soluyordu. Kendisini Lily’ye bakmaya zorladı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve Alec yaptığı şey yüzünden kendinden nefret etti. “Ben o değilim. Ömürlük değilim. Tek gecelik bile değilim.” Ellerini saçlarından geçirdi. “Birileri bizi bulmadan gitmeliyiz.”

Lily yerinden kıpırdamadı. “Ne dedin?”

Alec ona baktı. “Ne?”

“Sen ömürlük değilsin. Tek geceliksın.”

Sözler sert bir darbe oldu, onun dudaklarından beklenmedik bir acımasızlıkla dökülmüştü. Hissettiği acıdan sıyrılarak, başını evet der gibi salladı. En azından anlamıştı. Belki de şimdi onu rahat bırakırdı.

Bir daha asla rahat yüzü göremeyecekti.

“Gitmeliyiz,” dedi, boğazını sıkan kravatını gevşetmek istiyordu.

Lily'nin işi bitmemişti ama. “O sana ne yaptı?”

Genç adam dondu. “Kim?”

“Kontes Rowley.”

Geçmişten gelen anılar zihnini istila etti. *Nereden biliyordu?* Fark etmezdi. Ona önceden söylemeliydi. Gerçek, Lily'nin ondan daha çabuk uzaklaşmasını sağlayabilirdi.

Ve amaç buydu, değil mi?

Hayır.

Evet. Amaç buydu.

Kapıya döndü. “Gitmeliyiz.”

“Alec.”

“Burada olmaz, Lily. Tüm Londra bu odanın dışında beklerken olmaz.” Ve tereddüt etmeden kapıyı sertçe açtı.

Kapının ardındaki tüm Londra değildi, belli ki.

Sadece Londra'dan bir kişi oradaydı.

Derek Hawkins, diğer tarafta, üzerinde bir Rönesans kıyafeti ve elinden sallanan kılıç ile dikiliyordu. Kılıcı kaldırdı, Alec'in göğsüne, kalbinin hemen üstüne koydu. “İskoçya'daki kuralları bilemem, Warnick, ama İngiltere'de, haneye tecavüz edenleri öldürme hakkımız vardır.”

Elbette Derek her şeyi mahvetmek için buradaydı.

Genç kadın tam şu anda, onun kapıda durduğu yerden kaybolmasını sağlamak için neyi varsa verirdi, orada durmuş buluttan nem kapıyor ve kulakları onu yanıltmıyorsa onları öl-

dürmekle tehdit ediyordu. Tanrı onu oyunculuk yeteneği olan erkeklerden korusundu.

Saat dokuz buçuktu ve tiyatro perde arası vermişti. Lily belli belirsiz de olsa fark etti ki, Sesily'nin skandallarda olduğu kadar iyi bir refakatçi olmasını umuyordu, çünkü Lily ve Alec'in tüm salon yokluklarını fark ettiği için geçerli bir bahaneye ihtiyaçları olacaktı.

Ah, muhtemelen gizlice Hawkins'in ofisine giriyorlar, Lily'nin nü tablosunu çalıyor ve masası üzerinde şehvetli anlar yaşıyorlardır gibi bir açıklamadan daha iyi bir açıklamaya ihtiyaçları olacaktı.

Özellikle bu durumda, gerçek uygun bir bahane değildi.

Özellikle de şimdi, pusu kurmuş gibi göründükleri için.

Kesinlikle burada, bu girilmesi yasak odada olmamalıydı. Ama Derek de olmamalıydı. Onu sonuna kadar kullanmış bu adamdan korkmayı reddederek yaklaştı. Bu çarpıcıydı, çünkü sadece iki hafta önce bundan korkardı. İki hafta geçmişti ve artık farklı bir kadındı.

İki hafta geçmişti ve Alec onun değildi.

Alec, geniş omuzları ve Derek'i cüce gibi gösteren uzun boyuyla onun devasa İskoç'u, Lily, Derek Hawkins'den yaka silkmiş olarak ona yaklaştıkça, görüşünü daha da engelliyordu. "Sahnedeki olman gerekmiyor mu, Derek?"

Yukarı tehlikeli bir biçimde kaldırdığı ve ucunu Alec'in kalbine yasladığı kılıcı o zaman gördü. Alec bu durumda herhangi bir erkeğin olması gerekenden çok daha sakindi.

Lily dondu ve bu görüntü yüzünden içi korkuyla doldu. "Ne yaptığını zannediyorsun sen, deli adam?"

Derek ona bakmadı. "Benim olanı koruyorum. Tiyatromu. Sanatımı. Ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Durdu ve Alec'in boş ellerine baktı. "İçerden bir şey almayarak akıllılık etmişsin."

Alec konuşunca, sesi tamamen katıksız bir nefret içeriyordu. "Senin eserlerini isteyeceğimi mi sanıyorsun? Ne için isteyeyim? Duvarlarımı senin çocuk oyununla süslemek için mi?"

Kelimeler aşağılama yüklüydü ve Lily'nin çenesi düştü. Bir adam nasıl göğsüne kılıç bastırmakta olan birini kışkırtabilirdi?

Derek küçümser bir ifadeyle güldü. "Sanırım en azından bir parçasını istiyorsunuz, Gönülsüz Dük."

"O konuda haklısın. Ama ona bakmaya niyetim yok."

Derek güldü. "Sanırım gerçeğine sahip olunca, ona ihtiyacınız olmayacak."

Bu imaya karşılık Lily derin bir nefes çekti, Alec ise elini kaldırıp, büyük yumruklarından biriyle kılıcın ucunu tutmakla yetindi. Kadının gözleri o parmaklara düştü ve kılıcın etkisiyle kesilip kanamalarını bekledi. Onun için yaralanması düşüncesiyle midesi bir takla attı. "Bizi rahat bırak, Derek. Sahneye dönmen gerek. Ve hiçbir şey de almadık."

Derek bir kaşını kaldırdı. "Bunun doğru olduğunu nereden bileyim?"

Lily ona bir bakış attı ve kollarını genişçe açtı. "Tabloyu eteğimin altına sakladığımı mı düşünüyorsun?"

Alec, Derek'in bir şey söylemesine müsaade etmedi. "Hadi yolumuza bakalım, tamam mı Hawkins? Senin dönmen gereken bir oyun var... Ve benim de onu izlemekten başka yapacak şeylerim var."

Derek yüzünü ekşitti. "Artık buraya giremezsiniz."

Alec'in yanıtı kuruydu. "Beni yaraladınız, gerçekten." Eğer aralarında bir kılıç olmasaydı, Lily gülebilirdi. Bunun yerine, Alec "Ne kadar?" diyene dek nefesini tuttu.

Derek hareket etmedi. “Ne, ne kadar?”

“Fakirleşmişsin. Covent Garden'daki evi ve stüdyoyu kaybetmişsin. Tabloların buranın duvarlarını süslüyor çünkü şüphesiz onları koyacak başka yerin yok. Bana söylenene göre, tiyatro işi bile bozulmuş, artık kumar masalarında para kaybetmeyi sürdüremezsin. O yüzden tekrar soruyorum —ve anlamamış gibi yaparak beni küçümsemeyeceksin —tablo için ne kadar istiyorsun?”

Derek başını iki yana salladı. “O tablo paha biçilemez.”

“Sana inanmıyorum.”

“İnan bana. O, insanlığın var oluşundan beri gelmiş geçmiş en muhteşem sanat eseri.” Bakışları Lily'ye çevrildi. “Ona bir bak, Warnick. Şüphesiz onun güzelliğini görüyorsun. Bunun bir *dahi* tarafından resmedilince nasıl görüneceğini bir düşün.”

Lily sadece Alec'in yüzünün bir tarafını görebiliyordu —ama çenesindeki kasın öfke ve sinir bozukluğuyla gerilip, seğirdiğini fark edebiliyordu. “Fiyatı söyle.”

Derek başını salladı. “Fiyatı yok. Bendeki Lily satılık değil.” Bakışları Lily'ye çevrildi, “Görüyorsun ya, tatlım? Belki de oyunun kahramanı benim. Dükün *seni* en çok para verene satmayı sıkıntı etmiyor.” Sonra kaba bir çocuk gibi duraksadı. “Ah, dur. Hayır. Seni satmıyor. Seni bedavaya veriyor. Hem de ek ödeme olarak bir servetle.”

Alec kılıcı tutan elini sıktı, eklemleri beyazlaştı ve Lily parmaklarının zarar görmesini engellemek için araya girdi. Bakışlarını ondan ayırmadı. “Bence tekrar düşünsen iyi olacak, Derek.”

“Senin için mi?”

“Sorsam bir şey değiştirir mi?”

“Hayır. O tablo diğer hepsinin de satılmasını sağlayacak. Senin tablon, ismimin çağlar boyunca hatırlanmasını sağlayacak.”

“Peki, onun benim resmim olduğu gerçeği? Onun görölmesini asla istememiş olduğum gerçeği?”

Derek, ona uzun ve acıyan bir bakış attı. “O halde poz vermeyecektin, tatlım. Onun getirdiği, sayende kazandığım zenginliğin tadını çıkaracağım. Sanki arkana yaslanıp, onun için sen çalışmışsın gibi.”

Lily kaba sözler karşısında hızlıca solurken Alec bir kedi kadar hızlı harekete geçti, kılıç onun hızla yakalamasıyla havada sihirli bir şekilde döndü. Derek’i antika kıyafetinin yakasından kaldırdı ve resmen koridordaki duvara yapıştırdı, korkunç görünümlü kılıcın keskin kısmını yanağına dayadı. “Sahnede bu kadar ünlü biri için, böyle özel bir kostüm üzerindeyken kaderle bu kadar cesur bir şekilde oynadığına inanmak zor. Macbeth’in başına gelenleri hatırlasan iyi olur.”

Derek’in bakışları Alec’in omzu üzerinden Lily’yi buldu ve o gözlerde, kendisini kurtaracağı beklentisini gördü. Üçlü olarak bir arada oldukları son seferde yaptıklarını tekrarlaması beklentisini. Geçen sefer Alec, Derek’i tehdit etmişti.

Artık onu kurtarmayacaktı.

Bunu gözlerinde görmüş olmalıydı ki Alec’e döndü ve sinirle konuştu, “Ben karısı fahişe olan vahşi bir İskoç’u canlandırıyorum, tiyatronun etrafında dolanan benzer bir çift gördüm.”

Alec kılıcı onun yanağına daha çok bastırdı, kelimeleri sakin ve korkutucu geliyordu. “Ne dedin sen ona?”

Derek gözlerini kıstı. “Beni duydun. Ve unutma, onun özelliklerini saptayabilirim.” Durdu. “*Senden önce* buradaydım.”

Bu sözler üzerine Lily’nin rengi attı. İçerdikleri kırıcı hakaret üzerine. Utançla doldu ve bu adama yaptığı her şey için ciddi bir zarar vermek istedi. Söylediği her şey için. Ve özellikle Alec’e söyledikleri için. Alec’e, onun geçmişini hatırlattığı için. Yaptığı ve artık geri alamayacağı şeyleri söylediği için.

“Bir aptal gibi, sahnede oynarken kullandığın oyuncakı silah olarak elime verdin. Benim on yıllar boyunca kullandığım bir silah hem de.” dedi Alec.

Kılıcı daha da sert bastırdı ve Derek sertçe nefes aldı. “Burada, bu karanlık koridorda, Macbeth’in kılıcıyla deşilmiş halde bulunursan sence destekçilerin ne der? Sence onu buraya, bu oyun salonuna çağırdığını düşünürler mi? Ne diyorlar ona? İskoç Laneti mi?” Derek’in gözleri kapanırken Alec yaklaştı. “Ben senin İskoç Lanetimin, züppe. Aklına gelen tüm hayalet hikâyelerinden daha korkunç. Ama şunu aklına sok. Seni öldürmeye niyetim yok. Bir keresinde sana seni yok edeceğimin sözünü vermiştim,” dedi Alec, sözleri zorlukla duyulsa da adeta duvarları sallıyordu. “Aklına başka şeyler gelmesin —aynı onu mahvettiğin gibi mahvedeceğim seni. Yaşlanıp, solduğunda ve dünyada hiç kimse ismini hatırlamadığında bile beni hatırlayıp titreyeceksin.”

Derek hızla nefes aldı ve sonra ufak bir acı nidası bıraktı. Lily bu sesle irkildi çünkü aynı zamanda Alec’in karanlık koridora doğru fırlattığı kılıcın yüksek şangırtısı da duyulmuştu. “Yakala, köpek. Şimdi senin sıran.”

Ve Derek bunu yaptı, kılıcın arkasından koştu ve arkasına bakmadan onu aldı.

Lily uzun bir an Alec’i izledi, öfke dalgalarıyla soluk alıp veriyordu, ellerini sıkıyordu ve çenesindeki o tik daha da belirgin hale gelmişti. Sınırdaki gibiydi —sanki her an koridora atılıp başladığı işi bitirecekmiş gibiydi.

Alec’e gitmek için can atıyordu, sonra dayanamayarak yanına gitti. Büyük, güzel kolunu eline alarak, dokunuşuyla gerilen kasları hissetti. “Beni savunmana gerek yoktu.”

Alec ona baktı. “Ne?”

“Dereke karşı beni savunmamalıydın. O yanılmıyordu.”

"Ne?" Kaşlarını çatı ve Lily bir an İngilizce'den başka bir dil konuşuyor olabilir miyim diye merak etti.

"Benim hatamdı, öyle değil mi? Tablo için ben poz verdim. Ona güvendim. Ben..." Tereddüt etti. "Ben düşündüm ki..."

Alec ona doğru geldi ve Lily'nin omuzlarını kavradı. Genç kadını daha sonra hayalini kuracağı türde bir sağlamlıkla tuttu. Daha sonra özlemini duyacağı türde. "Beni dinle, Lillian Hargrove. Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu senin hatan değildi. Onu sevdin."

"Sevmedim, aslında. Şimdi bunu görebiliyorum." Küçük bir neşesiz gülüş savurdu. "Sanırım bunu anladığım için minnettar olmalıyım."

"Nasıl?" diye sordu Alec.

Lily'nin kaşları çatıldı. "Nasıl mı?"

"Nasıl şimdi görebildin?"

Lily gülümsedi ve gerçeği söyledi. "Şimdi, aşkın ne demek olduğunu biliyorum. Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ve aşk için, içten gelerek neler yapabileceğimi biliyorum."

Alec bu sözler üzerine gözlerini yumdu. Kafasını çevirdi. "Üst kata dönmeliyiz. Yapacak işlerim var. O tabloyu bulmak için bir günümüz kaldı."

Lily bu sözler üzerine onu bıraktı. İçlerindeki umut üzerine. Anlamları üzerine. Hâlâ onu bulmayı umut ediyordu. Sergiye çıkmasını önlemeyi umuyordu. Onu özgür bırakmayı umuyordu.

Bir zamanlar Alec'e özgürlüğü için resmen yalvarmış olması ironik değil miydi? Parasını istemiş olması. Hem de bağımsız olmak için. Onu bırakması ve İskoçya'ya dönüp kendi seçimlerini yapmasına izin vermesi için ona yalvarmıştı. Kendi yolunu çizebilmek için. Kendi kaderiyle yüzleşebilmek için.

Ve şimdi, Alec bunu önerince, tek istediği hapsedilmektir. Onun tarafından.

Seni aklının alamayacağı kadar çok seviyorum.

"Alec." Sonrasında ne diyeceğini bilmiyordu. Onu nasıl tutacağını bilmiyordu. Nasıl kazanacağını da...

Bu yüzden, ikisini de yapamadı çünkü adam onu duymazdan gelmiş ve çoktan harekete geçerek merdivenlere yönelmiş, ikişer ikişer basamakları tırmanmaya başlamıştı bile. Lily de uzun adımlarla ona yetişmeye çalıştı. Uzun boyluydu ama Herkül değildi ve locaların olduğu koridora vardıklarında, adam ondan metrelerce ötedeydi. Belli bir amaçla Batı localarını geçmeye devam ederken Sesily Lily'ye bakmak için kafasını uzattı.

"Elbisende bir şey var." Arkadaşının gözleri irileşti. "Yüce Tanrım. Kan mı o?"

Lily aşağı baktı, güzel mavi elbisenin omzundaki lekeyi gördü. Orası Alec'in geçmişin yükünü çekmesi gerekenin o olmadığını söylerken sıkıca tuttuğu yerd.

Onun için kanarken.

"O Hawkins'in kanı mı?" diye sordu Sesily. "Sahneye döndü ama yanağında oyun için olduğunu sanmadığım bir yara var. Gerçi, dürüst olmam gerekirse, çok da dikkat etmedim. İtiraf ediyorum bazen tam bir cadı olabiliyorum ama Alec'in Hawkins'in yanağına bir yara açması fikrini sevdiğim kadar değil."

"O Hawkins'in kanı değil. Alec'in kanı."

"Kahretsin," diye fısıldadı Sesily.

"Bu kadar sık sövmemelisin, biliyorsun."

Sesily ona bir bakış attı. "Bana bunun bir leydiye yakışmadığını mı söyleyeceksin?"

Lily başını hayır der gibi salladı. "Ben saygınlık konusunda pek de örnek biri sayılmam."

“Şahane. O halde sövmemi istemeyen herkes kahrolsun. Bazen, sadece kelimeler cuk diye oturuyor.”

Lily başını salladı. Sonra, uzun bir sessizlik sonrası, duyulması güç bir sesle konuştu, “Kahretsin.”

Sesily’nin bakışları anında ona çevrildi ve Lily orada acıma gördü. “Ne oldu?”

Ve orada, Hawkins Tiyatrosunun koridorunda, metanetli olması gereken tek yerde, Lily ağlamaya başladı. Her şeyi mahvetmişti. Tablo sergilenecekti. Ve yapılacak hiçbir şey yoktu. Yine de üzüldüğü bu değildi. “Beni akıl almayacak kadar çok seviyormuş.”

Sesily başını yana eğdi. “Bu kulağa pek kötü gelmiyor.”

“Ve yine de beni reddediyor. Saçma bir sebepten bana layık olmadığını iddia ediyor.”

“Neymiş sebebi?”

“Bilmiyorum. Eğer bana söylerse muhtemelen...” Lily dökülen bir yaşı sildi. “Bana söylemeyecek.”

Sesily başını salladı. “O halde zorla ağzından almalısın.”

“Kolayca zorlanabilecek biri gibi mi duruyor?”

Sesily bir an bile duraksamadı. “İstersen senin için Thames’e atlayabilecek biri gibi duruyor.”

Gözyaşları tekrar geldi. “Beni istemesini istedim —ama reddetti.”

“Çünkü tüm erkekler St. James Park’ında başparmaklarından asılıp, arılara yem edilmeyi hak eden salak birer embesildirler.”

Lily gözlerini kırptırdı. “Bu fena derecede yaratıcı.”

Sesily sırttı. “Arada sırada bunun hayalini kuruyor olabiliyim.”

Perdeler hareket edip, Bayan West arkasından kafasını çıkaran dek birlikte güldüler. "Ah. Görüyorum ki Bayan Hargrove dönmüş." Başını kaldırdı ve locadan çıkmadan önce koridora bir bakış attı. "Peki ya dükünüz?"

"O benim düküm değil," dedi Lily net bir şekilde.

"Asla değildir, tatlım, sonunda öyle olana dek," dedi gazetecinin eşi kuru bir sesle ve ekledi, "Sanıyorum görevinizde başarısız oldunuz?"

"Alec ile ilgili olan mı?" dedi Lily.

Bu sözlerle altın rengi bir kaş havaya kalktı. "Tablodan bahsediyordum."

Lily kızardı, sıcaklamış ve utanmıştı. "Tabii. Tablo. Evet. Başaramadık."

Kadın duraksadı ve sonra, "Öncelikle, bana Georgiana de. Bayan West beni North Country'deki bir okulun sert müdiresi gibi hissettiriyor. İkincisi, dük aptalın teki olduğu için üzgünüm. Ama deneyimlerime göre, bir neden bulana dek tüm erkekler öyledir." Duraksadı ve ekledi, "Ve üçüncüsü, tablonun yarın öğleden sonra, sergi akşam için kapatılınca asılmasının planlandığını bilmek isteyebilirsin. Sonraki sabah sergilenene dek üstü örtülü olacak."

Lily bu bilginin amacını anlayamadı ve genç kadın gülümseyip, konuşana dek sessiz kaldı. "Yarın gece salonun arka tarafındaki bir camın açık bırakılacağı konusunda yetkimi sonuna dek kullanacağım. Saat on iki buçukta."

Lily gözlerini kırptırdı. Siz—"

Georgiana bir kraliçe edasıyla başını salladı. "Eğer istediğimi yapabilseydim, o alçak daha senden yararlandığı ortaya çıktığı anda sergiden çıkarılırdı. Tablonun ne kadar güzel olduğu umurumda değil. O bir pislik."

Lily o kadar şaşkıındı ki diyecek bir şey bulamadı.

Sesily ise bu konuda bir sorun yaşamamıştı. “Pekâlâ. Bu şahane değil mi?”

“Erkeklerin kadınlardan yararlanmasından hoşlanmadığımı fark ettim,” dedi Georgiana, sesinde sıkılmış bir tonla. “Yani, tatlım, senin de karşılık olarak ondan yararlanmanı umuyorum. Şimdi sanırım oyuna dönmem gerek, zira Hawkins’in yüzündeki yara ve elbisedeki kana bakarak bu gecenin bu pisliği sahnede izleyeceğim son gece olacağını düşünüyorum.”

Locaya doğru döndü. “Leydim—”

Georgiana ona döndü.

“Bunu nasıl sağlayacak—”

O anlamlı tebessüm geri dönmüştü. “Sadece eşimin sağlam bağlantıları yok.” Sadece Lily duyabilsin diye sesini alçalttı. “Önemli insanların eşleri birlik olmalı. Umarım düşes olduğun zaman beni hatırlarsın.”

Ve gitmişti, kelimeler bir vaat gibi koridorda asılı kalmıştı.

Lily derin bir nefes aldı, perdelerden gözlerini ayıramıyordu ve hâlâ kadının girişinin gücü ile sarsılmış haldeydi. Arkadaşsız geçen tüm o yıllar... Kaç kez onlara ihtiyaç duymuştu? Ve şimdi, birden ortaya çıkmışlardı. Ona gerçek hissettirecek kadar çok arkadaş hem de. Genç kadına tam bir insan gibi hissettirecek kadar.

Neredeyse tam.

Alec olmadan asla tamamlanamazdı.

Ona seçim hakkı mı vermek istiyordu? Özgürlük mü vermek istiyordu?

O halde o özgürlüğü alacaktı. Ve seçimini yapacaktı. Bu, yapacağı en kolay seçim olacaktı.

20. BÖLÜM

AYNASI İŞTİR KİŞİNİN EVLATLIĞA BAKILMAZ

Alec bir sonraki günün, yani sergiden önceki günün, tamamını Londra'nın altını üstüne getirerek geçirdi. Kahrolası tabloyu bulabilmek için bildiği her yere gitti. Lily'yi olası geleceğinden kurtarmak için.

Ve sonunda Stanhope'u çağırdı.

Kont geldi ve Alec onunla Dokuz Numaralı evin ana salonunda buluştuğunda neler olup bittiğini merak ettiği açıktı. Stanhope etrafını inceleyerek, ağızına kadar figürlerle dolu raflar ve antika dolaplarını inceledi. Parmağını yakınlardaki alçak bir sehpanın üzerindeki bir dizi porselen filin üzerinde gezdirdikten sonra, "Koleksiyoncu olduğunuzu tahmin etmezdim, Majesteleri." dedi.

Alec eğlenmiyordu. "Tabloyu bulamıyorum."

"Yarın kolaylıkla bulunacağına eminim."

Öfkesi alevlendi. Şehirdeki kimse bunun Lily'nin kurtulması için tek şansı olduğunu anlamıyor muydu?

Tek değil.

Stanhope da bu yüzden buradaydı ve Alec'in kalbi bu nedenle ağızında atıyordu. "Onu buradan götürmeni isteyeceğim."

Kont gözlerini kırptırdı. "Anlamadım?"

"Beni tekrarlamak zorunda bırakma." Bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Stanhope sormadan büfeye döndü. "Viski? Ya da bu her neyse?"

Alec hayatında içkiye hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı. "Lütfen."

Kont iki bardak doldurdu ve birini Alec'e verdikten sonra korkunç saçakları olan alçak bir koltuğa yerleşti. "Onu nereye götürmemi istiyorsunuz?"

Hiçbir yer. "İskoçya."

Stanhope bir kaşını kaldırdı. "Bu iş için daha uygun olduğunuzu düşünmüyor musunuz?"

Kelimeler onu yok olmakla tehdit ediyordu.

Lily'ye İskoçya'yı göstermek isterdi. Forth Nehri'nin ağzında, yüzüne vuran suları ilk kez hissedişini izlemek isterdi. Onunla dağların vahşi yerlerinde dikilmek ve süpürgeotuyla mersin ağacı kokusu Lily'nin kokusuyla tamamen karışana dek genç kadının kokusunu içine çekmek isterdi.

Üzerinde tartaniyla onu altın rengi güneş ışığının yansımasına yatırmak ve onunla dağların, güneşin ve cennetin şahitliğinde, o ismini haykırana dek sevişmek isterdi. Onunla orada yaşlanıp, evin her köşesini mutlu bebekler ve o bebeklerin bebeklerinin anısıyla doldurmak isterdi; onun tüm dünyadan sakladığı o küçük kırmızı botları giyecek bebeklerle.

Ama Lily için doğru kişi değildi. "Benden daha iyi birine ihtiyacı var."

"Ve siz de o kişinin ben olduğumu düşünüyorsunuz."

"Sizi birlikte gördüm. Sen onu..." Söyleyeceklerinden nefret ederek duraksadı. "Sen onu gülümsetiyorsun."

Onun sonsuza dek gülümsemesini istiyorum. Onu benden çok hak eden bir adamın yanında.

"Kadınları gülümsetmek özel bir yetenektir." Stanhope içkisinden bir yudum aldıktan sonra şiddetle öksürdü. "Sanırım bu evde sadece bulaşık suyu olmasına şaşmamak gerek."

Alec gülmedi. Buna hali yoktu. "Sen iyi bir adamsın, Stanhope. Ve giderek gençleşmiyorsun. Bir mirasçıya ihtiyacın var. Ve bir servete. Ve Lily..." Alec korkunç içkisini yudumladı, sıvının içini yakmasını hak ediyordu.

"O muhteşem bir kadın," dedi Stanhope. "Tablo olsa da olmasa da."

Alec bu sözlerle gözlerini yumdu, kontun anlayışına karşı aynı anda hem minnettar hissetmiş hem de bundan nefret etmişti. Lily'nin sadece kendi gözünde muhteşem olmasını dilerdi. Yine de başını salladı. "Öyle."

"Sorun şu ki —o size oldukça âşık." Alec hızla gözlerini konta çevirdi. "Kızı gülümsetebiliyorum, Warnick, bu işin kolay kısmı. Sen ise, eğer bunu istersen onu mutlu edebilirsin." Bardağı koltuğun yanındaki alçak bir cam sehpaye koydu ve ayağa kalktı. "Korkarım İskoçya'da evlilik önerinizi reddedeceğim. Ne kadar çekici bir fikir olsa da."

Alec de ayaklandı, içinde çaresizlik, korku ve coşku birbirine girmişti. Ve yine de, "Peki ya alacağın para?" dedi.

Stanhope tereddüt etmeden uzun ve ilgisiz bir nefes verdi. "Değmez. Vicdanımı rahatsız eden trajik bir aşk hikâyesi varken olmaz. Başka mirasçılar da var. Bu sezon birçok Amerikan mirasçısının buralarda olduğunu duydum." Duraksadıktan sonra, "İzin verirseniz?" dedi.

"Tüm bu yaptıklarından sonra şimdi mi tereddüt ediyorsun?"

“Burası Londra, yıl da 1834. Olan her şey, tek bir eylem tarafından silinebilir. Haklısınız ama aynı zamanda tamamen haksızsınız da.”

Alec’in kalbi hızla atmaya başladı. “Ve bu eylem neymiş?”

“Kızı para için evlenmiş bir kontes yapmayacaksın; onu aşk için evlenen bir düşes yapacaksın. Dünyanın bir Külkedisi hikâyesinden daha çok seveceği bir şey olamaz.” Odanın kapısını açarak yaşlı kâhyayı gözler önüne serdi.

Stanhope hizmetkârın yanından geçti ve girişe gelince arkasını dönerek Alec’le göz göze geldi. “Umarım o prens olursunuz, Majesteleri. Lily, iyi olan ne varsa hak ediyor.”

Ve her şey karmakarışıktı. Alec dokuz gün önce Londra’ya isteksiz vasi ve soylu kurtarıcı rolünü oynamaya gelmişti. Kızın ismini temizleyecek, onu evlendirecek ve İskoçya’ya, onsuz hayatına geri dönecekti. Onu mutlu eden hayatına.

Lily’le tanıştıktan sonra her şey birbirine girmişti.

Ve onu her açıdan hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bu da yetmezmiş gibi, bir de ona âşık olmuştu.

Kâhyanın saçma gümüş tepsisinde duran kâğıdı kaparak açtı, korku derinden geliyordu çünkü bu günün daha da beter hale geleceğine emindi.

Yardıma ihtiyacım var.

Bu gece buluşalım. On iki buçukta.

-L

Notun altında, Kraliyet Sanat Akademisinin arkasındaki sokağı gösteren bir yer tarifi vardı. Alec o anda Lily’nin planını anladı —bunu anlayınca da gururla doldu. O güzel, akıllı ve bir savaşçı kadar cesurdu.

Elbette, kendi kurtuluşunu kendisi sağlayacaktı.

Kendisini de dünyayı da kurtaracak kadar muhteşem bir kadındı.

Keşke Alec de onu kurtarabilseydi.

Birkaç saat sonra, arabayı Kraliyet Akademisinin arkasındaki sokağa sürdü, gece derin ve karanlık gölgelerini boş mekâna düşürmüştü. Bilerek erken gelmişti, ondan önce burada olup, bu özel görevin tehlikelerini hesaplamak istiyordu.

Sürücü kabininden çıktığında dikkatini çoktan önündeki binaya odaklamıştı. Bunu onsuz halletmeyi de düşünmüyor değildi.

Ama tahmin etmeliydi.

Lily çoktan varmıştı, sanki ezelden beri karanlığın içindeymiş, gecenin kraliçesiymiş gibi gölgelerin arasından çıktı.

Pantolon giyen ve kafasında kaşlarına kadar çektiği bir şapka olan bir kraliçe...

Ne zamandır buradaydı? Başına her şey gelebilirdi. Ve onu kurtarmak için çok geç kalmış olabilirdi. Yine becerememişti.

Asla yeterli olamıyordu.

İçinde birbiriyle savaşılan öfke ve tutkuyla ona doğru yürüdü. "Nedir bu?" dedi, onu tekrar karanlığa itip, görebilecek gözlerden uzak tutarak.

Genç kadın ona uzandı. Elini tuttu, avcundaki bandajın üzerinde parmaklarını gezdirerek Alec'i tek hareketle yere serdi. "Dün gece kanıyordu."

"Ne olmuş?"

"Benim için yaralandın." Bandaja bir öpücük kondurdu ve ağrı yine başladı ama daha yukarıda, göğsünü sıkıştıran bir ağrı. Lily başını kaldırıp ona baktı, gözleri şapka tarafından gölgeleniyordu. O gözleri görmek için ne gerekiyorsa yapardı.

Ama ona ait değillerdi. "Sadece bu yüzden bile onu herkese rezil etmek istiyorum."

Kendisi için değil miydi? Hawkins'in ona yaptığı onca şeyden sonra?

Boğazındaki yumruyu yuttu. Tutkuyu. Arzuyu. Tek yapmak istediği onu kollarına hapsedmekken kendini ilgisiz kalmaya zorladı. "Beni iki satırlık bir kâğıt parçasıyla buraya çağırdın? Ve yalnız mı geldin? Karanlıkta? Bir suç işlemeye?"

Lily dik duruşunu sürdürdü. "Bu, böyle bir suça ilk yeltenişim değil, Majesteleri. Sizin için de öyle." Gülümsedi, beyaz dişleri gölgelerin içinde parıldıyordu. "Ama bu, başardığımız ilk sefer olacak."

Tanrım. Ona âşıktı.

"Dikkat et, yoksa ikimizi de lanetleyeceksin."

Bu esnada genç kadın ciddileşti. "Hayır. Evren benden bunu da esirgeyemez."

Alec ondan açıklamasını isteyemeden, Lily cama doğru harekete geçti. Bakışları onun arkasına, pantolonun uygunsuz bir şekilde oturduğu yere düştü. Kusursuz bir şekilde. Onun ayak parmakları üzerinde durup, başarısız içeriye bakma çabalarını izlerken ağzı kurumuştı.

"Yine mi pantolon," dedi.

Ona döndü ve ekosesini abartıyla süzdü. "Yani ikimizden biri giymeli, sence de öyle değil mi?"

Bu zekice sözler üzerine genç adam kaşlarını kaldırdı. "Sence tüm bunları üstümde tartan varken yapamaz mıyım?"

Lily onu cevap vermeyeceğini düşündürecek kadar uzun süre izledi, sonra, "Bence sen ne istiyorsan yapabilir, ne diliyorsan giyebilirsin." dedi.

Kelimeler anlatamayacağı kadar baştan çıkarıcıydı ve onu duvara yapıştırıp, yapmak istediği her şeyi göstermek istemesi ne neden oluyordu. Fakat önlerindeki işi düşünerek bunu yapmaktan kaçındı.

“Kaldırıcıya ihtiyacım var.” dedi Lily.

Alec gözlerini kırıştırdı. “Neye?”

“Bu sebeple buradasın.” Sanki bu tamamen normal bir ricaymış gibi gülümsedi kadın. “Beni yukarıya kaldıracaksın. Ben de gelip, kapıyı açacağım ve bu işi halledeceğiz.”

“İçeriye tek başına girmeyeceksin.”

Lily ona döndü. “Ne olacağını düşünüyorsun? Bir heykel tarafından hırpalanacak mıyım?” Alec gözlerini kıstı ve genç kadın iç geçirdi. “Seni kaldırılabileceğimi sanmıyorum, Alec.”

Alec uzandı ve pencereye tutundu, o tutununca tereddüt etmeden genişçe açılmıştı. “Bunun açık olacağını nereden bildin?”

Gülümsedi. “Bir arkadaşım oldu.”

Sözlerdeki keyiften hoşlandı. O zevkten. Lily’nin yüzlerce arkadaşı olmasını istedi. Binlerce. Onu ne mutlu edecekse. Sonsuza dek.

Onu mutlu edebilirsiniz.

Kontun sesini savuşturdu. “Bir arkadaş.”

Başını evet der gibi salladı. “Görünüşe göre oldukça da iyi bir arkadaş.”

“Evet, hayati bir suça teşvik eden bir arkadaş, iyi bir arkadaşır bence de,” dedi kuru bir sesle Alec.

“Kaldıraç, Alec. Tüm gece burada duramayız.”

Adam onu içeri iterek, pencere pervazını tuttu. “Benimle kapıda buluş.”

Cevap verdiğinde, sözlerindeki inanmaz ifadeyi duydu. "Alec. O pencere yerden neredeyse iki metre yüksekte ve etek giyiyorsun. Bunu yapman mümkün—"

Genç adam kendisini kaldırdı ve cama tutunarak açık camdan içeri girdi. Arkasını dönünce Lily'yi ağzı açık halde buldu ve dayanamayıp konuştu. "Ne diyordun sen?"

Lily yüzünü ekşitti. "Arkadaşım ayrıca senin bir aptal olduğunu da düşünüyor."

Alec kendisine engel olamayıp güldü. "O konuda haklı." Ve sonra, "Benimle kapıda buluş." dedi. Lily söyleneni yaptı, iki dakikaya kalmadan içeriye girdi ama anında dışarı döndü. "Bir dakika. Neredeyse unutuyordum."

Döndüğünde elinde büyük ve kumaşa sarılı bir tablo vardı. "Dereke son hediyem," dedi Alec pakete bakarak kaşını kaldırdığında.

Alec paketi elinden aldı. "Yolu göster."

Lily pantolonunun cebinden bir mum ve çakmaktaşı çıkarttı. "Bir kez daha etkileyici bir şekilde hazırsın." dedi Alec. O cevap veremeden ekledi, "Tahmin edeyim. Sesily."

Genç kadın gülümsedi. "Beni yaralıyorsunuz, bayım. Ben başarılı bir şekilde skandala bulaşmış biriyim. Bu kısım benden."

Elbette öyleydi. Mumu yakarken onu izledi, alev yüzüne sıcak ve altın rengi bir parıltı vermişti. Ve sonra onu sergi boyunca takip etti, duvarlar yerden tavana dek binlerce tabloyla kaplıydı —o kadar fazlaydı ki herhangi birini beğenmek imkânsızdı.

"Bu delilik," diye fısıldadı. "Bu tablo cennetinde insan nasıl bunlardan birini dikkate alabilir ki? Bu senin skandala karışmana nasıl yetti?"

Uzun ve etkileyici ana galeriye girerken dönüp bakmadı, galerinin sonunda bir kürsü ve arkasında perdeli bir alan vardı. “Onların bu skandal için yaygara koparmalarının sebebinin sanat sevgisi olduğunu mu sanıyorsun? Sanat her yerde var. Ama dedikodu —o çok daha ilgi çekici.” Duvarlardan birini işaret etti. “O da serginin diğer büyük tablosu. Ressamı Constable.”

Durdu, küçük ve karanlıkta zor seçilen manzara resmini inceledi. Elindeki pakete baktı sonra, bu sulu boyadan on kat büyüktü. “Sanırım aradığımız tablonun bu ebatlarda olduğunu ummam saçma olur?”

“Değil.”

“Elbette değil.” Homurdandı. “Hawkins hiçbir şeyi yarım ölçüde yapmaz.”

“Belki de güzelliğim o küçük ebatlara sığamayacak kadar büyüktür,” dedi Lily.

Alec bakışlarını ona çevirdi. “Karanlık senin ince zekânı ortaya çıkardı.”

Lily başını yana eğdi, sonra döndü ve kürsüye doğru ilerledi. “Belki de panik olduğum için böyledir.”

Her neyse, bunun gitmesini istemiyordu.

Sahnenin ucuna geldi ve duraksadı. Yaklaştı, sahne dirseğine geliyordu. “Lily?”

“Burası kendimi rezil ettiğim yer,” dedi. Parmağını sahnenin ucuna koyup, ufak bir kahkaha savurmasını izledi. “Bundan önce de kendimi rezil ettim, sanırım. Ama burası, her şeyin ortaya çıktığı yer, sanki biri balo salonu zannettiğim yeri aydınlatarak bir tuvalet olduğunu göstermiş gibi.”

“Kendini rezil etmedin. O seni rezil etti. Bu tamamen farklı.”

“Öyle. Ama durum böyle değil. Ben çocuk değilim, Alec. Ne yaptığımı biliyordum. Bir gün skandal olabilirdim.” Durdu. “Ve umursamadım. Tek istediğim Derek’in olması.”

Sözleri yumruk gibiydi, onu Hawkins ile, onun sorumluluğunu almaktan tamamen kaçan adam ile düşününce kıskançlık içini öfkeyle kavuruyordu. Lily'yi asla hak etmeyecek adam ile. Asla onun kahramanı olamayacak adam ile.

Lily devam etti. “Dünya benim yaptığım gibi hatalar yapan kadınlara karşı büyük nefret duyuyor. Güzellik ulvi amaçlara hizmet etmedikçe bir günah.” Kürsüye; kalın, hareketsiz ve utancını gözlerden saklayan perdenin olduğu yere baktı. “Ve bir kişi bile bu oyunda onun rolünü sorgulamaya gönüllü olmadı. O, eylemleri için alkışlandı. Söyle bana, benim yaptığımı onunkinden bu kadar ayıran neydi?”

“Hiçbir şey,” dedi Alec, tek istediği sesinde duyduğu keskin ve huzursuz eden acıyı dindirebilmektir. “Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Lily gülümsedi. “Sosyete farklı düşünüyor.”

“Sosyete batsın.”

Genç kadın bir kaşını kaldırdı. “Sen neyi yanlış yaptın, Alec?”

Yine o soru. Zekice de doğrudan. Sonunda cevaplamak zorunda kalacağı soru.

Ama burada değil. Şimdi değil.

Başını iki yana salladı.

Kadın onu dikkatle izledi, güzel yüzüne vuran mum ışığı titriyordu. “Sana, senin bana dediğin şeyi, yanlış bir şey yapmadığını söylesem ne derdin?”

Alec bakışlarını kaçırdı, onunla göz göze gelemezdi. “Yanıldığını söylerdim.”

“Sen bir erkek, ben bir kadın olduğum için mi?”

“Yaptığım senin yaptığından çok daha kötü bir şey olduğu için.”

“Sen öyle düşünüyorsun.”

“Evet.”

“Ama yine de buradayız, benim için bir suç işliyoruz. Senin için değil.”

Ona söylemeyecekti. Şimdi değil. “O halde bırak işleyelim o suçu. Ve bitirelim bu işi.”

Bir an, onun karşı çıkacağını düşündü. Onu zorlayacağını sandı. Ve bir an, eğer bunu yaparsa, ona her şeyi orada, binlerce tablonun huzurunda, Kraliyet Akademisinin kahrolası kürsüsü önünde anlatacağından endişelendi.

Ama Lily sormadı. Bunun yerine, mumu yere koydu ve platforma çıkmadan önce elindeki paketi alarak, “Arkanı dön, lütfen.” dedi.

Tereddüt etmeden döndü. Ona bir söz vermişti ve bunun tabloyu görmek için, ne kadar güzel olduğunu bilmek için tek şansı olduğunu bilse dahi sözünü tutacaktı. Güzelliğini bilmek için o tabloya bakmaya ihtiyaç duyduğundan değil. Tabloda Lily vardı; elbette olağanüstüydü.

Ama gerçek haline kıyasla sönük kalacaktı.

Ve sessizlikte dikilerek, onun teni üstünde yumuşak hışırtılar yaratan yün pantolonla hareket edişini, o eğilip, tabloyu saran kumaşı açarken çıkan keten fısıltısını dinledi. Tabloyu duvardan kaldırıncaya gelen ufak soluk alma sesini dinledi. Onun yerine başka bir tablo asmasını dinledi. Ve sonra, tekrar eğilip, nü tabloyu örtüyle sarmasını dinledi.

Ayağa kalktığı anda, Alec kıskançlıktan delirmiş, o tablolar-
dan biri olmayı, o yumuşak, kararlı dokunuşların alıcı tarafın-
da olmayı diledi. “Bakabilirsin,” dedi sessizce ve onun sesine
doğru çekilerek döndü, ki o sesin rahatlama ile dolu olması
gerekirdi ama neşe doluydu. Arkası ona dönüktü, elleri belin-
deydi ve duvarda tablonun durduğu yere bakı—

Alec güldü.

Mücevher. Oraya Mücevher'i asmıştı.

Derek Hawkinse hazırlanmış bu dâhiyane, kesinlikle muhteşem cezayı yakından incelemek için basamakları tırmandı. Köpek kırmızı saten yastığı üzerinde ihtişam içinde duruyordu, uzun gri bacaklarında ışık parlıyordu ve mücevherlerle süslü tacı kafasında hafifçe eğik bir şekilde duruyordu.

Lily ona döndü, gri gözleri kahkahasıyla gümüş rengine parlıyordu. “Bence onu böyle sevilen bir parça ile ödüllendirdiğimiz için çok memnun olacak.”

Alec başını salladı. “Bence bu fazlasıyla cömertçe. Hem Hawkins hem de dünya için. Bu seçimi şüphesiz destekleyecektir —bu onun sosyeteye başyapıtlar sunma isteğini yansıtıyor.”

“Herkesin görmesi için,” dedi Lily.

“Tüm dünyaya büyük bir hizmette bulunduk.”

“Bu özel hediye, doğum günü hediyesi almadığım tüm o yılların telafisi olabilir.” Ona gülümsedi. “Teşekkürler.”

Alec ona doğru gitti, bu pervasız güzelliğine direnmesi imkânsızdı. Bu akşamın, tüm yaptıklarının heyecanı ve beklentisi onu genç kadına tasmalı bir köpek gibi çekiyordu. Lily’ye yaklaşp, uzun boyuyla önünde dikilince gülümsemesi soldu ve elini kadının yanaklarına koyup, başparmaklarını yüksek ve kusursuz elmacık kemikleri üzerinde gezdirirken başını yukarı kaldırdı.

“Gülüştünü seviyorum,” dedi, bu yumuşak itirafı içinde tutamayarak.

Kadın, onun bandajlı elini yanağına bastırdı. “Ve ben de seninkini. Seni her gün güldürebilmeyi isterdim.” Adam gözlerini yumdu, bu onun da dileği idi. Kadının boştaki elini saçına götürdü ve Lily zorlukla duyulan bir fısıltıyla ekledi, “Deneyebilirim, Alec. Denememe izin verebilirsin.”

Bir an sonra dudakları dudaklarındaydı ve bu bir hayal değildi.

Öpücüğe dair vahşi hiçbir şey yoktu ve belki de bu yüzden akıl sağlığını tehdit eder bir hali vardı. Yumuşaktı ve hiç aceleci değildi, sanki birbirlerini keşfetmek için önlerinde bir ömür uzanıyor gibiydi. Sanki evlerinin bahçesinde attıkları kahkahaların üstüne gelmişti; etraflarını çocuklar sarmıştı, gelecek için bir tür söz gibiydi her şey —daha çok vakitleri olan bir zamana atıfta bulunur gibiydi.

Muhteşemdi.

Ve özellikle Lily onun parmaklarına yapışıp, sadece iç çekebilecek kadar bir süre başını geriye atıp, dudaklarını ismini söylemek için aralayıp, onu hayat boyu mahkûm edecek muhteşem bir soluk bıraktığında, Alec'i mahvetmişti. "Denememe izin ver," diye fısıldadı tekrar, onunla oynuyor ve onu baştan çıkarıyordu.

Evet.

Lütfen. Evet.

Ama bu yapılabilir bir şey değildi. Cevap hayırdı.

Ve ikisine de bunu kanıtlamak için ona her şeyi anlatacaktı.

Son ve uzun bir dokunuş sonrası, geri çekildi ve genç kadının dikkatle sardığı tabloyu kaldırdı. Onu koltuğunun altına sıkıştırıp, elini uzatarak, Lily'nin ona gelişinden keyif aldı, kolaylıkla elini eline koyuşundan —eldivensizdi eli— ve parmakları sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi birbirine geçmişti.

Onu bırakmadan sessizce galeriden dışarıya çıkardı ve o esnada mumu alabilmesi için duraksadı. Dışarda, onu arabaya bindirdi ve tabloyu da oraya koydu. Sonra yanındaki yerini aldı ve atları harekete geçirdi, bir yandan tekrar elini tutma fikrine dayanamamıştı, kendi eli içinde verdiği sıcak ve güçlü histen hoşlanmıştı.

Berkeley Meydanına giderken yarı yolda, Lily parmaklarını onunkilere geçirince, genç kadını nasıl bırakacağını düşündü. O sırada bırakmadı ama —sokağa arabayı çekip, arabadan inip, Lily'yi de indirip, tabloyu alırken bile elini bırakmadı. Onu ancak arabayı almak için ahırdan bir çocuk çıkıp gelince bıraktı, birlikte döndüğü kişiye dikkat çekmek istemiyordu.

Eve arka kapıdan girdiler, Angus ve Hardy onları sessiz, karanlık mutfakta sallanan kuyrukları ve sarkan dilleriyle karşıladılar. Hardy onları birlikte görünce son birkaç günde olduğundan daha mutlu görünüyordu.

Alec köpeklerin cevabını anladı. O da ikisi birlikteyken daha mutluydu. Köpeklere gereken ilgiyi gösterdikten sonra, Lily'nin elini tuttu ve odaya yönlendirdi —bıraktığı gibi duran merdivenlerin altındaki küçük odaya, hâlâ kitaplar, kâğıtlar ve yatak başlıklarına asılı ipek çoraplar olan odaya.

Tabloyu yere koydu ve genç kadın gözlerinde karışık bir ifadeyle onu izlerken sandığa yaslandı. “Burada mı?”

Başını salladı. “Burası evdeki —tüm evler içinde— seninle dolu olan tek yer.”

“Fazla benimle dolu,” dedi Lily. “İkimiz zor sığıyoruz.”

Asıl nokta da tam olarak buydu. Çünkü genç kadına tüm gerçeklerini anlatınca, Alec'i daha fazla yanında istemeyecekti. Ve onun da gitmekten başka şansı olmayacaktı, çünkü kalacak bir yer olmayacaktı.

O açıkça söylemeden de yapmaya çalıştığını anlamış gibiydi, eline uzanırken kaşlarını çatmıştı, sanki yeterince sıkı tutarsa Alec'i yanında tutabileceğini düşünüyor gibiydi.

Ama onu tutamazdı. Hele ki o—

“Anlat bana,” dedi hafifçe Lily. “Ne varsa—”

Genç adam, gerçeğin nelere sebep olacağını bilerek derin bir nefes aldı. Nelere yol açacağından nefret ederek. Ve sonra Lily'nin ellerini bıraktı ve istediğini yaptı.

Ona her Şeyi anlattı.

21. BÖLÜM

AŞKTA VE VESAYETTE HER ŞEY MÜBAH

“On iki yaşındayken İskoçya’dan ayrıldım.”

Lily, Alec’in ne söyleyeceğini bilmiyordu ama bunu beklemediği kesindi. “Aslında, on iki yaşındayken İskoçya’dan kaçtım, demeliyim.”

Ona delice dokunmak istiyordu; ne söylerse söylesin, geçmişinde ne olmuş olursa olsun, onunla olduğunu anlamasını sağlamak istiyordu. Ama geçen on gün içinde Alec Stuart’ı, ona dokunmanın, taşıdığı yükü hatırlatmaktan başka bir şeye yaramayacağını bilecek kadar tanımıştı. Bunun yerine, ellerini birbirine bağladı ve küçük yatağının ucuna ilişip oturarak sanki burada olmak tamamen normalmiş gibi davrandı.

“Annem, ben sekiz yaşımdayken gitmişti.” Bakışlarını Alec’in iri, güçlü ve kusursuz ellerine çevirdi. “Onunla alakalı çok az şey hatırlıyorum ama babamın onun gidişine nasıl tepki verdiği, hatırladıklarım arasında. Öfkeli ve çok pişmandı. Ve sadece birkaç ay sonra o ölünce—”

Lily onun yanına için tüm gücünü kullandı.

Alec yeniden toparlandı. “Bir ulak geldi ve babam haberi yanımda okudu. Hiçbir duygu belirtisi göstermedi. Ve benim göstermeme de müsaade etmedi.”

Lily, bu sözler üzerine gözlerini kapattı. O bir çocuktur. Ve annesi kim olursa, nasıl bir anne olursa olsun, sonuçta annesiydi.

“Alec,” dedi, ona yaklaşma arzusuyla. Bunun üzerine Alec de ona bakınca gözleri buluştu. “Dikkat etmezsen kafanı çarpacaksın. Otur? Lütfen?”

Onunla oturması için Alec’in her istediğini yapardı. Ama Alec gidip masadaki küçük sandalyeye oturmayı seçti ve çekip o iri vücuduyla doldurdu. Tüm o ihtişamıyla. Lily, dikkatle onu inceliyordu; arada ufak bir mesafeyle, sadece birkaç santim ayırık duran dizlerine özellikle dikkat etti. “Devam et.”

“Tek hatırladığım onun İngiltere’den bahsettiği. Ona nasıl uyduğundan. Orayı nasıl sevdiğinden. Nasıl, İskoçya’dan çok daha güzel olduğundan.”

Lily gülümsedi. “Sanırım, İskoçya’dan daha iyi olan üç şey saymıştır.”

Alec’in ağzının bir köşesi kıvrıldı. “Üçten çok daha fazla, muhtemelen.” Sonra ciddileşti. “Onu tuhaf bir şekilde özlemiştim. Annelerin en iyisi olmaması önemli değildi. Ve böylece, onun gibi, ben de İngiltere hasreti çeker oldum.” Küçük ve sessiz bir kahkaha attı. “Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum.”

“İngiltere’ye dair her şeye küfrettiğini kabul eden biri olduğun için.”

“İngiltere’ye dair *her şey* değil. Bir tanesine ısındığımı fark ettim.” Bu sözler Lily’yi vurdu âdeta. *Onu kast ediyordu.* Ve yine de etkisinin uzun sürmesine izin vermedi. “İngiltere’ye gitmek istiyordum. Annemi takip etmek. Sevdiği ülkeyi görmek. Çocuğunu geride bırakacak kadar özlemini duyduğu yeri görmek.”

Durdu, hatıralarda kaybolmuştu; elleri birleşmiş, parmaklarıyla diğer elindeki yarayı bulmuştu. Babasının ona verdiği yara. Lily uzun bir süre o elleri izleyerek, onların acısını hafifletbilmeyi diledi. Sonunda, “Sonra?” diye sordu.

“Babam kabul etmedi. Beni evlatlıktan reddedeceğine yemin etti. Eğer ayrılırsam her şeyden men edecekti.” Lily’nin kalbi çarpmaya başladı. “Ama ben umursamadım. Bulabildiğim herkese yazdım, uzak akrabalara -babam da az da olsa İngiliz’di, gerçi düklük için on yedinci sırada olmama bakarsak buna pek şaşırmazsın.”

Lily gülümsedi. “Tahminimce, bu mirası alsa o da en az senin kadar dehşete düşerdi.”

“Muhtemelen daha az,” dedi Alec.

“Neden ki?” diye sordu Lillian.

“Uzak akrabalarından biri, bir mektup yolladı. Birilerinden rica etmiş. Her neyse, işe yaradı. Ve bir okulda yerim hazırды. Babam da söz verdiği gibi yaptı - bana bir daha asla eve geleme-yeceğimi söyledi. Ama umursamadım. Okul param tamamen ödenmişti. Cömert bir akrabaydı.” Gülümsedi, yaralı eliyle ensesini sıvazladı ve birden, o zamanlar olduğu çocuk gibi görünmeye başlamıştı. “Belki de o on altı kişiden biriydi. Bu ironik olurdu.”

Lily onu hayal etti; okuldaki çocukların kralıydı, yakışıklı, uzun boylu ve sporda herkesten daha iyiydi. “Tahmin ederim ki fena hâlde popülerdin.”

Alec başını hızla kaldırdı ve kahverengi gözleri onunkilerle buluştu. “Benden nefret ediyorlardı.”

İmkânı yok. “Bu nasıl—”

“Kamış gibi uzundum, kemik torbasıydım ve İskoç kibirli-siydim. Ve onlar saygıdeğer unvanlar, eski topraklar ve hayal edebileceğimden çok paraya sahip olarak dünyaya gelmişlerdi. Ben bir sahtekârdım ve bunu biliyorlardı. Beni yargıladılar. Ve kibri sökerek aldılar benden.”

Lily, kelimelerdeki yumrukları âdeta hissetti. Ve yine de başını iki yana salladı. “Onlar çocuktur. Bunu yapmış olamaz—”

“Çocuklar en beterdir,” dedi Alec. “Yetişkinler, en azından sessizce yargılar.”

“Ve sonra?”

“İlk üç yıl için başka şansım yoktu. Fakirdim, okul ücretinin ödenmeyen kısmını karşılamak için çalışmadığım zamanlar yerleri silip camları yıkardım ve bunun kokusunu almışlardı, paraya ihtiyacım olduğunu biliyorlardı.” Gülümsedi, anılarda kaybolmuştu ve o da genç Alec’i görebiliyordu, o yalnız ve arkadaşlığa muhtaç küçük çocuğu. Lily bunu çok iyi anlıyordu.

Başkası için asla dilemeyeceği bir şeydi bu.

“King, bana acımasız davranmayan tek çocuktur.”

Bu sözler Lily’nin, Eversley Markisi’nin orada olmasını dilemesine yol açtı, böylece ona eskiden yaptığı bu iyilik için teşekkür edebilirdi. Ama bu hikâyenin iki çocuğun mutlu arkadaşlığı ile sonlanmayacağına dair bir his vardı içinde.

Alec öne eğildi, sanki günah çıkarıyormuş gibi dirsekleri dizlerinde, kafası eğikti. Ve Lily’nin kalbi onun bir zamanlar olduğu çocuk için korkuyla attı.

Lily kendine mani olamadı. “Üç yıl sonra ne oldu?”

Ufak, neşesiz bir kahkaha savurdu Alec. “Büyüdüm.” Başını sallayıp ona bakmadan konuşurken kafası karışmıştı. Hikâyeyi büyük, sıcak ve sıkıca birbirine kenetlenmiş ellerine anlatıyordu sanki. “Birkaç ay içinde otuz santim uzamıştım. Onların hepsinden uzundum. İriydim de.” Duraksadı, sonra başını kaldırıp Lily’ye baktı. “Bu can yakıyor, biliyor musun? Büyümek yani.”

Lily başını hayır dercesine salladı. “Nasıl?”

Tekrar, onu yaşılanana dek kollarında tutmak istemesine neden olan o tebessümü sergiledi Alec. "Fiziksel olarak. Canın yanıyor. Sanki kemiklerin birbirlerine yetişemiyormuş gibi. Ama şimdi sen sorunca, sanırım olabilecek her şekilde can yakıyor - artık önceden olduğun yerde olmadığına dair keskin bir his oluyor. Ve kesinlikle gitmekte olduğun yer de değil bu." Durdu, sonra fısıldayarak devam etti, "Benim gittiğim yerin de hiç alakası yoktu."

"Alec—"

Alec, sanki o hiç konuşmamış gibi, sanki durursa bir daha devam edemezmiş gibi konuşmaya devam etti. Lily de dudaklarını birbirine bastırıp dinlemeye devam etti. "Beni yargılayıp, benimle alay edip, varlığımla bile dalga geçmekten... benden nefret etme aşamasına geçtiler. Çünkü artık bana üstünlük kuramıyorlardı. Artık, üstünlük kuran bendim. Ben—"

O sırada Lily, Alec'e uzandı. Gelecek kelimeleri biliyordu. Onları o dudaklardan defalarca duymuştu. Elleriyle sıkıca onunkileri tuttu. "Söyleme. Bundan nefret ediyorum."

Lily, Alec'e baktı ve onun da bundan ne kadar nefret ettiğini gördü. "Bu yüzden söylemem gerek, Lily," dedi hafifçe Alec. "Çünkü bu doğru. Ben İskoç Vahşisi'yim."

Lily başını hayır anlamında salladı. "Ama değilsin. Öyle olmaktan senin kadar uzak bir erkek daha tanımadım."

"İlk tanıştığımızda bir kapıyı kırmıştım."

Bu anıyla, onun isteğinin keskin gücünün etkisiyle içinden bir ürperti geçti Lily'nin. "Çünkü bana ulaşmak istiyordun. Beni korumak için."

Bir an, bunu reddedeceğini sandı. Ama aksine, Alec gözlerinin derinine baktı ve tüm dürüstlüğüyle konuştu. "Seni korumayı istemiştım gerçekten."

“Ve korudun da.”

Alec bakışlarını kaçırarak yatağın ucuna atılmış çoraplara çevirdi, günler önce kaçmadan önce orada bıraktığı çoraplara. “Yapamadım ama. Bir kere bile beceremedim.”

Lily parmaklarını onunkilere geçirdi, onun için yanıyordu. “Yanılıyorsun.”

“Her şeyi kendin yaptın.”

“Hayır,” dedi Lily, onu bakışlarıyla buluşmaya zorlayarak. “Görmüyor musun? Sen bana bunları yapma gücü verdin. Bana o dirayeti verdin. Bana özgürlük mü vermek istiyordun? Seçim hakkı mı? Verdin. Tekrar ve tekrar. Sen olmasan—”

Alec, başını hayır anlamında sallayarak onu durdurdu. “Ben bir canıydım, Lily.”

“Değildin,” dedi. “Canını yaktılar. Sen de karşı savaş açtın.”

“Doğru, savaştım. Aynı, kahrolası bir iblis gibi. Hepsinin, artık oyunlarına karnımın tok olduğunu görmelerini istedim. Eğer üstüme gelirlerse, her şeyi kaybetme riskleri olacaktı.”

Lily başını salladı, Alec’in o zamanlar olduğu çocukla gurur duyuyordu. Bir grup çocuğun acı çekmesini dilemenin yanlış olduğunu biliyordu ama onlara karşı kazanmanın bir yolunu bulduğu için mutluydu. “İyi.”

Alec kısık sesle ve neşeden uzak bir şekilde tekrar güldü ve başını hayır der gibi salladı. “Kalan kısmı duyunca böyle deme-yeceksin.”

Ellerini ondan çekmeye çalıştı ama Lily bunu kabul etmiyordu. Alec’in ellerine daha da sıkı bir şekilde yapıştı. “Hayır.” Alec başını kaldırdı, gözlerinde şaşkınlık ve daha karmaşık bir his okunuyordu. Korku gibi. Lily başını iki yana salladı. “Buradasın. Ve ben senin yanıdayım.”

Kelimelerin onu çarptığını gördü. Onlarla birlikte derin bir nefes aldığını gördü.

Karşı saldırıya karar verdiğini gördü.

“Çocuklar benimle savaşıp kazanamadı,” dedi Alec sessizce. “Böylece işi kız kardeşleri tamamladı.”

Lily gördüğü en güzel şeydi ve orada sonsuza dek oturup onu izleyebilirdi. Ama onu yanında tutamayacak kadar çok seviyordu Alec; bu yüzden, onu kaçıracak olduğunu bilerek gerçeği söyledi. Ona uygun olmadığını kanıtlayacağını bildiği hâlde. Başka birini, ondan çok daha iyi birini bulacağını bilerek.

Eğer istersen onu mutlu edebilirsin.

Stanhope’un sözleri olabilecek en kötü türde bir yalandı. Güzel bir yalan. Bir erkeği ve korumaya yemin ettiği kadını mahvetmeye yetecek kadar baştan çıkarıcı bir yalan. Ve böylece, kaşları onun sözlerinden doğan kafa karışıklığı ile çatılınca, ona tekrar anlatmaya başladı, daha açık bir şekilde.

“Okulumun masrafı ödenmişti ama diğer her şey için para gerekti. Yiyecek. İçecek. Kıyafet. Yıkama işi. Ve bunun için yaptığım iş —birden uygun değildi; belli ki okuldaki aşçılar ve temizlikçiler varlığını unutacak kadar iyi ücret alıyordu. O para olmadan hayatta kalamazdım.” O ayların; çaresiz, aç, kızgın ve karanlıkta yatıp daha ne olacağını merak ederek geçen ayların anısı. “King arada bana gizlice yemek getirir ve kıyafetlerimi kendininkilerle birlikte yıkamaya verirdi ama ben gururluydum ve bu—”

“Arkadaşlık,” diye fısıldadı Lily. “Bu arkadaşlıktı.”

Öyleydi. King her zaman ona sahip çıkmıştı. Ama— “Hayır, bunu yapmak işiymiş gibi hissettiriyordu.”

Lily başını salladı ve gözlerindeki hüznün yanı sıra anlayışı da gördü Alec. Acımayı da. “Daha iyisini hak ettiğimize inanmak zor.”

Görmüyor muydu? “Bizi karşılaştırma. Sen asla—”

“Ne?”

Sorudaki öfke âdeta onun kilidini açtı. Ayağa kalktı ve ellerini zorla bırakmış oldu çünkü buna dayanamıyordu. Burada, Lily’nin küçük odasında olmak en fenasıydı. Her kelime onu sarıyordu ve yürürken bile bunu güçlükle yapıyor, ebatları odayı bir adımda geçmesine neden oluyordu. İki.

Sonunda durdu, ellerini saçından geçirdi. Uzun bir nefes aldı ve konuştu, “Peg on beş yaşındayken bana geldi.” Bu ismi duyunca Lily’nin donup kaldığını fark etti. Bu kelimelerle donmuştu. “Aziz Michael yortusuydu.”

“Hep Aziz Michael yortusudur,” dedi Lily hafifçe ama adam anlamadı. Sormasına fırsat vermedi. “Devam et.”

“Yaşça benden büyüktü, başka bir çocuğun güzel ablasıydı. Ben ziyarete gelen ailelerden saklanıyor, kendime çalışmam gerektiğini söylüyordum.”

“Ama sadece sahip olamadığın şeyi görmezden gelmeye çalışıyordun.”

Lily’ye baktı. “Evet.”

Lily gülümsedi, küçük ve hüzünlü bir gülümsemeydi bu. “Bunu iyi bilirim.”

Karşılaştırmayı duymazdan gelen Alec devam etti. “Beni takip etti. Kütüphanede kimse yoktu... ve sonra o geldi.”

Lily’nin gözleri kısıldı. “Kaç yaşındaydı?”

“Evlilik hazırlıkları yapacak yaşıydı. Onun için nasıl bir evliliğin uygun olduğunu bilecek yaşıydı.” Alec, Lord Rowley’yi

düşündü, zamparanın teki ve krallar kadar zengindi. “Bana geldi ve teklif etti...”

“Hayal edebiliyorum.”

“Edemezsin aslında.” Burası, sesli söylemek zorunda olduğu kısımdı. Onu birbirlerine uygun olmadıklarına ikna edecek kısım. Onu, kendisine asla layık olamayacağına ikna edecek kısım. “Bittiğinde, benden yapmam bekleneni yaptım. Ona babasıyla konuşacağımı söyledim. Onunla evleneceğimi söyledim.”

Lily can kulağıyla dinliyordu ve Alec bundan, Lily’nin kendisinde gördüğü şeyden nefret etti. Onu kimsenin anlamadığı kadar iyi anlamasından da. “Reddetti.”

Alec bakışlarını kaçırdı. Pencereden dışarı, Londra’nın karanlık çatılarına bakıyordu. “Güldü.” Duraksayan Alec’in sözlerini, kendi neşesiz kahkahası izledi. “Elbette güldü.” Elini boynuna koyarak burası dışında bir yerde olmayı, iğrenç geçmişini hatırlamıyor olmayı diledi. “Bir vikontun kızıydı. Bir kont ile evlenecekti. Bense fakir, unvansız ve İskoç’tum. Tam bir aptaldım.”

“Hayır,” diye fısıldadı Lily.

Dönmedi. Dönemezdi. Bunun yerine, ilerdeki şehre doğru bakarak konuştu. “Artık fakir değildim gerçi.” Anılarda kaybolmuştu. “Bana on sterlin vermişti. Bir aylık yemek için yeterdi.”

“Alec.” Lily şimdi arkasındaydı. Yataktan kalkmıştı, sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. Ona dönmek zorundaydı. Bakmak zorundaydı. Ona gerçeği göstermek zorundaydı.

Ve yaptı da, gözlerindeki yaşları görüp onlardan nefret ederek. Onları severek. Yıllar önce onu kütüphanede bulan Lily olsa nasıl farklı bir hayatı olurdu. Oysa...

“Sonra arkadaşlarını yolladı. Çamurda oynama şansı kovalayan aristokrat kızlar. Çamurda susuzluklarını giderme şansı. İskoç Vahşisi’ni sürme şansı.

Sözlerinin Lily'yi derinden etkilediğini gördü. Bunun için kendisinden nefret etse de kendini bitirmeye zorladı. "Okul boyunca ödemelerimi yaptılar. Ve ben de fahişeyi oynadım. Sanırım bir erkek olarak minnettar olmalıyım ki bu hiçbir zaman bir kadının aynı durumda yaşayacağı utançla kıyaslanamaz. Bana saygı duyuluyordu. Sanki en sevdikleri oyuncaklarıymışım gibi fısıldıyorlardı adımları. Geçici bir eğlence. Peg benim en muhteşem ilk ve en berbat son olduğumu söylerdi."

"Onu umursamıyorum," dedi Lily.

Asıl mesele Peg değildi. Alec duvardaki sandığı işaret etti. Tekrar meseleye döndü. "Sana layık olmadığımı sana söylediğimde, bu bir oyun değildi. Yalan da değildi. O eski beyaz elbiseler, senin sevgi ve adanmışlıkla süslediğin kenarlar, küçük deri tabanlarıyla o kahrolası botlar... onlar başka bir adamın çocukları için. Elbise. O, başka bir adamın senin üzerinden çıkarması için. Benden çok daha iyi bir adamın."

Anlaması için ona yalvardı. "Görmüyor musun, Lily? Ben evleneceğin adam değilim. Ben *diğeryim*. Pişman olduğun canavar. Ama şimdi başka biri var. Hak ettiğin bir adam." Tabloyu işaret etti. "O şey... seni yok etmek için kullanacakları tablo - o artık senin yükün değil. Ve şimdi gitmek için, skandalı uzak, yeni bir yol seçebilirsin. Neyi istersen. Görmüyor musun? Sana verebildiğim tek şey seçim hakkı."

Lily cevap vermek için ağzını açtı ama o elini havada sallayarak sessiz olması için ona yalvardı. "Yapma. Beni seçme. Nasıl gerçeği göremezsin? Asla sana uygun olmayacağım. Ben bunu bile yapamadım - Londra'ya tek bir görevle, seni koruma göreviyle geldim. Ama beceremedim. Seni onlardan koruyamadım. Dedikodulardan. Hawkins'den. Tanrım, Rotten Row'da neredeyse eziliyordun. Ve bu senden yararlanmadan önceydi. Asla sana dokunmamalıydım."

Onun kendisine katılmasını bekledi. Onu yargılamasını bekledi.

Onu bırakmasını bekledi.

Ve harekete geçtiğinde, gidişini izlemeye hazırlamıştı kendini. Ama Lily gitmedi. Bunun yerine ona yaklaştı. Alec bir adım geri attı, çaresizce ondan kaçmaya çalıştı, ona dokunamayacak kadar harap hâldeydi. Ama oda çok küçüktü ve Lily üstün olan taraftı.

Ona dokunmadı.

Daha kötüsü. Uzanıp saçlarındaki tokaları çıkarmaya başladı ve kızıl ipeğin omuzlarına dökülmesine izin verdi. Alec'in ağzı kurur ve gözleri kısıılırken, konuşan Lily oldu. "Diyecek bir şeyim var, eğer sakıncası yoksa."

Sanki onu, kahrolası kalbini çalmak üzere olan bir hırsız gibi giyinmiş bu savaşçı prensesi durdurabilirmiş gibi.

"Çok büyük bir yanlış anlama var ortada: İlkin en anlamlısı olduğu üzerine. Ya da *ikincinin*. Ya da onları takip edenlerin. O ilk karşılaşmaların koşullarının, sonsuza dek seçtiğimizden bir şekilde daha anlamlı olduğu. Bu dünyanın bize söylediği bir yalan ama sen bana daha iyisini öğrettin."

Ona baktı, gözlerindeki sevgi nefesini kesti. "Hikâyeni duydum. Ve şimdi benimkini dinleme zamanı. Ben yaşlanınca, Alec, ve geriye dönüp hayatımın silik hatıralarına bakınca ne düşüneceğim biliyor musun? O olmayacak. Ve skandalımı düşününce, bunun için minnettar olacağım, çünkü bana seni getirdi. Ama üstüne çok düşünmeyeceğim, çünkü seni düşünmekle meşgul olacağım. Tartışmalarımızı ve tartıştığımızı hayal ettiğim geceleri düşüneceğim. Ekosenle sarılı geçirdiğim saatleri düşüneceğim. Seninle sarmalandığım saatleri de. Bana sanki dünyada başka bir kadın yokmuş gibi baktığını düşüneceğim."

Ve yoktu da. Onun için. Elini kalbinin fırlayıp çıkmakla tehdit ettiği göğsüne koydu. "Beni kollarında tutuşunu düşüneceğim. Ve seni nasıl sevdiğimi."

"O hâlde söyle bana, Alec Stuart, kendi gücüyle bir yere gelip sonra dük olan, akıl almayacak kadar güçlü, kibar ve akıllı adam." Sözleri ve bakışıyla onun sonu olacaktı. "Yaşlanınca, sen kimi düşüneceksin?"

Ve bu birden, önemi olan tek soru hâlini almıştı artık.

"Seni," dedi Alec, ona yaklaşarak. Belki de Lily ona yaklaşmıştı. Artık fark etmezdi, çünkü kollarındaydı.

Ve bu doğrudu. Onu hatırlayacaktı.

"Hep sen. Sonsuza dek sen."

Elindeki tek şey bu gece olsa da.

"Bunların hiçbirinin önemi yok," dedi Alec, dudaklarına karşı söylenen kelimeler güçlüydü. "Geçmiş de, kadınlar da, skandal da. Bunların hiçbirinin, biz buradayken ve bir aradayken önemi yok." Sonra onu öptü ve Alec de onu havaya kaldırdı; bacakları, sanki oraya aitlermiş gibi Alec'in beline dolandı.

Ve öyleydi de.

Öpüşmeyi kesmeden, onu yatağa götürdü, ucunda oturmasını sağladı ve kendi de yatak ucunda dizleri üstünde oturdu. Kadın onun dudaklarını bırakıp geri çekildi. "Hayır," dedi. "Dizlerinin üstünde olmanı istemiyorum."

"Sana bu özel pozisyondan yapmaya niyetli olduğum şeyleri gösterince bunu isteyeceksin," dedi Alec, dudakları boynundaki yumuşak ve sıcak deriyi bulunca Lily boynunu açarak çenesi ve kulak memesine ulaşmasına izni verdi. "Bırak burada sana tapınayım, aşkım. Ve bunu unutulmaz kılayım."

Alec tekrar dudaklarına saldırdı; sanki ona dayanamıyormuş gibi salıverdiği küçük iç çekişe ve dokunuşuyla gevşemesine bayılmıştı.

Sanki onun kadar dayanılmazmış gibi.

Lily'nin elleri omzuna düşüp onu iterek aralarına mesafe koyana dek sürdü Alec'in dokunuşu. "Dizlerinin üstünde olmanı istemiyorum, Alec," diye tekrarladı Lily. "Seni istiyorum."

Alec ellerini Lily'nin saçlarına geçirdi. "Seninleyim, aşkım. Başka bir yerde olmama imkân yok."

Lily başını hayır der gibi salladı. "Anlamıyorsun," dedi geriye yaslanarak. "Benimle olmanı istemiyorum. Birlikte olmayı istiyorum."

Sonunda kelimeleri anlayınca, Alec sanki kafasının yanına bir darbe almış gibi hissetti. Orada, merdivenlerin altındaki küçük odanın köşesinde diz çökerek üzerinde oturdu ve onu uzun bir süre, yanakları kızarıp konuşana dek izledi, "Anlıyor musun, aşkım? Birlikte olalım istiyorum."

İkisinin eşit olmasını istiyordu.

Bir vasi ile evlatlık değil.

Bir dük ile bir kadın değil.

Ve diğeri değil.

Alec yutkundu, "Anlıyorum," demekten başka bir şey gelmedi aklına.

Onu bir kez daha mahvetmişti.

Orada gerçeği gördü ve genişçe, neşeyle gülümsedi. Sonra o da yatakta dizleri üzerinde durdu, o akşam kılık değiştirmek için giydiği ceket ve gömleği üzerinden, sanki daha önce düzinelerce kez birinin üzerinden erkek kıyafeti çıkarmış gibi sıyırdı ve dik, güzel, yumuşak, şeftaliye benzer, taze krema gibi muhteşem göğüslerini ortaya çıkardı.

Alec'in ağzı sulanmıştı, dikkatini onun omuzlarını saran kızıl saçlarına çevirdi. Sonra pantolonuna uzandı.

Onu uzun bir süre arzudan ağırlaşan göz kapaklarıyla izledi, sonra kendisine engel olamadı. "Dur," diye homurdandı, bakışlarını o uzun, güzel parmakların pantolonun düğmeleri üzerinde gezindiği noktaya dikerek.

Lily durdu.

Onu delice arzulayarak elinin tersiyle ağzını sildi Alec. On-
dan korkarak.

"Yapacak mısın?" diye fısıldadı Lily.

Büyük bir uğraşla, bakışlarını kaldırarak ona baktı. "Neyi?"

Lily gülümsedi -daha önce kadınlardan gördüğü o işveli gülümseme değildi bu, çok daha tehlikelisiydi- mutlu görünüyordu. Neşeli. İstekli.

Eğer istersen onu mutlu edebilirsin.

Alec bu düşünceyi savuşturdu. Stanhope'u burada istemiyordu. Ve Lily yanıt verdiğinde, kont zihninden uzaklaşmıştı. "Ne yapmamı istediğini bana söyleyecek misin?"

Lily'nin zihnine görüntüler doluştu - ondan yapmasını isteyeceği binlerce fikir. Ona. Kendisine. Dikkatini pantolona yöneltti, arzusunun önünde yarım düzine kadar düğme vardı. Ve isteneni yaptı.

"Onu çıkar."

Gülümsemesi fazlasıyla tatminkârdı. "Zevkle."

Alec daha Lily'nin düğmeler konusundaki becerisini takdir edemedi pantolon çıkarılıp odanın bir ucuna atılmıştı bile; aynı anda hem günah hem kurtuluş sözü veren çıplak bacaklara çevrildi gözü. Lily küçük yatağa uzandı, uzun kollarından biri göğsünü örtüyor ve diğeri güzel, kıvrımlı karnı üzerinden geçerek, Alec'in dünyadaki her şeyden çok istediği yerin üstünü örtüyordu.

“Devam edin, Majesteleri,” dedi Lily, onunla oynayarak; her nefes, her hareket, her muhteşem gülümsemeyle onu arzudan delirttiğini bilerek. “Size şimdi ne verebilirim?”

“Benim için açıl.” Emir onu şaşırtıp dudaklarından sersemlemiş ve şaşırmış bir nida kopmasına neden oldu. Alec bir an için çok ileri gittiğini düşündü. Ama sonra Lily, ona söyleneni yaptı ve dar yatakta güzel bacaklarını olabildiğince açtı. Ama elini çekmedi.

Alec kaşını kaldırdı. “Seni yaramaz.”

Lily gülümsedi. “İsteklerinizle alakalı daha net olmalısınız, Majesteleri.”

Muhteşemdi.

“Seni istiyorum,” dedi Alec.

Gülümseme genişledi ama el çekilmedi. “Çok daha net,” dedi Lily.

Alec ekosesini yerinde tutan omzundaki tokayı açınca Lily’nin gözleri irileşti, parmaklarını o kadar sıktı ki birinin fark etmesi zordu. Başkası fark etmezdi evet, ancak söz konusu olan, kadının her hareketini, onun için sertleşmiş, sıcak ve yanıp tutuşur hâlde izleyen bir adamdı.

Alec saniyeler içinde çırılçıplak kalmıştı, erkekliği sertleşmişti ve onun için yanıp tutuşuyordu.

Lily’nin gözleri irileşti ve -kahretsin- bakışları Alec’in üstünde gezinirken dudaklarını yaladı. “Bundan bile daha net.”

“Elini çekmeni istiyorum, küçük hanım,” dedi Alec, yatağa yaklaşp ona bakarken şahane çıplaklığının tadını çıkararak. “Böylece sana daha yakından bakabilirim.”

Lily kaşını kaldırdı. “Sadece bakmak mı? Bu da bir tür gereksiz İskoç geleneği mi?”

Lily'nin alaycılığıyla dudakları seğiren Alec'in aksanı devreye girdi. "Seni bir kez görürsem, küçük hanım, eğer şanslıysan sana dokunurum ve sana bir dokundum mu, tadına bakacağım ma iddiaya girebilirsin."

Sonra aynı İskoçya dağları gibi vahşi ve özgür bir kahkaha savurdu. "Bence, Bay Stuart," diye fısıldadı Lily ellerini çekip bir miktar gizli, muhteşem, kızıl tüyü açık ederek, "eğer bana dokunursanız, şanslı olan siz olursunuz."

Ve haklıydı. O, yaşayan en şanslı adamdı. O gece.

Bu iyi şansını onurlandırmak için onun yanına uzandı ve vaat ettiğini yapmaya devam etti; ona sürekli fısıldayıp küçük odada onunla sevişirken en gizli sırlarını açık ederek. "Çok yumuşak," dedi kulağına, dudakları boynunun yumuşak derisi üzerinde geziniyordu. "Çok ıslak." Sonra Lily'yi yaladı, kulak memesini dişleri arasına alırken parmağını kıvrımlarından içeriye sokarak, onu arzudan sırlıslam etti. "Çok sıcak," dedi, o parmak derine girip tekrar ve tekrar geri çıkarken; kıvrırdı, bastırdı ve okşadı, ta ki Lily altında kıvrana dek, sonra göğsüne geçti.

Muhteşemdi. Arzunun coşkunluğuyla pembeye dönmüştü. Biraz sakinleşerek ismini fısıldadı ve gözlerini açıp onunkilere baktığında, Alec onun düşüncelerinin karman çorman olduğunu görebiliyordu.

Lily bir kez daha onu kendisine çekti ve yavaş, derinden, tadını çıkararak öptü.

Onu bırakınca, "Tekrar istiyorum," dedi.

Lily'nin gözleri irileşip dudakları küçük bir "o" biçimini aldı. Alec hareketlendi, bu kez Lily'nin bacaklarını omuzlarıyla ayırdı ve onu tek kolla ağzına doğru kaldırarak, kendi için bir ziyafeti hâline getirdi. Lily, Alec'in kollarında dağılıp ismini dudaklarında önce bir fısıltı sonra bir çığlık hâlinde anana dek onu elleri ve dudaklarıyla sevdi.

Ve sonra, Lily bir kez daha yatağa yığılıp kalınca karnına yumuşak öpücükler bırakarak fısıldadı, “Sen, Lily. Hep sen olacaksın. Her şey. Her zaman. Sen,” soluğu normale dönene dek bekledi ve sonra inledi, “Tekrar,” sonra ağzının onun tam merkezine, parladığı, sıcak, pembe ve doymuş olduğunu yere bastırdı.

“Alec,” diye iç çekti Lily, kelimeleri zorlukla bularak. “Lüt-fen. Aşkım. Sana ne olacak?”

Sanki dünyada Alec’e, onun dudaklarının tadından, kulaklarındaki sesinden ve kollarındaki hissinden daha fazla zevk verebilecek bir şey varmış gibi.

Son bir kez.

“Bir kez daha,” dedi. “Bir kez.” Ve onunla yavaş, kaygan okşamalarla, kibarca ve yavaşça, onu onore ederek sevişti. Zevkin doruklarına ulaşmak için bir kez daha ritmini bulana, onun okşamasıyla aynı anda hareket edene dek onu coşturdu. Tekrardan sert, uzun ve şahane bir şekilde, eli onun saçlarında ve ismi dudaklarından dökülene dek gidip geldi.

İşte bu.

Yaşlanınca bunu düşünecekti.

Alec onu zevkten yok etmişti.

Lily yatakta hem hareket etme hem de düşünme gücünden yoksun, paramparça yatıyordu. Alec, onun yanına uzanarak elleri, ağzı ve sözleriyle zayıf düşmüş, titreyen bedenini sardı. Lily, bedenine sarılan iri, sıcak kollar arasında döndü.

“Bana ihanet ettin,” dedi Alec’in geniş göğsüne doğru, yanğını oradaki tüylere sürterek. Bunu daha fazla kararlılıkla söyleyecek gücü yoktu. “Birlikte olacaktık.”

“Ve öyleyiz.”

Başını iki yana salladı. “Sen tatmin olmadın.”

Alec onun alnına bir öpücük kondurdu. “Bu hayatımın en zevkli deneyimiydi, aşkım. Uyu.” Kelimeler kulağının altında gürlüyordu.

Sanki orada onunla, bacağına bir vaat gibi hissettiği sert uzunluğunu hissederken uyuyabilirmiş gibi. O da kendisi gibi açıkça ve tam olarak tatmin olmadan uyumayacaktı.

Bunu ona vermeden uyumayacaktı.

“Hayır,” diye fısıldadı Alec, elini göğsündeki düzlüğe götürüp karın kaslarının dokunuşuyla kasılmasından ve onun arzuyla solumasından hoşlanarak. “Başka planlarım var.”

“Lily,” diye ismini söyledi titreyen mum ışığında, elini onun kine doğru götürürken yarı yolda durdu, zira tam o sırada Lily yumuşak tüylerin gürleştği yeri bulmuştu. “Bunu yapmana gerek...”

Lily yüzünü onun sıcaklığına çevirdi, göğsündeki tenine yumuşak bir öpücük kondurdu. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha, ta ki nefesi hızlanana ve dudaklarının altında kalbinin derinden atışını hissedene dek. Ancak o zaman diliyle küçük bir daire çizdi, ona haz verirken Alec’in, dokunuşuyla yay gibi gerilmesinden keyif alıyordu.

Lily’nin dudakları vücudunda aşağılara doğru hareket etti, karnından geçti ve Alec kısık, karanlık ve harika bir tonda onun ismini söylerken boştaki elini Lily’nin saçına götürdü. Lily, karnının düzlüğünü yalıyor, onu soluyordu ve Alec ise dokunuşuyla titriyordu; onu durdurmak istediğini düşündü ama sonra şükürler olsun ki onu durdurmayı unuttu.

Alec, Lily’nin elini ittirip umutsuzca ulaşmak istediği yere giden yolu temizlediğinde bile onu durdurmadı. Geri çekilerek

büyüklüğü ve gücünün keyfini çıkardı - o an onun olmasından gurur duyuyor ve parmakları ona sahip olmak için kaşınıyordu.

Ve sonra Lily dudaklarını sert, gergin uzunlukta gezdirip ismini solurken, Alec feci bir küfürle yatakta başını geriye doğru attı. Lily onun üzerinde sağladığı güçle gurur duyuyordu. Bu kuvvetle. Bu adamın sadece onun olmakla kalmayıp aynı zamanda ona ne istiyorsa verecek olmasıyla gurur duydu.

Ve Alec, onun sadece birkaç dakika önce yaşadığı şeyin fena ve baştan çıkarıcı bir kopyasını yaşarken zevkle inleyince, Lily de içinde aynı arzuyu hissediyordu.

Hayatında hiçbir şeyi Alec'in arzusunu istediğinden çok istememişti ve bu istek onu ileriye götüren, yalamasını, emmesini ve onu elinden geldiğince derine çekmesini, hızıyla ve verdiği hisle oynamasını, onu çıldırtıyora benzeyen yerler bulmasını ve onu umutsuzca zirveye taşımaya çalışmasını sağlayan şey olmuştu.

Alec saçlarındaki ellerini sıktı. "Yapamıyorum... Lily... Lütfen... Eğer durmazsan... Ben dayanamayacağım..." Kelimeler derin ve sert bir iniltiyle gelmişti. "*Lily*."

"Durmanı istemiyorum," diye fısıldadı Lily. "Kendini tutmanı istemiyorum. Bunu bana vermeni istiyorum. Hepsini. Bırak tadını çıkarayım."

Alec onun ismini fısıldadı; bu küçük odada karanlık ve günahkâr geliyordu kulağa; Lily güçle dolduğunu hissetti, ikisini de zirveye taşıyan bir ritim buldu. Adam kendisini tutkuyla ona bırakırken ağzından İskoç dilinde küfürler duyuldu ve sonunda, sonunda zirveye ulaşırken dudaklarında onun ismi vardı.

Lily olduğu yerden ayrılmadı ve Alec zevkinin tadını çıkarırken onu hayranlıkla izledi, sonra adam onu kaldırarak yanında yatmasını sağladı. Onu kollarına çekti, ellerini çıplak teninde gezdirerek saçına tatlı ve şiirsel bir dilde uzun cümleler

fısıldadı. Kelimelerini yumuşak, uzun süren öpücüklerde süsledi, ta ki Lily ürperene ve Alec ikisinin üzerine bir battaniye çekene dek.

“Bu çok—”

Kelimeler zorlukla duyuluyordu, kulağının altında bir hırıltıdan ibaretti ve giderek azalıyordu, düşünceler yarımdaydı. Gü-lümsedi ve göğsünü öptü. “Katılıyorum.”

“Lily,” diye fısıldadı, o devasa eller hareket ediyor, onu sıcaklık, sevgi ve güvenle sarıyordu. “Benim Lily'm.”

Lily gözlerini yumdu ve iç çekti. “Senin.”

Alec'in elleri bu sözlerle sadece bir anlığına durunca, Lily bu değişimle kıpırdandı ve Alec'in onu daha önce hiç hissetmediği bir rahatlıkla tekrar baştan çıkaran uzun, ağır okşamalarına döndü.

“Uyu,” dedi Alec; bu yumuşak ve aynı zamanda sert kelimede ona huzursuz bir şeyler fısıldayan bir şey vardı ama Lily bunu düşünemeyecek kadar yorgundu. Onunla olmayacağı bir zamanı düşünemeyecek kadar onunla doluydu. Ona dokunmayacağı ya da bir parçası olmayacağı bir zamanı düşünemeyecek kadar.

Elleri onu okşamaya devam etti, ta ki uykudan kaçmak imkânsızlaşana dek. Lily gözlerini yumdu ve ona yaklaşarak, son kez hafifçe yalvardı. “Sabah burada ol. Baştan başlayacağız.” Ve sonra, uykuya dalmak üzereyken, “Beni bırakma. Burada kal.”

Benim ol.

Lily iki saat geçmeden, karanlıkta üşümüş ve yalnız bir halde Berkeley Meydanı'ndaki yatağın örtüleri altında uyandı. Perdeler açıktı ama ötedeki Londra gecesi zifir gibi karanlıktı - şafaktan hemen önce gelen karanlık.

Yatağın yanındaki mumu yakmak için doğrulup oturdu, kıvılcım aleve dönmeden bile ne bulacağını biliyordu.

Gitmişti.

Gözyaşları çaresizce ve kaçınılmaz bir şekilde akmaya başlarken odaya bakındı, bir zamanlar çok yalnız olduğu için seçtiği ve şimdi onun anısını, dokunuşunu, öpücüklerini, geçmişini ve o geçmişin Alec'i şimdi olduğu adam yapmasına karşın nasıl yok ettiğini soluduğu bu oda.

Onu terk etmişti.

Ayaklarını yatağın ucuna atınca Hardy zıplayarak uyandı, eşikte uyuyan Angus'tan da şaşkın bir ses yükseldi.

Bir an umutla doldu Lily. Köpekler buradaydı. Gitmemişti.

Yine de emin gibiydi bir yandan.

Tek elini Hardy'nin başına koyarak köpeğin hisli gözlerine baktı. "Nerede o?"

Hardy özlemle iç çekti ve Lily bu acınası sesin ne anlama geldiğini çok iyi anladı.

Gitmişti. Belli ki onsuz olması gerektiğini düşünmüştü.

Şüphesiz onsuz olması gerektiğini düşünmüştü.

Sonra mektubu gördü. Masadaydı, hâlâ paketinde olan tablonun yanında zarf tanıdık bir ekru rengindeydi. Ona bir not bırakmıştı, onun kâğıdına yazdığı bir not. Bir çift bebek botunun üstüne konmuştu - kırmızı deri tabanlıların üstüne.

Onu terk etmişti.

Lily karşılaşacağı gerçekten korkarak zarfa uzandı, ismi zarfın üzerine kalın harflerle, siyah bir mürekkeple yazılmıştı.

Zarfı açtı.

Miras senin. Parayı bugün alacaksın. Ve elbette, tablo da senin, onunla istediğini yapabilirsin.

Angus ve Hardy'yi sana bırakıyorum - seni en başından beri sevdiler ve benim yapamadığım kadar iyi koruyacaklar. Onlara ihtiyacın olduğundan değil. Her zaman kendini güvende tutacak kadar güçlü oldun.

Sen tanıdığım en şahane kadınsın, ölçülemeyecek kadar güzel, tutkulu ve güçlüsün ve hiçbir erkek hiçbir zaman sana layık olamayacak, özellikle de ben. Bir keresinde benden özgürlüğünü istemiştin, Lily ve berbat bir vasi olmuş olsam da bugün, sana bunu verebilirim. Bu yerde kalma ya da buradan gitme özgürlüğü. Londra'nın ve dünyanın kraliçesi olma özgürlüğü. İstedğin hayata sahip olma özgürlüğü. Hayalini kurduğun hayata. Çocuklara, evliliğe, o gülünç kırmızı botlara uyacak küçük ayaklara ulaşma özgürlüğünü veriyorum.

Neyi seçersen seç.

Seni düşünüyor olduğumdan asla şüphe duyma, Lily. Ne şimdi ne de daha sonra.

Doğum günün kutlu olsun, mo chridhe.

-Alec

Kelimeler gözyaşlarıyla yıkandı.

Onu terk etmişti.

Lillian Hargrove yaşamının büyük bir bölümünü yalnız geçirmişti. Babasını kaybettiği andan itibaren bir dükün evinde, çalışanların merdivenleri altındaki bir odada yaşamış, aristokrasinin parlak dünyası ile daha normal, sıradan insanların dünyası arasında sıkışmıştı. Burada, bu odada, bu evde yalnız olmayı öğrenerek hayallerinin vaadinden yoksun, yarım bir hayat yaşamış ve sonra bir skandal bunu bile tehdit eder hale gelmişti.

Ve sonra Alec Stuart kapısını kırarak gelmiş ve onu korumaya yemin etmişti.

Ve hayatı değişmişti. Ve hayalleri değişmişti. Şimdi hayallerinde sadece o vardı. O ise ona layık olmadığını düşünmüştü.

Tüm hayatı boyunca yalnızlıktan ödü kopmuştu. Yıllarını onları paylaşacak kimse olmadan geçirmekten korkmuştu. Ve şimdi, burada, gerçeği biliyordu - Alec ile bir gün için hayat boyu yalnızlığı göze alırdı. Tereddüt bile etmeden.

Akıllı bir adama göre, Warnick Dükü tam bir aptaldı.

Onu terk etmişti. Endymion gibi, sevdiği tanrıça ile bir ömür geçirmektense, sonsuz rüyaları tercih etmişti. Lily'nin bu tercihi anladığını düşündüğü bir zaman olmuştu. Sonuçta, hayaller feci şekilde gerçek hissettirebiliyordu.

Ama şimdi -şimdi onu kollarında tutmuşken, onunla gülmüşken, onu sevmişken- hayaller onunla yaşadıkları gerçeklik yanında hiçbir şeydi.

Bakışlarını kumaşla sarılı, bir zamanlar hayallerini sakladığı sandığa yaslı duran tabloya çevirdi. O hayallerin skandalla birlikte yok olduğunu sanmıştı.

Onu bu noktaya skandal getirmişti.

Ona utanmadan göğüslemesini söylediği skandal.

Onu terk edemezdi. Lily ona bu kadar ihtiyaç duyarken olmazdı. Onu bu kadar çok severken olmazdı.

Lily'nin bütün hayallerini kaplamışken olmazdı.

Eğer o küçük botların işe yaramasını istiyorsa onları kendisi doldursa iyi olacaktı.

22. BÖLÜM

LILY ÇIRILÇIPLAK! BAYAN İLHAM PERİSİ Mİ, YOKSA BAYAN MAĞDUR MU? ..

Bütün Londra, Kraliyet Sergisi'ne son sabahında katılmayı tercih etmişti, neden yapmasınlardı ki? Derek Hawkins'in başyapıtının efsanesi şehrin her yanına yayılmış, gazeteci çocuklar tarafından duyurulmuş ve balo salonlarında fısıldanmıştı.

Fakat Londra'nın görmeye geldiği sanat eseri değildi, skandaldı.

Tatlı Lily, ifşa ediliyordu.

"Yaptığı şey korkunç, gerçekten," diyen birini duydu Alec dirseğiyle kalabalıkta kendine yol açarken. "Hiçbir kız bunu hak etmez." Kelimeler yüzeyde acıma yüklüydü ama aslında, Alec'in dişlerini sıkmasına neden olan, şehvetli bir neşe içeriyorlardı.

"Toplum önünde sergilenmesini istemiyorsa, tablo için poz vermemeliydi," şeklinde tamamen kibir dolu bir karşılık geldi ve Alec fark etti ki sergiye katılmak kötü bir fikirdi, çünkü Lily hakkında kötü konuşan kim varsa öldürmek istiyordu.

Kendi sırları güvendeyken başkasını taşlamak kolaydı.

Kalabalıkta yolunu açarak sergi salonuna girdi.

"Ve işte orada," dedi yakınlarda bir kadın, duyulacak kadar yüksek bir sesle ama sanki saklamak istiyormuş gibi yumuşak bir tonda. "Vasi."

"Berbat bir vasi belli ki," dedi bir diğeri, neşeli bir kıkırdama ile. "Neden şaşıyorum ki? Adama bir bak. Bir barbar gibi giyinmiş. Etrafta kadınlar var. *Dizlerini* görebiliyoruz."

"Ne güzel dizleri var ama," diye yanıtladı ilki, sözleri cinsel imalar içeriyordu.

Bu duyduğu en hanımefendice ifade sayılmazdı, özellikle de ikisinin onun varlığından bu kadar rahatsız olması göz önünde bulundurulursa. Ama Alec yorumu duymamış gibi yaptı. Bunu ne kadar isterse istesin, Londra'daki tüm dedikoducuları öldüremezdi. Bir saatten az bir süre içinde arabasında olacak ve tam gaz Büyük Kuzey Yolu'na koyulacaktı, eve giden yola.

Ev değil.

Bir daha asla evi olmayacaktı. Lily başka bir yerdeyken bu mümkün değildi.

Bu düşünce üzerine boğazını temizledi. *Evet, ev.* İngiltere hep sonu olmuştu ve bugün de farklı değildi. Aslında, eğer son on gün bir işe yaradıysa, bunu babasının lanetinin doğru olduğunu ona göstererek yapmıştı.

Sevdiği kadını terk etmiş olması önemli değildi.

Sevdiğim herkes beni terk etti.

Her şeyin başında, onu kalmaya ikna ederken söylemişti bu sözleri Lily'ye. Londra ile yüzleşmeye ikna ettiğinde. Başkası ile evlenmeye ikna ettiğinde. Onu kurtaracağına söz verdiğinde. Ve ona seveceği bir adam bulmaya yemin etmişti. Onu geçmişi yüzünden kötülemeyecek ve ona hayal ettiği her şeyi verecek bir adam.

Evet. Alec onu terk etmişti. Ama daha iyi bir hayat için. O kahrolası sandığı açıp isterse içindeki her şeyi kullanabilmesi için. Ona kusursuz ve beyefendi kahramanını, sevgi dolu ailesini ve sonsuza dek mutlu hayatını verecek—

Durdu.

Parçası olmak isteyeceği her şeyi.

On gün önce Londra'ya geldiğinde, ondan özgürlüğünü istemişti. Seçim yapabilme özgürlüğünü. Ve dün gece, bunu ona vermişti.

Salon duvardan duvara, sanki istiflenmiş konserve balık gibi doluydu, herkes uzun, büyük salonun ön kısmındaki kürsüyü görmek için uğraşıyordu ve Alec daha önce cüssesi için hiç bu kadar minnettar hissetmemiştir. Onun ayakları ucuna yükselmesine gerek yoktu. Hawkins'i bitirecek oyunu olduğu yerden görebilecek kadar uzundu. Ve insanları iterek önlere gidip yumruğunu onun suratına indirmek istese de bunu yapmaması gerektiğini biliyordu - Mücevher'in sergilenmesini izleyecek ve onu takip eden şok ve şaşkınlık esnasında oradan ayrılacaktı.

Ve İskoçya'ya gidecekti. Huzur içinde.

Ve burayı unutacaktı.

Yalancı.

Bu düşünceyle ayakları üzerinde kımıldandı ve kollarını bağladı.

“Sence Hawkins'i düelloya çağırmak için mi burada?” diye sordu yakınlardan bir adam.

“Hawkins'in iyiliği için öyle olmamasını umarım. Adama bir baksana.”

“Ona İskoç Vahşisi demelerinin bir nedeni var.”

“Muhtemelen onu düelloya *çağırarak*.” Son kelime beklenti dolu bir tonda söylenmişti.

daha çok hak eden bir adam tarih boyunca var olmamıştı.

Ve sonra Hawkins konuşmaya başladı. Deha ile alakalı bir şeyler söyledi. Dünyaya vereceği hediye ile alakalı. Üstün yeteneğiyle alakalı. Ve sonra da, "Sadece, modelin de burada olmasını dilerdim, böylece hepiniz ikisini karşılaştırabilir ve yeteneğimin pirinci paha biçilemez bir altına çevirdiğini görebilirdiniz."

Bu adamın elindekileri almak yetmeyecekti.

Yavaş ve acılı bir şekilde ölmeyi hak ediyordu.

"Bu yüzden, sevgili hayranlarım, sizi ondan daha fazla mahrum bırakmayacağım!" Bir adım geriye çekildi ve sallanarak, "Sizlere *Bahşedilmiş Güzellik*'i takdim ediyorum!"

Bu fazlasıyla kibirli isim sergi salonunda yankılarken, Alec bu sabah zevk alacağı bir şey bulmuş oldu. Çünkü perde düşüp Mücevher ortaya çıktığında, o kibirli gülümseme solacak ve Derek Hawkins mahvolacaktı.

Perde açılırken, yere düşen bir iğnenin sesi bile sessiz salon-da yankılanabilirdi, içindeki binlerce insan öyle büyülenmişti.

Mücevher tarafından değil.

Lily tarafından.

Tabloyu geri getirmişti. Ve gerçek bir başyapıtı.

Karanlık bir odada bir koltuğa uzanmıştı, ışık güzel cildinde oyunlar oynuyor, şahane vücudunun kıvrımları, çıkıntıları ve çukurları maharetli fırça işi ve renklerle hem imkânsız hem de tamamen kusursuz görünen bir şekilde vurgulanıyordu. Ama Alec'in dikkatini çeken vücudu değildi. Yüzüydü, doğrudan, ona bakanların gözüne dikilmiş, içinde ürkeklik ya da utançtan iz olmayan gözleriydi. Tereddüt de yoktu. Sanki o an sadece iki kişi vardı orada - Lily ve tabloya bakanlar.

Pişmanlık içermeyen bir tabloydu. Ve onundu, asla Hawkins'in olamayacak kadar onundu.

Tabloyu geri getirmişti.

Elbette öyle yapacaktı. Utanmayan bir kadın böyle davranırdı. Kendi izni olmadan skandal olmayacak bir kadın böyle davranırdı. Ve büyüleyici olsa da tablo o şahane ve benzersiz kadının yanında sönük kalıyordu.

Derin bir gururla sarsıldı.

Onu asla bırakmayacaktı. Bundan sonra asla. Onun bu üstün cesaret eylemini gördükten sonra, o da benzer bir eylemde bulunma ilhamı almıştı. Hayatını onun yanında, bu cesur, güçlü ve güzel kadının hak ettiği adam olmaya çalışarak geçirecekti. Başkasının ona sahip olmasına müsaade etmeyecek kadar bencildi.

İskoçya'daki evine dönmeyecekti. Onun yanı olan evine dönecekti.

Ve ona gece Londra sokaklarında dolanması konusunda ne düşündüğünü ona net bir şekilde söyledikten sonra Lily'yi geri kazanacaktı.

Çünkü eğer portresinin sergilenmesinin bir anlamı varsa o da şuydu: onun Lily'si, onu terk ettiği için aşırı derecede mutsuzdu.

Ki bu da akla yatıyordu, elbette, zira yaptığı aşırı derecede aptalcaydı.

Bunu telafi edecekti. Onu seçmeye Lily'yi ikna edecek, onunla evlenecek ve hayatının kalanını bunu telafi ederek geçirecekti. Zevkle.

Ancak o esnada, muhteşem tablo tarafından büyülenmişken ve onun sevdiği kadının yanında sönük kaldığını net bir şekilde

de biliyorken, Lily'ye verdiği yemini hatırladı. Ona tabloya asla bakmama sözü verdiğini.

Haklıydı, elbette. Ona ait değildi bu.

Aynı onun da dünyaya ait olmaması gibi.

Alec o an her şeyi kavradı ve tabloya sırtını döndü.

Çoktan Lily'ye doğru harekete geçmişti. Onu bulmak için. Onunla evlenmek için. Onu sevmek için.

Uzağa gitmesine gerek kalmadı çünkü Lily de oradaydı. Onu bekliyordu.

Üstünde onun tartanı vardı.

Bir tanrıça gibi dimdik ve gururla dikiliyordu ve çıplak tablosuna bir taş atımlık mesafede olmalarını umursamıyordu. Ama Lily odaya bakmıyordu. Kürsüye de. Sadece ona bakıyordu ve o onun sarsılmaz ilgisi yüzünden Alec zevkle kükremek istiyordu.

Aynı anda birçok farklı isteğe kapıldı - onu kollarına alıp Londra'nın delici bakışlarından uzağa götürmek, aynı zamanda onu tutup ikisi de düşünemeyecek hale gelene dek öpmek istiyordu. Ve sonra onu en yakın papazın yanına götürecekti.

Burada herhangi bir yerde nikâha izin yoktu. Bu da İngiltere'den nefret etmek için bir sebep daha demekti. Kahrolası yasaklar. Onları beklemeyecekti.

Görünüşe göre İskoçya'ya gideceklerdi.

Onu anında arabasına taşıma arzusuna direndi çünkü güzel gri gözlerinde başka bir his ışıldıyordu.

Lily öfkeliydi.

"Paramı istemiyorum," dedi, sanki orada tüm Londra'nın gözü önünde durmuyorlarmış gibi elleri belindeydi. Sanki yarım düzine kadar kişi o konuşunca başlarını çevirmemiş gibi. "Kendi paramı da istemiyorum."

Öfkeliydi ama bir şey daha vardı. Korku gibi bir şey.

Alec bu durumdan nefret etti ve müdahale etmek istedi. Ona bir adım atınca Lily elini kaldırdı ve bir kraliçe gibi, sadece bir bakışla onu durdurdu. "Ve kesinlikle köpeklerini de istemiyorum."

Bu yalan üzerine Alec bir adım daha attı - ona dokunabilecek kadar yakındı şimdi. Koşsa onu yakalayabilecek kadar. "Masada onları okşayıp severek köpeklerimi mahvettin," dedi yumuşakça. "Şimdi onlar sana ait, aşkım."

Gözyaşları bu esnada geldi. "Bana böyle seslenme." Bu kelimeler Alec'in canını yakarak anında ona uzanmasına neden oldu. "Hayır. Sakın bana dokunma. Söyleyeceklerim var."

"O halde korkarım ağlamayı durdurman gerekecek, çünkü sana dokunmadan bunu izleyebileceğimi sanmıyorum."

Yanağından akan serseri bir damla yaş sildi. "Aptal hediyelerinin hiçbirini istemiyorum. Ve beni farklı bir hayat seçeceğim dünyaya yollamanı istemiyorum. Ben *bu* hayatı seçiyorum."

Alec başını sallayarak onayladı.

"Sakın bana sanki en başından beri bunu biliyormuşsun gibi başını sallama." Lily'nin sesi yükselince Alec orada gizli gücü duydu. "O tabloyla benim hayallerimi yok etmedi, Alec."

Bunu şimdi biliyordu. Daha önce anlayamamıştı.

"O tablo ben değilim. O yağlı boya bir tuval. Onun olabilir. *Onların* olabilir," dedi, tek kolunu salona doğru sallayarak. "Tüm dünyada gezdirebilirler ve yine de o asla ben olmayacak. Ama sen..." Duraksadı, kelimeleri birden yumuşamıştı. Alec kelimelerdeki suçlamayı duyarak nefesini tuttu. "Sen benim hayallerimi yıktın."

Kelimeler, içine soğuk bir isyanın yayılmasına neden oldu.

Ona uzandı.

“Hayır,” dedi Lily. “Beni *terk ettin*. Bana kaç kez utanmamam gerektiğini söylemiştin? Daha fazlasını hak ettiğimi? Daha iyisini? Bana layık bir adamı? Haklıydın. Bunların hepsini hak ediyorum. *Bunlardan* da fazlasını hak ediyorum.”

Korku yerini dehşete bıraktı. Yüce Tanrım. Lily onu bırakacaktı.

Odadaki hava boşaldı âdeta. Alec nefes almaya çalıştı.

Ve sonra Lily devam etti, “Neden geri koyduğumu biliyor musun? Koydum çünkü onu reddetmek saçmaydı - bu şey benim bir parçam. Utanmayı reddettiğim bir parçam. Senin bana utanmamayı *öğrettiğin* bir parçam. Tutkumdan utanmıyorum. Seçimlerimden de. Geçmişimden de utanmıyorum, Alec.”

Utanmamalıydı.

Ona bunu söylemek için ağzını açtı ama Lily devam etti, “Ve kesinlikle senden utanmıyorum.”

Nefesi geri döndü.

“Seçmemi mi istiyorsun? *Seçmeme izin ver*.”

Alec başını salladı. Sesini geri kazanmıştı. “Yap bunu. Seç.”

Sonra Lily ona doğru geldi, güzel gri gözlerinin gümüş rengini görebileceği kadar yaklaştı. “Kahretsin, hepsini birden seçiyorum. Skandalı. İskoçya’yı. Köpekleri. Rüzgârlı kaleyi. Shakespeare yerine Burns’ü. Ama hepsinden öte, seni seçiyorum, Alec Stuart, ahmak, aptal, korkak ve mankafa düğ.” Duraksadı, sonra ekledi, “Mantığım tersini söylese de.”

Onu seçmişti.

Muhteşem, deli kadın onu seçmişti. Bir şekilde.

Christendom’daki en şanslı herifti.

Alec ona uzandı, ona dokunma arzusuna daha fazla engel olamıyordu. Yüzünü avcuna aldı, yüzünü onunkiyle buluşması için eğdi, içindeki mutluluk patlamasını anlatacak kelimeleri bulamıyordu. "Lily."

Lily ellerini onunkilerin üzerine koydu. "Beni terk ettin."

Kelimeler yumuşak ve karalıydı, onu öldürmekle tehdit ediyordu âdeta. "Aşkım—"

Lily başını hayır der gibi salladı. "Tek başımaydım. Yeniden. Ama bu kez daha kötüydü. Bu kez, yalnız olmamanın ne demek olduğunu öğrenmiştim. Sevmenin ne demek olduğunu öğrenmiştim."

Alec nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı, onu kaçırmak istemiyordu.

Onu bıraktı ve dizleri üzerine çöktü.

Lily'nin gözleri irileşti. "Sen ne—"

Konuşma sırası ondaydı artık. "Seni kurtardığımı sanıyordum," dedi Alec sessizce ona bakarak; her bir zerresini hayranlıkla izleyip içini kanatan bir çaresizlikle onu isteyerek - bu arzu hiç sönecek miydi, bilmiyordu. "Buraya geldiğimde, seni korumak için burada olduğumu düşünmüştüm. Vasiliğini yapmak için. Kurtarıcın olmak için."

"Bir kurtarıcıya ihtiyacım yok," dedi Lily.

"Hayır, *mo chridhe*. Yoktu. Ama benim vardı. Ve kurtaran da sen oldun. Lily... sen beni kurtardın."

Lily ona uzandı. "Alec—"

Alec başını eğdi, onun dokunuşuna hasretti. "Seninim, aşkım; bedenim ve ruhumla. Yaşlanınca seni düşünmek istemiyorum. Seninle *olmak* istiyorum. Seni sevmek istiyorum."

"Ayağa kalk, aşkım," dedi Lily, elleri onun saçındaydı ve başını kaldırınca, içten gözyaşlarını gördü. "Sen," dedi. "Sen."

“Her zaman,” diye yanıtladı Alec. “Sonsuza dek.”

Sonra onu uzun ve derin bir şekilde öptü, kollarıyla yukarıya kaldırırken Lily de kollarını onun boynuna sarmıştı ve hem sonsuzluk hem de bir an sürmüş gibi hissettiren bir şekilde öpmek için onu yerden kaldırmıştı. Ancak ikisi de nefes alamayacak hale gelince ayrıldılar ama Alec onu yere koymadı, aksine onu sımsıkı kendine bastırdı ve yüzünü boynunun sıcak kıvrımına gömerek onu derinden, kalbini yavaşlatan bir şekilde soludu.

Lily gülünce kafasını kaldırdı. “Ne oldu?”

“Burada izleyicilerimiz var.”

Alec başını salladı. “Hayır. Onlar tabloyla fazla meşguller.” Sonra inledi. “Bunu nasıl yaptın?”

Lily güldü. “Tahmin et.”

Alec tekrar inledi, “Sesily.”

“Beni kaldıracak birine ihtiyacım vardı.” dedi Lily basitçe. “Ama—”

Alec onun sözünü kesti. “İkiniz birlikte. Belasınız. Şimdi seni çıplak gördükleri için Londra’nın yarısını öldürmek zorunda kalacağım, farkındasın değil mi?”

Lily başını yana eğdi. “Muhtemelen hayır, zira kimse tabloya bakmıyor.”

Alec, Derek Hawkins’in efsanevi başyapıtını görmeye gelenlerle tıklım tıklım dolu, devasa salona döndü. Fakat tek bir kişinin bile yüzü odanın ön kısmına dönük değildi. Hepsi birden sırtlarını tabloya dönmüştü.

Çok daha ilginç bir dedikoduya bakıyorlardı.

Alec kaşını kaldırdı. “Hâlâ sana bakıyorlar ama bu umurumda değil.”

“En azından şimdi giyiniğim.” Lily gülümsedi. “Yine bir skandal ama üstümde kıyafetlerim var.”

“Saçmalık.” Alec onu tekrar uzun uzun, yavaşça ve derinden öptü, ta ki etraflarındaki kadınlar şok içinde nidalar savurana dek. “Düşeslerin skandalı olmaz.”

“Çok uğraşsak bile mi?”

“Yani,” diye yanıtladı Alec, “eğer bunu yapacak biri varsa, aşkım, o da sensin.”

“Bir partnere ihtiyacım olacak.”

“Şüphesiz ki zor bir görev ama kaçmak için bir sebep göremiyorum,” diye takıldı ona Alec.

Dudaklarını yumuşakça ve uzun bir süre onunkilere bastır-
dı. Ve sonra, “Ne zaman evlenebiliriz?” diye sordu.

“Eğer şimdi çıkarsak dört gün içinde İskoçya’da olabiliriz.”

Lily nefesi kesilecek bir şekilde gülümsedi. “O halde, sanırım beni eve götürme vaktin geldi.”

Bahşedilmiş Güzellik, Britanya’yı ve sonra tüm kıtayı dolaşarak St. Petersburg ve New York’a kadar gitti ve dünyanın en büyük ev ve müzelerinde sergilenip *Mona Lisa*’ya rakip olabilecek tek başyapıt olarak alkışlandı.

Ama *Bahşedilmiş Güzellik* diğer portrelerden farklıydı. Adsız bir ilham perisi değildi tablodaki. Bu Lillian Stuart, eski soyadı ile Hargrove’un, Warnick Düşesi ve 1834 yılı skandalının portresiydi.

Ve ne zaman, nerede sergilense hikâyesi anlatıldı. *Onların* hikâyesi anlatıldı. Tatlı Lily ve tüm Londra’nın dikkatli ve kıs-

kanç bakışları altında Kraliyet Sanat Sergisi'nin son sabahı onu omzuna atıp İskoçya'ya götüren dükün hikâyesi.

Kimsenin sanatçının ismini hatırlamamasına şaşmamak gerekti.

SONSÖZ

ŞEHİR KUTLUYOR! DÜK&DÜŞES GERİ DÖNDÜ

On ay sonra

Berkeley Meydanı, 45 Numara'da beyefendi ve hanımefendinin odaları arasındaki oturma odasının kapısı hızla açıldı ve War-nick Dükü, düşesini içeriye çekerken sendeledi.

"Alec," diye fısıldadı düşes, neşe ve korku karışımı bir tonda. "Biri duyacak!"

"Umurumda değil," diye homurdandı dük, kapıyı arkalarından kapatıp onu arkasına yaslarken. "Seni içeri sokmak için kırmadığıma şükretmelisin. Buraya gel, karıcığım."

Lily kollarını onun boynuna doladı ve korsesi üzerinde Alec'in ellerinin bıraktığı hisse bıraktı kendini. Elbisenin olmamasını istedi. "Sana ne oldu?"

"Bu gece çok fazla adamla dans ettin," dedi dudaklarına. "Hepsi bu sezonun kraliçesine yakından bakmak istedi. Bunu sevmedim. Gösterişçi İngiliz erkekleri. Stanhope da bardağı taşıran damlaydı."

Lily buna güldü. Kont Stanhope şu an İngiltere'deki en az tehlikeli adamdı çünkü kendisine oldukça zengin, tatlı, genç bir dul bulmuştu. Kont ve Kontes'in balo salonunun ucunda, etraflarında olanların hiç farkında olmadan sürekli bir arada olmalarına bakınca, Lily onun kendisine çok uygun birini bulduğunu düşünmüştü.

Aynı kendisinin bulduğu gibi.

Kocasına bakmak için geri çekildi, ay ışığı yatak odalarından içeri sızıyordu. "Bir aralar beni o İngiliz erkeklerinden biriyle evlendirmek istiyordun."

"Yanlış bir karar."

"Gerçekten de öyle," dedi Lily. Adam onu derinden, uzun uzun öptü ve ancak o zevkle inleyince dudaklarını çenesinde gezdirmek için geri çekildi. "Buna ihtiyacım vardı."

Adamdan kısık sesli bir gülüş yükseldi. "Seni ihmal mi ediyorum, aşkım?" Elleri eteklerine gitti ve Lily ipek kumaş gidecek daha da yukarı kalkarken onun dokunuşu için yanıp tutuşuyordu. "Sadece birkaç saat oldu ama çabalarımı artırmaktan memnunum."

"Elinizden geleni yapıyorsunuz, Majesteleri," dedi Lily, Alec'in güçlü elleri çoraplarının üstünde bacaklarının açık derisini bulunca iç çekti. "Ama bazen, İngiltere tarafından çevrelenmiş bir kadının, İskoçya'nın tadına ihtiyacı olabilir."

Alec bu sözlerle durdu ve başını kaldırdı, viski rengi gözleri karanlıkta onunkileri buldu. "Ne dedin sen?"

Lily gülümsedi. "Sadece bir haftadır buradayız biliyorum ama evi özledim." Londra'dan ayrılmaları üzerinden geçen on ayda, Lily, Dunworthy'yi evi yapmış, mülkteki imalathanedeki işleri öğrenmiş, sıcak İskoç yazının tadını çıkarıp kışın kocası onu sıcak tutmadığında, ki bu nadirdi, kaledeki koyunlardan gelen yünlere sarılmıştı. Devam etmeden önce bir öpücük daha aldı, "Ve sen... senin tadını da öyle."

“Seviyor musun bunu?” diye sordu Alec, sorudaki şüphe onu şaşırtmıştı. Bunu son kez duymasının üzerinden aylar geçmişti, bu konu gece geç saatlerde aklına girer Lily’ye, bu onu mutlu edecekse onu İngiltere’ye geri götürebileceğini söylerdi.

Ama İngiltere Lily’yi mutlu etmemişti. Onun ettiği gibi mutlu edememişti.

Kasten yanlış anlayarak onu tekrar öptü. “Evet, kocacığım. Tadını seviyorum. Oldukça.”

Şüphenin yerini tutku aldı. “İskoçya’yı kast ettim, seni yaramaz.”

Lily bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. “Evet, *mo chridhe*. Oldukça seviyorum.”

Alec, kusursuz bir İskoç aksanıyla söylenen bu sözlerle inledi ve derin bir şekilde iç çekti. “Peki o halde, ne demeye buradayız?”

“Çünkü kız kardeşin evlilik sezonunun başlaması için yalvarıyordu.”

Londra’dan gittiklerinde, Cate Lily’nin Dunworthy’de olmasından çok mutlu olmuş, Lily gibi bir kız kardeşi olduğu için çok heyecanlanmıştı. İkili birkaç hafta içinde hızla arkadaş oldular ve Alec, Cate’in hayal ettiği gibi bir sezonu olacağına söz verdi.

Bunun Londra’da aylar geçirmelerini gerektireceğini o sırada anlamamıştı. “Onu burada bırakıp eve gidelim.”

“Hayır. Bu akşam onu gördün mü? Ne kadar mutlu olduğunu?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Alec. “İkiniz arasında gidip gelirken, tüm akşamı Londra’daki erkek nüfusu büyük bir sopayla dövme arzusuyla geçirdim.” Onu tekrar öptü, derinden ve sevecen bir şekilde. “Hadi eve gidelim, küçük hanım. Seninle siste sevişmek istiyorum.”

Lily bu kelimelerle titredi. "Londra'da da sis var."

"İskoç sisi gibi değil."

Lily'nin kahkahası, adamın elleri tekrar harekete geçip yukarıya, onun büyük bir arzuyla olmalarını istediği yere çıkınca uzun bir inlemeye dönüştü.

Alec kötü bir küfür savurdu. "Düşes?"

"Mmm?"

"Neden iç çamaşırı giymiyorsun?"

Lily iç geçirdi. "Tam da bu sebeple."

"Bana neden baloda söylemedin? Bu bilgiyle ne yapabileceğimin farkında mısın? Eversley oturma odalarının birçoğunu kirletebilirdik."

"Söylemeye niyetlendim," dedi Lily, onu daha yukarıya çekerek. İstediklerini vermesi için can atıyordu. "Ama meşguldüm." Durdu. "Hem Cate'in düzgünce tanıtıldığından emin olmakla hem de Montcliff Dükünün—"

"Ne olmuş Montcliff'e?"

"Dürüst olmak gerekirse, kendimle epey gurur duyuyorum. Montcliff Dükü bu gece burs fonuna yüz bin sterlin para bağışladı."

Lily, kendi çocukluğu ve Alec'in geçmişinden ilham alarak kendisini para ya da bağlantıları olmayan çocuklara istedikleri geleceği sağlama işine adanmıştı. Hak eden çocuklara. Elinden geldiğince fazla sayıda çocuğa imkân sağlamak istiyordu. Ve katı Montcliff Dükü'nün şaşırtan bağışı amacını bu gece daha da gerçek kılmıştı.

Sözleri Alec'in ilgisini çekmişti. "Yüz bin mi? Gerçekten mi?"

Ona uzanarak parmaklarını şakaklarındaki saçlarda gezdirdi. "Çarpıcı, değil mi? Bunun onlara sunacağı imkânları bir düşün. Bunun onlara vereceği özgürlüğü bir düşün."

Alec başını eğerek devam etti, sonra onu bir kez daha kollarına aldı. “Sen, aşkım, çarpıcı olan sensin.”

Lily bu övgüden hoşlanmış olsa da bir yandan kızardı. “Görünüşe göre bizimle ortaklık fikrinden hoşlandı. Sosyete de sevildiğimizi biliyor muydun? Bu hayal kırıklığı oldu, gerçekten. Skandalın daha etkili olacağını düşünmüştüm.”

“Mmm. Gerçekten hayal kırıklığı,” dedi Alec, tekrar dikkati dağılmış bir ifadeyle, sonra onu kapıya çevirdi ve elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözmeye başladı. “İsterseniz size tekrar bir skandal yaşatmaktan mutlu olurum.”

“Eğer sizin için de sakıncası yoksa, Majesteleri.”

“Hiçbir sakıncası yok,” dedi kulağına Alec, onu baştan çıkararak. “Şu kayıp iç çamaşırlarına bir bakmak isterim,” diyerek düğmeler üzerinde çalışmaya başladı. “Bu kadar çok düğme olmak zorunda mı?”

Lily güldü. “Sana bir düğme kancası lazım.”

“Özür dilerim ama,” dedi Alec, hakarete uğramış gibi. “Öyle bir şeye ihtiyacım yok.” Elleri elbisenin üst kısmına gitti ve Lily, o elbiseyi kuvvetle çekip düğmelerin odaya saçılmasına sebep olurken hızla nefes aldı.

“Elbisemi mahvettin,” diye hiçbir şeyi umursamayarak bağırdı.

“Sana bir düzine daha alacağım,” dedi Alec, elbise ayaklarının dibine ipek bir yığın olarak düşerken. “Buna değdi. Arkanı dön.”

Lily gururla ve korkusuzca döndü. Onun bakışlarına acıkmıştı. Dokunuşuna.

Ona açtı.

“Göz alıcısın.”

Lily gülümsedi, yanaklarını alev basmıştı. "Senin için bir şeyim var."

Alec kaşını kaldırdı. "Bunu görüyorum."

Lily'nin tebessümü geniş bir gülümsemeye döndü. "Başka bir şey." Sonra elini tuttu ve Alec'i düşesin yatak odasının girişine götürdü; burası uyuma mekânından çok dolap ve çalışma odası görevi görüyordu ki bu da en iyisiydi çünkü şimdi yatakta köpekler yatıyordu.

İki devasa gri kuyruk onların gelişiyle sallanmaya başladı ve Alec köpekleri karşılamaya giderken, Lily odanın köşesindeki küçük masaya yöneldi.

Bir mum yaktı ve bu an için oraya bıraktığı kutuyu buldu. Paketi kaldırdı ve eşiyle yüzleşmek için döndü, "Bu hafta Bernard ile konuştum." dedi.

"Aşkım, şunu söylemeliyim ki çıplak bir halde dikilirken ve mum ışığı şahane tenini aydınlatırken avukatımızdan ilk ismiyle bahsetmen tam olarak bu gecenin gitmesini istediğim yön değil."

"Görünüşe göre, kocacığım, yarın doğum gününmüş."

Hızla tarihi hesapladı. "Doğru, aslına bakılırsa."

"Ve seni temin ederim daha sonra neden böyle önemli bir bilgiyi benden sakladığınla ilgili ciddi bir konuşma yapacağız. Aynı, kız kardeşinle de yapacağım gibi. Böyle bir bilgiyi almak için avukata ihtiyaç duymamalıydım. Ama neyse ki Bernard var."

"Evet. Onu hep kıymetli bir varlık olarak görmüşümdür." Lily bu kuru sözler üzerine güldü. Alec yaklaşarak kutuyu işaret etti. "Bu benim hediyem mi?"

"Evet, öyle."

"Alabilir miyim?"

“Hak ediyor musun?” diye takıldı ona Lily. Elbette hak ediyordu. Bunu onun kadar hak eden bir erkeğe rastlamamıştı.

Alec’in bakışları karardı. “Sadece, bana onu kazanmak için ne yapabileceğimi söyle, aşkım, zevkle yaparım.”

Kelimeler Lily’nin içinde bir zevk dalgasının yayılmasına yol açtı ve onun için yapabileceği şeyleri hayal etti. Ona yapabileceği. Onun da karşılığında kendisine yapabileceği şeyleri. Lily’nin nefesi hızlandı. Adam ona yaklaşarak parmaklarını kutuya koydu ve onu elinden alırken yumuşak, kısık ve akıcı bir sesle, “Bir hediyeye ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var,” dedi.

Lily başını sallayarak kafasındaki düşünceleri dağıttı. “Hayır,” dedi. “Aç.”

Alec paketi açtı; küçük, kare kutunun üst kısmını iterek içine baktı. Lily onun yakışıklı yüzüne odaklanmıştı, titreyen mum ışığında daha güzel görünüyordu ve kusursuz, çekici dudakları beklentiyle kıvrılmıştı.

Ve beklenti gitti, yerini kafa karışıklığı aldı.

Sonra şaşkınlık.

Ve sonra mutluluk geldi ve kutuya uzanıp içinden kırmızı deri tabanları olan küçük, beyaz botları çıkardı.

Mutluluk, ona bakarken hayranlığa döndü. “Senin botların.”

Lily gülümsedi. “Artık benim değil.”

Alec dizlerine çöktü sonra ve onu kendisine çekerek yumuşak, çıplak karnına öpücükler kondurarak, içerde büyüyen çocuğa İskoç dilinde kelimeler fısıldadı. “Bana çok şey verdin,” dedi sonunda Lily’ye. “Ve şimdi...”

Lily’nin elleri başına gitti ve gururlu ve güçlü İskoç’unu sevdi - ona hayal ettiği her şeyi veren adamı. Onu saran. Onu seven adamı.

Uzun bir süre orada kaldılar, ta ki Warnick Dükü ayağa kal-
kıp düşesi kollarına alarak oldukça sağlam yataklarına taşıyana
ve verdikleri karşılığında onunla oldukça incelikli bir şekilde
sevişene dek.

Yalnız çiçek Lillian Hargrove, yaşamının neredeyse tamamını altın kafesinin parmaklıkları arasında, gerçek hayat arkadaşı hasretiyle geçirmiştir. Tanıyıp gitmeden önce ressamdan aldığı modellik teklifi karşısında tek bir an düşünmez. Uzanarak verdiği iddialı pozun halka açık olmasıyla sergileneceğini öğrendiğindeyse dünyası başını bulamaz.

Onu içine düştüğü bu skandaldan sadece bir kişinin kurtarabilecektir: Kalbi gece kadar karanlık olan Warnick Dükü'nün yardımı.

Warnick Dükü, aristokrasi dahil İngilizlere özgü her şeyden habersizdir. Birleşik Krallık'ın en saygı duyulan dukalıklarından birine sahip olmasına rağmen hiçbir şey umurunda değildir -özellikle de sahip olduğu unvanın getirdiği çeşitli himaye sorunlarıyla karşı karşıya kaldıktan sonra.

Yine bu himaye sorunlarından biri sebebiyle Londra'ya gitmek zorunda kalan Warnick Dükü'nün tek amacı, hayatta hiç kimsesi olmadığından Warnick ailesinin himayesine bırakılmış Lillian'ı bulmaktır. Onu uygun bir adayla evlendirip artık başkasının problemi olacağına emin olduktan sonra, İskoçya'daki sessiz ve normal hayatına geri dönmek niyetindedir. Ancak âşık olmadan asla evlenmeyeceğini söyleyen Lillian söz konusuysa, işlerin Warnick Dükü'nün istediği kadar kolay ilerlemeyeceği kesindir.

ISBN 978-605-2164-27-3

9 786052 164273